JUDITH MICHAEL

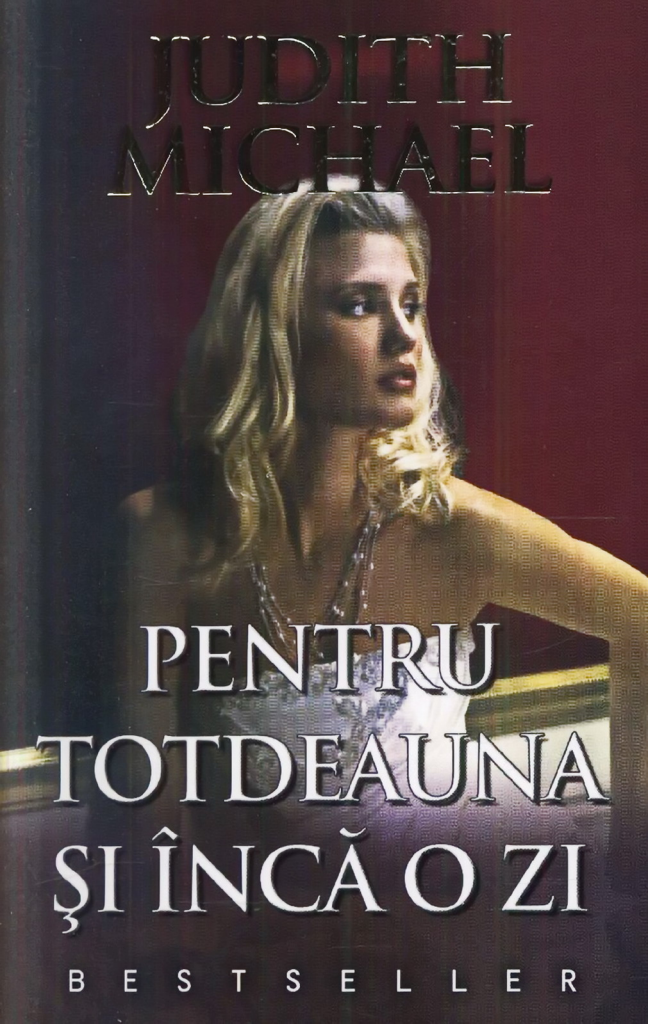

PENTRU TOTDEAUNA ŞI ÎNCĂ O ZI

BESTSELLER

A CERTAIN SMILE
by Judith Michaels

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDITH MICHAEL

PENTRU TOTDEAUNA ȘI ÎNCĂ O ZI

Capitolul 1

Miranda Graham şi Yuan Li s-au cunoscut la aeroportul din Beijing, cînd el a apărut din senin pentru a o salva de mulţimea de oameni care o împingeau şi o îmbrînceau din toate părţile. Ea stătea la rîndul pentru taxiuri, chiar la ieşirea din aeroport, încremenită, în timp ce alţii ţîşneau în faţa ei, împingînd-o şi izbind-o indiferenţi, în timp ce ea se chinuia să nu se îndepărteze de valiză. Asaltată de zgomotul asurzitor şi necontenit, se ferea de contactul cu acele trupuri străine, simţindu-se neputincioasă şi speriată, dintr-o dată.

„Nu se poate aşa ceva; mă aflu într-unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume; n-am de ce să mă tem; nimeni n-o să-mi facă nici un rău.

Dar nu le plac americanii şi nimeni nu zîmbeşte şi nu-mi face loc... pur şi simplu, dau peste mine, ca şi cum ar vrea să mă dărîme..."

Ştia că e ridicol, dar se simţea ameninţată şi singură şi nu se clintise nici măcar cu un centimetru în zece minute. „Aş putea să stau aici toată noaptea şi să nu reuşesc să ajung la hotel", se gîndi ea. „Trebuie să fac ceva; ce fac oamenii ca să ajungă undeva în ţara asta"?

Atunci apăru Li, ieşind în evidenţă din mulţime, fiind mai înalt decît cei din jur, şi îi puse mîna pe umăr. Ea tresări speriată, dar nu avea loc să se mişte, aşa că îşi îndepărtă capul de el.

– Daţi-mi voie să vă ajut, spuse el şi ea fu atît de uimită să audă pe cineva vorbind englezeşte atît de limpede şi de perfect, încît se îndreptă imediat şi îl privi în ochi.

El zîmbea.

– După cum stau lucrurile, n-o să mai ajungeţi în seara asta la hotel.

Ea făcu ochii mari, dar el nu observă, deoarece îşi puse pe braţ geanta ei de voiaj şi se aplecă să-i ia valiza. Apoi, ţinînd-o de braţ şi folosindu-şi trupul, deschise drum prin mulţime. Cînd aceasta se topea în faţa lui, el îi aruncă un zîmbet, ca un băieţel triumfător în faţa unor adulţi care puneau piedici.

– Pur şi simplu, te prefaci că nu există. Este singurul mod de a supravieţui în China. Şi, acum, o să vă însoţesc pînă în oraş, ca să mă asigur că ajungeţi la hotel, spuse el în dreptul unui taxi din capătul şirului.

– Ah, nu. Nu.

Gîndul de a se urca în maşină cu un necunoscut era la fel de înspăimîntător cum fusese mulţimea de oameni.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor, aţi fost foarte amabil, dar mă descurc şi singură; am numele hotelului scris în chineză... şoferul îl poate citi... O să mă descurc foarte bine.

El încuviinţă.

– N-o să vă forţez, dacă insistaţi, dar am descoperit că e bine întotdeauna să ai pe cineva care să te ajute cînd ajungi într-un loc necunoscut.

Şoferul îi pusese bagajele Mirandei în portbagaj şi se uită flegmatic la clienţii nerăbdători care aşteptau să ia următorul taxi.

– Eu trebuie să merg oricum în oraş, spuse Li. E pe drumul meu.

– În, îl corectă ea automat. E în drumul dumitale.

Poate că acea greşeală măruntă de limbă o făcu să se simtă mai puţin intimidată sau poate că de vină fu oboseala acumulată în cele douăzeci şi două de ore de călătorie, dar, în cele din urmă, i se păru mai simplu să cedeze şi să urce în taxi cu el.

Aşezîndu-se lîngă ea, el scoase un telefon celular din buzunar şi vorbi puţin în chinezeşte. Închizîndu-l cu un ţăcănit scurt, îl vîrî la loc în buzunar şi se aşeză mai comod lîngă Miranda.

Ea se ghemui într-un colţ al banchetei, lipindu-se de pielea crăpată şi spunîndu-şi că era nebună. Nu ştia nimic despre acel bărbat, nici măcar numele său. Dacă el şi taximetristul făceau parte dintr-o bandă? Poate că făceau aşa ceva tot timpul: răpeau femei care călătoreau singure şi le ucideau dacă nu se plătea răscumpărarea sau dacă nu se plătea suficient de repede. Probabil că tocmai aranjase totul la telefon cu nişte oameni ai săi care aşteptau. De ce nu se gîndise la asta înainte?

– Numele meu este Yuan Li, spuse el aruncîndu-i un zîmbet cald şi deschis, care Miranda ar fi putut să jure că nu avea nici un motiv ascuns. Mă bucur să te cunosc, adăugă el întinzîndu-i mîna.

– Miranda Graham, zise ea aruncîndu-i o privire scurtă cînd îi întinse mîna la rîndul ei.

El avea un chip plăcut, iar strîngerea mîinii sale era fermă şi scurtă.

– Îţi mulţumesc încă o dată că m-ai salvat.

– Mi-a făcut plăcere să fiu de ajutor.

Fără să vrea, ea se uită spre buzunarul în care se afla celularul.

– L-am sunat pe şoferul meu ca să-i spun să-mi ducă maşina acasă, zise el scurt.

Ea încuviinţă, stînjenită că era atît de transparentă, stînjenită că se simţea atît de uşurată, stînjenită că avea atît de puţină experienţă.

Dar nu obişnuia să călătorească prea mult. Pînă acum, cu excepţia cîtorva călătorii scurte, strict de afaceri, nu se îndepărtase de casă: oraşul Boulder, situat la poalele munţilor Colorado, unde totul era familiar. Acum, incredibil, se afla în celălalt capăt al lumii, într-un oraş unde nu cunoştea pe nimeni şi unde nu înţelegea o iotă din ce se vorbea.

– Imposibil, murmură ea cînd taxiul trecu pe lîngă un indicator de pe şosea. N-o să înţeleg nimic din afişe, denumiri de străzi, de magazine, meniuri...

– Dar în multe locuri poţi, zise Li. Restaurantele hotelurilor au meniuri în limba engleză. Denumirile străzilor sînt scrise în alfabetul dumneavoastră, aşa încît o să te poţi descurca ajutîndu-te de o hartă. Iar în zonele cu mulţi turişti, vei întîlni vînzători şi chelneri care vorbesc engleza, adesea destul de bine.

Ea roşi jenată. Era o americancă într-o călătorie de afaceri; n-ar fi trebuit să arate nimănui că se simţea neajutorată.

– O să mă descurc, zise ea calmă.

– Sînt convins, spuse el şi zîmbetul lui păru tolerant faţă de lipsa ei de experienţă, ceea ce o făcu să-l antipatizeze imediat.

Păruse amabil, dar toată lumea ştia că străinii, îndeosebi asiaticii, nu erau demni de încredere, de obicei. N-am nevoie de el, îşi spuse ea, n-am nevoie de nimeni din China. Oricum, n-am timp să-mi fac prieteni; nu stau decît opt zile aici. O să fiu extrem de ocupată şi, apoi, o să plec. Privi ferestrele luminate ale blocurilor identice de cîte cinci etaje. După puţin timp, ferestrele deveniră mai mari, lăsînd să se vadă puţin în interiorul apartamentelor din clădiri mai noi, pînă cînd acestea făcură loc zgîrie-norilor, unui amestec ciudat de clădiri moderne cu birouri ce dominau nişte structuri pătrate şi mai întunecate care aduceau a relicve dintr-o altă vreme. Apoi, deodată, pe o stradă îngustă şi aglomerată, opriră în faţa hotelului ei.

Acesta se numea „Palace", sugerînd poveşti de dragoste ca în basme, eroi şi eroine, dar, în realitate, era elegant, modern şi anonim, cu un hol spaţios în care se vedeau ziarele „Wall Street Journal" şi „International Herald Tribune" pe mese şi în rafturi, oameni în costume care vorbeau o engleză impecabilă, o piscină şi o sală de sport, două baruri de noapte şi un restaurant. Zici că sînt în America, îşi spuse Miranda şi imediat se simţi mai bine.

Şi se simţi chiar mai bine cînd Li îi spuse la revedere în faţa hotelului, după care se îndepărtă cu taxiul pe care îl împărţiseră. Fusese atît de nonşalant, încît ea simţi un moment de supărare, dar, apoi, îşi aminti că se bucura să scape de el şi, după cîteva clipe, trebuind să stea de vorbă cu băiatul de serviciu, să se înscrie în registru şi să aibă grijă ca bagajele ei să ajungă sus, uită de el complet.

Cînd ajunse în apartament, se învîrti încet pe loc, uimită de toată acea eleganţă. Draperiile erau din mătase grea cu broderii duble şi triple în mai multe culori; fotoliile şi canapeaua din camera de zi erau din lemn de trandafir şi cu perne îmbrăcate în mătase; cîteva rafturi din lemn de trandafir acopereau un perete şi pe ele se aflau vase de porţelan şi un serviciu de ceai de un verde-gălbui. Patul lat era acoperit cu o cuvertură de mătase cu flori de lotus aplicate, iar pe rafturile de jos ale noptierelor se aflau papuci căptuşiţi. Veiozele de porţelan aruncau o lumină caldă pe covor şi patul era făcut pentru noapte. Miranda privi totul şi, apoi, ameţită de oboseală şi de noile senzaţii, îşi scoase cămaşa de noapte din valiză şi se vîrî în pat. Era ora unsprezece într-o seară de sfîrşit de septembrie, în Beijing, China, şi în cinci minute adormi.

A doua zi la ora opt, Yuan Li sună. Miranda se trezise de la şase şi jumătate; găsise piscina hotelului întrebîndu-le prin semne pe cameriste şi se întorsese în cameră după ce înotase puţin, pentru a face un duş şi a se îmbrăca. Cînd sună telefonul, se simţea destul de triumfătoare. Totuşi, cunoscu un moment de plăcere şi uşurare cînd auzi o voce cunoscută.

– Mă gîndeam că trebuie să existe un mod în care aş putea să te ajut în prima zi pe care o petreci la Beijing, spuse el.

Vocea îi era caldă şi degajată, astfel că ea uită de temerile din seara precedentă. Era ciudat ca el să se arate interesat faţă de ea, cînd atît de puţini bărbaţi o făceau, dar într-un loc unde totul era nou, nu avea timp să se mire de fiecare lucru ciudat care se petrecea.

– Tocmai mă pregăteam să iau micul dejun, zise ea.

– Ne întîlnim jos.

El aştepta în capătul celălalt al holului cînd ea ieşi din lift şi, o clipă, rămase ascunsă, studiindu-l. Era înalt şi foarte zvelt, cu chipul întunecat, slab, sobru, cu pomeţi proeminenţi, un nas subţire şi sprîncene groase şi drepte deasupra ochilor înguşti şi migdalaţi. Purta o geacă din piele maron peste o cămaşă albă descheiată la gît şi reiaţi de culoare închisă, iar părul său de un şaten deschis era des şi rebel. Nu-i un păr caracteristic chinezilor, îşi spuse Miranda, comparîndu-l cu ceilalţi bărbaţi din hol, cu părul drept şi negru, sprîncenele subţiri şi nasurile mai mici, aproape turtite. Şi e mai înalt decît ei. Şi mai chipeş.

El se întoarse şi zîmbi cînd o văzu.

– Pari odihnită, îi spuse după îşi strînseră mîinile. Şi mai puţin neliniştită.

– Am înotat puţin azi-dimineaţă. Asta ajută întotdeauna. Şi nu era nimeni la piscină. Îmi place cînd sînt singură.

Porniră spre un restaurant în care se intra din hol.

– Înoţi în fiecare dimineaţă?

– Cît de des pot.

– Ai spus că ajută întotdeauna. La ce anume ajută?

– Dacă sînt supărată dintr-un anumit motiv sau îngrijorată...

Îşi muşcă buzele. „Pentru Dumnezeu, e un necunoscut." Aruncă o privire dincolo de uşile duble din faţa lor.

– E un restaurant american?

– Puţin. Şi puţin european.

După ce intrară, Miranda se uită la bufetul care se întindea pe toată lungimea încăperii.

– Cîtă mîncare.

– Abia începem să învățăm cum să-i hrănim pe occidentali. Cînd nu știi sigur ce să faci, faci de toate. Iat-o și pe chelnerița noastră. Ce dorești, cafea sau ceai?

– Cafea, te rog. Simplă.

La bufet, ignoră partea cu mîncare chinezească, înce-tinind cînd ajunse lîngă vafe, clătite, omlete, păsat de ovăz, o piramidă din cutii de cereale, somon afumat, platouri cu tot felul de soiuri de brînză și rădăcituri, croissant-uri, brioșe și checuri pentru cafea și se servi cu fructe și o brioșă cu afine.

Încăperea spațioasă, cu ferestre înalte care dădeau spre o stradă aglomerată, era plină de oameni de afaceri occidentali și chinezi, dintre care aproape toți vorbeau englezește și nici unul nu îi acordă nici cea mai mică atenție și nici nu păreau uimiți că ea lua micul dejun cu un chinez. Timiditatea îi dispăru și, odată cu ea, puțin din rigiditate.

– Pentru reușita călătoriei dumitale, spuse Li toastînd cu ceașca de ceai. Sper c-o să-ți placă la Beijing și că vei lega multe prietenii excelente.

Cît de formal era! Acum era degajat și, în clipa următoare, vorbea ca un ghid sau un politician. Miranda îl studie.

– Părul dumitale nu e tipic chinezesc, zise ea și duse mîna la gură imediat. Scuză-mă, te rog.

– Nu-i nimic; sînt obișnuit să aud asta. Poți să spui că e un păr tipic american, de la tatăl meu.

– Tatăl dumitale era american? Te-ai născut în America?

– Nu, în China, în Chungdan. Tatăl meu era soldat american. Au fost mii de soldați aici, ca să ne ajute să construim bazele militare cînd au venit japonezii. Cînd tatăl meu

s-a întors în America, a spus că va trimite după mama imediat cum termina serviciul militar şi îşi găsea o slujbă, dar...

Ridică mîna şi o lăsă în jos.

– Şi-a părăsit soţia şi copilul...?

– Eu nu mă născusem încă; mama a aflat că e însărcinată abia la o lună după plecarea lui şi n-avea nici o adresă pe care să-i scrie. E o poveste veche; probabil că există mii la fel. Sînt sigur că ai auzit asemenea lucruri.

– Doar într-o operă. „Madam Butterfly".

El clătină din cap.

– E japoneză, nu chineză. Şi e o poveste despre slăbiciune: ea se sinucide, în final. Mama a fost mai puternică. A rezistat.

– Ce-a făcut?

– S-a dus la părinţii ei, la o fermă de lîngă Wuxi. Le-a spus tuturor că tatăl meu murise în luptele cu japonezii. A muncit la fermă, iar eu am crescut cu ea şi cu unicii.

– Ai fraţi, surori? Mama dumitale trebuie să se fi recăsătorit.

– Nu. Avea deja un soţ.

– Dar el plecase.

– Asta ar fi fost de-ajuns pentru dumneata?

– Habar n-am, spuse ea cu răceală.

– Ei bine, pentru mama n-a fost, zise el repede, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze pentru că era prea personal. Nu s-a recăsătorit niciodată.

– Unde e acum?

– A murit acum cîţiva ani.

– Îmi pare rău.

– Da, a fost foarte trist. Era încă tînără, nu avea decît şaizeci şi ceva de ani, dar era foarte obosită după atîţia ani

de suferință. Puțini au fost cei pe care i-am admirat sau i-am plăcut la fel de mult. Ea a fost una dintre cele mai bune prietene ale mele.

– Dar ai avut prieteni la școală.

– Cîțiva. Aveam o mulțime de secrete, un club cu parolă și coduri în care comunicam și scriam biletele la școală. Credeam că sîntem mai deștepți decît oricine, mai... cum spuneți voi? Duri?

Ea zîmbi.

– Tari.

– Da, nu-i așa că e ciudat? Să fii tare înseamnă să fii foarte bun. Atunci de ce nu spuneți că a fi dur înseamnă a fi cel mai bun? Limba engleză e foarte ciudată. Ei bine, am construit un club și am descoperit că eram îndemînatic și eram cel mai fericit cînd construiam și reparam lucruri. Poate că simțeam nevoia să clădesc, după ce atîtea în jurul nostru se năruiseră: invazia japonezilor, dispariția tatălui meu, războiul civil...

„Războiul civil." Da, citise despre asta. Acum cunoștea pe cineva care trecuse prin așa ceva și prin toată istoria pe care o cunoștea numai din cărți. Se aplecă în față, proptindu-și bărbia în mînă. Cît de mult se deosebea de cunoscuții ei! Cît de diferită era întreaga lui viață! Cît de departe de casă se afla ea!

– Unde ai fost în timpul războiului civil?

– La fermă. Eram mic cînd comuniștii au preluat puterea și a trebuit să rămînem acolo. Mama știa că n-o să avem voie să plecăm din China și nici tata nu putea să vină la noi. Astfel că nu l-am cunoscut niciodată și n-am nimic de la el în afară de păr și sprîncene.

– Și înălțimea.

– Ei, da, dar mai sînt chinezi înalţi. Nu sîntem toţi mici de statură.

Ea roşi.

– N-am vrut să spun...

– Ştiu; scuză-mă. De unde să ştii totul despre noi, dacă n-ai fost niciodată aici? Nu mai vrei nimic? Ai mîncat foarte puţin.

– Dumneata şi mai puţin. N-ai băut decît ceai.

– Am mîncat acasă.

– Ce anume?

– Orez cu legume. Ceai „Dragon Well". Şi găluşte din terci de fasole rămase de aseară.

Orez cu legume la micul dejun, îşi spuse Miranda. Şi găluşte din terci de fasole, indiferent ce erau acelea. Şi ceai „Dragon Well", indiferent ce era şi asta. Se simţea ca Alice în Ţara Minunilor: nimic nu era în totalitate ciudat, dar nici normal. Ar fi vrut să-i pună întrebări despre orice, dar nu spuse decît:

– Soţia dumitale trebuie să fie o bucătăreasă excelentă.

– Soţia mea a murit. Eu sînt bucătarul cel excelent.

– Pentru dumneata şi copii?

– Numai pentru mine. Fiul meu şi fiica sînt oameni în toată firea, la casele lor.

– Ah, dar nu pari... Cîţi ani ai?

– Cincizeci şi cinci. Şi, acum, trebuie să-mi povesteşti despre dumneata. De ce te afli în China.

– Ah, spuse ea uimită şi se uită la ceas. Am venit să lucrez. Nu-mi dau seama cum am putut să uit..., zise ea împingînd scaunul în spate. Trebuie să plec acum; am o întîlnire. Ah, o să întîrzii; cum am putut să fac asta?

– La ce oră ai întîlnirea?

– La zece. Dar trebuie să ajung în cartierul Haidian şi nu ştiu cît fac pînă acolo.

– E un cartier mare. Care e adresa?

Miranda scoase o scrisoare din geantă.

– Denumirea e sus.

El o citi cu glas tare.

– Fabrica de Confecţii de Lux din Beijing. O ştiu; faci vreo patruzeci de minute pînă acolo. Traficul e întotdeauna îngrozitor şi, la ora asta, e cumplit. Dar tot mai ai timp să mai bei puţină cafea.

– Nu, vreau să ajung mai devreme. Nu suport să întîrzii; oamenii se enervează. Crezi că adresa asta e de-ajuns? Sau ar trebui să-i mai spun ceva şoferului de taxi?

– Ar trebui să fie de-ajuns, dar o să trec şi numele intersecţiei şi denumirea fabricii.

Lîngă cuvintele în engleză el notă repede un şir de caractere chinezeşti.

– Unde te duci după aceea?

– Am o altă întîlnire la trei, dar, între timp, aş vrea să vizitez cîteva magazine. În ghidul meu scrie că sînt cîteva bune în... Wangfujing?

– Se pronunţă Wong-fu-jing, spuse el. Da, sînt multe zone pentru cumpărături, dar un punct bun de pornire e chiar aici; „Hotel Palace" se află chiar în centru. Dar ar trebui să treci şi prin „Xidan"; preţuri puţin mai mici şi magazine mai mari, spuse el scriind în chineză. She-don. Ori de cîte ori vezi un X, îl pronunţi aşa.

– Ce ciudat. De ce nu se scrie la fel?

– Voi de ce nu scrieţi „thought" şi „rough" aşa cum se aude?

– Nu ştiu, spuse Miranda uimită. Nu m-am gîndit niciodată.

– Nu noi am inventat scrierea asta, oricum, ci un englez. Şi de ce a făcut-o astfel, poate că numai diavolul ştie, şi noi ne batem capul cu ea, sau, mai degrabă, străinii o fac. Hai să căutăm un taxi.

Portarul opri unul şi, cînd ea urcă în maşina micuţă în spatele şoferului închis în cabina lui din plexiglas, Li se aplecă să-i strîngă mîna.

– Dacă nu ai nici o treabă sau planuri sociale pentru cina, mi-ar face mare plăcere să te duc la restaurantul meu preferat.

Ea îl privi în ochi. Părînd să nu aibă pleoape, aceştia erau limpezi, direcţi, lichizi, frumoşi şi nu dezvăluiau nimic. „E un necunoscut care m-a agăţat la aeroport. Nu ştiu despre el decît puţinul pe care mi l-a spus chiar el însuşi... dacă o fi adevărul. Dar pare de treabă şi e cineva cu care pot să stau de vorbă." Dădu să spună da, după care strînse din buze. „E o nebunie. În America n-aş ieşi cu un necunoscut; în China de ce aş face-o?"

– Un restaurant, spuse Li încet. Foarte public. Un loc unde oamenii pot să stea de vorbă şi, poate, chiar să devină prieteni.

Ea roşi, simţindu-se tînără şi lipsită de experienţă. Poate dacă l-aş verifica, se gîndi ea...

– Dacă-mi dai numărul de la serviciu, o să te sun mai tîrziu, cînd o să ştiu care mi-e programul.

– Bună idee, spuse el şi i-l scrise. Te rog să laşi mesaj la secretara mea, dacă nu sînt în birou.

Secretară. Birou. Cît de respectabil suna. Dar bineînţeles că avea un birou; doar îi spusese cu o seară în urmă că

era inginer constructor. Fusese prea tensionată ca să dea prea multă atenție, dar își dădu seama că acela era alt lucru care îi deosebea. Ea crea modele de pulovere din cașmir: obiecte mici și moi, care puteau fi strînse și puse undeva. El crea clădiri, structuri uriașe și solide care se înălțau spre cer și se vedeau de departe. Aproape o parodie de stereotipuri feminine și masculine, se gîndi ea. Chiar nu aveau nimic în comun: nici munca, nici culturile, nici istoria, nici concepțiile despre lume și ei înșiși, nici măcar ceea ce mîncau la micul dejun.

Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, îl plăcea. Îi plăcea vocea lui calmă, schimbarea de pe chipul lui cînd zîmbea și modul serios în care o asculta. Și vorbea englezește atît de bine, încît avea impresia că vorbește cu un american. Și ce loc putea fi mai public și mai sigur decît un restaurant? Așa că încuviință. Ar trebui să zîmbesc, se gîndi ea; ar trebui să par prietenoasă. Dar buzele îi erau rigide; ca și cum prudența ar fi putut s-o apere de dezastru, și nu le putu forța să se relaxeze. Se întrebă dacă Li se simțea jignit de atitudinea ei rece. Nu-și dădea seama; el nu arăta absolut nimic.

– Te sun mai tîrziu, spuse ea privindu-l în ochi, singurul semn de căldură de care era capabilă.

Taxiul ei gonea pe străzile Beijing-ului, ocolind bicicliști, care nu se uitau nici în stînga, nici în dreapta, autobuze, camioane, autoturisme și motociclete care țîșneau înapoi și înainte fără să mai piardă timpul semnalizînd sau uitîndu-se în oglindă. Pietonii traversau străzile pe unde voiau și, în mod miraculos, șoferii izbuteau să-i evite. Claxoanele zbierau, fumul ieșea pe țevile de eșapament, polițiștii agitau bastoane care erau ignorate de toată lumea. Miranda stătea dreaptă și rigidă în așteptarea dezastrului,

privind de o parte şi de alta a şoselei. Benzile păreau rezervate pentru diverse categorii: cele exterioare erau cele mai liniştite şi folosite de biciclişti şi bărbaţi şi femei, în majoritate femei, cocoşaţi între cei doi pari lungi ai cărucioarelor încărcate pe care le trăgeau după ei. Pe cele două benzi interioare, pline de autovehicule, totul – aşa i se părea Mirandei – era numai haos şi groază.

– Ignoră, îi spusese Li cu o seară în urmă, cînd taxiul de la aeroport înainta pe străzile aglomerate ale oraşului. Cel mai adesea, cei mai mulţi dintre noi ajungem la destinaţie.

– Şi cînd nu se ajunge? întrebase ea.

El ridicase din umeri.

– Au loc multe accidente, dar majoritatea victimelor sînt biciclişti şi pietoni. Într-o maşină, ai mai multe şanse..

Ea îi studiase chipul, dar, în întuneric şi în luminile farurilor, nu putu să-şi dea seama dacă era serios sau nu.

Acum, singură în taxi, îşi repeta acele cuvinte – „într-o maşină... mai multe şanse" – cînd, deodată, razele soarelui de septembrie străpunseră norii şi acea strălucire neaşteptată făcu în aşa fel încît totul păru mai puţin alarmant. Pentru prima oară îşi descleştă pumnii şi începu să observe platanii înalţi de pe marginea străzilor, mulţimile de oameni de pe trotuare, vînzătorii ambulanţi de alimente, magazinele care se deschideau pentru ziua aceea. „Cel mai adesea, cei mai mulţi dintre noi ajungem la destinaţie." Rîse uşor. „Ce uşurare."

Taxiul traversă Bulevardul Changping, cunoscut ei de pe hartă, şi îşi dădu seama că se apropiau de zona industrială Haidian. Îşi trecu o mînă prin păr şi scoase o oglinjoară pentru a-şi examina faţa.

Ar fi vrut să fie frumoasă. Dar nu fusese niciodată; nu ştia de ce îşi mai făcea griji pentru asta. Avea o faţă plăcută şi prietenoasă (îşi spusese acest lucru de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar nu putuse să găsească o descriere mai exotică); ştia că multă lume spunea că are o faţă radioasă şi deschisă, mai drăguţă atunci cînd zîmbea – dar ea nu vedea nimic suficient de dramatic pentru a atrage atenţia unui necunoscut la aeroport. Am ochi frumoşi, îşi spuse ea critică şi îi deschise larg; erau mari, cu gene lungi, şi îşi schimbau culoarea de la căprui deschis la verde şi la cenuşiu deschis, dar pielea îi era albă, iar părul ei blond nu era deloc acel blond auriu din poveşti şi al fotomodelelor: era prea deschis la culoare, aproape alb la soare, scurt şi ondulat în jurul feţei, uşor de îngrijit, dar deloc memorabil. Tocmai asta e, îşi spuse ea: nimic în legătură cu mine nu e memorabil. Am o gură frumoasă, totuşi. Gurile femeilor tind să se micşoreze odată cu înaintarea în vîrstă, dar, slavă Domnului, cu a mea nu s-a întîmplat asta. Şi nici nu sînt chiar atît de bătrînă. Adică, nu mă simt bătrînă, iar patruzeci nu e o vîrstă foarte înaintată.

Dar nu mă simt nici tînără. Au trecut zece ani de cînd a murit Jeff şi, chiar dacă aş fi vrut să mă recăsătoresc, probabil că n-aş fi putut. Bărbaţii vor fete tinere, nu femei obişnuite, între două vîrste, cu doi copii adolescenţi şi fără bani.

Taxiul opri brusc şi ea întinse mîna ca să se proptească. Se uită la clădirea din faţa ei, bănui că era cea care trebuia şi scoase yuanii din portofel.

– Nu le da bacşiş, spusese Li. Nu se obişnuieşte şi nu este aşteptat.

Dar ea era americancă; atunci, cum putea să nu dea bacşiş, chiar dacă şoferul o înspăimîntase aproape tot drumul? Mai adăugă o monedă şi aşteptă, dar nu primi nici un zîmbet sau „mulţumesc", aşa că se îndepărtă, vag supărată. Chiar dacă nu se obişnuia să se dea bacşiş, mai ales pentru că nu se obişnuia să se dea bacşiş, el ar fi putut să-i mulţumească.

Cînd ajunse înăuntru, fu îndrumată spre o sală de conferinţe şi, cînd uşa se deschise, văzu cincisprezece bărbaţi şi femei în jurul unei mese imense, care o priveau cu toţii şi semănau unii cu alţii. Ştia că nu era aşa, dar feţele lor păreau create după un tipar, la fel ca şi ochii: negri, fără pleoape, pătrunzători, fără să clipească sau să dezvăluie sentimente. Iar limba pe care o vorbeau aluneca în sus şi în jos în jurul unor sunete care nu semănau deloc cu ceea ce numea ea cuvinte. Era cea mai străină limbă pe care o auzise vreodată.

Aşezîndu-se la masă, se simţi izolată, aproape o nonpersoană. Ştia că, în parte, acest lucru se datora faptului că nu avea experienţă în privinţa altor culturi, astfel că şi cele mai mici deosebiri faţă de felul de a fi al americanilor păreau uriaşe şi ameninţătoare. Dar poate că asta se va schimba, se gîndi ea. N-am lucrat cu ei pînă acum. Poate că se vor dovedi a fi la fel ca cei pe care îi cunosc în Boulder.

– Domnişoară Graham, vă urăm bun venit, spuse unul dintre bărbaţi într-o engleză retezată. Permiteţi-mi să vă prezint directorii noştri şi grupul nostru de producţie. Eu sînt Wang Zedong, director de producţie; dînsul este vicepreşedintele nostru, Xie Peng; directorul general al fabricii, Zhang Yinqu.

Numele îi trecură pe lîngă ureche şi ea ştiu că nu avea să le ţină minte pe toate niciodată. Wang Zedong, îşi spuse ea, directorul de producţie. Zhang Yinou, directorul general al fabricii. Cei cu care voi lucra. Cei pe care trebuie să-i ţin minte. Li mi-a spus că primul nume este numele de familie. Alt lucru cu care trebuie să mă obişnuiesc.

– Mulţumesc, domnule Wang, spuse ea cînd el termină de făcut prezentările şi îşi deschise servieta. Sper că aţi avut ocazia să vă uitaţi pe proiectele pe care vi le-am trimis acum două săptămîni.

– Le-am studiat cu atenţie, spuse Wang întinzînd desenele Mirandei ca pe un evantai în faţa lui. Există anumite dificultăţi pe care trebuie să le discutăm, dar avem alte proiecte şi soluţii la îndemînă care să ne ajute să rezolvăm aceste probleme, dacă sîntem cu toţii de acord.

Dificultăţi. Probleme. Acasă, n-ar fi început aşa discuţia, îşi spuse Miranda. Întotdeauna găseau cîteva lucruri pozitive pe care să le spună la început, cîteva cuvinte de laudă pentru un lucru bine făcut, un zîmbet, o mişcare aprobatoare din cap, poate cîteva glume, întrebări despre soţi, soţii sau copii... ceva personal. Nu şi aici, se gîndi ea. Aici nu se discuta niciodată despre ceva personal.

Îşi forţă mîinile să nu mai tremure cînd scoase desenele şi mostrele de caşmir, fibre, şnururi, nasturi, bride şi mosoare de aţă. Nu era nimic complicat în ceea ce avea de făcut acolo, îşi spuse ea; o mai făcuse şi altă dată, acasă. Trebuia doar să se menţină pe poziţie, să obţină un preţ bun şi termene de producţie rezonabile, să repete întregul proces la încă vreo două fabrici de confecţii şi să plece acasă, poate chiar mai devreme de opt zile.

– Dificultăţi? întrebă ea.

– Acest costum tricotat, spuse Wang scoţînd în afară unul dintre desenele Mirandei. Spuneţi că este din caşmir în patru fire şi că are un guler-şal, ceea ce face ca jacheta să fie foarte grea...

– Chiar vreau să fie grea, spuse Miranda şi auzi o notă de nelinişte în glasul ei care ştia că n-ar fi trebuit să se afle acolo. Acest costum trebuie purtat cu o bluză sau un pulover de mătase; am creat alte modele mai uşoare care sînt formate din două piese.

Wang aşteptă răbdător, după care continuă ca şi cum nici nu fusese întrerupt.

– O jachetă grea care este mai asemănătoare cu un palton decît cu un taior. Aceasta presupune altfel de maşini de tricotat şi, prin urmare, şi costurile diferă.

– Nu înţeleg. Nimeni n-ar putea să confunde această jachetă cu un palton.

– Ah, dar în ceea ce priveşte fabricaţia, greutatea, modelul... o voi ruga pe Yun Chen să vă explice.

Yun Chen avea în faţă o copie după desenul Mirandei. La fel ca toate femeile de acolo, aceasta purta un costum sobru, închis la culoare, nu avea bijuterii şi nu era fardată. Era mai în vîrstă decît Wang, se gîndi Miranda, dar nu prea puteai să-ţi dai seama de vîrsta chinezilor, în general: aveau o piele fie extrem de netedă, ori incredibil de încreţită. Şi femeia aceea vorbea englezeşte clar şi retezat în timp ce descria diversele maşini de tricotat necesare pentru articolele mai grele, oamenii specializaţi pentru a lucra la acele maşini, inspectorii care aveau liste separate pentru acestea.

– Este vorba de muncă, aşa cum ştiţi foarte bine, domnişoară Graham; nu facem aceste lucruri ca pe nişte piese auto. Sîntem cunoscuţi pentru produsele noastre excelente,

pentru calitatea muncii noastre şi ştim cît timp necesită fiecare articol de îmbrăcăminte pentru a fi făcut perfect şi, astfel, care este costul producţiei.

– Şi care este costul? întrebă Miranda.

Wang îi spuse o cifră şi ea o puse pe hîrtie, calculînd cursul de schimb şi socotind preţul pe care l-ar fi fixat magazinele. Clătină din cap.

– Costumul ar costa opt mii de dolari; trebuie să-l menţinem la cinci.

– În parte, acest lucru e din cauza nasturilor „ochi-de-tigru", spuse Yun Chen. Am putea să reducem preţul folosind alt gen de nasturi.

Miranda o privi uimită.

– Credeţi că schimbarea nasturilor ar reduce preţul aproape la jumătate?

– Poate din os, spuse unul dintre bărbaţi.

– Sau plastic, adăugă altă femeie, cu nişte ochelari mici cu rame de sîrmă. Avem unii care par din os, sînt excelenţi.

– Doar nu vorbiţi serios, spuse Miranda frustrată.

– Dar, dacă acest costum ar fi din caşmir din trei fire, nu din patru, am putea să folosim maşinile de tricotat standard, zise Wang. Domnişoară Graham, înţelegem că lîna dintr-un singur fir sau două nu ar fi aşa cum doriţi, dar, cu siguranţă, cea din trei fire ar fi satisfăcătoare.

Cineva vorbi în chineză şi Yun Chen îi răspunse, iar Wang traduse:

– Caşmirul din trei fire e acceptat de majoritatea oamenilor; mulţi consideră că cel din patru fire e prea greu pentru a fi purtat în interior. Cel din trei fire e mai potrivit.

Miranda se simţi la fel de asaltată ca la aeroport. „N-am venit aici ca să mă mulţumesc cu o linie «potrivit», şi voi

aţi fost cei care aţi folosit cuvîntul «excelent» chiar adineauri", dar nu putu să spună aceste lucruri cu glas tare; suna prea critic şi ar fi putut să-i înfurie.

– Poate fără gulerul „şal", spuse o altă femeie cu o coadă lungă împletită. Un guler micuţ s-ar potrivi cu materialul din trei fire şi ar fi foarte elegant. Şi am putea să renunţăm la împletitura de la guler şi manşete; nu e esenţială.

Miranda desena micile modificări pe marginea schiţei în acuarelă, în timp ce glasurile se auzeau în jurul ei, discutîndu-i modelul. „Poate că nu e chiar atît de bun cum mi-am închipuit. Cum şi-a închipuit Talia că este. Poate că toate modelele mele sînt obişnuite, ca nişte maşini de tuns iarba sau nişte biciclete, şi singurul lucru important este cît de puţin poate să coste fabricarea lor şi cît profit pot să aducă." Nu credea acest lucru cu adevărat, dar, în clipa aceea, cînd nu auzea decît critici, fără zîmbete, glume sau conversaţii banale, fără un cuvînt despre cît de interesante erau ideile ei, cît de inteligent crease mînecile, gulerele sau nasturii... sau „un compliment oarecare", nu îi era uşor să creadă în ea însăşi sau să lupte pentru modelele ei.

– O să mă mai gîndesc, spuse ea, în cele din urmă.

– Da, foarte bine, zise Wang, de parcă ea ar fi fost o elevă care dăduse un răspuns satisfăcător, după care scoase un alt desen. Acest pulover cu decolteu în formă de V nu prezintă nici un fel de dificultate; pentru cusătura de la manşete şi tiv va fi nevoie de mai mult timp, dar sîntem talentaţi la asta.

Apoi spuse un preţ şi Miranda îl scrise, după care discutară despre culori, termene de execuţie şi cantităţi. Miranda luă notiţe, spunîndu-şi că avea să le studieze în seara aceea,

la hotel, şi, dacă ceva părea îndoielnic, avea să discute cu ei a doua zi, cînd era odihnită.

I se păru că analizară fiecare model la nesfîrşit. La unul, Yun Chen sugeră ca mînecile unui pulover să fie transformate în manşete şi cusute, iar Miranda fu de acord. În legătură cu un alt model de pulover, Wang spuse că fabricarea sa ar fi putut să coste mai puţin dacă îl făceau mai scurt cu doi centimetri şi Miranda fu de acord din nou.

– Atîta timp cît modelul rămîne neschimbat, adăugă ea, aproape ca şi cum l-ar fi rugat pe Wang să fie bun şi să lase puloverul în pace.

Îşi muşcă buzele; trebuia să înceteze să mai facă acest lucru, ei lucrează pentru noi, îşi spuse ea apoi, nu invers. Dar, cînd Wang încuviinţă amabil, ea fu extrem de uşurată, ca şi cum ar fi fost într-adevăr, o cerşetoare şi el, un om extrem de generos. „Nu ştiu cum o s-o fac, dar trebuie să învăţ să le ţin piept."

În cele din urmă, după un tur al fabricii, întîlnirea luă sfîrşit. În taxiul pe care i-l chemase Wang, Miranda se rezemă de spătar şi oftă. Ca atunci cînd ieşeam de la şcoală, îşi spuse ea zîmbind. Nu mi-au dat nici măcar o pauză. Iar prînzul a fost oribil; servit chiar acolo, pe masa din sala de conferinţe, şi n-am putut să mănînc, pentru că...

– Încotro? întrebă şoferul, epuizîndu-şi cunoştinţele de engleză cu acel cuvînt.

Miranda se îndreptă pe banchetă. Avea ceva de făcut. Scoase un plic din geantă şi îl ţinu în aşa fel încît şoferul să poată citi adresa. Cînd el încuviinţă, ea se lăsă pe spate din nou. Habar nu avea unde era adresa respectivă sau ce avea să găsească acolo, dar era ceva ce promisese să facă, în

ultima zi petrecută în Boulder, cînd îşi făcea bagajele. Un serviciu.

„Vrei să duci o scrisoare pentru mine, te rog? E pentru părinţii mei, care n-au mai primit veşti de la mine de multă vreme..."

Sima Ting era o tînără din Beijing, slabă, ştearsă, cu un păr negru care i se legăna în jurul feţei, cu mîini subţiri care gesticulau cînd vorbea, care stătea cu picioarele încrucişate sub ea pe canapeaua dintr-un apartament din Boulder. Fugise din China după ce tancurile invadaseră Piaţa Tienamen, împrăştiind şi strivind miile de demonstranţi tineri care îşi făcuseră tabăra acolo. Timp de două săptămîni, gătiseră în acea piaţă imensă, cîntaseră, discutaseră, dansaseră pe muzica de la aparatele de radio portabile, ascultaseră buletinele de ştiri, dormiseră pe ciment şi aşteptaseră ca reprezentanţii guvernului să-i invite să stea de vorbă despre instaurarea democraţiei în China. Deodată, în lumina pîlpîitoare a făcliilor şi focurilor la care se gătea, apăruseră luminile puternice ale reflectoarelor, tancuri şi soldaţi şi, într-o singură noapte, acel oraş improvizat fusese spulberat. În piaţa tăcută rămăsese doar molozul care era luat de vîntul slab şi aşezat pe pietrele mînjite de sînge.

Sima Ting, care avusese nouăsprezece ani, fusese arestată împreună cu fratele ei şi mulţi dintre prieteni. După o lună, aflase că tînărul pe care îl iubea murise sub şenilele unui tanc; după alte şase luni, fusese judecată, găsită vinovată şi condamnată la cinci ani de închisoare. A doua zi după ce fusese eliberată, se întîlnise cu un grup alcătuit din şase bărbaţi şi femei cărora le plăcea să stea în jurul unei mese şi să discute despre schimbările politice şi care, uneori, trimiteau scrisori la ziare sugerînd legi pentru apărarea

drepturilor civile. Acea întîlnire o trimisese pe Ting din nou la închisoare, de data aceasta, pentru cincisprezece ani.

– Şi încă ar mai fi fost acolo, dacă n-ar fi fost bolnavă, spuse femeia care îi sponsorizase călătoria lui Ting în America.

Nancy Magoon, una dintre cele cîteva prietene bune ale Mirandei, făcea parte din consiliul director al unei firme care îi ajuta pe deţinuţii politici să ajungă în America. Cînd Ting aflase că avea cancer la sîn şi că şansele ei erau de a rămîne la închisoare sau a părăsi China pentru totdeauna, Nancy fusese chemată de cei din Beijing care ştiau de ea. Şi tot ea fusese cea care o aşteptase pe Ting în Boulder, făcuse aranjamentele necesare pentru tratamentul ei medical şi îi găsise un apartament şi o slujbă la bibliotecă.

– Ţi-ar plăcea de ea, îi spuse Nancy într-o zi la prînz Mirandei. E foarte tăcută, dar cine n-ar fi după ce-a trecut prin ce-a trecut ea? Are nevoie de prieteni şi, din moment ce pleci în China, m-am gîndit că ţi-ar plăcea s-o cunoşti.

– Nu ştiu dacă o să plec în China, I-am spus Taliei că nu ştiu sigur.

– Bineînţeles c-o să pleci! Nu se poate să ratezi ocazia asta, Miranda, e ceva ce se iveşte doar o dată-n viaţă.

Miranda o privi zîmbind uşor, invidiind-o pentru chipul frumos, zîmbetul care o făcea să fie plăcută de toată lumea, pentru faptul că era sofisticată, pentru hainele ei perfecte şi pentru energia ei. „Tot ce nu sînt eu." Şi, totuşi, într-un fel, erau prietene şi ţineau una la alta.

– Cum reuşeşti asta? În lumea ta nu pare să existe nici un obstacol, în timp ce, într-a mea, sînt o mulţime.

– Pentru că tu te gîndeşti tot timpul la ele, aşa că iau proporţii ca o pisică gestantă. Ignoră-le; o să fii uimită de cît

de repede dispar. Poţi fi o femeie foarte hotărîtă, să ştii; dacă faci eforturi în acest sens, nu există lucru pe care să nu-l poţi face.

– Pentru tine nu există lucruri pe care nu le poţi face. Întotdeauna ajuţi o organizaţie sau alta, îi faci pe oameni să facă lucruri pe care nu şi-au închipuit niciodată că le pot face sau despre care spuneau categoric că nu le pot face; tu şi Bob mergeţi peste tot, colecţionaţi opere de artă, mergeţi la petreceri, daţi petreceri... ai timp pentru toate şi niciodată nu pari să ai dubii, să fii îngrijorată sau copleşită...

– Bineînţeles că sînt, de multe ori, Dumnezeule, doar nu sînt Femeia Fantastică. Toată lumea oboseşte, este chiar copleşită, uneori, ştii asta; dar nu toţi o arătăm. Noi două semănăm foarte mult, să ştii; altfel cum am putea fi prietene? Acum, ascultă, vreau să te duci în China. Eu n-am mai fost acolo de mulţi ani şi vreau un raport complet. Să cunoşti oameni noi, să mănînci de toate, să mergi peste tot şi, după aceea, să te întorci să-mi povesteşti.

– Niciodată n-am făcut aşa ceva. Ştii asta.

– Ei bine, ar fi timpul, zise Nancy degajată. Haide, fă primul pas. Vino s-o cunoşti pe Ting. Ea poate să-ţi povestească despre China şi să-ţi dea curaj. Vino la cină; chiar are nevoie de prieteni, Miranda, iar tu te pricepi să-i faci pe oameni să se simtă bine.

– Cum?

– Ah, eşti tăcută, nu te repezi la oameni ca să-i împingi să facă sau să spună anumite lucruri, nu eşti pretenţioasă.

– Adică sînt pasivă.

– Adică ştii să asculţi. Aştepţi să auzi ce urmează. Aştepţi să se întîmple ceva.

Miranda se încruntă. „Aştepţi să se întîmple ceva." Nu îşi dăduse seama că ceilalţi observau acest lucru atît de bine. „Toată viaţa am aşteptat să se întîmple ceva."

Şi, acum, se întîmplau multe lucruri. Cum ajungem în locurile în care ne descoperim pe noi înşine? se întrebă. Iat-o într-un taxi în Beijing, lucru care se datora cel puţin în parte faptului că o cunoscuse pe Sima Ting.

Ting vorbise tot timpul cinei, despre China, despre călătoria ei pînă în America şi despre speranţele ei de a se întoarce acasă.

– Dar trebuie să-ţi placă aici, spuse Miranda.

– Îmi place, te rog să nu crezi că sînt o nerecunoscătoare, sînt fericită că mă aflu aici, iar Nancy a fost uluitoare, minunată şi toată lumea s-a purtat atît de frumos; este, într-adevăr, o ţară nemaipomenită. Dar nu e ţara mea.

– O să faci în aşa fel încît să fie a ta. Ai văzut ce v-a făcut ţara ta ţie şi prietenilor tăi. Doar nu vrei să te întorci acolo.

– Nu ţara mea a încercat să mă distrugă, ci cîţiva indivizi din guvern, spuse Ting şi făcu o pauză. Cred că nu poţi să înţelegi dorul de casă al cuiva, pentru că tu eşti acasă. Locul meu e în China, aşa cum al tău e aici. Familia mea e acolo, prietenii mei, munca mea, şi sînt lucruri pe care putem să le facem, trebuie să fie nişte lucruri pe care să le putem face, să schimbăm sistemul de acolo. Probabil că, la Tienanmen, ne-am mişcat prea repede, trebuie să învăţăm să fim mai cumpătaţi, mai răbdători; astea sînt lucrurile la care trebuie să ne gîndim, zise ea şi zîmbi. Aveţi o vorbă, că e ceva ce aveţi în oase. Ei bine, oasele mele sînt chineze şi dor cînd nu pot să atingă pămîntul Chinei.

Miranda se încruntă.

– Milioane de oameni au venit aici, au devenit americani şi au uitat de locurile de baştină.

– Cred că niciodată nu-şi uită locurile de baştină, spuse Ting cu blîndeţe. Dar, fie că o fac sau nu, eu n-aş putea să le uit. N-aş putea să devin niciodată americancă, aşa cum nici tu n-ai putea să devii chinezoaică. Miranda, nu zic că ţara ta nu e minunată, ci doar că ţara mea e a mea, indiferent dacă e minunată sau nu. Şi, acum, China trece printr-o perioadă importantă. I se spune „Toamna de la Beijing" şi ştii de ce? Pentru că bătrînii care se află la conducerea ţării vor muri şi vor cădea, exact ca frunzele toamna şi, atunci, lucrurile se vor schimba.

Mai luară cina împreună încă o dată, vorbind despre China pe care Miranda avea s-o cunoască dacă pleca acolo într-o călătorie de afaceri.

– Cred că ar fi bine să te duci acolo, spuse Ting. Întotdeauna e bine să cunoşti lo.uri noi şi acolo sînt multe lucruri minunate pe care n-o să le vezi nicăieri în altă parte. De unde ştii ce-o să se întîmple la anul? Fă tot ce ţi se iveşte ocazia să faci; viaţa se schimbă prea repede ca să amîni.

Nancy, care ascultase în linişte, încuviinţă ferm.

– Ce ţi-am spus eu? Du-te! Te aşteaptă o lume întreagă şi tu nici măcar n-ai atins suprafaţa. Am toată încrederea în tine; vei afla despre tine însăţi lucruri pe care nu le-ai ştiut niciodată.

Miranda nu-i spuse că ideea aceea i se părea alarmantă. Dar, într-un mod ciudat, era şi captivantă.

O săptămînă mai tîrziu, Miranda o sună pe Ting ca să-i spună că pleca în China. Vocea lui Ting era plină de emoţie.

– Vrei să-mi faci un serviciu, te rog?

– Un serviciu? În China?

– Unul mic, fără probleme, dar ți-aș fi recunoscătoare. Vrei să duci o scrisoare pentru mine, te rog? E pentru părinții mei, care n-au mai primit veşti de la mine de multă vreme. Le scriu adesea şi adaug foaie după foaie, sperînd să găsesc pe cineva care să le ducă. Ţi-aş fi extrem de recunoscătoare dacă ai face-o.

– Bineînțeles c-o duc. Sînt sigură c-o să am mult timp liber şi mi-ar face plăcere să-ți cunosc părinții.

– Ah, n-o să-i cunoşti, pentru că locuința lor e prea greu de găsit. Dacă vei duce scrisoarea la acest magazin, cei de-acolo le-o vor da. Faci asta pentru mine?

– Bineînțeles, spuse Miranda din nou şi, a doua zi, Ting îi aduse un plic voluminos.

Astfel că, mergînd cu taxiul prin Beijing, legănîndu-se cînd într-o parte cînd în alta, cînd maşina cotea cu scrîşnet de roți, se întreba din nou: Cum ajungem în locurile în care ne descoperim pe noi înşine? Cum putem prevedea vreodată, sau chiar înțelege, toate forțele care ne modelează şi ne fac să ne deplasăm prin viață?

Destinația se dovedi a fi o prăvălioară cu tarabe pline de legume pe trotuar. Înăuntru, rafturile erau încărcate de cutii şi borcane cu etichete pe care ea nu le putea citi. Recunoscu cîteva lucruri. Dacă aş trăi aici, n-aş mînca decît alune, ouă, tăieței şi ciuperci uscate, se gîndi ea. În partea din spate a magazinului, un bărbat şi o femeie stăteau în dosul unei tejghele.

– Vă rog? spuse bărbatul.

Miranda îi întinse scrisoarea.

– Am fost rugată să aduc asta.

Bărbatul făcu o mică plecăciune.

– Mulțumim, zise el şi arătă spre rafturi. Vă rog?

– Nu înţeleg, spuse ea.

Femeia ocoli tejgheaua şi luă o pungă de ciuperci uscate şi două conserve. Le puse apoi pe toate într-o pungă de hîrtie pe care i-o dădu Mirandei.

Trebuie să şi cumpăr ceva? se întrebă ea. Dar femeia şi bărbatul făcură cîteva plecăciuni mărunte, după care el îi întinse mîna şi, cînd Miranda o întinse pe a sa, i-o scutură viguros.

– La revedere, zise el. Mulţumim. Mulţumim.

Răsplata mea, îşi spuse Miranda amuzată şi, după ce îşi luă la revedere de la ei, se întoarse la taxi. Îi arătă şoferului denumirea hotelului „Palace" şi el încuviinţă. Gata, îşi spuse ea, rezemîndu-se de spătarul banchetei cînd intrară pe o stradă mai aglomerată. Ce simplu; îi va face fericiţi pe părinţii lui Ting. Îşi închipui cum ar fi fost dacă nu i-ar fi văzut pe Adam şi Lisa timp de cinci ani, dacă ar fi primit veşti de la ei doar din cînd în cînd sau deloc. N-ar fi suportat. Acei oameni trebuiau să fie foarte puternici.

O să-l întreb pe Li despre asta, îşi spuse ea. Cîţi trec prin situaţia asta, cîţi au fost la închisoare... Apoi se răzgîndi. De fapt, nu voia să-i vorbească despre Ting. Îi plăcea ideea de a avea o treabă personală de rezolvat, de a merge prin Beijing singură, pentru a face ceva ce nu avea nici o legătură cu Talia sau Li.

Şi, astfel, în seara aceea, la restaurant, îi spuse că îi dăduse bacşiş şoferului de taxi.

– Nu mi-a mulţumit.

– De unde ştii? spuse Li. Doar nu ştii chineza.

– N-a zis nimic. Nici măcar n-a zîmbit. Dar nici c-am văzut prea multe zîmbete pe ziua de azi.

– Oamenii s-au purtat urît cu tine?

– Ah, nu, au fost incredibil de politicoşi. Şi au zîmbit, dar nu erau nişte zîmbete adevărate. Adică, erau ca nişte strîngeri de mînă: ceva ce faci în afaceri. Nu aveau căldură.

– Oamenii sau zîmbetele?

– Nici una, nici alta.

– Poate că îşi păstrează căldura pentru cei pe care-i cunosc.

– Nu le cer să mă iubească, zise ea. Cred doar că ar putea fi mai prietenoşi.

– Da. Prietenoşi, spuse el făcînd un gest mărunt. Asta e adesea o problemă pentru străinii din China.

Umplu din nou paharele cu bere Yanjing şi se lăsă pe spate.

– Dă-mi voie să-ţi spun o poveste veche. Într-o zi, un om sărac se întîlneşte cu un vechi prieten care devenise nemuritor. Cînd sărmanul s-a plîns de sărăcia lui, nemuritorul a îndreptat un deget spre o cărămidă de pe marginea drumului, care s-a transformat imediat într-un lingou de aur. „Asta e pentru tine," a spus el. Cînd omul n-a fost mulţumit, nemuritorul a îndreptat degetul spre o grămadă de pietre, transformîndu-le în monede de aur. Dar omul tot n-a fost fericit. „Ce mai vrei?" a întrebat nemuritorul atunci şi prietenul său a spus: „Degetul tău."

Miranda rîse.

– Îmi place. Morala e că oamenii vor întotdeauna mai mult, dar nimeni nu vrea să dea nimic, aşa că, la un moment dat, ar trebui să fim mulţumiţi cu ceea ce avem.

– Exact. Fabula asta e din secolul 4 î.C. Nimic nu se schimbă de-a lungul secolelor sau în funcţie de graniţe. Acum povesteşte-mi cum a fost restul zilei. A fost bună pentru afaceri?

– Nu. Adică, poate a fost, nu ştiu sigur. Nimeni nu mi-a cerut degetul, dar mi-au cerut lucruri pe care n-am vrut să le dau... Ah, nu ştiu; trebuie să mă mai gîndesc. S-au întîmplat atîtea, că parcă au fost trei, patru zile, cel puţin. Prefer să fiu aici, la acest restaurant minunat. „Fangshan"? Aşa se pronunţă?

– „Fong-shon". Un restaurant imperial, ceea ce înseamnă că bucătarii au reînviat bucătăria împăraţilor. O bucătărie elegantă. Ţi se potriveşte.

Ea se încruntă.

– De ce spui asta?

– Nu crezi că e adevărat?

– Ştiu că nu e, spuse ea ferindu-şi privirea.

Salonul ales de el era cel mai mic din restaurant, numai cu şase mese, fiecare sub o lampă roşie de hîrtie, cu franjuri. O fereastră mare dădea spre Lacul Beihai, care era de un argintiu pal în lumina slabă, cu copaci întunecaţi pe mal, ale căror crengi atîrnau în apă. Restaurantul se afla pe o insulă din mijlocul lacului, suspendat între apa sclipitoare în care se reflecta luna şi norii subţiri care lunecau pe cerul ca opalul. Era ca o oază de vis în acel oraş frenetic, la adăpost de claxoanele automobilelor, fumul autobuzelor şi neoanele pîlpîitoare.

– Acesta trebuie să fie singurul loc liniştit din Beijing, spuse Miranda.

– Dimpotrivă, sînt multe, fiecare diferit de celelalte. Dacă-mi vei permite, ţi le voi arăta.

Ea se încruntă din nou.

– Nu înţeleg...

Două chelneriţe, fardate teatral şi îmbrăcate în rochii de mătase identice despicate pînă la pulpă, aşezară pe masă patru platouri cu mîncare.

– Am comandat pentru amîndoi, spuse Li. M-am gîndit că ar fi mai simplu.

– Da, bineînţeles. Nici nu ştiu cu ce să încep.

– Începem cu mîncărurile reci..., spuse el punîndu-i o porţie pe farfurioara, după care puse într-a sa. Carne de vită condimentată. Celelalte sînt pui, limba de raţă şi ţipar fript. Mănîncă doar ce-ţi place.

„O să mănînc tot. Dacă-şi închipuie că poate să mă sperie cu lucruri ca limba de raţă şi ţipar... ei bine, ar putea, dar nu i-aş arăta." Vru să ia furculiţa, dar îşi dădu seama că nu era nici o furculiţă. Într-un mic suport de porţelan erau două beţişoare de fildeş. Roşi stînjenită. Nu mîncase la prînz, pentru că îi fusese ruşine să admită că nu ştia ce să facă şi bănuise că Li avea să o ducă la un restaurant, unde erau cuţite şi furculiţe, precum cel al hotelului, unde luaseră micul dejun.

Disperată, se uită în jur ca să vadă ce făceau ceilalţi, dar toţi erau chinezi şi se simţeau ca acasă, fără să aibă nevoie de nici un fel de ajutor. Nu pot să sufăr asta, îşi spuse ea furioasă. Nu pot să sufăr să fiu într-un loc necunoscut. Nu pot să-l sufăr pe Li pentru că m-a adus aici.

Luă beţişoarele şi încercă să le ţină aşa cum văzuse că făceau ceilalţi. Părea simplu, dar, oricît şi-ar fi încolăcit degetele în jurul lor, nu le putea face să se mişte separat.

– Aşa, îi spuse Li acoperindu-i mîna cu a sa şi ghidîndu-i degetele în aşa fel încît să ţină cele două beţişoare de fildeş, netede şi reci, ascuţite şi cu personaje chinezeşti gravate cu roşu pe părţile laterale. Cel de jos rămîne nemişcat;

cel de sus se mişcă în sus şi în jos, ca un cleşte. Pune degetul mare peste amîndouă, aici, ca să le stabilizezi. Acum o să apropiem vîrfurile, aşa, şi o să luăm o bucăţică de carne. Perfect. Acum, iarăşi. Vezi? Încearcă şi tu, zise el luîndu-şi mîna şi privind-o cum exersa. Ah, foarte bine. Acum încă una. Bravo, bravo. Învăţi foarte repede. N-ai mîncat niciodată cu beţe în America?

– Restaurantele au întotdeauna tacîmuri pe mese. Nu mi s-a părut niciodată necesar.

„Şi nu m-a intrigat. De ce n-am fost mai curioasă să le încerc, măcar o dată?"

Friptura era delicioasă, condimentată şi dulce şi, cînd ea îşi ridică privirea, o întîlni pe a lui Li, care aştepta.

– E excelentă. Şi, acum, că m-ai învăţat să vîr mîncarea în gură, cred că ar trebui să începi să mănînci şi să nu-ţi mai faci griji pentru mine.

– Vreau să fii mulţumită.

– Sînt, spuse ea şi era adevărat.

Se simţea fericită. După o zi în care fusese intimidată şi nesigură printre nişte străini care ştiau totul în timp ce ea nu ştia nimic, izolată, cînd ei vorbeau în chineză, nervoasă din cauza responsabilităţii de a negocia pentru compania ei cu nişte necunoscuţi atît de diferiţi de ea... acum, pentru prima oară, putea să se relaxeze.

Îi plăcea acel salon liniştit cu feţe de masă albe, scrobite, şi lămpi de hîrtie transparentă, lampa din porţelan roşu cu auriu de pe masa lor, farfurioarele albe pe care nu avea loc decît o porţie din mîncărurile etalate în faţa lor. Îi plăceau culorile potolite ale covorului, draperiile de mătase închise la culoare şi strînse cu cordoane aurii, muzica ciudată care se auzea în surdină. Îi plăcea intimitatea mesei lor, o mică

insulă de limbă engleză în mijlocul unei mări de neînțeles de chineză vorbită cu repeziciune. Dacă n-ar fi fost Li, ea ar fi avut senzația că se înecă; alături de el, putea să se gîndească la cină.

Bău îndelung pentru a-și răcori gura după carnea atît de condimentată. Berea chinezească era slabă, dar cu un gust distinctiv, și era servită ca apă, chelnerițele umplîndu-le paharele în permanență, așa cum, acasă, chelnerii umpleau tot timpul paharele cu apă. Miranda considerase mereu că berea era banală și ieftină, în comparație cu vinul, dar se potrivea perfect cu mîncărurile acelea și, chiar dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi atras atenția asupra ei cerînd vin sau altceva ce ar fi făcut-o să pară și mai diferită de toată lumea din jur. Nu-i plăcea să se afle în centrul atenției și acest lucru era și mai valabil în China. Oricum, îi plăcea berea, ceea ce o făcea să aibă și mai mult senzația unei aventuri. Era copleșită de un val de recunoștință și spuse din senin:

– Mulțumesc.

Iar Li zise simplu:

– Mă bucur că te simți bine.

Cînd ea goli farfuria, el i-o umplu de pe platoul cu pui.

– Acum, zise el servindu-se. Tot mai vreau s-aud ce-ai făcut astăzi. Ce-ai gîndit, ce-ai simțit.

Miranda luă cu bețele o bucățică de carne și o vîrî în gură. Ce zici de asta, își spuse ea bucuroasă. O singură lecție și mănînc ca o localnică. Simți un val de încredere și acesta generă sinceritatea.

– Aș vrea să fi făcut și să fi văzut mai multe în viață.

– Ca, de exemplu, să înveți să folosești bețele?

– Să învăț multe. Dacă aș fi călătorit mai mult, dacă aș fi știut mai multe despre lume, m-aș fi descurcat mai bine

astăzi. N-am fost destul de agresivă; n-am spus destul de clar că cei de la compania mea se aşteaptă ca anumite lucruri să fie făcute într-un anumit fel.

– Eşti vreodată agresivă?

– Poftim?

– Iartă-mă; am fost nepoliticos. Poate o să-ţi pun o asemenea întrebare cînd o să te cunosc mai bine. Sau, atunci, n-o să mai fie nevoie s-o fac.

Miranda sprijini beţele de suportul lor din porţelan.

– Despre ce e vorba?

– La ce te referi? La impoliteţea mea? La scuzele mele?

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

– Da, spuse el încuviinţînd. Te referi la faptul că am luat micul dejun şi cina împreună şi că, poate, într-o bună zi, o să ne cunoaştem destul de bine pentru ca eu să aflu dacă eşti sau nu agresivă. Pot să-ţi răspund mai tîrziu? Îţi promit c-o să-ţi răspund, dar, deocamdată, te mulţumeşti doar dacă-ţi spun că, pur şi simplu, îmi place compania ta şi găsesc că e plăcut să cinez cu tine şi că mi-ar plăcea să te ajut să petreci o seară agreabilă şi să ai o şedere şi mai agreabilă în Beijing?

Nu, se gîndi ea, dar nu spuse cu glas tare. La fel cum evita să atragă atenţia asupra ei, întotdeauna încerca să nu facă agitaţie. Cel mai bine era să se înţeleagă cu oamenii pe cît posibil. În plus, chiar era o seară agreabilă: mult mai bine decît să mănînce singură în camera de hotel.

– Da, bine, zise ea.

– Mulţumesc. Ţi-a plăcut puiul?

– A avut un gust ciudat. Aproape că mi-a plăcut.

El rîse uşor.

– Data viitoare poate o să-ţi placă mai mult. Acum urmează ţiparul fript, zise el punîndu-i o porţie pe farfurie. Puţin cam alunecos pentru beţe, dar sînt sigur c-o să te descurci; o faci atît de bine. Cu cine te-ai întîlnit astăzi?

– Cu vicepreşedintele, directorul de producţie, directorul general al fabricii, cu cei responsabili cu producţia şi alţii care nu ştiu cu ce se ocupau. Fabrica e imensă; ai fost vreodată acolo?

– Compania mea a construit clădirea numărul doi.

Ea făcu ochii mari.

– A fost un proiect uriaş. E mult mai mare decît clădirea numărul unu.

– Şi mai bine făcută. Ar fi trebuit să ne cheme pe noi de la început, dar au vrut să economisească bani.

– Cine? Guvernul vostru?

– Nu, japonezii. Compania asta e mixtă, finanţată în cea mai mare parte de o firmă de investiţii japoneză. Investitorii chinezi n-au decît o mică parte din ea şi, bineînţeles, conducerea e chineză, deşi au adus un grup de consilieri japonezi. E o companie excelentă; o să-ţi placă să lucrezi cu ei.

– Cred că li se pare că americanii sînt pretenţioşi şi aroganţi.

– Americanii sînt pretenţioşi şi aroganţi. Acest lucru vine din faptul că sînt naţiunea cea mai puternică din lume, spuse el umplîndu-i din nou farfuria. Văd că-ţi place ţiparul.

– Da, foarte mult, zise ea încruntîndu-se. Nu cred că sînt pretenţioasă şi, sigur, nu sînt arogantă. Nu mă simt mai puternică decît oricine altcineva. Mi-e ruşine că sînt atît de neştiutoare. Nu ştiam că guvernul vostru îi lasă pe străini să

cumpere companii; credeam că, în comunism, guvernul este proprietarul tuturor lucrurilor.

– Asta nu mai e valabil. Ai făcut turul fabricii? Ce părere ţi-ai făcut?

– A fost foarte impresionant.

– Povesteşte-mi. N-am mai fost acolo de cînd am terminat clădirea.

Miranda descrise atelierele cu aer condiţionat şi puternic luminate, mai lungi decît o stradă, fiecare cu şiruri lungi de mese de lucru individuale, unde femeile stăteau aplecate asupra maşinilor de cusut. Materiale viu colorate erau strînse grămadă lîngă ele, semănînd cu nişte păsări care dormeau, cu aripile strînse şi glasurile amuţite. De fapt, nu se auzeau nici un fel de glasuri: nimeni nu bîrfea, nu rîdea, nu descria boli, nu se lăuda cu copiii sau nepoţii, nu fredona o melodie. Singurul sunet era zumzetul maşinilor de cusut şi singurele mişcări erau cele ale mîinilor rapide... deşi fiecare dintre femei ridica privirea ca s-o studieze pe Miranda cînd aceasta trecea pe lîngă ele, măsurînd-o din cap pînă în picioare.

– Cu ce erai îmbrăcată? o întrebă Li.

– Cu un costum, spuse ea roşind. Nu mi-am adus decît costume. Nu mi-am închipuit c-o să ies seara.

– Cel pe care-l porţi acum e foarte bun pentru seară. E foarte frumos. Arăţi excelent.

Habar nu avea el cît de bun era costumul în realitate, îşi spuse Miranda amintindu-şi cît costase şi, de asemenea, cît costase celălalt costum nou al ei. E prima mea călătorie în străinătate, se gîndise defensiv, vor fi atîtea lucruri pentru care voi fi nervoasă, nu vreau să-mi mai fac griji şi pentru felul în care arăt.

– Chanel, nu? întrebă Li degajat.

Ea îl privi uluită.

– De unde știi?

– CNN transmite emisiune despre modă și Hollywood și prezintă paradele de la New York, Paris și Milano. Și mă interesează toate lucrurile occidentale, nu numai unele.

– Pentru că e moștenirea ta.

– Asta e unul dintre motive. De fapt...

Ezită și apoi zîmbi slab, un mic zîmbet interior, ca și cum l-ar fi amuzat ceea ce avea de gînd să spună.

– Cred că e din cauză că încă n-am renunțat la speranța că tatăl meu se va întoarce. E jenant, dar nu pot să mă abțin: dintr-o dată, îmi vine în cap că „astăzi" o să apară în prag, o să mă îmbrățișeze și o să spună: „A trecut multă vreme, dar te-am găsit și acum putem să devenim prieteni." E o fantezie absurdă, de copil, dar tot apare, așa cum se întîmplă de multe ori de cînd mi-a povestit mama despre el. Atunci m-am hotărît să învăț despre țara lui, așa încît dacă o să vină, să fie impresionat de mine. Mai tîrziu, bineînțeles, a fost evident că plecase cu adevărat, dar, chiar dacă visul s-a stins, nu a dispărut complet și n-am renunțat nici la studiile mele legate de America.

Clătină din cap cu tristețe.

– Sînt prea bătrîn pentru asemenea fantezii, nu crezi?

– A fost foarte greu pentru tine, spuse ea compătimindu-l. Faptul că nu știai, că te întrebai tot timpul...

– Exact. Mult mai greu chiar și decît atunci cînd nu ai tată. Povestește-mi despre părinții tăi.

– Locuiesc la două străzi de mine. Dar, acum, locuiesc în casa mea, pentru că stau cu copiii.

– Așadar, ai copii. Cîți?

– Doi. Lisa are paisprezece ani şi Adam, treisprezece.

– Şi, bineînţeles, sînt minunaţi.

Ea rîse.

– Bineînţeles. Deştepţi, curioşi şi nostimi.

– Trebuie să-ţi fie foarte dor de ei.

Ea tăcu. Fusese atît de ocupată şi copleşită de ciudăţenia acelei ţări străine, încît abia dacă se mai gîndise acasă. Dar, cînd auzi acele cuvinte simple, ochii i se umplură de lacrimi.

– La ora asta, am fi într-unul din dormitoarele lor, discutînd despre ce s-a întîmplat în cursul zilei ca s-o facă specială. Facem asta în fiecare seară înainte să meargă la culcare.

– Şi e întotdeauna ceva special?

– Întotdeauna. Uneori, e un lucru foarte mărunt şi trebuie să-l căutăm mult, dar, de fiecare dată, găsim ceva.

– Cît de norocoasă eşti.

– Da. Întotdeauna am fost.

– Dar soţul tău? Nu stă cu copiii cît tu eşti în China?

– Soţul meu a murit cu mulţi ani în urmă.

– Ăsta nu mi se mai pare a fi un noroc.

– Ah. Ei bine, nu, spuse ea şi, văzînd că el aştepta, continuă: Am avut noroc în alte privinţe.

– Dar nu prea vorbeşti despre căsnicia ta.

„Nu cu tine. De ce aş face-o?"

– Nu cu mine, zise el. Şi de ce ai face-o?

Îi văzu privirea uimită.

– Iarăşi am spus ceva greşit?

– Nu, doar că... Nu.

– Ei bine, povesteşte-mi despre Adam şi Lisa. Şi despre părinţii tăi. Întotdeauna ai locuit atît de aproape de ei?

– Toată viața. Am crescut în casa în care stau ei acum și, cînd m-am măritat cu Jeff, am cumpărat o casă pe aceeași stradă.

– Și sînteți foarte apropiați?

– Da, foarte. Iar Adam și Lisa îi iubesc; altfel, n-aș fi putut să vin aici.

– Așadar, se mută în casa ta cînd faci aceste călătorii lungi?

– Nu fac călătorii lungi, de obicei. Asta e prima oară.

El ridică din sprîncene.

– Poporul american este cel mai iubitor de călătorii din lume.

– Ei bine, eu nu sînt. Am fost ocupată cu copiii și cu munca mea și îmi place foarte mult unde trăiesc. Merg de multe ori la Denver.

– Cît de departe e?

– La vreo douăzeci de mile. N-am simțit niciodată nevoia să mă duc mai departe; n-am avut nici un motiv să fac asta.

El o studie.

– Vorbești serios?

Ea dădu să răspundă, dar ezită.

– Nu sînt prea sigură, spuse ea după o clipă. În mare parte, cred că da. Nu că n-aș fi curioasă; mă gîndesc să merg în alte țări, să vizitez marile muzee, monumente, festivaluri, piețe, să văd cum trăiesc alte popoare...

– Și, atunci?

– Nimic. Doar că...

Își ridică privirea și o întîlni pe a lui. Ma descoase, se gîndi ea și, totuși, nu se simți stingherită.

– De fapt, mi-a fost teamă să merg în locuri unde nu cunosc limba şi să nu înţeleg cultura. Şi nu-mi place să călătoresc singură.

– Dar trebuie să ai prietene care ar putea să te însoţească.

– Prietenele mele sînt ca şi mine; n-am călătorit, nu ştim limbi străine şi ne temem să nu ne trezim în locuri unde oamenii ar putea să profite de noi.

– Îmi pare rău, spuse el uşor.

– Nu-i nevoie să mă compătimeşti, zise ea cu răceală. Tu cît ai călătorit? Guvernul vostru nu vă lasă să mergeţi nicăieri, nici măcar prin propria voastră ţară.

– Am fost în toată China, în Tibet şi în Mongolia. Nu mai e adevărat că nu putem călători cît vrem, chiar şi în străinătate. Mulţi o fac; nu e greu.

– Puteţi să mergeţi unde vreţi?

– Putem să călătorim prin China şi Hong Kong la fel de uşor cum puteţi să călătoriţi voi prin America. Iar cei care au bani pot merge în străinătate, dacă alte ţări le dau vize. Nu-i prea uşor să obţii o viză din partea Statelor Unite.

– De ce?

– Poate ar trebui să pui întrebarea asta guvernului ţării tale.

Ea tăcu. Nu voia să discute despre guverne şi politică, nu ştia aproape nimic despre ele, iar el părea să ştie foarte mult. Indiferent despre ce vorbeau, se gîndi ea, reveneau la deosebirile dintre ei.

Chelneriţele le aduseră aperitivele calde şi le umplură din nou paharele de bere. Din nou, Li fu cel care servi porţiile. Miranda se uită în farfurie şi văzu ochii negri ca nişte mărgeluţe ai unui crevete de un roşu aprins. Antenele

părea să-i facă semn; cochilia sa de coral sclipea acoperită de sos. Oh, Doamne, își spuse ea, nu pot să fac asta. Nu pot să mănînc ceva care se uită la mine.

Li apucă un crevete cu degetele, îi rupse capul și îi supse carnea din cochilie.

– Nu se uită la tine, de fapt, spuse el pe un ton de conversație.

Nu sunase condescendent, dar era sigură că ar fi făcut-o dacă ea ceda acum. Luă un crevete plină de sos, își feri privirea și îi rupse capul. Fără ochi, lucrurile erau mai simple, iar carnea aceea picantă nu semăna cu a nici unui crevete pe care îl mîncase vreodată. Se uită la Li. Părea absorbit de propriu-i crevete. Ei bine, n-am nevoie de aprobarea lui, își spuse ea și își dădu seama că o așteptase, totuși. „Pentru că mănînc un crevete? Cît de absurdă pot să fiu?"

Întunericul înnegrise fereastra și în aceasta, se reflecta lămpița de pe masă și sclipirile bețelor de fildeș. Cînd ajunser la al patrulea aperitiv, Li o întrebă:

– Îți plac?

– Toate.

– Chiar și crevetele?

– Mai ales. Totul e minunat. Mult mai bun decît mîncarea chinezească de acasă.

– Sper, zise el zîmbind. Lui Adam și Lisei le place mîncarea chinezească?

– Le place orice. În cantități mari.

– Da, mi-aduc aminte cum adolescenții nu par să se sature niciodată. Și tu n-ai avut pe nimeni care să te ajute, să-ți cîștigi existența. Întotdeauna te-ai ocupat de design vestimentar?

– Nu, am început ca secretară la Universitatea din Colorado, în Boulder. Jeff preda construcţii de maşini acolo. Am vrut să renunţ cînd s-a născut Adam, dar aveam nevoie de bani şi, apoi, Jeff a murit subit cînd Adam avea un an şi Lisa, doi, aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să continui să lucrez.

– A avut vreun accident?

– Nu. Într-o zi s-a întors de la tenis, nu se simţea bine şi s-a întins în pat, iar cînd m-am dus să-l chem la masă, era mort.

– Ce groaznic. Te-ai dus să-l trezeşti – poate l-ai mişcat şi i-ai rostit numele – şi el nu ţi-a răspuns.

Miranda îl privi curioasă.

– Exact. La fel s-a întîmplat şi cu soţia ta?

– Nu, nu, eram despărţiţi de mulţi ani cînd a murit. Încercam doar să-mi închipui cum trebuie să te fi simţit. Nu te aşteptai deloc, te gîndeai la o seară normală şi, cînd te-ai dus la el, te gîndeai la ceva obişnuit, probabil la ceea ce pregăteai pentru cină, poate te întrebai dacă stinseseşi focul...

– Da, spuse ea tăios.

Era ca şi cum ar fi lunecat în ea, preluîndu-i experienţele.

– Bun, deci soţul tău a murit. Şi ai continuat să lucrezi ca secretară?

– Da, dar în altă parte, la o companie care importa pulovere şi costume tricotate şi le vindea sub propriul nume. Am început să desenez numai din amuzament, mai mult în pauza de prînz, şi o prietenă de-a mea i-a arătat cîteva modele preşedintelui companiei, după care m-au trimis la studii pentru un an şi, aşa, am devenit un designer al lor.

Sîntem numai trei şi să ştii că nu e cine ştie ce companie; nu mergem la parade de modă, numele noastre nu apar pe etichetă; de obicei, nici măcar nu lucrăm cu modelele.

– Dar îţi place.

– Da, pentru că-mi place să creez lucruri. E cea mai bună modalitate de a simţi că deţii controlul; există un început, un mijloc şi un sfîrşit, şi tu faci să se întîmple totul.

– Şi asta te-a adus în China.

– Da.

Li se aduse celălalt fel de mîncare, platouri cu friptură de vacă şi sos de stridii, curry de pui cu tăieţei şi raţă Beijing.

– Înfăşoară bucăţelele de raţă în aceste clătite, zise Li şi luă o clătită subţire pe care presără ceapă verde tăiată mărunt.

– Parcă ar fi „crepe", spuse Miranda.

Exact. De fapt, mîncarea e asemănătoare peste tot. Iată clătitele noastre şi „crepe"-ul franţuzesc...

– Şi, în Mexic, „tortilla".

– În Rusia, „blini".

– În Israel, „blintz".

– În Italia, „crespelle".

– Şi, în Africa..., spuse ea rîzînd. Trebuie să mă documentez.

– Dar vezi cît de mult ne asemănăm: toată lumea, pretutindeni, mănîncă clătite. Prin intermediul mîncărurilor, poţi să afli multe lucruri despre oameni. Cît eşti aici, ar trebui să vizitezi nişte pieţe; ţi-ar plăcea.

Un castron mare de supă fu aşezat în mijlocul mesei. Miranda îl privi cu disperare. Nu mai putea să înghită nimic şi, oricum, cine mai auzise de supă la sfîrşitul mesei?

– Curăţă gura, zise Li. Gustă puţin doar.

În realitate, era uşoară, aromată şi delicioasă şi amîndoi îşi puseră cîte două porţii.

– Pieţele, spuse Li apoi. Pline de viaţă şi culoare, ceva asemănător cu bîlciurile despre care am citit că sînt în America. Şi e mîncare cît să umpli o armonică.

Miranda îl privi nedumerită.

– Ce să umpli?

– Am spus greşit? Am citit într-o revistă şi am căutat cuvîntul în dicţionar. Un instrument muzical de jucărie...

Ea izbucni în rîs.

– Un „kazoo". Mîncare cît să umpli un „kazoo", zise ea neputînd să se oprească din rîs. Îmi pare rău, nu rîd de tine, dar mai mult copiii folosesc expresia asta şi n-are nici o legătură cu muzica..., spuse ea şi rîse din nou. Iartă-mă, te rog, sînt nepoliticoasă.

– Nu-i nimic, doar că aş vrea să fi înţeles gluma. Ah, iată şi desertul. Dă-mi voie, te rog.

Era din nou stăpîn pe sine. Slavă Domnului, îşi spuse ea şi îşi dădu seama cît de groaznic se simţise văzîndu-l în dezavantaj, de fapt, ea însăşi punîndu-l în acea situaţie, făcîndu-l să se simtă stînjenit, poate chiar jignindu-l.

Îl privi cum tăia fructele în felii. Cu groază, aşteptă să fie servit şi restul desertului, ştiind că nu putea să-l mănînce, indiferent ce ar fi fost, dar, în curînd, fu limpede că nu mai era nimic în afară de fructe. Slavă Domnului, îşi spuse ea din nou şi se gîndi cît de ciudată era o seară cînd lucrurile care o făceau să-i mulţumească lui Dumnezeu erau un bărbat care se ocupa de desert şi faptul că nu exista un desert adevărat.

Li turnă un ceai de un verde pal printr-o strecurătoare de argint.

– Am putea să mergem mîine într-una din piețe, spuse el nonșalant. Trebuie să-mi spui ce program ai ca să stabilim o oră. Am o ședință la zece, dar e mai bine să mergem devreme, în orice caz, să zicem la șapte, cînd alimentele sînt foarte proaspete și încă nu vin turiștii. Am putea să luăm micul dejun acolo, pe stradă.

– Pe stradă?

– Vînzătorii ambulanți fac o mîncare excelentă. O să vezi.

„Pe stradă. Complet neigienic. Cîți inspectori merg să vadă ce se petrece? Nici unul. Știu. Dar Li nu m-ar duce într-un loc îngrozitor, care mi-ar face greață... nu-i așa?

Fără să se mai gîndească la răspuns, ciuguli dintr-o prună și din ananas și bău din ceaiul fierbinte. Ce seară minunată fusese. Ciudată și exotică. Ea și Li erau singuri acum și, în liniștea din jur, vorbeau în șoaptă, vocile lor fiind și mai intime decît în timpul conversației de mai înainte, cînd se aplecaseră unul spre celălalt pentru a se auzi în mijlocul acelui zumzet de glasuri. Găsiseră atîtea lucruri de discutat, sărind de la un subiect la altul, făcînd mici descoperiri. Dar abia începuseră; cea mai mare parte a vieților lor rămăsese neatinsă. Își aminti de mîna lui pe a ei, cînd o învățase să folosească bețele. O mînă tare, cu pielea întinsă bine pe oasele subțiri, dar, în același timp, caldă și blîndă. Și protectoare.

Cuprinse pruna cu degetele.

– Mi-ar plăcea să vizitez piețele. La șapte? O să fiu gata.

Capitolul 2

Li o văzu pe Miranda uitîndu-se după el cînd ieşi din lift şi porni spre ea, cu mîna ridicată în chip de salut. După privirile altor bărbaţi din hol, ştiu că zîmbetul lui trăda cît de bucuros era la vederea ei, astfel că luă o mină neutră şi aşteptă pe loc, nu se duse spre ea. Purta un costum diferit de cel din seara precedentă; acesta era din mătase gri şi îl purta cu o bluză albă de mătase legată cu o fundă la gît. Ce palidă e, îşi spuse el. Pielea îi era străvezie, sprîncenele blonde păreau nişte aripi fragile, iar părul blond parcă era un nor strălucitor care făcea ca ochii ei să pară mai mari şi mai întunecaţi, aproape izbitori, cînd privi în jur. Era ceva nepămîntesc în legătură cu ea, îşi spuse Li, mai ales aşa cum era înconjurată de chinezi, cu pielea lor uşor gălbuie, cu părul şi ochii negri şi trupurile îndesate şi hotărîte. Printre ei, Miranda părea să plutească. Fragilă, se gîndi el. Aşa cred. Habar n-am cît anume din ea e real şi cît e iluzie.

O privi croindu-şi drum prin holul întesat de lume, strecurîndu-se printre bărbaţi care stăteau în grupuri compacte şi băieţi de serviciu care îi ocoleau cu cărucioare încărcate

de bagaje. Ea mergea mai dreaptă decît cu o seară în urmă, fiind mai curioasă în privinţa lucrurilor care o înconjurau şi studiind oamenii de afaceri în costume elegante şi turiştii cu aparate de fotografiat îngrămădiţi în jurul ghizilor care ţineau pancarte cu nume de universităţi şi muzee. Privirea Mirandei se opri asupra turiştilor care îşi urmau ghizii încrezători şi, cînd se încruntă, Li ştiu că se simţea ruptă de ei. A venit aici ca să lucreze, îşi spuse el, şi m-a cunoscut pe mine, aşa că nu e tocmai o turistă, dar nu e nici localnică. E undeva la mijloc: uneori, un loc foarte dificil.

Simţi că îi vine să o ia în braţe şi s-o protejeze. Asta se întîmplase la aeroport. El îşi condusese un prieten care pleca la Hong Kong şi tocmai se întorcea spre garaj cînd, în mijlocul mulţimii, se făcuse un gol şi el văzuse chipul Mirandei, palid şi ghemuit între umeri, parcă aparîndu-se de indiferenţa mulţimii de chinezi. Apoi, golul se umpluse la loc, făcînd-o să dispară. Li îşi făcuse loc repede, pentru a o găsi. În jurul lui nu erau decît chipuri de chinezi, care priveau drept înainte şi care nu lăsau nimic să le violeze cei cîţiva centimetri de spaţiu de care se înconjuraseră în timp ce se îndreptau spre destinaţiile lor. Li îşi croise drum printre ei, vag conştient că era înghiontit de coate, genunchi şi fese, fiind hotărît să ajungă la ea, gîndindu-se că cineva trebuia să-i aducă un zîmbet pe chip şi strălucire în ochi şi să-i alunge acea expresie îngrozitoare de teamă şi neajutorare.

Bineînţeles că fusese îmboldit de mai mult decît atît. Era americancă. Şi îi amintea de...

– Bună dimineaţa.

Ea traversase holul şi îi întinse mîna.

Conştient de privirile bărbaţilor din apropiere, Li i-o strînse ca un om de afaceri, după care se dădu în spate pentru a o lăsa să meargă înaintea lui.

– Ne aşteaptă o maşină.

La colţ, se vedea o maşină neagră ce pătrundea puţin în intersecţie, a cărui şofer, absorbit de lectura ziarului, nu era deloc impresionat de zgomotul claxoanelor şi de vociferările celorlalţi şoferi care erau forţaţi să se strecoare pe lîngă el.

– Acasă e ilegal să parchezi în intersecţie, spuse Miranda.

Li zîmbi şi se aşeză lîngă ea pe bancheta din spate.

– Ar fi fost ilegal, dacă pe maşină ar fi fost lipit un abţibild cu un slogan contra guvernului.

– Serios? Un abţibild?

– Dacă ar fi fost considerat subversiv.

O privi cum se gîndi la acest lucru şi cum, apoi, păru să nu o mai intereseze. Se întrebă de ce. Nu tuturor americanilor le plăcea să discute politică? Poate că nu şi acestei americance, pentru că ea vorbea din nou despre automobile.

– Dar trebuie să aveţi reguli de circulaţie, zise ea.

– O mulţime. Dar unele lucruri sînt mai ilegale decît altele, iar regulile de circulaţie sînt undeva mai jos pe listă, spuse el şi se aplecă să-i vorbească şoferului, după care se lăsă iarăşi pe spate. Îţi promit că n-o să dăm peste nimeni azi; pînă şi chinezii consideră important acest lucru.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi dau seama cînd vorbeşti serios.

– O să te anunţ.

Expresia de pe chipul ei se schimbă şi el scoase un oftat slab de nerăbdare. De ce nu putea să se relaxeze şi să nu-şi mai facă griji în legătură cu comentariile care ar fi putut să pară prea personale pentru gustul ei?

– Bine, acum dă-mi voie să-ţi vorbesc despre piaţă. Nu e una dintre cele mai mari, dar e preferata mea, pentru că nu e atît de comercială ca cele care atrag turiştii. Ah, stai puţin, zise el deodată şi îi spuse şoferului să încetinească. Acesta e unul din proiectele noastre, îi spuse apoi Mirandei. O clădire pentru birouri, cele mai multe fiind deja închiriate de General Motors şi IBM.

Miranda se uită la scheletul de beton care se înalţa spre cer. Dar schela fu cea care îi atrase atenţia.

– E foarte ciudată; din ce e?

– Din lemn de bambus. La îmbinări e legată cu fîşii de plastic. E extrem de rezistentă şi suficient de uşoară pentru a fi deplasată fără probleme dintr-un loc în altul.

Ea o studie de sus pînă jos, unde stîlpii erau înfipţi în trotuar fără ancore.

– Se pare că ar putea fi dărîmată de o singură rafală de vînt.

– Ah, cred că ar fi nevoie de vreo trei, patru rafale, cel puţin.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu glumeam. Putem să coborîm puţin?

– Bineînţeles.

Coborîră pe trotuar, uitîndu-se la clădire, şi ea îşi plimbă mîna pe schela din lemn de bambus.

– Doar că sînt atît de obişnuită cu oţelul...

– Tată!

Li se întoarse şi îl văzu pe fiul său venind spre el.

– Mi-ai spus că vii pe-aici abia mai tîrziu.

– Sîntem în trecere doar, zise Li în chineză, după care, în engleză, i-l prezentă Mirandei. Fiul meu, Yuan Sheng. Miranda Graham.

Cei doi îşi strînseră mîinile, Miranda zîmbind şovăitoare, Sheng cu chipul împietrit, iar Li ştiu că acesta din urmă aştepta o explicaţie.

– Scuză-mă, te rog, îi spuse el Mirandei, după care vorbi cu Sheng în chineză. Sîntem în drum spre piaţă; vrei să vii şi tu cu noi?

– Nu. Cine e?

– Un designer de la New York.

Acest lucru nu era tocmai adevărat, dar era mai simplu decît să încerce să-i explice despre Boulder Colorado.

– Lucrează cu nişte fabrici de confecţii şi eu îi arăt oraşul; e prima oară cînd a venit aici. De ce nu vii şi tu cu noi?

– Am prea multă treabă ca să mă plimb prin pieţe în toiul zilei. Din cauza ei eşti urmărit?

Li îl privi uimit.

– Poftim?

– Da, mi-am închipuit că n-ai observat. De obicei, îi depistezi la fel de bine ca noi toţi, acum de ce nu i-ai zărit? îl întrebă el privindu-l provocator, ca şi cum l-ar fi acuzat că devenea slab... sau, poate, prea captivat de o femeie ca să mai vadă ce se petrecea în jur.

Dar de ce ar trebui să fiu în alertă? se întrebă Li. N-am mai fost urmărit de ani de zile. De ce aş fi acum? Doar dacă

nu cumva Miranda este cea care... Nu, n-ar avea de ce să intereseze guvernul.

– De unde ştii că e cu adevărat designer? întrebă Sheng. Ce ştii despre ea?

– Suficient de mult ca s-o cred cînd spune că e designer. Nu cred că cineva ne urmăreşte pe vreunul dintre noi. Probabil că te-ai înşelat.

– Ştiu ce-am văzut.

– Atunci, altcineva se înşeală, spuse Li pierzîndu-şi răbdarea. O să aflu. Probabil că vreun birocrat mărunt m-a confundat cu altcineva.

– Şi cum o să afli?

– O să aflu; cunosc nişte persoane..., zise el şi, apoi, tăcu brusc. Tu de ce nu încerci să afli? Prietenul tău Pan Chao lucrează la Biroul Securităţii de Stat; de ce nu-l întrebi pe el?

– Nu vorbim niciodată despre serviciul lui. Unde locuieşte?

– La „Palace". De ce?

– Eram curios. Ţine-te departe de ea, tată; nimeni nu te urmărea înainte să apară ea, zise el şi se întoarse spre Miranda. Şedere plăcută, spuse el scurt în engleză şi se îndepărtă.

Li ridică din umeri, supărat de răceala fiului său. Dar era mai tulburat decît se arătase în faţa lui Sheng. De ce să fie supravegheat? Dacă era, într-adevăr... Aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii, dar nu văzu nimic neobişnuit. Aceasta nu însemna nimic; agenţii pricepuţi se amestecau în mulţime; dacă erau foarte buni, puteau trece neobservaţi şi într-o cameră goală.

Dar era probabil ca Sheng să se înşele. Capricios, imprevizibil, predispus crizelor de furie chiar şi ca bărbat matur, exagera în privinţa pericolelor, în parte din cauza faptului că îi plăcea emoţia de a trăi în mijlocul lor. Li ştia că fiul său era implicat în afaceri ilegale şi care erau unele dintre acestea. Dacă Sheng credea că tatăl său era urmărit, poate că îşi imagina acest lucru de teamă că cei care îl supravegheau pe Li ar fi putut să descopere mai multe despre el însuşi. Încurcat, îşi spuse Li, dar, în China, mulţi dintre noi avem asemenea mod de a gîndi.

Dar sînt sigur că e vorba de imaginaţia lui. În China nu e o fantezie deosebită, pentru că, aici, se întîmplă tot timpul asemenea lucruri.

Totuşi, o să fiu foarte atent.

– Îmi cer scuze pentru impoliteţea fiului meu şi pentru a mea, deoarece nu te-am inclus în conversaţie, îi spuse el Mirandei. A avut ceva să-mi spună...

– E-n regulă, spuse Miranda. E în ţara lui; poate să vorbească în limba lui.

Li o văzu că se gîndea să-i pună întrebări despre Sheng, dar se răzgîndi. E mai bine crescută decît fiul meu, îşi spuse el. Dar vocea lui Sheng îi răsuna în minte. „De unde ştii că e cu adevărat designer? Nimeni nu te urmărea înainte să apară ea."

De fapt, cîte ştiu despre ea? se întrebă el. Vorbea despre copiii ei, soţul ei, puţin despre munca ei. Nu prea mult, ce era drept. Dacă pînă şi acel puţin era adevărat.

– Am impresia că nu mi-ai spus numele companiei la care lucrezi, zise el în maşină.

Ea fu surprinsă de schimbarea subiectului, dar, iarăşi, fu prea politicoasă – sau prea deşteaptă? – ca să spună ceva.

– „Talia", spuse ea. E o companie mică, dar ne extindem foarte repede. Talia Greenhouse este proprietara, iar soţul ei este administrator. Dacă urmăreşti paradele de modă de pe CNN, ai auzit de „Talia". Bineînţeles că am apărut doar împreună cu alte companii mici, dar...

– Am auzit de ea. Costumul pe care-l porţi este o creaţie „Talia".

– Ai spus-o la întîmplare?

– Se vede în croiala taiorului.

Miranda îl privi uimită.

– Întotdeauna observi asemenea detalii?

– Inginerii constructori au ochiul format pentru observarea detaliilor, spuse el degajat. Şi... de cînd lucrezi pentru „Talia"?

– De aproape zece ani.

– Dar nu ca designer dintotdeauna?

– Nu. Nu ţi-am spus că, la început, am fost secretară şi, apoi, m-au trimis la studii un an? zise ea privindu-l îndeaproape. S-a întîmplat ceva?

– Nu, zise el repede.

Pentru că nici nu se întîmplase ceva. De ce s-ar fi îndoit de ea? Era deschisă şi sinceră; nu se deslușea nimic viclean pe chipul sau în vocea ei. Începea să gîndească la fel ca Sheng şi acest lucru îl făcu să se ruşineze.

– Fiul meu mi-a pus întrebări despre tine şi mi-am dat seama că nu ştiu cum se numeşte compania pentru care lucrezi.

Ea renunţă, deşi Li văzu că era încă nedumerită.

– Povesteşte-mi despre fiul tău.

– Sheng şi cu mine nu sîntem apropiaţi, dar lucrăm împreună şi sper că, într-o bună zi, o să conducă el însuşi compania.

– El nu vrea?

– Ba vrea foarte mult, dar va dura ceva timp pînă cînd va învăţa totul, mai ales cum să se poarte cu clienţii şi cu investitorii străini. Nu e pregătit pentru responsabilitatea pe care o are cineva... cum spuneţi voi? – educat pentru sarcina asta. În acest moment, el şi încă doi prieteni – sau, poate, complici – sînt implicaţi în prea multe afaceri pentru ca el să acorde companiei noastre întreaga sa atenţie. Au două baruri de noapte şi alte cîteva afaceri. Aşa că habar n-am dacă o să se ocupe vreodată de compania mea, dar, în clipa asta, îşi face treaba bine şi acest lucru ne ţine apropiaţi – adică pe unul în preajma celuilalt – şi asta ar trebui să ne ajute în caz că hotărăşte că i-ar plăcea să-mi fie prieten.

– E căsătorit?

– Da, şi are un băiat. Soţia lui e fiica unui oficial al guvernului şi, ea împreună cu tatăl ei sînt co-proprietarii unei companii care produce imitaţii ale firmei Benetton. Nu cred că Sheng e implicat în asta.

– E ilegal. Linia de confecţii a unei companii e protejată de copyright. Iar China a semnat Acordul Internaţional privind Copyright-ul.

– Dar, aşa cum vezi, ilegalitatea e un termen foarte folosit în China.

– Nu înţeleg. Dacă guvernul vostru a semnat acordul, ori e ilegal, ori nu e.

El ridică din umeri.

– E ilegal doar atunci cînd nu aduce bani. Benetton e numai una dintre alte cîteva sute. Jupuirea e o afacere prosperă în China.

– Jecmănirea. De ce nu-i pune capăt guvernul?

– Pentru că e implicat în ea; pentru că cei din guvern, ca şi cei din afara guvernului, cîştigă bani din asta. Cei ca noi, cei cărora nu ne place asta, închidem ochii.

– E o nebunie. Guvernul face afaceri ilegale?

– Nu chiar guvernul. Oamenii care fac parte din el. Îndeosebi fiii şi fiicele înalţilor demnitari. Dar asta o să se schimbe într-o bună zi; deja li se interzice celor din armată să posede fabrici şi să facă comerţ de contrabandă, spuse el şi, cînd îi văzu expresia de pe chip, oftă. E o poveste lungă.

Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Ai zis că ai doi copii. Un băiat şi o fată.

– Da, am o fată, Shuiying. Viaţa ei nu are nimic în comun cu a mea şi, totuşi, mă înţeleg mai bine cu ea decît cu Sheng. El mai are mult pînă să se maturizeze. Trebuie să facem eforturi ca să devenim prieteni şi nu mi-e limpede că el ar vrea asta.

– Poate nu ştie cum să procedeze.

– Şi crezi că eu aş putea să-l învăţ?

– Cred că niciodată nu încetăm să ne învăţăm copiii; doar că-i învăţăm lucruri diferite în moduri diferite pe măsură ce cresc, încercăm să le dăm sugestii fără ca ei să-şi dea seama. Prietenele mele vorbesc despre faptul că viaţa va fi mult mai uşoară după ce copiii vor pleca de acasă, dar, din cîte îmi dau seama, copiii nu pleacă niciodată. Adică, sînt mereu în noi şi nu-mi închipui că o să încetez vreodată să mă întreb dacă Adam şi Lisa sînt bine, fericiţi, dacă nu

sînt în pericol, sau dacă nu cumva au nevoie de sfaturile mele.

El tăcu cîteva clipe.

– Da, eşti înţeleaptă, murmură Li. Oricît am vrea să-i desprindem de noi, nu putem s-o facem. Acum hai să fim atenţi unde sîntem. Ar trebui să vezi oraşul şi eu să-ţi povestesc despre el.

Împreună, priviră Beijing-ul desfăşurîndu-se sub ochii lor, în timp ce străbăteau bulevarde largi şi străzi înguste, trecînd din zone comerciale în altele rezidenţiale, apoi printr-un amestec haotic de ambele. Li se uită de două ori în oglinda retrovizoare, dar nu zări pe nimeni în trafic dens. Nimeni, îşi spuse el. Nu e nimeni. Sheng şi-a imaginat. Deja am hotărît asta.

O văzu pe Miranda uitîndu-se în dreapta şi în stînga şi ştiu că ceea ce îi atrăsese atenţia era ceva cu care el era obişnuit de-acum: pretutindeni, pe străzi şi pe bulevarde, duzini de macarale galbene se înălţau spre cer, legănîndu-se asemeni unor monştri preistorici prin aerul poluat.

– Ca şi cum acest oraş cu totul nou ar prinde viaţă, spuse ea mirată. Dar ce-a fost înainte de zgîrie-nori? Parcă dărîm blocuri întregi de... ce?

– „Huttong"-uri. Străzi – de fapt, mai degrabă nişte alei – cu prăvălii şi colibe unde au locuit secole întregi cei săraci. Acum nu mai e loc pentru ei.

– Pentru „huttong"-uri sau săraci?

– Nici pentru una, nici pentru alta. „Huttong"-urile sînt demolate, iar cei săraci sînt împinşi spre marginile oraşului. Exact ca în America.

Văzu că ea vru să spună ceva, dar se răzgîndi.

– Ce e? întrebă el.

Ea rîse uşor.

– Era cît pe ce să apăr America. Dar bănuiesc că săracii nu sînt bineveniţi nicăieri; am prefera să-i facem să devină invizibili şi să continuăm să ne prefacem că prosperăm şi avem succes.

– Dar tu şi familia ta sînteţi prosperi şi aveţi succes.

– Ah, nu, n-am fost niciodată prosperi.

– Nu? Atunci, ce sînteţi?

– Ah, cam la limita sărăciei. N-am murit de foame, dar întotdeauna a trebuit să cheltuim cu grijă.

– Şi numeşti asta sărăcie.

– În comparaţie cu..., zise ea, dar tăcu brusc. De ce zîmbeşti?

– Pentru că numai un copil răsfăţat defineşte sărăcia ca ceva în comparaţie cu altceva. Cei care sînt cu adevărat săraci ştiu că acest lucru e absolut. Mori de foame şi n-ai ce să cheltuieşti cu grijă.

– „Copil răsfăţat"?

– Nu, nu, n-am vrut să spun că tu eşti aşa. America este copilul răsfăţat. Prea mulţi bani, prea multă bogăţie, prea multe lucruri. Americanii habar n-au ce este adevărata sărăcie.

Aşteptă, dar ea nu spuse nimic.

– N-are nici o legătură cu tine. N-am vrut să te jignesc.

– Dacă eşti sărac, nu înseamnă că eşti superior, spuse ea cu răceală. Nu eşti mai bun decît noi, „mai puţin răsfăţat, mai matur", numai pentru că ai cunoscut o sărăcie mai mare. Putem s-o definim în moduri diferite, dar asta nu înseamnă că nu avem şi noi probleme.

– Ai dreptate. Îmi cer scuze. Spune-mi ce înseamnă pentru tine a fi la limita sărăciei.

Ea tăcu.

– Te rog. Vreau să înţeleg.

– Înseamnă să nu ai economii şi să-ţi faci griji în legătură cu ce s-ar întîmpla dacă te-ai îmbolnăvi şi n-ai mai putea să munceşti. Înseamnă că poţi cumpăra strictul necesar, dar peste tot în jurul tău, la televizor şi în magazine, sînt tot felul de lucruri, de bijuterii, creaţii ale designerilor vestimentari, maşini scumpe, şi tu nu te poţi atinge de ele. Avem o maşină cu vreo optzeci de mii de mile la bord, casa e mică, trebuie să schimbăm acoperişul – de ce te tot uiţi în spate?

El se întoarse.

– Iartă-mă. Mă uitam după ceva, dar n-am văzut. Iartă-mă, te rog. Vrei să-mi povesteşti despre casă?

– E foarte obişnuită. E din placaj din lemn de cedru care s-a uzat foarte tare şi totul este pe un singur nivel: o sufragerie mare, trei dormitoare mici, o cameră de familie, un solar construit de Jeff împreună cu tatăl meu, un garaj pentru două maşini cu un atelier în partea din spate şi coşul de baschet al lui Adam...

– Fiul tău.

– Da.

– Treisprezece ani.

– Da, ce memorie bună ai. Coşul de baschet e deasupra uşii garajului. Avem o verandă cu un balansoar care trebuie vopsit, scaune şi mese de răchită care, de asemenea, trebuie vopsite. Grădina din faţă e plină de buruieni, flori şi pomi bătrîni, uriaşi, cu un pîrîiaş care o străbate şi un podeţ vechi

pe care îl traversezi ca să ajungi de pe stradă la aleea din cărămidă ce duce spre casă. În spate, avem o grădină veritabilă, unde Lisa și cu mine...

– Fiica ta.

– Da, paisprezece ani. Lisa și cu mine cultivăm flori și legume de-a lungul gardului, iar prietenele ei vin să joace crochet și badminton și să bea limonadă. În garaj, e un cuptor mic pentru obiectele din ceramică ale Lisei; e foarte talentată; a cîștigat niște premii naționale pentru două dintre lucrările ei.

– Tu unde lucrezi?

– În solar. Îmi instalez computerul într-un colț, un copiator, o canapea, dosarele mele și...

– Ce e în dosare?

– Schițe, mostre de fibre și de materiale, nasturi, garnituri, decupaje din reviste, fotografii de la paradele designer-ilor. Am pus bucățele de plută pe perete ca să pot să fixez în ele schițele la care lucrez.

– Și o masă de desen?

– Nu, îmi place să mă cuibăresc pe canapea cînd creez. Introduc schițele în computer ca să le termin. Și am o masă de cusut; fac multe dintre articolele noastre.

– Pare să fie o casă foarte drăguță, spuse Li după cîteva clipe. Nu e ceea ce aș numi eu o casă obișnuită.

– Ah, ba este. În toată America sînt milioane de case la fel ca asta, spuse ea și urmară cîteva clipe de liniște. Nu e o vilă, zise ea apoi defensiv.

Urmă o altă pauză, după care privirile li se întîlniră și ei începură să rîdă. Li simți un val de afecțiune, deoarece rîsul ei dovedi că ea înțelegea că, pentru majoritatea lumii, casa

ei ar fi fost considerată o vilă, şi deloc obişnuită, deşi, pînă acum, probabil că ea nu se gîndise niciodată aşa.

– Tu unde locuieşti? îl întrebă ea.

– Într-o casă construită secolul trecut. O să-ţi arăt; putem să mergem acolo...

Expresia de pe chipul ei se schimbă, ca şi mai înainte, uimirea învecinîndu-se cu suspiciunea şi, la fel ca atunci, Li dădu înapoi.

– Mai avem puţin pînă la piaţă, cîteva minute.

– Putem să mergem pe jos? întrebă ea. Aş vedea mai bine aşa.

– Bună idee, zise el, după care vorbi cu şoferul şi, cînd coborîră pe trotuar, se aplecă să-şi lege şiretul, privind repede în jur în timp ce făcea acest lucru. La cîteva sute de metri în urmă, opri o maşină, din care coborî un bărbat care porni spre ei.

Li îi observă costumul negru, cămaşa albastră, cravata roşu cu albastru, şi se întoarse spre Miranda.

– I-am spus şoferului să ne ia peste o oră şi jumătate, ceea ce înseamnă că o să ajungi la timp la întîlnire, nu?

– Da. Mulţumesc, spuse ea uitîndu-se în direcţia în care privise el şi, imediat, se întoarse pentru a scruta strada din faţa lor.

Se aflau pe un trotuar îngust şi degradat care se întindea de-a lungul unor blocuri identice de cinci etaje care se pierdeau în zare, fiecare apartament avînd cîte un balcon plin cu legume verzi. Pe partea cealaltă, era un bulevard cu patru benzi. Pe banda de lîngă bordură, bătrîni şi bătrîne care trăgeau după ei cărucioare se uitară la Miranda cînd cei doi trecură pe lîngă ei. Li văzu cum chipul i se încordă

şi, apoi, i se relaxă, cînd îşi dădu seama că nu era nici un fel de animozitate în ochii lor, ci numai curiozitate, şi, în curînd, ea le întoarse privirile, zîmbind chiar, şi, o dată, cînd spuse „Ni hao" – „Ziua bună" – primi un zîmbet în schimb.

– E la cîteva străzi distanţă de-aici, spuse el şi porniră la drum.

În ciuda îngrijorării pe care nu şi-o putea alunga, el era bine dispus, simţindu-se ca un explorator în propriul său oraş. Dar, în curînd, începu să nu se mai simtă bine, fiind conştient de trotuarele murdare şi neîngrijite, de fumul ţevilor de eşapament şi vacarmul traficului, de clădirile murdare şi de bătrînii sărăcăcioşi care îşi tîrşîiau picioarele.

Nu voia ca Miranda să vadă acele lucruri; voia ca ea să simtă vitalitatea Beijing-ului, energia sa care era trădată de macaralele şi tinerii în blugi şi cu adidaşi „Nike"; profesionişti în costume elegante italieneşti care aveau telefoane mobile şi serviete din piele pline cu comerţ mondial; magazine sofisticate şi buticuri internaţionale. În schimb, ea se uita la gunoiul de pe marginea trotuarelor. Lui i se strînse stomacul.

– Aceasta e o zonă veche a oraşului. Ai văzut ce lucruri total diferite erau în zona modernă...

– Ah, ia uite, spuse Miranda.

Ajunseseră într-un mic spaţiu deschis între blocurile cu apartamente. Pe pămîntul bătătorit, bătrîni cu pantaloni largi şi jachete decolorate atîrnau nişte colivii acoperite în cîrlige de sîrmă agăţate de ramurile unor copaci scheletici. Cînd bărbaţii dădură la o parte învelitorile, păsările, canari şi papagali micuţi, începură să cînte. Şi erau atît de fericiţi

în lumina soarelui, ţopăind de pe scîndurile lor pe podeaua coliviei şi, apoi, în leagăn, în timp ce bătrînii stăteau pe buturugi şi vorbeau între ei.

Li zîmbi.

– Fac asta în fiecare zi. Apartamentele lor sînt mici şi întunecate, aşa că îşi aduc păsările aici, pentru aer curat. Uneori, învîrtesc coliviile în cercuri largi, spunînd că fac exerciţii cu păsările. Principalul, însă, e să stea la aer.

– Ce frumos. Toţi reuşesc să evadeze.

– Nu şi păsările, zise Li amuzat.

– Ba da; evadează din coliviile mai mari, cele în care locuiesc oameni. Uită-te la ei, cît de fericiţi sînt, şi oamenii şi păsările, toţi bucurîndu-se de libertate. Nu eşti de aceeaşi părere? Adică, toţi avem mai multe colivii şi, dacă evadăm dintr-una...

Glasul i se frînse sub privirea lui pătrunzătoare.

– Dar nu ştiu nimic despre asta, nu în China, oricum.

– Care sînt coliviile tale? o întrebă el.

– Ah, a fost doar o idee, foarte prostească, mă tem. Astea sînt primele animale de casă pe care le-am văzut; unde sînt cîinii şi pisicile?

– Pisicile rămîn în casă, iar cîini nu există. Sau sînt foarte puţini. Taxa pentru obţinerea unei autorizaţii e prea mare pentru majoritatea oamenilor.

– De ce? Ce au cîinii?

– Fac mizerie; oamenii nu curăţă după ei, consumă resursele de care e nevoie... E mai bine fără ei.

Ea îl privi uluită.

– Guvernul vostru decide că nu-i plac cîinii pentru că fac mizerie pe trotuar şi îi împiedică pe oameni să-i ţină?

– Da. E o problemă importantă?

– E o chestiune de libertate.

– Să ai un cîine.

– Să ai orice îți dorești.

– Cît de des poți să ai în viață orice îți dorești?

– Ah...! spuse ea frustrată și făcu o pauză, după care adăugă: Ai spus că oamenii își aduc păsările aici pentru aer curat?

– Bine, nu e chiar atît de curat cum ar trebui, recunoscu el și zîmbi, încercînd să creeze din nou o atmosferă degajată. Dar e mai bine decît într-un apartament.

– Zău? întrebă ea. E atît de greu de respirat.

– Te obișnuiești.

El era supărat din nou și puțin îi păsa dacă ea observa acest lucru.

– Unele țări nu-și permit luxul să cheltuie bani pentru curățarea aerului și apei. Așa se va întîmpla mai tîrziu, cînd o să fim la fel de bogați ca voi, zise el și văzu că ea se încruntă. Nu e ușor să aperi toate acestea, dar a trebuit să decidem în ce direcții să ne concentrăm energia și banii și am ales birouri și fabrici noi...

– Dar unele lucruri sînt fundamentale, spuse ea. Aerul. Apa. A voastră e atît de proastă, încît trebuie să folosiți apă îmbuteliată.

– Asta o să se schimbe într-o bună zi, spuse el și continuă să meargă, astfel că ea se grăbi să-l prindă din urmă.

Bătrînii și păsările lor cîntătoare rămaseră în urmă; nimic nu întrerupea zidurile cenușii ale blocurilor de apartamente. Apoi, pe strada următoare, fură blocați de sute de biciclete, încuiate și sprijinite una de alta, toate vechi,

ruginite, fără schimbătoare de viteze sau frîne de mînă. Majoritatea aveau coşuri agăţate de ghidoane sau de portbagajul din spate.

– Navetişti, spuse Li. Parchează aici şi iau metroul pînă la serviciu.

Cînd dădură să-şi continue drumul, el zări cu coada ochiului o cămaşă albastră şi o cravată roşu cu albastru. Înjură în gînd. Putea fi o coincidenţă. Sau Sheng avea dreptate. Dacă avea, sigur era o greşeală a vreunui funcţionar idiot care îi confundase numele lui Li cu al altcuiva, dar dura mult să îndrepţi asemenea lucruri şi el nu putea să sufere să se ocupe de aşa ceva.

„Doar dacă nu cumva o urmăreau pe Miranda."

Nu. Nu credea asta. Cu cît o cunoştea mai bine, cu atît credea acest lucru mai puţin.

Dar, indiferent care ar fi fost adevărul, se părea că avea să existe supraveghere, dar nu se făcea nici o arestare, cel puţin nu încă. Aşa că nu avea să lase ca acest lucru să-i strice dimineaţa. „Să ne urmărească; nu vor afla decît că doi oameni se simt foarte bine în piaţă."

– Micul dejun, spuse el cu fermitate, atît pentru sine, cît şi pentru Miranda şi se îndreptă spre o femeie şi doi bărbaţi care stăteau într-un nor de abur. Sînt prieteni de-ai mei şi fac o mîncare excelentă.

Prudentă, Miranda se uită la masa de lemn, zgîriată şi înnegrită de atîta folosinţă, la cuptorul în care se vedea arzînd focul. Femeia, micuţă şi plinuţă, înfăşurată într-un şorţ care părea să fi fost alb odată, stătea în picioare lîngă masă şi frămînta un aluat. Li ştiu exact ce gîndea Miranda: apa din Beijing nu se putea bea; şorţul femeii nu era curat;

şi, cine ştia cînd se spălase ultima oară pe mîini sau cînd ştersese masa sau ustensilele pe care le foloseau ea şi cei doi bărbaţi, sau de unde veneau ingredientele, sau cît de igienică putea fi o mîncare preparată pe o stradă plină de praf, în aerul îmbîcsit de fum de eşapament şi de reziduuri de cărbune ars.

– Mîncăm? întrebă Li.

Ştia că o făcea ca pe un fel de test, dar, dacă ea voia să înţeleagă oraşul Beijing, trebuia să-l accepte aşa cum era. „Dacă vrea să mă înţeleagă, trebuie să mă accepte aşa cum sînt."

– Da, spuse Miranda respirînd adînc, cu chipul încordat de hotărîre. Mi-ar plăcea să mănînc ceva. Nu ştiu cum de poate să-mi fie foame după cît am mîncat aseară, dar îmi e.

Li simţi din nou un val de afecţiune şi admiraţie. Acel pas era mai greu pentru ea decît pentru cineva care era obişnuit cu noi aventuri. „Mă întreb cîte aventuri are în America. Pun pariu că nu prea multe. Dar eu cîte am în China?"

I-i prezentă Mirandei pe prietenii săi.

– Seara, cîntă într-o formaţie de jazz, dar în fiecare zi sînt aici. Fac cele mai bune „youtiao" din Beijing. Asta înseamnă batoane prăjite. Iar acestea sînt clătite cu arpagic. Înfăşori clătita în jurul batonului şi le mănînci împreună. Trebuie să caşti gura foarte mult, dar merită.

Zîmbi cînd ea reuşi să muşte din batonul lung şi subţire pe care îl învelise în clătită.

Ea îl privi surprinsă.

– E minunat.

– Una dintre plăcerile mele, spuse el şi văzu cum chipul i se relaxă în timp ce mesteca şi se uita la unul dintre bărbaţi, care răsucea alt baton în uleiul încins. Mai vrei unul?

– Da. Mulţumesc.

Continuară să meargă, apoi, mîncînd, devenind o parte din viaţa străzii. Li ocoli degajat găinile şi cocoşii, dar Miranda era fascinată şi îi privea cum ciuguleau în jurul cauciucurilor vechi, pieselor de mobilier abandonate şi grămezilor de gunoi. Dar, în curînd, atenţia îi fu atrasă de proprietarii de magazine care îşi descuiau uşile pentru a lăsa să se vadă spaţii minuscule al căror conţinut putea fi văzut de pe trotuar, mărfurile fiind înghesuite pe rafturi, atîrnînd din tavan, îngrămădite pe podea şi, după ce se deschiseră uşile, de-a valma pe trotuar.

Miranda era fascinată, iar Li se uită pe lîngă ea. I să păru că îl zăreşte pe individul cu cămaşă albastră şi cravată roşu cu albastru, dar nu era sigur şi renunţă să se mai gîndească la el din nou, privind în jur. Partea aceea a oraşului era atît de departe de centrele comerciale, încît era ca şi cum s-ar fi întors în timp şi simţi nostalgie după un oraş mai simplu, în care ritmul era mai lent, fără occidentalizarea aceea masivă. Bineînţeles că era o prostie. Nimeni nu se putea întoarce în timp, cu atît mai puţin Yuan Li, inginer constructor, a cărui activitate depindea de occidentalizarea Chinei: mai comercială, mai eficientă, mai mare, mai rapidă, mai isteaţă, mai capitalistă. Zonele acelea aveau să ajungă în curînd simple amintiri.

Chiar şi acum i se părea ciudat, dar, apoi, îşi dădu seama că Miranda era elementul ciudat, tăcută, subţire, străină.

Era ca o rază de lumină pe niște străzi mohorîte, cu costumul ei de un gri argintiu, cu părul ei aproape alb și cu pielea ei albă. Li o simțea lîngă el ca și cum s-ar fi atins unul de celălalt. Mergeau cu același pas și el avea senzația că se afla într-o excursie: în dimineața aceea și el era un străin în Beijing.

– Ia uite, spuse Miranda. Castane.

Sute de castane erau înșirate pe o masă lungă din lemn pe rînduri exacte ca o formație militară și alți săculeți plini erau așezați pe trotuar.

– De acolo începe piața, spuse Li arătînd spre strada îngustă din stînga lor cu mese și chioșcuri de o parte și de alta.

Chipul Mirandei se lumină de uimire.

– Ce frumos e.

În razele soarelui de dimineață, piața era un spectacol de culori: castane de un maron închis, ouă pătate, șiraguri de crini de un galben-maroniu, rădăcină de ghimbir maron deschis, vinete purpurii și lucioase, ardei de un roșu aprins și anason de un maron roșcat, colaci de „lo mein" de culoarea fildeșului, fasole verde lungă de un metru, morcovi portocalii, „bok choy" verde deschis, castraveți galbeni-verzui în formă de iatagan și verze chinezești lungi de patruzeci de centimetri, aceleași legume pe care le văzuseră în balcoanele apartamentelor erau aici în grămezi înalte de doi metri lîngă ziduri și garduri.

– Alimentele preferate, spuse Li cu tristețe cînd Miranda le privi fascinată. Și se mențin proaspete luni întregi.

În șoproane de lemn, rațe și găini erau atîrnate cu capul în jos deasupra unor tejghele din lemn pătate de sînge, unde

vînzătorii foloseau nişte satîruri foarte mari pentru a le tăia în bucăţi. În mijlocul străzii, un bărbat în pantaloni scurţi şi maiou stătea pe vine lîngă o butuc de lemn smulgînd cu un cuţitaş ultimele fire de păr de pe pulpa unei capre. Sub ochii clientei, luă apoi satîrul şi începu să taie pulpa în bucăţi potrivite pentru friptură. Apoi, le luă şi le puse pe o farfurie într-unul din talerele unui cîntar de mînă, după care ajustă greutăţile în celălalt capăt. Cînd femeia încuviinţă şi scoase monedele din poşetă, măcelarul puse carnea într-o pungă de plastic, se şterse pe mîini pe o cîrpă mînjită de sînge, o trecu repede şi peste butuc şi se întoarse spre următorul client.

Mai încolo, peştii se zbăteau în nişte tăvi de plastic. Cînd o clientă alese unul, vînzătorul îl ucise lovindu-l în cap cu o scîndură, după care îl despică pentru a-i scoate maţele şi îl cîntări. Lîngă peşti, era o masă plină de ţipari subţiri cît un creion. O femeie din partea cealaltă a mesei luă unul, îl despică exact pe mijloc, îl curăţă cu o mişcare rapidă a degetului şi îl aruncă într-o grămadă pregătită pentru vînzare. Totul se făcu atît de repede, încît păru o singură mişcare şi, pînă şi Li, care văzuse acest lucru de sute de ori, se opri să privească admirativ.

Vizavi, o fată storcea brînză şi o tăia în pătrate şi, într-o gheretă ca a ei, nişte bărbaţi cu calote de muselină care le acopereau părul făceau sarmale, înfăşurînd o umplutură într-o foaie subţire de aluat şi închizînd-o în aşa fel încît părea o mică poşetă cu şnur.

Miranda oftă.

– Sînt prea multe de văzut. E ca la circ, dar mai interesant. Atîtea culori. În afară de oameni.

Li se simți defensiv din nou, chiar dacă el însuși se gîndise la asta mai înainte. Oamenii erau îmbrăcați în albastru închis, maron închis, negru, cenușiu, ca niște pete mohorîte în tabloul viu colorat al pieței.

– E ca și cu aerul și apa, spuse el cînd își continuară drumul. O să alegem strălucirea cînd o să avem timp și bani.

– Și cînd o să vă simțiți mai bine? Mai plini de speranță?

El o privi pătrunzător.

– De ce ai spus asta?

– Pentru că toată lumea pare atît de sumbră. Ah, nu chiar toată lumea – tu nu – dar fiul tău, da, și mulți alții, ca și cum nu-și pot închipui că ar avea pentru ce să zîmbească. Poate că n-au, poate că viața e, într-adevăr, îngrozitor de grea și nu se simt fericiți. Dar, cînd lucrurile or să fie mai ușoare, cînd ei or să fie mai plini de speranță, or să poarte culori vii.

– Ca americanii.

– Da. De ce nu? E bine să speri.

– Dar americanii fac mai mult decît să spere. Ei se așteaptă ca viața să fie bună.

– Tu nu?

– În China, nimeni nu se așteaptă ca viața să fie altfel decît grea. Așa cum a fost întotdeauna. Numai că începem să semănăm din ce în ce mai mult cu americanii, învățăm să sperăm. Și, bănuiesc că, după aceea, o să începem să ne așteptăm la diverse lucruri. Poate chiar să le pretindem. Ca americanii. Care pretind întotdeauna.

– Ah, e ridicol. Ai mai spus asta. Faci tot timpul asemenea afirmații absolute în legătură cu americanii. De unde știi atîtea despre noi?

– Citesc. Mă uit la...

– CNN. Da, mi-ai spus. Ce mod ciudat de a învăţa despre o ţară. De ce nu stai de vorbă cu americani?

– Nu asta fac chiar acum?

Ea se opri şi îl privi, după care rîse uşor.

– Ştiam eu că trebuie să ai un motiv pentru care-mi acorzi atîta atenţie. Vrei să afli lucruri despre America.

– Nu acesta e motivul. Bem un ceai? La micul dejun n-am băut.

Chiar în faţa lor, două femei ţineau ceainicele pe un grătar deasupra focului. Li şi Miranda se aşezară pe o bancă şi le priviră cum puseră puţin ceai în fiecare cană, după care turnară apă clocotită aproape pînă sus.

– Ţine-o aşa, spuse Li înfăşurîndu-şi cana fierbinte într-un şervetel mare de hîrtie şi ea făcu la fel, bînd amîndoi din ceaiul aromat, privindu-i pe ceilalţi cum se uitau la ei.

Deodată, o femeie arătă spre Miranda, vorbind cu prietena ei, după care alta făcu acelaşi lucru, arătînd spre părul ei, spre pantofii ei şi, apoi, spre Li.

– Ce e cu ele? întrebă ea. Mă arată cu degetul. Şi se holbează la mine. E atît de nepoliticos... De ce o fac? Ce am?

– Nimic. Te admiră. Spun că părul tău e ca mătasea şi că pantofii tăi sînt bine făcuţi. Arată cu degetul şi se holbează pentru că, în China, asta nu se consideră nepoliticos; aşa sînt oamenii simpli. Cînd viaţa e amărîtă şi plină de lipsuri, strada devine un teatru, o scenă, distracţia zilnică şi gratuită a fiecăruia. Aşa că arată cu degetul, se holbează şi fac comentarii, la fel cum faceţi voi în America la un spectacol.

– Noi nu arătăm cu degetul şi nu ne holbăm niciodată.

– Ei bine, aici poţi s-o faci şi nimeni n-o să aibă o părere proastă despre tine din cauza asta. Poate că te va face să priveşti lumea cu totul altfel.

Ceaiul li se răcea şi îl băură cu uşurinţă. Soarele se înălţă şi mai sus pe cer, astfel că era mai cald. Miranda şi Li se lăsară legănaţi de zgomotele pieţei. Li era mulţumit doar să stea. Se gîndi la individul care mai mult ca sigur că îi urmărea. Se gîndi la fiul său – ostil, dispreţuitor faţă de Miranda, implicat în afaceri ilegale care, în cele din urmă, ar fi putut pune în pericol compania, şi pe sine – şi ştia că trebuia să se ocupe de acele lucruri cît de curînd. Dar, deocamdată, pur şi simplu, absorbea căldura zilei şi plăcerea de a o avea pe Miranda alături.

– Probabil că trebuie să plecăm, spuse ea încet, cu o voce aproape somnoroasă.

– În curînd.

Apăru un grup de elevi îmbrăcaţi identic în treninguri albastre strălucitoare, cu cravate roşii şi ghiozdane pline de cărţi. Cumpărară bucăţi dintr-un fel de grepfuri de la un bărbat care stătea pe vine şi curăţa coaja amăruie, tăind fructele în bucăţi triunghiulare. Zeama curse pe degetele băieţilor care începură să se stropească unii pe alţii, rîzînd şi ferindu-se.

Miranda se îndreptă.

– Ce drăguţi sînt. Atît de plini de viaţă. Ca Adam şi Lisa.

Li simţi un fior ciudat de gelozie cînd o văzu gîndindu-se la copiii ei şi la o viaţă din celălalt capăt al lumii, care nu avea absolut nici o legătură cu el.

– Nu e ciudat? spuse ea. Am fost atît de ocupată şi, deodată, ceva îmi aminteşte de ei, îmi aduc aminte cît de departe sînt şi mă simt... ah, neputincioasă, cred; nu fac parte din viețile lor, nu am cum să fiu aproape de ei. Cînd sînt acasă, nici nu mă gîndesc la ei toată ziua; eu lucrez, ei sînt la şcoală, sîntem fiecare acolo unde trebuie. Şi cred că mi-e dor de asta la fel de mult ca de ei: toţi sîntem acolo unde trebuie. E ceva atît de confortabil în legătură cu asta, zise ea continuînd să se uite la copii. Cravatele acelea roşii... nu înseamnă că sînt Mici Pionieri? Un fel de copii ai Partidului Comunist?

– Dacă vor vrea să devină membri cînd vor creşte, spuse Li indiferent. Nu sînt obligaţi. Mulţi o fac, pentru că-i ajută în afaceri. E o modalitate uşoară de a-ţi face „guanxi". Relaţii.

Miranda zîmbi.

– În America, s-ar numi cheag.

– Acelaşi lucru.

Băieţii o rupseră la fugă, tot în grup. Miranda privir în urma lor pînă cînd dispărură.

– De ce ai venit în China? întrebă Li.

Ea îl privi surprinsă.

– Ţi-am spus. Lucrez cu...

– Am înţeles asta. De ce ai acceptat această misiune? Ai spus că nu călătoreşti mult, că nu-ţi place să pleci de acasă, că ţi-e dor de copii şi de comoditatea de a face totul aşa cum trebuie.

– Da, dar..., spuse ea şi ezită, iar Li aproape că o auzi cînd discută cu ea însăşi despre cît să spună. Oare se temea să nu devină prea personală sau voia să fie sigură că

povestea ei era credibilă? De ce nu pot să n-o mai suspectez? se întrebă el furios. Totul e atît de bine, devenim prieteni. Dar vreau s-o cunosc. Nu din suspiciune. Ci numai pentru că vreau să înţeleg cine este.

– Ai spus că te-ai născut în Boulder Colorado, în casa în care locuiesc părinţii tăi. Întotdeauna ai locuit acolo?

– Da.

– Şi îţi place foarte mult.

– Bineînţeles.

– Ţi-a plăcut şi atunci cînd ai plecat la colegiu?

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Mi s-a părut ciudat cînd m-am dus la colegiu.

– Unde te-ai dus?

– La Universitatea din Colorado.

– În Boulder Colorado.

Ea zîmbi.

– Da. Dar am cunoscut oameni din toată lumea şi mi-am dat seama că eu eram singura care nu fusese nicăieri în altă parte, în afară de Denver şi făceam mai puţin de o oră de la mine de acasă.

– Şi asta ţi se părea ciudat?

– Da.

– De ce?

– Pentru că întotdeauna crezusem că eram la fel ca alţi oameni, dar am auzit discuţii despre locuri de care habar nu aveam... Nu era vorba atît de locuri, cît despre felul în care discutau, atît de degajat şi de uşor... Ştiau atîtea, totul făcea parte din viaţa lor, iar eu habar nu aveam de nimic.

– Şi asta te-a făcut nefericită?

– Presupun că da. Dar cred că eram mai mult invidioasă. Apoi vorbeau despre vaccinuri antitetanos, injecţii cu gama globulină şi pastile contra malariei, despre cumpărarea de insecticide, Imodium şi role de hîrtie igienică pentru locuri în care nu există aşa ceva – poate nici chiar toalete – despre ocolirea cerşetorilor şi faptul că nu trebuia să se bea apă, iar totul părea atît de incomod şi de periculos, încît mă gîndeam că, deşi ştiau mai multe decît mine, nu-mi închipuiam că aş fi suportat să trec prin atîtea. În plus, faptul că nu ştiam nici o limbă străină sau cum să mă descurc... După aceea, m-am măritat cu Jeff şi niciodată n-am avut bani mulţi.

– Aşa că tot n-ai ajuns mai departe de Denver.

– Ba sigur că da. Mă duc la New York de două, trei ori pe an ca să mă întîlnesc cu Talia, cu ceilalţi designeri şi cu cîţiva clienţi.

– Aşadar, cunoşti New York-ul.

– Puţin. Mă duc acolo ca să lucrez; n-am timp de plimbări de agrement.

– Dar ai putea să-ţi faci timp?

– Presupun că da. Întotdeauna ard de nerăbdare să ajung acasă.

– Deoarece copiii tăi au nevoie de tine?

– Pentru că acolo îmi place să fiu, spuse ea tăios şi, după o clipă, adăugă: Ar fi altceva dacă aş fi cu cineva. Uneori, mă duc la muzee şi galerii de artă, dar nu pot să sufăr să mănînc singură într-un restaurant, aşa că mănînc în camera de hotel. Odată, am fost singură la operă şi nici asta nu mi-a plăcut. Peste tot erau numai cupluri şi, în pauză, beau şampanie, vorbeau, rîdeau, iar eu mă plimbam printre ei

gîndindu-mă că se întrebau ce era în neregulă cu mine de nu eram cu nimeni...

Li ridică din sprîncene şocat şi ea spuse repede:

– Ştiu că, de fapt, nu se întrebau asta, ştiu că nimeni nu-mi dădea atenţie, dar aşa mă simţeam, altfel decît ceilalţi, şi nu suport, aşa că m-am întors la locul meu şi am rămas acolo.

– La fel cum luai cina în cameră, zise Li.

– Ce-i atît de groaznic în legătură cu asta?

– Doar faptul că pierzi multe lucruri. Şi e bine să fii singur cu propriile gînduri şi sentimente; adesea, propria companie e cea mai bună.

– Ce ştii tu despre asta? Trăieşti într-o ţară unde sînt mereu mulţimi de oameni.

– Tocmai mi-ai spus că te poţi simţi foarte singură în mijlocul unei mulţimi de oameni. Şi, adesea, eu sînt îngrozitor de singur.

– De ce?

– Putem vorbi despre mine mai tîrziu. Acum vorbim despre tine şi mă întreb de ce te afli în China.

– Pentru că Talia m-a rugat să vin.

El auzi mai mult în vocea ei.

– Şi?

– M-am gîndit că ar fi interesant, spuse ea uitîndu-se peste drum şi văzîndu-l pe vînzător cum desfăcu un alt gref şi curăţîndu-i coaja groasă. În ultimii doi ani, s-au schimbat multe lucruri în viaţa mea, atît de multe, încît, uneori, am impresia că nu mă descurc...

Cînd îi văzu expresia de nedumerire, continuă:

– Că nu înţeleg, am impresia că nu înţeleg ce voi fi, cine voi fi, cînd mi se va schimba stilul de viaţă. Credeam că e

ceva fix, ca un tablou, toate veşnic la locurile lor, aşa că niciodată nu am stat să mă întreb cine sînt cu adevărat şi cine vreau să...

Tăcu brusc.

– Nu ştiu de ce îţi spun toate astea.

– Pentru că mă interesează. Pentru că, adesea, e mai uşor să vorbeşti cu o persoană pe care nu o cunoşti bine. Pentru că, atunci cînd sîntem departe de lumea care ne este familiară, ne vedem pe noi înşine cu totul altfel. Pentru că soarele străluceşte. Pentru că te simţi bine cu mine.

Ea zîmbea.

– Probabil.

– Atunci, povesteşte-mi. S-au schimbat multe în viaţa ta.

– Da, numai în ultimii doi ani. Adam şi Lisa au crescut atît de repede – au făcut un şalt uriaş cînd au început liceul – şi se gîndesc la ei înşişi şi la lumea lor în cu totul alt mod, iar de cele mai multe ori, nu vor ca eu să mă implic. Nu mă plîng, ştiu că mă iubesc şi lor le place să mă ştie în preajmă, dar, în realitate, au nevoie să fie cu prietenii lor şi singuri, nu vor să stau pe capul lor, să le spun ce să facă sau cum să-şi rezolve problemele, să-mi fac griji pentru ei... ei bine, ei ştiu că nu pot să nu-mi fac griji; de fapt, nu vor să ştie că eu îmi fac griji pentru ei. Vor libertatea de a nu se simţi vinovaţi în legătură cu mine şi înţeleg asta, dar mi-e greu să accept.

– Şi e greu să nu te simţi jignită cînd ei te exclud din viaţa lor, spuse Li. Aşa că ţi-ai spus „La naiba cu toate, mă duc în China." Pun pariu că au fost uimiţi.

Ea rîse.

– Chiar au fost. Ai fi zis că-i abandonez.

– Dar le-a trecut.

– Imediat, spuse ea cu o voce uşor nostalgică. De fapt, în viețile lor nu s-a schimbat nimic. În ziua plecării mele, Adam avea un meci de fotbal după orele de şcoală, iar Lisa se întîlnea cu colegii de la cursurile de ceramică pentru a pregăti primul spectacol al acestui an şcolar, aşa că ne-am luat rămas bun la micul dejun, după care ei au plecat la şcoală şi părinții mei m-au condus la aeroport.

– Ai vorbit cu ei de cînd ai venit aici?

– Nu, o să-i sun la prînz. Asta înseamnă ora nouă seara în Boulder. Aşa cred. Am dreptate? Faptul că nici măcar nu împărțim aceeaşi zi, cu atît mai puțin aceeaşi oră, mă face să mă simt şi mai departe de ei. Ah, ora, spuse ea deodată şi se uită la ceas. Trebuie să plec.

– Da, spuse el ridicîndu-se.

Îi veni puțină ameteală şi se gîndi că trebuia să se fi mişcat prea brusc sau poate că de vină era soarele ori faptul că stătuse jos prea mult. Dar, cînd Miranda fu lîngă el, ştiu că nu era vorba de nici unul dintre acele motive; era un val subit de dorință, aproape copleşitor, o dorință pe care nu o mai simțise de mulți ani. Şi, după felul brusc în care ea îi întoarse spatele, ştiu că citise acest lucru în ochii lui.

– Şoferul meu aşteaptă la colț, lîngă taraba cu castane, şi e punctual întotdeauna, spuse el repede, ca să-şi mascheze bătăile puternice ale inimii. Îți promit că n-o să întîrzii, în ciuda traficului intens; am ținut cont de asta şi sînt multe rute pe care putem să mergem. Nu trebuie să-ți faci griji, o să ajungi la timp.

Miranda privea piaţa, ca şi cum ar fi fost fascinată de vînzători şi de mărfurile lor, dar, lui Li, îi era limpede că se gîndea în altă parte. Merseră în tăcere, făcîndu-şi loc prin mulţimea de oameni al căror număr crescuse faţă de cînd sosiseră ei. Li observă amuzat că Miranda nu se înfiora cînd ceilalţi o împingeau; încă mai înainta greu, deoarece nu învăţase să înghiontească şi ea, dar făcuse ceva progrese. O pierdu din ochi cînd oamenii se strecurară între ei şi, chiar dacă văzu că cel care îi urmărea se apropie brusc foarte mult, nu putu să se gîndească la el; aproape disperat o căută din privire pe Miranda prin mulţime, pînă cînd, peste cîteva secunde, care i se părură cît o oră, îi zări silueta subţire, o rază de lumină în întuneric, şi o prinse din urmă.

– Nu te mai îndepărta de mine, spuse el păstrîndu-şi vocea degajată. Dacă ne pierdem unul de altul, o să întîrzii la întîlnire.

Astfel că îşi continuară drumul, lipiţi unul de altul prin mulţime.

Maşina lui aştepta şi, cînd se aşezară pe bancheta din spate, închizînd uşile, fu ca şi cum ar fi intrat într-o peşteră, în liniştе şi semiîntuneric în dosul geamurilor fumurii. Li se uită la ceas.

– Şoferul meu o să te ducă la fabrica de confecţii, dar eu trebuie să mă duc la birou pentru o şedinţă. Dacă nu te superi, o să trecem întîi pe acolo ca să mă lase pe mine...

– Ca să cobori.

– Da, sună mai bine, mulţumesc. Să cobor. Tot o să ajungi la timp. Vrei să-l trimit înapoi după tine cînd termini? Poate să te ducă oriunde vrei.

– Nu, mulţumesc, ai fost un ghid minunat, dar mai ai şi alte lucruri la care să te gîndeşti; nu se poate să te ocupi numai de mine. Am atîtea de făcut; voi fi ocupată toată ziua.

– Şi la cină?

Ea oftă adînc.

– Aş putea să spun că sînt ocupată, dar... nu, n-am nici un plan pentru cină. În afară de...

Îşi privi mîinile şi, apoi, se uită la el.

– Probabil că ar trebui să stau în cameră. Am de lucru, să scriu despre întîlnirile de astăzi şi să mă pregătesc pentru mîine.

– Altă cină pe care o iei singură în cameră?

Ea roşi.

– Iartă-mă; nu vreau să te critic. Mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu tine şi, dacă începem puţin mai devreme decît aseară, o să ai timp să-ţi faci şi treaba.

Ea îi scrută chipul.

– Nu-i nimic sinistru în asta, spuse el încet. Doar o să fim mai mult timp împreună.

– Ca să afli mai multe lucruri despre America.

– Nu la asta mă gîndesc acum.

– Dar la ce?

– La tine. La cum să fiu cu tine. La nimic altceva.

Un val de roşeaţă îi cuprinse faţa din nou. Continuă să-l privească în ochi şi Li simţi cum aerul se încărcă de electricitate în jurul lor. Stăteau în cîte un capăt al banchetei, dar erau atraşi unul spre celălalt şi el ştia că şi ea simţea acelaşi lucru.

Maşina opri în dreptul unei clădiri moderne. Li îşi luă servieta şi îi strînse mîna formal.

– Îţi mulţumesc pentru o dimineaţă minunată, spuse ea. M-am simţit excelent.

– Şi eu la fel, zise el aşteptînd şi continuînd să-i ţină mîna.

– La şase şi jumătate, spuse ea. Dacă e bine pentru tine.

El se simţi cuprins de uşurare.

– Da.

– Dacă nu poţi să vii, poţi să-mi laşi mesaj la hotel.

El clătină din cap şi zîmbi bucuros, pentru că, orice s-ar fi întîmplat în ziua aceea, avea să aştepte seara cu nerăbdare.

– O să te sun din hol la şase şi jumătate. Şi totul va fi excelent.

Apoi, traversă mica piaţă spre uşile duble ale clădirii cu birouri. Aruncînd o privire în jur, văzu maşina cu individul care îl urmărise parcînd vizavi, în timp ce propriul său şofer se desprinse de bordură. Miranda se uită în spate. El ridică mîna în chip de la revedere şi ea făcu la fel, după care maşina dispăru în trafic. El mai zăbovi o clipă, încă simţindu-i palma în mîna lui, văzîndu-i ochii, sinceri şi cercetători, auzindu-i vocea, care tremurase puţin cînd ea spusese: „La şase şi jumătate," şi care devenise mai fermă cînd adăugase: „Dacă e bine pentru tine."

Oh, da, îşi spuse el, e foarte bine. Cînd intră în hol, se gîndi care ar fi fost cel mai potrivit restaurant pentru cină. Apoi, ajungînd la lift, se gîndi la ce avea de făcut: întîi, o şedinţă pentru stabilirea unei oferte în vederea unui nou proiect şi, după aceea, procesul complicat al aflării motivului

pentru care era urmărit şi cu cine putea să discute imediat pentru a pune capăt acestui lucru – cineva care se afla suficient de sus în ierarhia birocratică pentru a schimba ceva cu un singur telefon.

Era furios că trebuia să facă asta. Îl lăsaseră în pace atîţia ani; îşi făurise o viaţă liniştită, ordonată şi lipsită de ameninţări şi îl supăra faptul că trebuia să se confrunte iarăşi cu acea teamă ce se năştea din seminţele intimidării, şi că i se distrăgea atenţia de la timpul pe care şi-l petrecea cu Miranda, prima femeia, după mult timp, cu care...

„De unde ştii că e cu adevărat designer? Ce ştii despre ea?"

Destule, se gîndi Li. Ei bine, poate nu chiar destule. Dar voi afla mai multe despre ea; voi afla totul. Am nevoie doar de ceva timp şi voi afla tot ce trebuie să ştiu; despre toate.

Capitolul 3

Miranda şi Yun Chen se aplecară peste masă, atît de absorbite încît uitaseră că se mai aflau şi alţii în sala de conferinţe. Era.cea de a doua zi pe care Miranda o petrecea la fabrică şi se dusese pregătită să lupte. În schimb, bărbaţii rămaseră tăcuţi, în timp ce Yun Chen deschise şedinţa, după care cele două femei se puseseră pe treabă. Toată dimineaţa, lucraseră la modelele care creaseră probleme mai devreme şi, spre surprinderea ei, Miranda se simţea bine. Aranjînd şi rearanjînd diversele componente ale costumelor şi puloverelor, ea descoperise, şi mai uimită, că aveau acelaşi ţel, de a realiza cele mai bune modele la preţuri bune, nu exorbitante, atît pentru Talia, cît şi pentru Fabrica de Confecţii de Lux din Beijing.

– Poate o pelerină, spuse Yun Chen.

Miranda clătină din cap.

– Am încercat asta, spuse ea scoţînd o schiţă din mapă. Nu merge cu fusta scurtă. Va merge, cînd vom ajunge la fustele lungi..., zise ea şi făcu o pauză, contemplînd desenul pe care îl ţinea în mînă. Totuşi, un şal...

Costumul era din caşmir şi lînă, iar puloverul era din caşmir şi mătase, cu o eşarfă de mătase. Era un model simplu şi elegant, dar, chiar înainte de sosirea Mirandei în China, Yun Chen văzuse catalogul de primăvară „Dolce & Gabbana", cu un model de costum atît de asemănător, încît Miranda ştiu că avea să fie nevoită să renunţe la al ei sau să-l modifice.

– Un şal, repetă Yun Chen, uitîndu-se la Miranda, care făcea repede modificări ale desenului, adăugînd un şal uşor şi colorînd eşarfa în nuanţe mai vii. Da, foarte bine, Miranda. E o idee foarte bună. Şi un şal costă mai puţin decît o jachetă.

– Caşmir cu faţă dublă, spuse Miranda. Spălat ca să fie mai moale.

– Da, categoric. Şi, poate, o bordură...

– Nişte franjuri fine de mătase, multicolore, ca să se asorteze cu eşarfa.

– Ah, îmi place foarte mult. E mai frumos decît modelul lui „Dolce & Gabbana". Ai ochi buni. Vezi întregul. Acesta e un talent excelent.

– La fel şi tu, spuse Miranda.

– Nu, eu nu-l am, din păcate. Mă pricep foarte bine să prind idei şi, poate, să le modific şi să mă gîndesc cum să le pun în practică la un cost bun pentru noi, dar modelul original... Pentru asta nu am talent. Mă uit ore întregi la o foaie de hîrtie şi nu-mi vine nici o idee.

Miranda zîmbi.

– Şi mie mi se întîmplă asta. Cred că orice om care creează trece prin aşa ceva: e un moment cînd nu-ţi vine în minte absolut nimic ca să pui pe hîrtie.

– Dar, ţie îţi vine o idee, pînă la urmă. Mie nu.

– Păi, asta mi-e meseria, spuse Miranda simplu, punînd capăt discuţiei.

Erau ridicol de amabile una cu cealaltă. Dar cînd se mai plînsese de aşa ceva de cînd venise în China?

– E aproape prînzul, spuse Yun Chen. Ai spus că vrei să dai un telefon acum?

Miranda se uită la ceas. Ce repede trecuse dimineaţa!

– Da, mulţumesc. E vreun birou gol din care pot vorbi?

Bărbaţii de la masă se ridicară şi Wang Zedong, directorul de producţie, făcu o plecăciune şi spuse:

– Vă conduc în biroul meu. Îl puteţi folosi cît doriţi.

– Şi continuăm după prînz, spuse Yun Chen. Merge atît de bine.

Foarte bine, îşi spuse Miranda cînd Wang închise uşa biroului, lăsînd-o singură. Mai bine decît înainte. Ceea ce însemna că putea să sune acasă fără o notă de înfrîngere în glas.

Îi spuse centralistei numărul ei de telefon din Boulder şi se lăsă pe spate, uitîndu-se prin încăpere: un birou de oţel, trei scaune cu spătarul drept, două dulapuri de oţel. Linoleum pe jos, nici o fereastră. Camera ar fi fost total anonimă, dacă, pe birou, n-ar fi fost o fotografie a unei femei care zîmbea timidă în faţa aparatului şi care ţinea pe genunchi un băieţel vesel.

Miranda se întrebă cum arăta biroul lui Li. Ce fotografii ţinea la vedere?

Sună telefonul.

– Am făcut legătura, spuse centralista într-o engleză atentă.

– Mamă! exclamă Adam. Mă auzi?

Miranda rîse.

– Ca şi cum ai fi la colţ. Nu trebuie să strigi, dragul meu.

– Spune ceva în chineză, zise el doar puţin mai încet.

– „Ni hao. Zai-jiang."

– Ciudat rău de tot. Ce înseamnă?

– „Bună dimineaţa" sau „Salut". Şi „la revedere".

– Bleah, plictisitor. Spune altceva.

– Data viitoare. Acum spune-mi ce faceţi voi.

– Nimic.

– Ce înseamnă asta?

– Ştii tu, ca de obicei.

– Bună, mamă, ne e dor de tine, spuse Lisa la alt telefon.

– Hei, protestă Adam, am spus că vorbim pe rînd.

– N-am mai putut să aştept. Spune ceva în chineză, mamă.

– A zis deja.

– Nu mie.

– Ei bine, vorbea cu mine! E rîndul meu!

– E rîndul amîndurora!

– Văd că totul e absolut normal, spuse Miranda ciudat de încîntată de ciondăneala lor. Bine, să-mi spună unul dintre voi ce-aţi mai făcut. Şi să nu ziceţi „nimic". Sînt plecată de trei zile; trebuie să fi făcut ceva.

Repede, înainte să fie întreruptă, Lisa spuse:

– Am vîndut unul din ceainice la expoziţie.

– Minunat, Lisa. Primul obiect al tău vîndut. Ah, cît aş vrea să fi fost...

– Am bătut echipa Longmont, strigă Adam, dacă vrei într-adevăr ceva interesant!

– Foarte interesant, spuse ea rezemîndu-se de spătar şi ascultîndu-şi copiii cum vorbeau despre triumfurile lor.

În timp ce glasurile lor se suprapuneau, ea se gîndi la elevii chinezi pe care îi văzuse în dimineaţa aceea. Fuseseră la fel de plini de viaţă ca toţi copiii, dar, oarecum, mai puţin agresivi, mai ordonaţi în joaca lor decît majoritatea băieţilor americani, fără gălăgie. „Aşa trebuie să fi fost Li: un băiat serios şi tăcut care tînjea după un tată."

Ascultă glasurile pline de entuziasm ale copiilor ei şi închise ochii, imaginîndu-şi propria-i casă: razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele mari şi pătrate din partea din spate, veranda umbrită de pomi. Cînd deschise ochii din nou şi văzu pereţii goi şi mobilierul cenuşiu al unui birou chinezesc, se gîndi că se afla într-un loc foarte ciudat. Locul meu e în Boulder Colorado SUA, îşi spuse ea, auzind vocea lui Li spunînd totul ca într-un singur cuvînt, şi o să termin treaba aici cît pot de curînd. Au mai rămas şase zile; nu sînt chiar atît de multe.

– Cu temele cum staţi? întrebă ea cînd ei se apropiară de sfîrşitul povestirilor.

– Ah, bine, spuse Adam. Avem o grămadă. Pa, mamă.

Şi încheie conversaţia la fel de repede cum o începuse. Imediat încheie şi Lisa şi părinţii Mirandei veniră la telefon.

– Îmi cer scuze pentru nepoţii mei, spuse tatăl ei. Nu te-au întrebat nimic despre tine.

Miranda rîse.

– La treisprezece şi paisprezece ani? Singurele lucruri pe care le găsesc fascinante la vîrsta asta sînt propriile persoane. Oricum, chiar dacă ai putea să-i civilizezi, nu stai acolo suficient de mult.

– Sînt nişte copii minunaţi; nu mă plîng...

– Tu ce faci, de fapt? întrebă mama ei. Totul e în regulă?

– Astăzi, da. Totul e atît de diferit, încît nu pot să-mi dau seama tot timpul, dar, astăzi, am lucrat cu o femeie de la producţie şi ne-am plăcut reciproc, aşa că a fost bine. Învăţ multe, văd multe şi mi-am făcut un prieten...

Tăcu brusc. Nu avusese de gînd să spună asta. Dar, cînd cuvintele continuară să vină, îşi dădu seama cît de mult voia să vorbească despre Li şi nu avea cu cine, în afară de părinţii ei.

– E inginer, compania lui construieşte clădiri pentru birouri şi locuinţe – nici nu v-ar veni să credeţi ce mult se construieşte aici – şi m-a ajutat foarte mult, mi-a explicat diverse lucruri, mi-a arătat oraşul...

– Cum l-ai cunoscut? întrebă tatăl ei.

„M-a agăţat la aeroport."

Nu merge, îşi spuse ea amuzată. Gîndeşte-te la altceva. Dar nu se pricepea să mintă, aşa că evită răspunsul.

– A fost o întîmplare. Compania lui a construit fabrica unde am avut prima şedinţă şi, de atunci, am luat cina împreună şi, azi-dimineaţă, am fost într-o piaţă din oraş..

– Cine v-a făcut cunoştinţă?

– Nimeni, pur şi simplu, am început să vorbim. Tatăl lui a fost un soldat american, dintre cei care i-au ajutat pe chinezi să construiască aerodromurile...

– Noi n-am ajutat nici o ţară comunistă să construiască aerodromuri, spuse tatăl ei.

– Pe atunci nu erau comunişti; erau doar chinezi şi erau atacaţi de japonezi..., spuse ea oftînd.

Părea prea complicat şi, probabil, incredibil. Spusă de Li, povestea fusese simplă şi emoţionantă, dar, cu părinţii ei, devenise încurcată şi nu o putea spune dintr-o dată. Astfel că, oricît ar fi vrut să vorbească despre el, nu putu să o facă.

– Să vă povestesc despre piaţa de azi-dimineaţă; amîndurora v-ar plăcea foarte mult.

Dar abia începuse să descrie totul, cînd mama ei întrebă:

– Şi cu lucrul?

– V-am spus, zise ea aproape pierzîndu-şi răbdarea. E bine.

– Ai spus că astăzi a fost bine. Dar înainte?

– A foşt altceva; v-am spus, totul e altfel. Şi e nevoie de ceva timp ca să înveţi cum să te împaci...

– Încearcă să profite de tine cumva? întrebă tatăl ei.

– Bănuiesc că da. De fapt, ne aşteptam la asta, nu? Toţi o facem în afaceri.

– Ce tot spui? Americanii joacă cinstit. Dur, dar cinstit. Nu se poate să-i laşi să facă ce vor, Miranda; trebuie să ai grijă să nu cobori garda.

– Am grijă, dar nu asta e problema.

– Atunci, care e?

– Eu. Nu presez destul. Li zice că toţi americanii...

– Cine?

– Prietenul meu, cel despre care v-am povestit. Yuan Li. Zice că americanii sînt agresivi şi pretenţioşi şi bănuiesc că mulţi sînt aşa, dar eu nu.

– N-ar trebui să te subapreciezi, spuse mama ei. Talia nu te-ar fi trimis în China dacă n-ar fi fost sigură că te descurci. Vrei să spui că nu le plac modelele tale? Nu pot să cred aşa ceva.

– Habar n-am dacă le plac sau nu.

– Nu ţi-au spus? Dar asta e foarte nepoliticos.

– Ba sînt îngrozitor de politicoşi.

– Asta ce înseamnă?

Miranda oftă.

– Mamă, impolitețea nu e o problemă. Indiferent dacă le plac modelele sau nu, or să le facă, pentru că asta e sarcina lor. Nu e nevoie să le placă ceva ca să fie făcut conform cerinţelor noastre.

– Bine, dar ar putea să-ţi admire desenele. Asta ar face să fie nişte relaţii mai plăcute între tine şi ei.

– Ei nu urmăresc relaţiile plăcute, ci încearcă să obţină un profit. Şi nu par să obosească niciodată; sînt gata să discute la nesfîrşit, să epuizeze pe toată lumea, că să-şi prezinte punctul de vedere sau să obţină o concesie.

– Ei bine, pe tine n-or să te epuizeze, spuse tatăl ei simplu. Trebuie să ai o voinţă mai puternică decît ei. Nu ne spune că nu eşti agresivă, pentru că poţi să fii dacă e nevoie. Cînd nu-ţi place ce zic, spune-le că nu e acceptabil. Spune-le că pleci acasă. Pun pariu că le atîrnă limba pentru afacerea asta şi, dacă ai porni spre aeroport, ar veni repede după tine şi te-ar implora să te întorci.

Miranda încercă să şi-i închipuie pe oficialii cu care avusese de-a face alergînd după ea cu limba atîrnînd şi izbucni în rîs.

– Ce e? o întrebă tatăl ei.

– N-ai putea să-i vezi niciodată cu limba atîrnînd, spuse ea. Sînt foarte băţoşi.

– Adică sînt cuviincioşi?

– Foarte.

– Şi respectuoşi?

– Foarte.

– Dar nu şi agreabili.

– Nu în mod deosebit. Sînt controlaţi, tenace şi hotărîţi să cîştige un profit cît mai mare cu putinţă.

– Parcă ar fi capitalişti, spuse mama ei.

– Sînt comunişti! exclamă tatăl ei.

– Nu sînt comunişti sau capitalişti, zise Miranda. Sînt oameni de afaceri.

Şi, cu aceasta, ştiu că făcuse primul pas în a înţelege China. Se gîndi că Li ar fi fost impresionat.

Şi, cînd îi povesti în seara aceea, el chiar fu impresionat.

– O observaţie excelentă, zise el deschizînd o sticlă de vin roşu.

Sosiseră la restaurant cu cîteva minute mai devreme şi el o condusese prin încăperea zgomotoasă şi cavernoasă, plină de mese rotunde pentru douăsprezece persoane, spre un şir de uşi care se aflau pe peretele îndepărtat. Deschizînd una din ele, o lăsă pe Miranda să treacă pragul înaintea lui, intrînd într-o încăpere mai mică şi intimă. În centru, o masă rotundă era aşezată pentru două persoane; într-un colţ, se aflau două fotolii încăpătoare cu o măsuţă între ele. Pereţii

erau îmbrăcați în damasc roșu și, pe ei se vedeau agățate peisaje chinezești, iar lumina provenea de la lămpi și două lumînări care pîlpîiau pe masă.

Miranda rămase lîngă ușă, alarmată de intimitatea încăperii. „Un bordel." Ce își închipuia el...?

– Plăcut, nu? spuse Li. Partenerii mei și cu mine ne-am gîndit că Beijing-ul avea nevoie de așa ceva.

– Partenerii tăi? întrebă ea cu o voce încordată, dar el nu păru să bage de seamă.

– Sîntem patru proprietari ai acestui restaurant.

Ea se gîndi să-l întrebe cîți oameni puteau să aibă afaceri particulare în China, dar era prea supărată. „Ar trebui să-i spun să mă ducă înapoi la hotel." Dar nu îi veneau cuvintele. Toată ziua așteptase cu nerăbdare să vină seara, păstrînd lucruri pe care să i le povestească, făcîndu-i plăcere numai gîndul că avea să-i împărtășească impresiile zilei și, nici chiar furioasă, nu putea să-i pună capăt înainte să înceapă măcar. „Aș putea să-i spun că vreau să stăm dincolo, în salonul cel mare."

– Ce este? întrebă el. Ești supărată.

Ea privise în jur și, acum, rămăsese cu privirea ațintită asupra mesei, așezată perfect pentru două persoane. Li îngustă ochii cînd înțelese.

– Asta e o jignire pentru mine.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea regăsindu-și glasul, în sfîrșit. Tu ești cel care m-a jignit pe mine.

– „Lao tian", spuse el exasperat. De ce te porți ca un copil? Te-am adus la unul dintre cele mai rafinate restaurante din Beijing, ți-am oferit un salon mai frumos și mai confortabil decît cel principal, unde te poți bucura de

intimitate şi linişte, dacă doreşti. N-am spus că trebuie să închidem uşa. Nu ţi-aş spune niciodată aşa ceva.

Miranda roşi puternic. „Naiba să-l ia. E atît de superior – îngîmfarea asta asiatică nesuferită de care am început să mă satur...

Dar are dreptate. Am hotărît mult prea repede... De ce m-oi fi grăbit aşa?"

– Ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău. M-am înşelat. Doar că... e o încăpere minunată, dar, ştii, seamănă cu un... cel puţin, mie mi s-a părut că... are un aspect ilicit.

El zîmbi degajat, deoarece furtuna trecuse.

– Cuvîntul potrivit e „intim". În Beijing, intimitatea e mai greu de găsit decît sexul. Apropo, masa poate fi mărită pentru a găzdui zece persoane, aşa că aceste saloane sînt folosite, în principal, pentru afaceri.

O privi cîteva clipe, aşteptînd, parcă, dar ea nu se clinti de lîngă uşă, astfel că o făcu el. Se aşeză degajat într-unul din fotolii, picior peste picior.

– Sîntem renumiţi pentru sarmalele noastre, aşa că, iarăşi, mi-am luat libertatea de a comanda pentru amîndoi. Am adus şi vinul ăsta, în caz că te-ai săturat de bere.

– Vin franţuzesc, spuse Miranda citind ce scria pe etichetă din locul în care se afla. În Beijing.

– Poţi găsi orice vrei în Beijing. Şi, în momentul ăsta, vinurile şi lichiorurile se găsesc peste tot. Încă un simbol al creşterii bunăstării. Ceea ce înseamnă occidentalizare, zise el luînd tirbuşonul. Nu stai cu mine?

Continuînd să rămînă lîngă uşă, ea zise:

– Îmi pare rău că tata nu poate să vadă salonul ăsta și restaurantul tău. Astăzi, i-am spus că oamenii cu care lucrez nu sînt nici comuniști, nici capitaliști, ci oameni de afaceri.

El rîse.

– O observație excelentă. Nu mai există sisteme politice serioase. Numai afaceri. Și relații. Și bani. Ceea ce, dacă stai să te gîndești, e același lucru.

Se concentra asupra sticlei de vin. Miranda îl privi, apoi se uită spre salonul aglomerat și, în cele din urmă, respiră adînc.

– E atîta gălăgie acolo. Am putea să închidem ușa?

– Bineînțeles, spuse el degajat și ea închise ușa repede și în liniște, după care se așeză pe celălalt fotoliu.

Își simțea bătăile inimii și știu că acest lucru se datora încăperii. Își ceruse scuze pentru că o considerase ceva ilicit, dar nu putea să-i ignore atmosfera de intimitate și, cînd se lăsă învăluită de pereții din damasc roșu și de lumina caldă a lumînărilor, avu senzația că ieșise din ceva, ca dintr-un costum sau o pereche de cizme grele, lăsînd în urmă mult din ceea ce o făcuse să fie persoana care fusese și care trăise viața pe care o cunoscuse.

Nu mai era un sentiment înfricoșător; de fapt, se simțea chiar bine. După o zi lungă, era încîntată de o încăpere liniștită: un loc separat de haosul orașului și de negocieri, separat de lume. Intimitate, își spuse ea. Liniște.

Li umplu paharele cu vin.

– Pentru intimitate și liniște.

Uimită, ea zăbovi o clipă, după care înălță paharul.

– Îţi mulţumesc pentru ambele. Beijing-ul are sigur nevoie de amîndouă, dar şi eu la fel.

– N-ai avut o zi bună?

– A fost mai bună decît ieri. Şi după-amiaza a fost şi mai bună.

– După ce i-ai explicat tatălui tău despre oamenii de afaceri chinezi? Că nu sînt nici comunişti, nici capitalişti?

– Da. Toţi au început să mi se pară aproape obişnuiţi.

– Şi, atunci, ai fost mai agresivă?

Ea gustă din vin.

– Ah, e foarte bun. Pot să văd eticheta?

El îi dădu sticla.

– Cunoşti vinurile de Burgundia?

– Nu cunosc nici un fel de vin. Doar că îmi place să ştiu ce beau.

– Foarte înţelept, spuse el şi aşteptă cît ea citi eticheta. Aşadar, n-ai fost mai agresivă nici cînd ţi-ai dat seama cît de obişnuiţi sîntem.

Ea lăsă sticla jos.

– Nu sînteţi.

– Mulţumesc. Sper că nu, pentru că bănuiesc că, prin obişnuit, vrei să spui plictisitor şi previzibil. Dar, în ziua de azi, e greu de ştiut cine e obişnuit şi cine e deosebit. De fapt, acum, în China, sînt mai multe deosebiri între generaţii decît între chinezi şi străini.

– Nu poate fi adevărat.

– Ah, ba este, cu siguranţă. Tinerii noştri au ajuns să fie ca americanii: nu le pasă de politică, nu-i interesează decît să facă bani, să adune bunuri şi să ducă o viaţă frumoasă:

restaurante, baruri de noapte, haine realizate de designeri, maşini rapide, călătorii în străinătate.

Ea simţi că se încordează din nou.

– Aşa îi defineşti tu pe americani?

– Sînt multe feluri în care poţi defini un popor. Ar fi trebuit să spun majoritatea americanilor, nu toţi. Şi majoritatea francezilor, germanilor, ruşilor, egiptenilor şi tuturor altora.

– Dar nu şi voi?

– Eu duc o viaţă confortabilă, dar nu acesta e singurul meu ţel.

– Ce alt ţel mai ai?

El zîmbi.

– E o poveste lungă. Eşti pregătită pentru cină?

– Da.

Cînd se duseră la masă, el îi ţinu scaunul, după care apăsă pe un buton din perete. Aproape imediat apăru o chelneriţă cu un coş din fibre de bambus pe care îl puse în mijlocul mesei şi, ridicînd capacul, dezvălui patru sarmale mici. După aceea, plecă, închizînd uşa în urma ei.

– Crevete, spuse Li şi, folosindu-se de beţe, puse două sarmale în farfuria Mirandei şi două într-a sa, după care luă un vas nu prea adînc, adăugînd: Acestea sînt pentru înmuiat. Ai grijă cu asta; ardeii sînt foarte iuţi.

Miranda se uită la punguţele albe din farfurie, care nu aveau mai mult de doi centimetri şi jumătate grosime şi erau lucioase. Păreau alunecoase. Şi ea nu avea decît beţele. „Trebuie mîncate cu mîna. Şi, oare, atîta avem de mîncare la cină?"

– Avem paisprezece coşuri, spuse Li luînd o sărmăluţă cu beţele, fiecare cu alt gen de sarmale. Dacă e prea mult pentru tine, ne putem opri oricînd.

„Douăzeci şi opt de sarmale? Cum de rămîn atît de slabi oamenii aştia?"

– Categoric nu, zise ea. Nu vreau să ratez nici unul din coşuri. S-ar putea să-l pierd tocmai pe cel mai bun, adăugă apoi şi încercă să cuprindă o sărmăluţă cu beţele, dar aceasta căzu la loc în farfurie.

Încercă din nou şi, apoi, iarăşi, încruntată. Abia cînd căzu încă o dată, ea văzu umorul situaţiei.

– Nu ştiu cum de sînt chinezii atît de slabi, dar ştiu cum reuşesc turiştii acest lucru; nu mănîncă. Pot să înfig beţele în ele?

El rîse.

– Fă ce vrei.

– Nu, o s-o fac cum trebuie.

Încercă din nou şi, la a cincea încercare, descoperi cum să apuce ca să nu-i mai scape. Înmuie sărmăluţa puţin în sosul roşu şi o vîrî în gură dintr-o dată.

– E minunată, murmură ea şi, cu a doua, fu mai imprudentă, răsucind-o în sos înainte să o vîre în gură.

Ochii i se umplură de lacrimi şi respiraţia i se tăie.

– Puţin cam prea mult, spuse el zîmbind. Celălalt sos e din soia; s-ar putea să vrei să-l guşti.

Miranda îşi bău vinul şi respiraţia îi reveni la normal, putînd să îşi simtă limba din nou. Chelneriţa se întoarse, înlocuind coşul gol cu altul.

– Porc, zise Li şi, iarăşi, îi puse Mirandei două sărmăluţe pe farfurie.

De data aceasta, ea luă una cu uşurinţă şi îi zîmbi.

– E ca şi cum aş trece un test.

El ridică paharul.

– Pentru trecerea tuturor testelor care ne vor sta în cale.

Îşi atinseră paharele. Imediat, chelneriţa se întoarse. Li îi spuse cîteva cuvinte şi ea roşi puternic. Puse coşul pe masă şi ieşi.

– Ce i-ai spus? îl întrebă Miranda.

– Că nu trebuie să ne grăbească şi că preferăm să facem pauze între ele. I-am mai spus asta şi după-amiază, dar e nouă şi a uitat.

– Se pare că mîncarea e servită repede aici, cel puţin aşa am observat peste tot pe unde am fost.

– Aşa e; China n-a învăţat încă arta cinării pe îndelete. Timp de multe secole, oamenii au suferit de foame, aşa că erau obişnuiţi să înfulece orice puteau. Acum, toată lumea e prea ocupată cu făcutul banilor, ca să se mai relaxeze la masă. Dar, în unele locuri, asta se schimbă. Cîţiva ani încă, alte cîteva lecţii despre felul în care se comportă bogătaşii în ţările occidentale, şi vom cina şi noi trei ore.

Îi mai puse două sarmale pe farfurie.

– Pastă de fasole dulce. Pe astea nu le mai înmoi în sosuri.

– Dulce? Dar... nu se poate să fi ajuns la sfîrşitul mesei.

– Nu, nu, mai avem unsprezece coşuri. În China, dulciurile sînt servite alternativ cu alte feluri de mîncare; asta dă naştere echilibrului şi armoniei.

– Dumnezeule. Trebuie neapărat să le povestesc Lisei şi lui Adam; le place orice face ca desertul să fie mîncat mai înainte.

– Probabil că s-au bucurat foarte mult că au vorbit cu tine astăzi.

– Aşa e. De fapt, mi-au spuse mai multe despre ei înşişi, chiar şi ce gîndeau, decît atunci cînd sînt cu ei. De obicei, vin de la şcoală şi abia aşteaptă să iasă cu prietenii.

– Şi seara?

– Au teme, vorbesc cu prietenii la telefon, citesc în camerele lor. Dar nu e vorba că ar fi foarte ocupaţi; ţi-am spus, nu sînt persoana căreia să vrea să i se confeseze. Ei cred că nu-i înţeleg sau că nu le împărtăşesc părerile aşa cum fac prietenii lor, sau chiar că nu ţin la ei în acelaşi mod.

– Şi asta te deranjează?

– Bineînţeles. Numai că au dreptate.

– Vrei să spui că le pari prea bătrînă?

– În parte. Şi chiar nu văd lumea la fel ca ei. Îi iubesc şi ei ştiu asta, dar tragediile lor nu mi se par la fel de mari ca lor, suferinţele lor nu sînt chiar atît de catastrofale... chiar şi succesele lor li se par mult mai fantastice decît mie. Pur şi simplu, nu pot să pătrund în sentimentele lor.

– Nici un părinte nu poate să facă astă.

– Poate că nu, dar mi-ar plăcea ş-o fac.

– Nu, nu, n-ar merge. Tinerii au nevoie de propriile vise. Părinţii n-ar trebui să le influenţeze părerile, la fel cum n-ar trebui să încerce să se facă iubiţi cu forţa.

– Tu ai încercat să le influenţezi părerile copiilor tăi?

– O dată. Cu mult timp în urmă. De atunci n-am mai încercat şi, acum, n-aş vrea să le împărtăşesc părerile, pentru că sînt deformate.

– Deformate? Cum adică?

El umplu din nou paharele cu vin.

– Ai auzit de Revoluţia Culturală?

– Da, bineînţeles. A fost o perioadă foarte neplăcută.

– A fost o perioadă îngrozitoare. Ne-a arătat că numai un ratat are bun simţ; că învingătoare sînt indiferenţa, grosolănia, cruzimea, brutalitatea. Asta a fost lecţia dată de Revoluţia Culturală.

– Tu nu crezi asta.

– Că indiferenţa şi cruzimea învinge? Ba sigur că o cred.

– Dar nu eşti...

– Nu, nu sînt indiferent. Nici grosolan, nici brutal, nici crud. Prin urmare, nu sînt un învingător.

– Dar eşti. Duci o viaţă bună. Ai propriul tău restaurant. Propria ta companie. Ai spus că e o viaţă bună.

– Şi pot rămîne fără ea în orice moment. Cei care au puterea asta sînt învingători. Asta e istoria Chinei, iar Revoluţia Culturală ne-a arătat că nimic nu s-a schimbat. O întreagă generaţie am crescut în primii ani de comunism; credeam orbeşte în Partid; eram convinşi că făuream o lume nouă. Şi am primit lovitura Revoluţiei Culturale.

– De ce? întrebă ea. De ce ar permite cineva să se întîmple aşa ceva?

– Pentru că învingătorii vor să rămînă sus; e foarte simplu. Ceea ce îi înspăimîntă cel mai mult e pericolul de a se prăbuşi în mijlocul masei de învinşi. Astfel, în 1965, cînd, în guvern, se dădea o luptă pentru putere, unii lideri şi-au consolidat puterea destrămînd partidul. Le-au arătat tinerilor, îndeosebi adolescenţilor, o imagine superbă a paradisului, dar falsă, şi le-au spus să-l clădească distrugînd societatea existentă. Tinerii i-au venerat pe acei conducători, în parte datorită acestei imagini, dar cel mai mult pentru libertatea

pe care le-o ofereau acei conducători. Li s-a spus să-şi sfideze părinţii şi profesorii şi să-i denunţe oficialităţilor Partidului pentru orice comportament suspect, cum ar fi criticarea guvernului, admirarea culturii occidentale, lăudarea educaţiei clasice sau libertatea presei, ori vederi democratice... lista e foarte lungă.

– Şi copiii tăi au fost amestecaţi în asta?

– La început, erau prea mici, dar faptul că au crescut într-un asemenea mediu i-a întors împotriva mea. N-am fost cu ei în permanenţă, dar ştiam de la vecini că... ce cuvînt folosiţi voi? Hoinăreau? Hoinăreau cu...

– Umblau?

– Da, umblau cu Gărzile Roşii şi vorbeau contra mea.

Răsuci paharul de vin în mîini.

– Pentru noi, în anii aceia, a fost anarhie; pentru copii, au reprezentat o vacanţă de zece ani. Guvernul le oferea plimbări gratuite cu trenul prin ţară şi mîncare gratuită oriunde şi oricînd doreau. Conducătorii le spuneau să distrugă orice era intelectual sau făcea parte din trecut. Astfel că aceşti copii hoinăreau prin China ca nişte haite de cîini sălbatici, îndemnaţi de guvern să distrugă în numele creării unui viitor mai bun. Dar n-au creat nimic. Au închis şcolile, aşa că nimeni n-a mai studiat nimic. Au spulberat sute dintre cele mai frumoase temple şi opere de artă ale noastre. Au incendiat biblioteci întregi. Au distrus sute de mii de vieţi cu acuzaţii false şi, pe mulţi, i-au împins la moarte. În acelaşi timp, guvernul a trimis milioane de profesori, scriitori, doctori şi economişti în fundături de ţară ca să lucreze ca muncitori. Spuneau că deveniserăm elitişti şi că trebuia să fim aproape de oamenii de rînd. În realitate,

voiau să distrugă voinţa tuturor celor care ar fi putut să aibă un mod de a gîndi independent.

– Şi tu ai fost îndepărtat? întrebă ea. Din cauza faptului că tatăl tău era american? Ştia cineva că ai un tată american?

– Toţi ştiau. Toţi acei informatori.

Uşa se deschise şi chelneriţa vîrî capul înăuntru. Miranda păru speriată.

– Nu, ea nu e aşa ceva, zise Li zîmbind, după care îi făcu semn chelneriţei să intre şi o privi cum înlocui coşurile şi cum puse pe masă două farfurii cu sos. Raţă, spuse el. Cu sos de prune.

Miranda se uită la sarmale.

– De unde ştii ce e în ele? Toate arată la fel.

– Ştiu ce am comandat.

– Le ţii minte pe toate paisprezece, în ordine?

– Am o memorie excelentă. E o binecuvîntare şi un blestem, în acelaşi timp, spuse el punîndu-le pe farfurii. Da, tatăl meu american a fost o bilă neagră pentru mine, dar şi pentru mama. A fost trimisă într-un sat de lîngă Tibet; era deja bolnavă şi n-a suportat frigul, porţiile infime de mîncare şi cele paisprezece ore de muncă pe zi pe cîmp. A murit în decurs de un an. Eu am fost trimis să fac cărămizi pentru cuptoare...

– Cărămizi? Unde?

– Într-un sat numit Mianning, nu departe de locul unde se afla mama, dar eram în adîncul munţilor Himalaia şi nu exista nici un drum care să facă legătura între cele două sate. După ce am fost forţaţi să părăsim ferma, n-am mai văzut-o niciodată.

– Şi soţia ta? Unde era?

– Ei, asta e cu totul altă poveste, spuse el şi chipul îi rămase impasibil. Ea a prosperat în timpul Revoluţiei Culturale; a devenit informatoare, denunţîndu-i pe mulţi dintre prietenii noştri ca fiind subversivi, mai ales scriitorii şi profesorii de colegiu. Unsprezece dintre ei s-au sinucis; majoritatea celorlalţi au murit în închisoare, în timp ce ea avansa în Partid, fiind răsplătită pentru patriotismul ei. Ştia şi în patul cui să doarmă. Cînd m-am întors de la Mianning, am descoperit că se mutase la Shanghai şi nici n-am încercat s-o caut.

– Şi a murit?

– A fost omorîtă în bătaie în apartamentul ei. Ucigaşul n-a fost găsit niciodată. Ar fi putut fi cineva dintre cei denunţaţi de ea; ar fi putut fi vreun iubit cu care se certase. Dar cred că a căzut în dizgraţie pentru cei din Partid şi s-a descotorosit de ea, pentru că nu s-a făcut nici un anunţ public şi nici nu s-a efectuat vreo anchetă. Totul s-a întîmplat cu mult timp în urmă; a fost uitată.

– Nu şi de tine, care ai o memorie excelentă.

– Cel mai mult îmi amintesc durerea pe care a provocat-o, urîţenia trădării ei faţă de prietenii noştri, şocul pe care l-am simţit cînd am descoperit cu ce fel de femeie mă însurasem, cît de orb fusesem, atît de nerăbdător să mă căsătoresc şi să am un cămin, să fiu tată, de parcă aş fi putut să-l înlocuiesc pe al meu. Atunci am renunţat la ideea de pasiune. N-a fost ceva ce am făcut intenţionat, dar, cu timpul, mi-am dat seama că o respinsesem; nu voiam decît să-mi croiesc drum prin cîmpul minat în care se transformase China şi să

supraviețuiesc în felul meu, fără probleme. Şi asta am şi făcut.

Chelnerița se întoarse. După ce plecă ea, Li rîse uşor.

– Nu e genul de cină pe care s-o aleagă cineva pentru conversații neîntrerupte.

– Dar, în cea mai mare parte, e foarte intimă, spuse Miranda vrînd să-l asigure că făcuse o alegere bună. E o atmosferă excelentă, iar mîncarea e delicioasă.

– Mulțumesc. Şi îți mulțumesc şi pentru că asculți atît de bine. Mă simt foarte confortabil cînd vorbesc cu tine.

Servi sarmalele – „Semințe de lotus, tot dulce" – şi turnă ultimul vin. Uşa fiind închisă, liniştea îi învălui din nou. Miranda căută să spună ceva.

– Cînd ne-am întîlnit cu fiul tău ieri părea supărat. Cumva din cauza mea?

– Bineînțeles că nu.

Ea zîmbi stins.

– Ai spus asta prea repede. Dar, poate s-a gîndit că n-ar trebui să fii văzut cu o americancă.

– N-a avut nici o legătură cu tine. Sheng e adesea nemulțumit; viața lui e plină de probleme. Ți-am spus, face bani în atîtea feluri. Am făcut niște investigații şi cred că, într-una dintre afaceri, sînt implicați piraţi, ceea ce e foarte periculos.

Miranda zîmbi nesigură, gîndindu-se că ar fi trebuit să priceapă gluma.

– Piraţi? Te referi la oameni de afaceri fără scrupule?

– Nu, mă refer la piraţi adevăraţi. Bande întregi străbat Marea Sudului Chinei, atacînd vapoare cu mărfuri. Le duc la Beihai, un oraşel de pe coastă, unde le descarcă.

– Dar ar fi văzuţi. Chiar şi noaptea...

– O fac în plină zi şi, într-adevăr, sînt văzuţi, dar asta n-are importanţă, pentru că poliţia şi oficialităţile guvernamentale din oraş lucrează mînă-n mînă cu ei.

– „Poliţia? Guvernul?" Dar... de ce?

– Pentru că sînt plătiţi s-o facă. Mereu e aceeaşi poveste, nu?

– Cine-i plăteşte?

– Sheng, dacă e amestecat în afacere, într-adevăr, partenerii lui şi toţi cei care fac asta. Ei îi plătesc şi pe piraţi. E un stat de plată foarte mare.

– „Plătesc" piraţii? Le dau salarii? E ceva atît de bizar. Dar, dacă atacă vapoare, trebuie să fie implicate şi alte companii, alte guverne. La un moment dat, vor fi opriţi, nu?

– Mai mult ca sigur şi, probabil, asta e cea mai mare grijă a lui Sheng, indiferent dacă e vorba de această afacere cu piraţii sau de alta. Dar nu e un copil; îşi poartă singur de grijă. Îţi plac sarmalele cu seminţe de lotus?

Miranda se întrebă cît din nonşalanţa sa legată de Sheng era falsă. Dar nu putea să o spună cu glas tare şi, oricum, el schimbă subiectul.

– Da, foarte mult, spuse ea mîncînd încet, conştientă de faptul că mînuia beţele cu îndemînare, dar gîndindu-se mai mult la povestea lui Li. Nu îşi putea închipui o viaţă atît de tulburată.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el.

– Că n-am cunoscut niciodată atîta durere.

– Ţi-a murit soţul.

– Nu spun că n-a fost greu. A fost un şoc să mă trezesc dintr-o dată că nu mai sînt soţie; parcă nu mai ştiam cine sînt. Mă simţeam în derivă.

Văzîndu-i expresia de nedumerire, zise:

– Cînd o barcă nu e ancorată, cînd totul e dezlegat şi lăsat să plutească, e în derivă. Parcă nu mai aveam nici un ţel în viaţă. Bineînţeles că Lisa şi Adam erau acolo, dar eram speriată la gîndul că trebuia să-i cresc singură...

– Prin urmare, ai cunoscut durerea.

– Nu ca a ta. Tu ai pierdut ani din viaţă, iubirea, încrederea şi speranţa. După ce a murit Jeff, viaţa mea nu s-a schimbat aproape deloc, spuse ea şi îşi ridică privirea brusc, uluită de propriile cuvinte, care erau surprinzător de revelatoare.

Cum putuse să i le spună acelui om pe care îl cunoştea foarte puţin?

„Dar îl cunosc. Deja ştiu mai multe despre el decît despre mulţi oameni pe care îi cunosc de ani de zile.

Şi ce? Toată viaţa am ştiut că nu poţi să ai încredere în străini; trebuie să fii în gardă în faţa celor care sînt cu adevărat diferiţi, pentru că nu poţi să crezi tot ce..."

– E absolut ridicol, izbucni ea.

Li ridică din sprîncene.

– Faptul că viaţa ta nu s-a schimbat aproape deloc?

– Nu. Iartă-mă, mă gîndeam la altceva.

– Şi era ridicol?

– Da.

„Pentru că îl cunosc. Şi am încredere în el."

– Vrei să-mi spui despre ce era vorba? o întrebă el.

– Nu. Îmi pare rău, dar...

– Bineînţeles, gîndurile tale sînt ceva personal. Îmi povesteai despre viaţa ta de după moartea soţului tău.

– Da. Nu s-a schimbat aproape deloc şi asta a fost, probabil, ceva mai trist decît moartea în sine. Locuiam în aceeaşi casă, dormeam în acelaşi pat şi zilele mele decurgeau la fel. Găteam aceleaşi mîncăruri, mă mişcam prin bucătărie în aceleaşi feluri şi stăteam în acelaşi loc dintotdeauna cînd mă aflam în faţa aragazului... Iar cînd Lisa şi Adam se duceau la şcoală, lucram în solar, ca întotdeauna. Părinţii sau prietenii veneau la cină, sau mergeam noi la ei, prin urmare găteam cam tot atît de mult ca de obicei. Seara citeam în sufragerie sau în pat, la fel ca întotdeauna.

– Dar îţi pierduseşi soţul.

– Pierdusem un prieten şi îmi lipsea, dar aveam prieteni şi pe părinţii mei, aşa că nu trebuia să fiu singură sau să mă duc undeva singură, dacă nu voiam s-o fac.

– Un prieten, spuse Li.

– Da, zise ea devenind gînditoare şi, după o clipă, adăugă: Obişnuiam să facem plimbări lungi după cină. Strada noastră coboară treptat spre oraş; sînt nişte pomi superbi pe ambele părţi şi pe marginile unui bulevard care duce spre centru; razele lunii strălucesc printre frunze cînd vîntul văratic adie uşor dinspre vîrful munţilor, iar aerul miroase a iarbă tăiată şi trandafiri şi se aude murmurul slab al oamenilor care stau de vorbă pe verande – poţi să auzi clinchetul cuburilor de gheaţă din paharele lor şi, uneori, scîrţîitul unui leagăn sau balansoar – şi ne plimbam ore în şir, fără să vorbim, doar făcînd parte din oraşul nostru.

– Fără să vorbiţi, repetă Li iarăşi.

– Vorbeam, dar nu prea mult. În ultimii cîţiva ani, nu prea mai aveam despre ce să discutăm, în afară de copii şi casă. Jeff era atît de drăguţ, atît de bun la suflet, dar nu era fericit şi nu părea să-l intereseze nimic, nici măcar munca lui. Nimic nu părea să-l satisfacă.

– Cum arăta?

– Înalt, drăguţ, cu ochi albaştri, un păr de culoarea nisipului, un început de chelie în creştet care îl enerva teribil, puţin cam gras – ţinea tot timpul diverse regimuri, alerga în fiecare zi şi ridica greutăţi, dar avea întotdeauna cam aceeaşi greutate – îi plăceau filmele de acţiune cu multă vărsare de sînge, care mie nu-mi plăceau şi citea cărţi poliţiste şi ştiinţifico-fantastice.

– Care ţie nu-ţi plăceau?

– Nu, îmi plac romanele, volumele de poezii şi cărţile istorice. De asemenea, cărţile de călătorie şi revistele...

Îl văzu ridicînd din sprîncene şi rîse uşor.

– Ei bine, da, citesc despre alte locuri, chiar dacă nu merg acolo; întotdeauna am făcut-o.

– Aşadar, ai vrut să călătoreşti, dar n-ai făcut-o?

Ea îşi feri privirea, puţin stînjenită.

– Ţi-am spus: mi se părea atît de înspăimîntător. Dar îmi plac cărţile de călătorie şi, cînd le citesc, seara tîrziu, cînd e linişte, aproape că mă văd într-o altă ţară; e ca şi cum m-aş afla acolo cu adevărat. Ştiu că nu-i acelaşi lucru, dar asta...

„Cu asta m-am mulţumit", se gîndi ea.

– Asta am ales.

După o pauză, Li o întrebă:

– Şi soţul tău citea cărţi de călătorie?

– Nu, zicea că sînt plicticoase. La fel ca politica şi istoria; că n-au nici un subiect.

– Prin urmare, pe tine te interesau mai multe lucruri decît pe el.

Ea rîse uşor.

– Sper că da. Nu că pe el nu l-ar fi interesat nimic: îl interesa să-şi facă bine meseria, să fie un tată şi un soţ bun. Dar totul era atît de greu pentru el. Cînd se trezea dimineaţa, îi era groază de efortul pe care trebuia să-l facă pentru a suporta ziua respectivă, a se achita de responsabilităţile de la serviciu, a-şi îndeplini obligaţiile faţă de cunoştinţe, familie, părinţi... toţi aceia care aşteptam diverse lucruri din partea lui. Totuşi, încerca: se chinuia din răsputeri să facă lucrurile pe care trebuia să le facă şi le făcea bine aproape pe toate, dar niciodată...

– Nu punea pasiune, spuse Li, cînd glasul ei se pierdu.

– Nu.

– Nici măcar în privinţa ta.

Ea clătină din cap.

– Jeff îşi dorea cel mai mult siguranţă şi linişte. Îl îngrozeau incertitudinea, ambiguitatea sau conflictele. Voia o familie de prieteni care să-i ofere siguranţă. Dacă ar fi simţit vreodată pasiune, ar fi fugit de ea, pentru că e ceva aiurit şi imprevizibil şi i-ar fi putut face inima să bată mai tare.

Auzindu-i sarcasmul din glas, Li o privi atent, dar ea era furată de amintiri.

– După un timp, aveam senzaţia că mă sufoc. Ori de cîte ori eram fericită sau emoţionată, ori voiam să încerc ceva nou, nu puteam să vorbesc despre asta, pentru că el ar fi

schimbat subiectul sau ar fi plecat de acasă, ar fi fugit, de fapt, stricînd, astfel, totul. Aşa că ţineam în mine, zise ea şi făcu o pauză. Plimbările acelea lungi pînă în oraş... îmi plăceau foarte mult. Simţeam oraşul învăluindu-mă şi făceam parte din el, făceam parte din munţi şi din prerie, şi toate ferestrele luminate ne călăuzeau, iar pe drum înapoi spre casă, luna ne lumina calea, iar aerul era înmiresmat şi tăcut, pînă şi păsările dormeau, şi eu mă simţeam atît de plină de bucurie şi de dragoste... dar nu puteam face nimic în privinţa asta.

Rîse uşor.

– Am dăruit totul copiilor, aşa că, mai mereu, mă simţeam doar parţial sufocată.

– Şi, apoi, el a murit.

Ea încuviinţă.

– Eram căsătoriţi de zece ani.

– Şi ţi-a fost şi mai greu, ştiind că nu-l iubiseşi.

– L-am iubit odată. Aşa cred. Poate că şi eu am căutat siguranţă, la fel de mult ca el.

Urmară cîteva clipe de tăcere. Cînd îşi ridică privirea, Miranda văzu că Li se uita la ea.

– Dar, de atunci, ai mai iubit, nu? o întrebă el. În toţi anii care au trecut de la moartea lui, trebuie ca cineva să-şi fi făcut loc în inima ta.

Ea ezită. O minciună ar fi scutit-o de alte întrebări, ar fi protejat-o, dar, în clipa aceea, nu se putea gîndi să-l mintă.

– Nu aşa.

– Dar, deja ştiai ce-ţi doreşti, ce pierduseşi. Trebuie să fi căutat aceste lucruri.

Ea clătină din cap.

– Atîtea femei caută. Mi-a fost teamă să fiu una dintre ele, femei singure cu ochi lacomi, căutînd un bărbat. Nu eram nefericită. Aveam copiii, serviciul, o viaţă bună..., zise ea clătinînd din cap. N-am căutat.

– Nici n-ai fi dorit?

– Ah, dorit... Bineînţeles că mi-aş fi dorit. Aş fi dorit să am un iubit şi un tovarăş; o voce seara tîrziu în liniştea casei; conversaţii pline de idei şi curiozităţi şi noi moduri de a înţelege lumea. Aş fi vrut să găsesc o mînă pe care să o ţin, nişte paşi care să meargă în acelaşi ritm cu ai mei, pe cineva care să mă protejeze în timp ce eu îl protejez pe el. Aş fi vrut să împărtăşesc toate lucrurile care sînt plăcute atunci cînd sîntem singuri, dar minunate cînd sînt împărtăşite. N-am pretins niciodată că nu mi-am dorit toate astea; numai că n-am putut să le caut. Nu-mi puteam închipui că merg la o întîlnire, ca o adolescentă, s-o iau de la zero...

– De la zero?

– De la început. Să te apuci să cunoşti pe cineva de la început, iar şi iar, să întrebi, să dezvălui...

– Ca şi cum ai călători într-o ţară străină, spuse Li. Atîta efort, atîtea necunoscute. Atîtea temeri. Dar n-a apărut nimeni, fără toate aceste lucruri pe care trebuia să le iei de la început? N-a apărut nimeni de la sine, care să-ţi fie alături şi să-ţi ofere o şansă de a iubi?

Ea îi întîlni privirea, caldă, întrebătoare, care accepta, şi ştiu că şi a ei era plină de uimirea descoperirii, că se simţea suficient de în siguranţă pentru a discuta despre acele lucruri cu acel bărbat, fără teamă şi fără să fie în defensivă.

– Am cunoscut mulţi bărbaţi. Părinţii mei voiau atît de mult să mă vadă aranjată, iar prietenele mele se distrau teribil căutînd să-mi găsească pe cineva, aşa că mergeam la petreceri, spectacole de teatru, colindam de Crăciun, făceam excursii, schiam... şi întotdeauna mă cuplau cu cîte cineva.

Îşi amintea din nou.

– Într-un fel, era ca un drog; nu ştiam cum să-i pun capăt, chiar şi atunci cînd nu mă simţeam bine. De obicei, era mai bine să am un partener decît să fiu singură printre celelalte perechi, aşa că acceptam să cunosc pe cîte cineva, acceptam să mă văd cu el din nou, acceptam să...

Tăcu brusc.

– Dar nimeni nu ţi-a pătruns în suflet? întrebă Li şi ea ştiu că nu îl interesa dacă se culcase cu alţi bărbaţi sau nu, ci dacă vreunul din ei trezise pasiune în ea.

– Nu, zise ea şi zîmbi slab. Totuşi, s-ar putea să n-o fi recunoscut; nu ştiam cum e.

Li se întinse spre ea. Se întîmplă atît de repede, încît mîna lui o acoperi pe a ei ca pentru a o apăra de rele, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama că el se mişcase. Apoi, totul se termină: el îşi retrase mîna şi încercă să mascheze momentul întinzîndu-se după a doua sticlă de vin, pe care o deschise, cam greu din cauza emoţiei.

– Iartă-mă, te rog, n-aveam nici un drept.

– Ţi-a fost milă de mine, zise Miranda.

– Am simţit tristeţe pentru tine, spuse el umplîndu-i paharul. Nici măcar nu te-ai prefăcut?

Ea făcu ochii mari.

– Ba da; de unde ştii? Am încercat. Am crezut că e ceva în neregulă cu mine, de nu mă puteam îndrăgosti nici măcar cînd toată lumea îmi spunea cît de minunaţi erau acei bărbaţi, cît de buni erau pentru mine... O dată, am crezut că am găsit pe cineva, un bărbat pe care îl cunoşteam de mult timp, care plecase, dar se întorsese după moartea soţiei lui. Îl plăceam şi, o vreme, a fost atît de bine să-l las să se ocupe de toate, dar nu asta îmi doream, înţelegi? Ca altcineva să-mi organizeze viaţa. Întotdeauna visasem...

– Ce? o întrebă el cînd ea se opri, după care se lăsă pe spate, ca pentru a-i oferi mai mult spaţiu. Ce visai?

– Că aş putea să iubesc şi să fiu iubită fără să definesc limitele sau compartimentele iubirii noastre. Că ar fi ca un şuvoi de dăruiri şi primiri, de înţelegere, de rîs şi plîns împreună, de uluire în faţa minunilor lumii şi de protejare împotriva primejdiilor acesteia. Ştiu că e o fantezie, genul de lucru pe care oamenii îl caută în romane, pentru că nu se aşteaptă să-l întîlnească în viaţă, dar, după ce Jeff a murit şi eu mi-am dat seama cît de singură fusesem, chiar şi în timpul căsniciei, am ştiut că asta voiam şi, de atunci, m-am agăţat de ea, zise ea zîmbindu-i lui Li. Aşa cum te agăţi tu de visul de a-ţi vedea tatăl întorcîndu-se. Poate că sînt unele părţi în noi unde am rămas tot copii.

Li o privea gînditor.

– Iarăşi ţi-e milă pentru mine, spuse ea.

El clătină din cap.

– Te admir. Pentru că visezi o dragoste cuprinzătoare şi nu vrei să te desparţi de acest vis. Prea des se întîmplă ca visele noastre să ne fie spulberate.

Privirea îi lunecă pe lîngă ea, spre o amintire pe care ea nu şi-o putu închipui.

– Uneori, ne e teamă să încercăm, murmură el, pentru că durerea pierderii e prea mare. Atîţia oameni sînt învinşi de teamă, în atîtea feluri.

Miranda tocmai voia să-l întrebe de ce anume se temea, pe cine pierduse, cînd el scutură puţin din cap, ca pentru a se dezmetici, şi îşi îndreptă atenţia iarăşi asupra cinei. Deschise repede noul coş de pe masă.

– Legume, zise el apoi. Şi două sosuri; ăsta e picant. Cînd eram mic, mîncam mai mult legume. Nimeni nu-şi permitea să mănînce carne.

Descrise ferma unde crescuse, pe bunicii lui, de care fusese foarte apropiat în anii cînd mama lui nu se simţise bine.

– Pînă la urmă, s-a înzdrăvenit, dar niciodată nu i-a trecut durerea provocată de pierderea tatei; se simţea trădată şi singură, dar n-a putut să piardă acea speranţă destructivă care ţine viaţa adevărată la distanţă.

Vorbi despre prietenii lui şi căsuţa unde se jucau, despre şcoala lui, despre orele pe care le petrecuse în camera lui visînd la tatăl său şi la America. Chelneriţa venea şi pleca, mîncărurile se schimbau, sticla de vin se golea, toate ca într-un vis.

Apoi, chelneriţa aduse o supieră mare şi o puse pe masă. Miranda îl privi pe Li surprinsă.

– Credeam că n-or să fie decît coşuri, unul după altul, la nesfîrşit...

El rîse.

– Asta e supa.

– Înseamnă că cina s-a terminat, spuse ea cu mare tristeţe.

– Abia după ce o să mîncăm supa.

Ea clătină din cap.

– Nu mai pot. Toate sarmalele acelea... Pur şi simplu, nu mai e loc.

– Încearcă să guşti măcar puţin. E foarte bună. Şi creează...

– Echilibru şi armonie, spuse ea şi zîmbiră amîndoi.

Spre surprinderea ei, mîncă din nou toată supa. Apoi se lăsă pe spate oftînd şi Li turnă ultimul vin în pahare.

– Ce cină minunată. Mă simt atît de bine.

– Asta şi speram. Mai e un restaurant unde se mănîncă nişte sarmale delicioase, „Defachang", în Xi'an. Dacă vrei, putem să mergem acolo mîine seară. Astfel, o să poţi vedea şi războinicii de teracotă.

Miranda puse paharul de vin pe masă. Atmosfera de vis se destrămă.

– Vreau să-mi explici toate astea.

După o clipă, el încuviinţă.

– O să-ţi explic...

Chelneriţa aduse apoi un ceainic albastru cu auriu, umplu două ceşcuţe fără toarte, lăsă capacele în jos şi se uită la Li. El îi spuse cîteva cuvinte şi ea ieşi.

– Ce i-ai spus? îl întrebă Miranda.

– Că avem tot ce ne trebuie. Acum o să fim lăsaţi în pace, zise el şi se rezemă de spătar întinzîndu-şi picioarele şi privind-o. Ai fi mulţumită dacă ţi-aş spune că m-am simţit atras de tine încă din prima clipă cînd te-am văzut şi că vreau să fiu cu tine?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că nu sînt nici frumoasă, nici ultra-inteligentă, nici fermecătoare. Trebuie să fie un alt motiv pentru care...

– Să ce?

– Să te ţii după mine.

El zîmbi.

– Unul dintre motivele pentru care mă ţin după tine este ceea ce ai spus adineauri.

– Pentru că nu sînt frumoasă...?

– Pentru că insişti că nu eşti. Asta e o prostie. Ce-ţi spune asta despre mine? Că sînt un prost? Sau orb? Că n-am standarde sau aspiraţii înalte?

– N-are nici o legătură cu tine.

– Ştiu asta. Ştiu că nu mă crezi nici prost, nici orb; cam aşa te vezi pe tine însăţi. Bun. O să-ţi spun un alt motiv pentru care îţi caut compania. Cînd am fost trimis la Mianning să fac cărămizi, nu mai aveam o căsnicie adevărată de aproape un an; soţia mea şi cu mine aveam vieţi separate. Eu îi criticam activitatea din cadrul Partidului şi, în cele din urmă, a făcut să fiu trimis; mult mai tîrziu am aflat că asta s-a întîmplat din cauza ei. Mă simţeam singur chiar dinainte să plec din Beijing şi, bineînţeles, la Mianning, a fost mult mai rău, pentru că nu cunoşteam pe nimeni şi nu găseam pe nimeni care să-mi împărtăşească interesele. Erau oameni săraci, fără educaţie, care nu aveau nici timpul, nici energia necesare pentru a se întreba ce era dincolo de satul lor; trăiau în cocioabe cu pămînt pe jos; erau bolnavi şi înfometaţi, înghe ţînd de frig iarna şi leşinînd de căldură vara; lipsiţi de orice speranţă.

Habar nu aveau de ce mă aflam acolo şi nu puteam să-i fac să înţeleagă; credeau că e o glumă proastă. La un moment dat, am cunoscut pe cineva.

Miranda făcu ochii mari.

– Şi eu îţi amintesc de ea.

– Ei bine, ai cam luat-o înainte, dar, da, în anumite privinţe, îmi aminteşti de ea. Vrei să-ţi povestesc despre ea?

– Da.

– Se numea Fu Wei. Era tînără, avea vreo şaptesprezece ani, aşa credea, nu era sigură. Pe vremea aceea, naşterile fetelor nu erau înregistrate; numai băieţii contau. Nu ieşise niciodată din Mianning. Era micuţă şi foarte slabă – niciodată nu era suficientă mîncare şi, cît am fost eu acolo, recoltele erau foarte proaste şi, din afară, nu venea nici un fel de ajutor – mi se părea extrem de fragilă, dintre acei oameni pe care sărăcia îi distruge rapid. Dar era optimistă şi rezistentă şi rîdea mai mult decît aş fi crezut că putea face cineva într-un asemenea loc şi într-o asemenea perioadă.

Dădu capacul ceşcuţei la o parte şi, apoi, rămase cu privirea aţintită în gol

– Wei nu ştia nici să scrie, nici să citească, nu ştia absolut nimic despre lume, dar avea idei noi despre oameni şi tînjea să înveţe şi după aventuri. Nu ştia asta; numai în timpul conversaţiilor noastre şi-a dat seama cît de mult îşi dorea să afle mai multe despre viaţă, deşi zicea că n-ar fi putut să plece niciodată de acasă, pentru că n-ar fi ştiut să se comporte în altă parte. Avea o minte agera şi curioasă şi înţelegea mai mult din instinct, dar nu se credea nici inteligentă, nici deşteaptă şi, bineînţeles, nici frumoasă.

Brusc, Miranda se ridică şi traversă încăperea, după care se întoarse din nou. Se opri în dreptul unui tablou pe care se prefăcu că îl examinează.

– Mă acuzi că sînt la fel de ignorantă ca ţăranca aceea.

– N-am pomenit nimic despre ignoranţă şi n-am adus nici o acuzaţie. Am spus doar că-mi aminteşti de ea, nu că semeni cu ea.

– Dar crezi că semăn. Fragilă şi delicată; asta pare să te atragă.

– Fragilitatea nu mă atrage; nici n-o admir, nici nu-mi place. Cînd te-am văzut prima oară la aeroport, aveai o expresie în ochi care mi-a amintit de Wei: alertă, temătoare, precaută, dar încercai să faci faţă necunoscutului. Asta am admirat şi m-a atras spre tine.

Miranda întoarse spatele tabloului.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– Am fost împreună un an. Eram cu toţii bolnavi şi la un pas de a muri de foame, oamenii leşinau în fabrica de cărămidă şi pe cîmpuri, dar Wei şi cu mine eram foarte apropiaţi. Am fost împreună atît cît a fost cu putinţă de mult şi, în ciuda acelor ploi şi noroaie, vînturilor cumplite, gerului îngrozitor şi căldurii zăpuşitoare, îmbrăcaţi doar în zdrenţe, într-un fel, eram fericiţi, spuse el privindu-şi mîinile, desfăcîndu-le şi închizîndu-le. O învăţam să citească. Ea era atît de bucuroasă din cauza asta. Pe urmă, a murit.

– Ah... Cum?

– A fost rănită într-un accident la fabrica de cărămidă şi a făcut infecţie. Nu existau medicamente. I-am trimis vorbă unui prieten din Chongking, rugîndu-l să ne ajute să plecăm, ca s-o pot duce la un spital. A încercat să obţină un ordin

pentru a ne muta de acolo, dar totul a durat prea mult; au trecut săptămîni întregi cît hîrtiile au fost trimise de la un birou la altul. Aşa că Wei a murit. Am ţinut-o în braţe o zi şi o noapte. Avea febră foarte mare, dar ştia că sînt cu ea şi plîngea – lacrimile i se uscau atît de repede pe obraji fierbinţi – spunînd că, acum, nu avea să mai înveţe niciodată să citească, că eu nu aveam să-i mai pot arăta oceanul, că nu mai puteam să facem dragoste în locuri calde şi frumoase... apoi, a oftat adînc, cu mare tristeţe, şi a murit. Ordinul a venit peste patru luni şi eu am plecat de acolo. De atunci am fost tot singur.

Miranda se duse lîngă el şi îi atinse părul cu şovăială, după care îşi lăsă mîna pe umărul lui. El i-o acoperi cu a sa şi, într-o clipă, se ridică şi îi luă ambele mîini într-ale sale.

– Eşti mai puternică decît îţi închipui. Ai talent, inteligenţă şi o voinţă pe care încă nu o cunoşti. Eşti sinceră şi accepţi noul. Ai propria ta frumuseţe, pe care nu o are nimeni altcineva. Ca şi Wei.

Se priviră, ţinîndu-şi mîinile împreunate. Pentru prima oară după mulţi ani, Miranda vru să sărute şi să fie sărutată, să îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişată. Dar ştia că nu era momentul potrivit; încă mai avea multe de înţeles. Îi studie ochii migdalaţi, liniile aspre ale feţei, pomeţii proeminenţi şi nasul prelung şi subţire, bărbia puternică, sprîncenele stufoase şi părul şaten şi rebel. Avea impresia că nu se sătura de chipul lui. Deodată, o umbră îi întunecă brusc gîndurile: o tînără abia vizibilă. Se încruntă.

– Dacă încerci cumva să reînvii o iubire pierdută...

– Nu, spuse el zîmbind. Ştiu care e diferenţa dintre fantezie şi realitate. Tu eşti cît se poate de reală, Miranda Graham, şi ai propria ta personalitate. Cu cît te cunosc mai

mult, cu atît îmi dau seama cît de diferită eşti de Wei şi de oricine altcineva. Dar ai tot ce avea ea mai bun şi mult mai multe, aşteptînd să fie descoperite. China e un loc bun pentru a face descoperiri şi cred că am putea sa ne simţim minunat, dacă mi-ai da voie să le împart cu tine.

Ea continuă să-l privească. Îi trecu prin cap că acela ar fi putut fi adevăratul început al călătoriei, mai mult decît zborul de la Denver la Beijing. Dar, de data aceasta, care îi era destinaţia?

Alungă acel gînd. Dacă nu ştia încotro se îndreaptă, nu ar fi trebuit să pornească în călătorie. Dar acele categorii ordonate care îi organizaseră viaţa atît de bine pînă atunci, oferindu-i o mulţime de „ar trebui" şi „nu se poate", păreau să se întrevadă deodată ca prin ceaţă. Mult mai limpede era faptul că ştia că Li are dreptate: ar fi putut să se simtă minunat, dacă ea ar fi permis acest lucru.

– Aşadar, vii cu mine la Xi'an? o întrebă el atît de degajat de parcă ar fi vorbit despre o plimbare pînă la colţ.

Ea tot mai ezită. În cele din urmă, îşi spuse „Ei bine, de ce nu? Xi'an şi... orice altceva putem să facem. Nu e decît pentru încă şase zile. Nu e suficient de mult pentru a face rău, dar e de-ajuns pentru a afla ceva nou despre lume şi mine însămi. Aşa că, de ce nu?

Dădu din cap aproape imperceptibil. Ca şi cum ar fi fost o a treia persoană care privea totul, se văzu lipindu-şi mîna de faţa lui.

– Mă bucur să fiu comparată cu Wei. Şi cred că cele mai bune descoperiri sînt cele împărtăşite.

Capitolul 4

Yuan Sheng stătea la o masă în colţ, de unde vedea foarte bine restul salonului şi orchestra de jazz care se afla pe o platformă lîngă micul ring de dans.

– Sînt foarte buni, spuse Wu Yi, iar el încuviinţă, preocupat să scruteze mulţimea prin norişorii de fum de ţigară, pentru a fi sigur că toate scaunele erau ocupate. Bineînţeles că ştia că erau – doar aruncase o privire scurtă cînd sosise cu Wu Yi – dar întotdeauna se uita mai atent după ce se aşeza la masă, stînd cu un pahar în mînă şi începînd să se relaxeze suficient de mult ca să se gîndească la investiţia pe care o făcuse în acel club fără ca teama să-i strîngă stomacul.

Investise prea mulţi bani în el; tatăl lui îi spusese, la început, că ar fi trebuit să caute un al patrulea partener. Dar, ori de cîte ori, îi dădea Li sfaturi, de obicei, bune, Sheng le ignora şi făcea tot ce îl tăia capul. Astfel că, împreună cu alţi doi parteneri, deschisese „Clubul Du Fu" cu numai şase luni în urmă, cel de al doilea într-un an, şi, deşi relaţiile partenerilor săi cu guvernul îi făceau să nu plătească

impozite prea mari şi îi fereau de raidurile poliţiei, tot nu începuseră să aibă profit.

– Multă lume, spuse Wu Yi şi el încuviinţă din nou.

Ştia că ea încerca să-l facă să se simtă bine, dar nu îi plăcea acest lucru, deoarece însemna că arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de alinare, adică părea vulnerabil... şi ea nu avea nici un drept să-l pună în acea postură. Nu era vulnerabil. Acţiona periculos, risca, mintea şi făcea manevre, dar aceea era concurenţa şi numai cei care erau dispuşi să joace după noile reguli puteau spera să triumfe în China modernă.

Tatăl lui, de exemplu, avea să eşueze.

– Aş mai vrea un martini, spuse Wu Yi cu o uşoară supărare în glas, iar el îşi îndreptă atenţia asupra ei.

Comandă două martini-uri şi cina, după care se rezemă de spătarul scaunului şi îi luă mîna într-a sa.

– Asta e rochia cea nouă? Îmi place.

– Nu e nouă; doar că n-ai mai văzut-o pînă acum.

– Ţi-am dat bani pentru o rochie nouă.

– Da, dar eu am vrut asta, zise ea şi întinse braţul, arătîndu-i o brăţară de aur. Îţi mulţumesc, Sheng, e un cadou minunat.

Privirile li se întîlniră; a ei era provocatoare, puţin ironică, iar Sheng simţi că îi ia foc faţa. Îi venea să-i dea drumul mîinii, dar ar fi însemnat să-şi trădeze furia, şi ştia că cei care nu trădau nimic aveau întotdeauna avantaj în faţa celorlalţi.

– Bucură-te de ea, spuse el pe un ton agreabil. Îţi stă foarte bine.

Fu răsplătit cu un zîmbet şi, apoi, li se aduseră martini-urile împreună cu un platou cu homar în sos de fasole neagră şi momentul dificil trecu. Ea avea de unde să aleagă bărbaţii cu care ieşea şi acest lucru îl înfuria adesea, dar dorinţa pe care o simţea faţă de ea îl rodea zi şi noapte şi gîndul că ar fi putut s-o piardă era de neconceput. În plus, ea nu voia să se mărite şi asta îi convenea lui de minune, din moment ce nu avea nici o intenţie de a divorţa. Aceea era prima lui condiţie: avea nevoie de femei care acceptau o relaţie fără să aibă pretenţii absurde. Avea nevoie de Wu Yi.

Luă o bucată de homar între beţe, roşu şi alb într-un sos sclipitor. Roşie era culoarea rochiei de mătase a lui Wu Yi, roşu era rujul ce contrasta cu pielea ei albă şi tot roşu era şi pieptănul filigranat care îi ţinea părul negru şi lucios strîns la spate într-un coc complicat. Era o actriţă de cinema care devenea din ce în ce mai cunoscută în China şi Sheng ştia că prezenţa ei acolo arăta că îl aştepta un viitor sclipitor. O privi cum mesteca o bucată de homar.

– Perfect, zise ea. Ţi-ai ales bine bucătarul-şef. Şi martini-ul e excelent. Foarte american.

– Sper că e mai bun de-atît, spuse el zîmbind, pentru ca ea să nu creadă că o corecta, chiar dacă el chiar asta făcuse. Americanii nu se pricep să prepare băuturile, aşa cum nu se pricep să facă nimic altceva ca lumea. Nu peste mult timp o să-i întrecem în orice domeniu, aşa cum am făcut-o de mult în privinţa frumuseţii femeilor noastre.

Ea rîse şi Sheng fu satisfăcut. Avea să fie o seară reuşită.

Totul îi reuşea în ultima vreme. Sheng se mîndrea cu faptul că era un chinez modern. Purta costume create de designeri, bea coniac Remy Martin Louis XIII care, după

cum îi spusese cineva, costa echivalentul a o mie de dolari sticla, şi era abonat la „Trends Gentleman", o revistă plină de ponturi legate de îmbrăcăminte, mîncăruri şi băuturi, cumpărări de case, investiţii imobiliare, schi şi scufundări, cumpărări de maşini, găsirea cadoului potrivit pentru o femeie. Sheng îşi însuşise crezul revistei: e bine să consumi, atîta timp cît o faci cu înţelepciune. Din moment ce acest lucru era total opus doctrinei comuniste, Sheng era extrem de încîntat că devenise un om de afaceri în perioada aceea din istoria ţării sale. Politica îl plictisea şi la fel şi cei care erau interesaţi de ea, dar era perfect conştient de ceea ce se petrecea şi de faptul că guvernul chinez, indiferent cum îşi spunea, se distanţase mult de comunism.

În schimb, aveau ceva ce se numea socialism de piaţă. Nimeni nu ştia ce înseamnă, dar toţi îl acceptau, deoarece făcuse din China o mină de aur, cel puţin pentru cei din generaţia lui Sheng. Ocazii de îmbogăţire se întîlneau la fiecare colţ şi nimeni nu le stătea în cale. Poliţiştii chinezi, puţini la număr şi prost plătiţi, erau gata întotdeauna să primească un ban în plus, astfel că cei din generaţia lui Sheng alcătuiau parteneriate cu poliţiştii şi şefii acestora pentru a cumpăra şi a conduce hoteluri, restaurante, baruri karaoke, saune, baruri de noapte şi saloane de dans. De asemenea, mai erau şi proprietarii unor bordeluri în asociere cu brigăzile de moravuri din cîteva oraşe. Erau întotdeauna o mulţime de fete pentru saloanele de dans şi bordeluri, alese dintre sutele de mii de adolescente care hoinăreau prin ţară în căutarea unei vieţi mai bune.

Dar nu era uşor să ajungi sus. Sheng ştia că nu putea face asta fără prieteniile sale cu fiii şi fiicele unor membri

ai guvernului şi ofiţeri ai armatei: fete şi băieţi cu influenţă, protejaţi şi necruţător de ambiţioşi care reprezentau cheia viitorului. Doi dintre ei, Pan Chao şi Meng Enli, erau partenerii săi în afacerile cu barurile de noapte şi, datorită lor, Sheng avea să ajungă în curînd o stea pe firmamentul noii elite a Chinei.

Odată, tatăl lui îl întrebase în legătură cu stilul său de viaţă din ce în ce mai luxos, iar Sheng îi răspunsese pomenind vag de profiturile obţinute din barurile de noapte. Tatăl lui nu îl mai întrebase a doua oară; de parcă n-ar fi vrut să fie minţit. Acum, conversaţiile lor erau mai mult despre „All-China Construction", compania creată de tatăl lui, care, într-o bună zi, avea să fie a lui Sheng.

De mult ori, Sheng ar fi vrut să stea de vorbă cu Li: erau momente ciudate cînd se trezea gata să-i ceară sfatul tatălui său ori ajutorul în a înţelege ceva, dar se oprea la timp. Tatăl lui nu i-ar fi înţeles niciodată stilul de viaţă. Yuan Li era îngropat în noţiuni demodate de loialitate, responsabilitate şi a munci pentru o viaţă mai bună pentru toată lumea, chiar şi pentru cei care nu aveau mintea sau voinţa necesare ca să se ridice de jos. Americanii aveau o vorbă pentru asta: săracii ar trebui să se tragă în sus de şireturile ghetelor. Ei bine, de ce nu? Sheng o făcuse. Ocaziile existau: dacă alţii nu profitau de ele, ei singuri erau de vină. Sheng se gîndea la ei numai cînd trecea peste ei în urcuşul său.

„Dahu" – granguri – aşa le spuneau oamenii lui celor din generaţia lui care se îmbogăţeau. Dar ce-i păsa lui? Dădea atenţie numai fiecărei zile şi felului în care putea să facă legătura cu ziua următoare şi cu celelalte cît mai lin şi mai profitabil. Atîta tot îl interesa.

Cu excepţia femeilor. Mai ales, cu excepţia lui Wu Yi. Şi, în seara aceea, în clubul lui, orele treceau în timp ce ei mîncau, vorbeau şi dansau; în timp ce Wu Yi îşi bea coniacul franţuzesc pe îndelete; în timp ce se apleca spre Sheng ca el să-i aprindă ţigara, părînd să amîne intenţionat momentul cînd aveau să se ducă acasă la ea, în patul ei. Sheng, obosit de atîta dorinţă, mormăia din cauza efortului pe care îl făcea ca să stea liniştit.

– Toate la timpul lor, spuse Wu Yi, arătîndu-i astfel că nimeni nu o grăbea şi nu îi făcea programul.

În clipa aceea, managerul veni la masa lor cu un telefon portabil şi îi spuse lui Sheng că era căutat.

El nu putu să-l ignore; numai cîţiva oameni ştiau unde să-l găsească şi aceştia îl căutau numai în cazuri urgente. Îi ceru scuze lui Wu Yi şi se rezemă de spătarul scaunului.

– Da?

Vocea lui Meng Enli era grăbită.

– Avem nevoie de tine. Acum. La birou.

Lupta lui Sheng fu de scurtă durată. Fiecare nerv din trupul lui tremura de dorinţa de a se afla în patul lui Wu Yi, dar un telefon la ora aceea însemna că era vorba despre o problemă ce nu suferea amînare. Afacerile, îşi spuse el, adevăratul nucleu al vieţii sale. Începu să caute cea mai bună modalitate de a încheia partea aceea a serii. Asta îi plăcea cel mai mult, să facă planuri complexe şi viclene.

– Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să rezolv o problemă urgentă care a apărut în afacerile mele, îi spuse el lui Wu Yi.

Chipul ei se înăspri, dar Sheng, care stătea pe marginea scaunului, nu observă acest lucru; deja, ea nu mai avea prea multă importanţă.

– Nimic altceva nu m-ar putea lua de lîngă tine, doar ştii ce însemni pentru mine. Scumpa mea, atîtea lucruri se schimbă în jurul nostru, nu putem să închidem ochii nici măcar o clipă, altfel am putea să pierdem totul. Te rog să mă crezi, trebuie neapărat să mă duc. Mîine va fi mai bine; vom avea tot timpul din lume. Mîine seară?

Nu vrusese să o întrebe, ci să o spună cu fermitate. Dar, cu o voinţă proprie, vocea sa sunase ca o întrebare şi el văzu că Wu Yi îi sesizase slăbiciunea şi devenise şi mai rece.

– Mîine seară cu siguranţă nu, am nevoie de ceva timp şi pentru mine însămi. O să te anunţ cînd mă mai poţi suna.

– Poimîine seară, spuse el cu îndrăzneala care îi lipsise prima oară. O să te sun atunci.

– S-ar putea să nu fiu acasă.

Asta m-ar întrista foarte mult.

Se grăbea atît de mult să plece, încît păru aproape nepăsător şi o văzu făcînd ochii mari. De admiraţie? De supărare? Nu avea timp să afle. Se ridică.

– Te conduc acasă.

Ea porni înaintea lui, ignorîndu-l. Îl ignoră şi în maşină şi cînd intră în blocul unde locuia. Altădată, Sheng ar fi fost disperat. Dar, acum, era extrem de tensionat şi încetase să se mai gîndească la Wu Yi chiar înainte să cotească şi să se îndrepte spre nord-est. Îşi amintea de vocea repezită şi furioasă a lui Enli.

Biroul pe care îl împărţea cu Chao şi Enli se afla într-o clădire din apropierea aeroportului: trei încăperi în partea din spate a primului etaj, fără nici un nume pe uşă şi fără

secretară. Cînd parcă şi coborî din maşină, Sheng îl văzu pe Enli aşteptîndu-l în prag.

– Au intrat în panică, spuse el cu o voce rece şi măsurată. Echipajul tău, cel pe care l-ai angajat luna trecută, ai zis că ştiau ce trebuie să facă.

– Echipajul? Vrei să spui că s-a-ntîmplat ceva cu transportul de zahăr?

– Intră în birou.

Sheng îl urmă înăuntru pe Enli, iar inima îi bătea cu putere. „Au intrat în panică." Cum? Cînd îi angajase, piraţii îi spuseseră că ştiau totul despre acea afacere, că nu avea să le fie greu să urce la bordul vasului vietnamez şi să-l ducă la Beihai, unde urma să fie descărcat şi zahărul transportat cu camionul la clienţii din două oraşe. Nici măcar nu era prea complicat.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă el.

Enli închise uşa.

– I-au bătut pe membrii echipajului...

– Nu se poate! Au spus...

– Taci şi ascultă. I-au bătut, i-au legat şi i-au aruncat peste bord. Doisprezece oameni au murit.

– Nu! Au spus că nu era complicat... au spus... stai puţin.

Sheng lăsă capul în jos şi respiră adînc de cîteva ori pentru a-şi potoli bătăile inimii. El dăduse ordine clare: nimeni nu trebuia ucis. Afacerea lor era pirateria, nu crima; o afacere simplă de mutare a mărfii de pe un vas pe altul şi de vînzare a acesteia pentru un profit bun. Pirateria era o afacere profitabilă şi relativ uşoară; nimeni nu păţea nimic, cu excepţia cîtorva producători şi transportatori bogaţi din

alte ţări şi de ce le-ar fi păsat întreprinzătorilor chinezi de ei? Pirateria era o afacere cu rezultate garantate, atîta timp cît regulile erau respectate.

Cineva ignorase acest lucru. Îl ignorase pe Sheng. După tot ce făcuse pentru a le cîştiga încrederea lui Enli şi Chao, pentru a fi considerat partener plin în afacerea lor, dacă nu şi prieten deocamdată, cineva îl ignorase şi, acum, viaţa lui era mult mai complicată decît păruse cu numai o oră în urmă.

Auzi vocea lui Enli deasupra capului său plecat.

– Bineînţeles că nu se poate păstra secretul; toată lumea din Beihai ştie despre treaba asta.

Sheng se forţă să se îndrepte: era bărbat, nu un copil pe care îl certai. Avea să găsească o modalitate de a rezolva problema aceea şi, nu numai că avea să supravieţuiască, ci să şi triumfe. Măcar atîta lucru învăţase de la tatăl lui: că puteai să te ridici iar şi iar, chiar şi după nişte momente îngrozitoare.

– Dar nu uciderea oamenilor este problema, zise Enli. E păcat că s-a întîmplat...

– Au murit doisprezece oameni! exclamă Sheng neputîndu-se abţine.

– Păcat, spuse Enli, ca şi cum Sheng nici n-ar fi vorbit, dar nu e ceva grav. Grav e faptul că poliţia a fost în port la nici zece minute după ce a ajuns vasul şi l-au arestat.

– Dar poliţia e plătită de noi.

– Nu şi de data asta. Execută ordinele Biroului Maritim Internaţional.

– Biroul... Cum au...?

Dar Sheng înțelese. Cineva anunțase Biroul Maritim. Ceea ce însemna că, în afară de crime, care îi făceau greață, se mai confrunta și cu faptul că nu mai știa în cine să aibă încredere în Beihai. Cu o zi înainte, fusese sigur că primarul și șeful poliției, plătiți bine, urmau să ofere ajutor pentru descărcarea vaselor atacate și să asigure un spațiu pe plajă unde vasele puteau fi revopsite și vîndute pentru un profit. Acum nu mai putea fi sigur cine plătea cel mai mult pe cine?

– Și oamenii noștri? întrebă el.

– Te referi la pirații amatori pe care i-ai angajat? Sînt încă la bord. Polițiștii nu vor să le dea drumul.

– Și zahărul?

– N-au avut timp să-l descarce.

Sheng oftă adînc, aproape ca un geamăt. Groaznic. Groaznic. Mai rău decît orice și-ar fi închipuit. Crima era ceva destul de grav, dar, colac peste pupăză, ei pierduseră zahăr în valoare de două milioane de dolari. Le plătiseră deja piraților jumătate din banii promiși pentru atacarea vasului „Ana Lia" imediat cum acesta intrase în apele internaționale, la distanță de plantația din Vietnam; le dăduseră primarului și șefului poliției din Beihai suma lunară; aveau clienți care așteptau marfa.

Pagerul lui Meng Enli începu să piuie.

– E Pan Chao, zise el. Mă duc în biroul meu. Pînă mă întorc, vreau să te gîndești la un plan, ceea ce cred că înseamnă să te duci la Beihai să aranjezi lucrurile pentru ca așa ceva să nu se mai întîmple niciodată.

Rămas singur, Sheng închise ușa și aprinse lampa de birou, după care porni CD-ul de pe raftul din spatele

biroului. Îi plăceau foarte mult jazz-ul american şi muzica country; îl ajutau să se relaxeze mai mult decît orice altceva, inclusiv sexul, din moment ce sexul, ca şi afacerile, era un barometru al activităţii şi resistenţei, şi el nu îşi putea lua gîndul niciodată de la nici unul dintre aceste lucruri.

Ascultînd vocea seducătoare a Lorettei Lynn, stătu drept, cu mîinile împreunate pe marginea biroului şi cu ochii închişi. Un plan. Ce plan putea să pună la cale cînd era implicat Biroul Maritim Internaţional? Ce plan ar fi putut să-i recîştige încrederea partenerilor săi? Meng Enli era fiul unui director din Ministerul Comerţului Exterior şi, datorită tatălui său, deţinea un post în cadrul ministerului, mişcînd nişte hîrtii în departamentul de import/export; Pan Chao era fiul unui ofiţer superior de armată care lucra la Biroul Securităţii de Stat. Şi el avea o slujbă, de fapt, un birou şi un titlu, datorită influenţei tatălui său. Erau influenţi pentru că taţii lor erau influenţi, iar Sheng avea nevoie de încrederea lor, chiar şi de admiraţia lor, dacă voia să triumfe, nu numai să supravieţuiască, la fel ca tatăl lui şi atîţia alţii.

Aşadar, un plan. Să găsească pe cineva pe care să dea vina. Evident, oamenii care ar fi trebuit să lucreze pentru ei: primarul din Beihai, şeful securităţii, membrul Partidului care ar fi trebuit să-l informeze pe Sheng. Şi Fang Youcai, şeful poliţiei. Un prost şi cel mai lacom dintre toţi, se gîndi Sheng. Gîndindu-se mai bine, fu convins că Youcai era vinovatul.

Acela era planul său. Să-l găsească pe cel care îi trădase, probabil Youcai, care găsise pe cineva care îi dădea mai mult decît Sheng. Prostul, îşi spuse Sheng; Youcai chiar îşi

închipuia că un polițist dintr-un sat de pescari de pe coasta de sud a Chinei putea să scape nepedepsit după ce trăda trei oameni de afaceri sofisticați din Beijing?

– „Za zhong. Gou zai zi", bombăni el. Ticăloșii. Nenorociții. Aveau o înțelegere cu mine. Știam cum stăm. Nu au nici un pic de onoare.

Ei bine, avea să se ocupe de asta. Avea să-l găsească pe Youcai și să-l pună să-i sune pe partenerii săi ca să mărturisească. Apoi avea să-i mituiască pe polițiști ca să-i lase să mute zahărul de pe vas în camioane, pentru a fi expediat clienților. Dacă asta nu mergea, probabil că aveau să piardă zahărul, dar, pentru următoarele șase săptămîni, mai erau programate trei acțiuni piratерești, iar dacă Youcai și toți ceilalți ar fi cooperat, toți ar fi cîștigat bani și partenerii ar fi fost din nou în afaceri.

Va trebui să angajez alți pirați, își spuse Sheng și simți un gol în inimă cînd se gîndi ce catastrofă fusese prima lui experiență de angajare. Ei bine, acest lucru nu avea să se mai întîmple. Avea să-i cerceteze mai atent, să pună pe cineva să le țină rudele prizoniere, dacă era nevoie: avea să facă orice, dar nu avea să mai dea greș. Cu un grup nou de pirați și planul său în funcțiune, partenerii săi aveau să-l considere iarăși ca pe un egal al lor.

Dar... să se ducă la Beihai! Ce pedeapsă, să fie nevoit să se ducă în acel loc uitat de lume. Un sat pescăresc, fără restaurante elegante, baruri karaoke, cafele cappuccino și femei, care nu avea nici măcar un hotel decent. Sheng trebuia să locuiască în casa primarului, să-i suporte compania, să doarmă singur. Trebuia să se ducă. Partenerii săi se așteptau la asta.

Dar nu putea să plece fără să-şi anunţe tatăl. Acesta lucra cu supraveghetorii, construind clădiri în Beijing şi Shanghai şi se pregăteau să înceapă construirea unui hotel în Hangzhou. Trebuia să-i spună tatălui său că pleca şi cît timp avea să lipsească. Ceea ce însemna că trebuia să găsească un motiv.

Căută prin sertare şi notă cîte ceva despre nişte parcele de pămînt din Provincia Guangdong care ar fi meritat cumpărate pentru o dezvoltare ulterioară. Avea să facă în aşa fel încît călătoria aceea să pară de afaceri. Tatăl său avea să fie mîndru de el.

Scria concentrat cînd Meng Enli se întoarse, deschizînd uşa fără să bată. Sheng îşi ridică privirea încruntat, după care se gîndi mai bine.

– În dimineaţa asta plec la Beihai, să rezolv problema, spuse el înainte să i se pună vreo întrebare. Sînt sigur..., începu el din nou, dar se opri brusc. Ce e?

Enli stătea rezemat de tocul uşii.

– De ce e supravegheat tatăl tău?

Sheng îl privi uluit.

– Supravegheat?

– De două zile. Nu ştii nimic despre asta?

– De ce ar trebui să ştiu ceva?

– Ai stat de vorbă cu el ieri, în faţa uneia dintre clădirile voastre; era cu o americancă. În timp ce discutaţi, a devenit agitat, ca şi cum l-ai fi prevenit; de atunci, s-a uitat de cîteva ori să vadă cine l-ar putea urmări.

– Am văzut că era urmărit, zise Sheng după cîteva clipe. Nu ştiu de ce. Presupun că Pan Chao ţi-a spus, nu?

Departamentul lui... Biroul Securității de Stat... toată lumea știe despre treaba asta?

– Cine e americanca?

– A venit cu afaceri. El îi arăta orașul.

– Așa ți-a spus el.

– E designer și lucrează cu o fabrică de confecții.

– Așa ți-a spus el.

– Nu minte!

De ce îl apăr? se întrebă Sheng. Dar e adevărat: nu minte. Nu știu să fi spus vreodată altceva decît adevărul.

– Unde stă ea?

– La „Palace".

Enli încuviință și Sheng își dădu seama că știuse acest lucru, evident de la Pan Chao. Fusese o cursă, așadar, ca Enli să vadă dacă spunea adevărul. Asta însemna că, orice făcuse tatăl lui, sau indiferent de ce era suspectat, se răsfrîngea deja asupra lui Sheng.

– De ce e supravegheat tatăl meu? izbucni el.

– De ce nu-l întrebi pe el?

– Nu știe! Întreabă-l pe Pan Chao!

Enli îl privi îndelung.

– Or să-l cheme la interogatoriu. Acum poate o să-l întrebi de ce se află sub supraveghere.

– L-am întrebat. Nu știe. Întreabă-l pe Pan Chao.

În jurul lor se făcu liniște, deodată. Enli continuă să-l studieze pe Sheng.

– Poate că a venit timpul să te gîndești la preluarea companiei, zise el în cele din urmă. Tatăl tău îmbătrînește; „All-China Construction" ar trebui să fie a ta.

Sheng făcu ochii mari. Cuvintele acelea îi vuiau în urechi.

– Am discutat despre asta anul trecut. Tatăl tău s-a descurcat bine în punerea pe picioare a companiei, dar, acum, aceasta are nevoie de o conducere tînără şi dinamică, pe care ai putea s-o oferi, dacă n-ai mai fi dependent de el. Te ţine prea mult sub observaţie. Nu te tratează ca pe un bărbat. Şi acum se pare că are necazuri, ceea ce e încă o povară pentru companie şi, în final, cine o va suporta? Tu, noul preşedinte, dacă nu cumva el o să plece înainte.

În liniştea care urmă, cuvintele lui Enli răsunară şi zumzăiră în fiinţa lui Sheng, care tresări cînd auzi cele două piuituri ale ceasurilor.

– E ora două, spuse Enli. Am plecat. Cînd te întorci de la Beihai?

Sheng se gîndi din nou la vas, zahăr, echipaj, crime.

– Nu ştiu. Peste două zile, probabil.

– O să aşteptăm telefonul tău, zise Enli şi plecă.

Sheng rămase complet nemişcat. Mîinile îi erau împreunate pe birou şi el observă zvîcniturile de sub piele. Le încleştă. Chiar şi singur, nu voia să arate nici un semn de slăbiciune.

Şi era slăbiciune: să reacţioneze la nişte cuvinte atît de puternic încît inima îi bătea să-i spargă pieptul şi mîinile să-i tremure. „Tînăr, dinamic, indepedent, un bărbat."

Enli ştia ce să spună; ştia care erau cuvintele vitale.

„Te ţine prea mult sub observaţie."

Nu spusese nici prea mult, nici prea puţin; ştia cînd să înceapă şi cînd să se oprească. Ştia cînd să plece.

„Tu, noul preşedinte."

Dar piuitul ceasului îl trezise pe Sheng, într-un fel, şi înţelese cît de atent fuseseră alese acele cuvinte, cît de viclean fusese Enli în stabilirea momentului în care să le spună şi cît de inteligent îşi folosise vocea: intimă, aprobatoare, susţinătoare, conspirativă.

Mă cunoaşte, îşi spuse Sheng. Ştie cum să... cum spun americanii? Pe ce butoane să apese.

Ca şi cum aş fi o jucărie mecanică.

Nu, mă admiră. Mă respectă. El şi Chao îmi spun adesea cît de ager sînt, cît de deştept, cît de şiret. Cît de bine mă pricep să navighez în această Chină nouă.

Se învîrti cu scaunul şi puse un alt CD, cu volumul mic. Oare era prea tîrziu să o sune pe Wu Yi? Se uită la ceas. Două şi un sfert dimineaţa. Nu ar fi fost amuzată. Bun, atunci, avea să se gîndească la afaceri. Avea o mulţime de lucruri la care să se gîndească, umplîndu-şi timpul pînă cînd putea să-l sune pe Li şi, apoi, să plece spre Beihai.

El, Chao şi Enli erau împreună de un an, asociaţi sub denumirea companiei de „Dung Chan", şi făceau planuri măreţe. La început, fusese pirateria, un mare succes, apoi cele două baruri de noapte care, în curînd, aveau să se bucure şi ele de succes, erau siguri de asta. Şi mai erau şi alte planuri: o fabrică de trabucuri cubaneze pentru întreprinzătorii chinezi care doreau mereu ceva nou, o modalitate de a pătrunde în lanţul „McDonald's" care se răspîndea în toată China, o schemă de a oferi protecţie micilor firme care nu voiau să plătească impozite mari.

Dar apăruseră nişte probleme legate de pirateric. Aveau nevoie de un loc sigur pentru depozitarea mărfurilor furate

şi un mod de a le transporta, în secret, pînă la clienţii lor. Chao găsise o soluţie.

– E atît de simplu, spuse el. Ne vom folosi de „All-China Construction". Tatăl tău cumpără materiale de construcţii de peste ocean şi din toată China; adesea, returnează sau schimbă o parte dintre ele; ba chiar vinde surplusul altor companii. Toate aceste lucruri sînt atît de legale, încît sînt plictisitoare, aşa că vom folosi depozitul vostru pentru a primi mărfurile de la piraţi şi a le aranja documentele, după care le vom transporta cu camioanele companiei „All-China". Acestea se deplasează în permanenţă; nu e nici o problemă.

Dar, pentru Sheng, era o problemă. Spre surprinderea sa, ezită.

– Nu cred c-o să meargă.

– Să nu meargă? repetă Chao. Ce înseamnă asta?

– Ar pune compania în pericol.

Enli făcu ochii mici.

– Îţi faci griji pentru tatăl tău.

– Nu.

Dar ştia că aşa era. Nu putea să-i facă aşa ceva lui Li. De ce nu? De cînd se gîndea la sentimentele, la reputaţia sau chiar la siguranţa tatălui său?

Nu ştia. Ştia doar că nu avea să-şi pună tatăl în primejdie, nici chiar ca să le facă pe plac lui Chao şi Enli.

– Ei bine, mai gîndeşte-te, spuse Chao, în cele din urmă.

Şi nu mai discutaseră despre asta. Dar Sheng ştia că partenerii săi nu mai erau siguri că el era cel pe care îl voiau, astfel că se apucaseră de alte afaceri.

Ştia că trebuia să găsească ceva pentru a le recîştiga încrederea şi le aduse un plan.

– Vom încheia contracte cu fabrici ca să imităm elemente de construcţii americane şi europene – ferestre, tocuri, uşi, podele, mochete, instalaţii sanitare, componente electrice – şi să le vindem drept originale.

Totul fu prezentat sub formă de grafice şi scheme.

– Arhitecţii specifică întotdeauna elemente de foarte bună calitate şi scumpe. Cel puţin, aşa fac arhitecţii străini şi cei de la companiile mixte, dar nu verifică niciodată ce li se aduce. Şi ceea ce li se va duce vor fi elementele făcute în propria noastră fabrică, pe care vor fi etichete americane şi europene. Şi noi vom băga în buzunar diferenţa de preţ.

Partenerii săi fuseseră de acord şi îl felicitaseră.

– Cel mai bine e că toate astea nu fac rău nimănui, continuă Sheng încîntat. Nici o clădire nu se va prăbuşi din această cauză; nimeni nu va muri. Produsele noastre se vor uza mai repede decît cele americane sau europene; covoarele se vor toci mai curînd, uşile probabil că n-or să se potrivească; ferestrele n-or să se închidă sau deschidă la fel de perfect. Dar nimic din toate astea nu e periculos. În schimb, e foarte profitabil.

Fusese un moment de triumf şi aceasta îl făcu pe Sheng să zîmbească acum, cînd stătea în birou şi asculta vocea liniştitoare a lui Dolly Parton, în timp ce se gîndea la viitor. Chao şi Enli îl felicitaseră pentru prezentarea sa şi toţi trei se apucaseră de treabă, aranjînd cu alţi fii şi fiice ai unor oficialităţi militare şi guvernamentale care erau proprietari ai unor fabrici mici pentru a realiza componentele. Închiriaseră o imprimantă pentru instrucţiuni şi etichete şi găsiseră

un fabricant de cutii de carton care să le imite pe cele folosite la împachetarea produselor americane şi europene.

Acela era genul de activitate care îi plăcea lui Sheng cel mai mult şi îl făcea să se simtă şi mai apropiat de Chao şi Enli. Ei erau atît de diferiţi de tatăl său! Oameni de acţiune: necruţători, vicleni, hotărîţi, care erau dispuşi să profite de orice ocazie pentru a ajunge tot mai sus: în final, la conducerea Chinei. În China nu aveau să existe decît două feluri de oameni – de fapt, în toată lumea, concluzionă Sheng – cei care deţineau puterea şi făceau lucrurile să se întîmple şi cei lipsiţi de putere care, chiar fără să fie conştienţi, aveau să ducă o viaţă conturată şi ordonată de lideri.

Nu exista o a treia categorie, de mijloc. Atunci, cum putea să aibă îndoieli în privinţa alegerii pe care trebuia să o facă?

Sheng se simţea mai bine acum; totul era limpede şi simplu; totul avea să fie în regulă. Avea să rezolve problema de la Beihai cu piraţii şi zahărul. Wu Yi avea să-l primească din nou cu căldură la întoarcere. Avea să fie preşedintele companiei „All-China Construction".

„Nu, nu încă; nu ştiu cum să mă ocup de toate..."

Alungă imediat acel gînd. Putea să înveţe. Era deştept şi prindea repede. Doar era fiul tatălui său.

Îşi dădu scaunul pe spate şi privi în tavan, lăsîndu-şi gîndurile să rătăcească pînă se făcu ora să-l sune pe Li, pentru a-i spune că pleca din oraş. Fix la şapte şi jumătate, se îndreptă în scaun şi formă numărul de la birou. Avea să-l prindă imediat cum sosea. Doar dacă nu cumva umbla

iarăşi pe undeva cu femeia aceea. Riscînd. Punîndu-i pe toţi în pericol.

„Din cauza ei e urmărit."

Bineînţeles. Ce altceva ar fi putut fi? Practic, Enli spusese asta, îndoindu-se de tot ce era în legătură cu ea.

„O să-i facă necazuri."

Oare Li nu ştia asta? Ce se petrecea cu el? Unde îi era simţul răspunderii?

„Bineînţeles că ştie. Aşa că bineînţeles că nu e cu ea. Prea multe riscuri şi, oricum, ştie că mie nu-mi place de ea. Şi mai ştie şi că e supravegheat. Eu n-aş îndrăzni să mă mai întîlnesc cu ea. Nici el n-ar îndrăzni..."

Din ce în ce mai furios, ascultă cum suna telefonul în biroul tatălui său.

– Biroul lui Yuan Li, spuse secretara acestuia.

– Unde e?

– Cine sînteţi, vă rog?

– Trebuia să fie acolo.

– Ah, dumneavoastră sînteţi, Yuan Sheng? Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar nu v-am recunoscut vocea.

O secretară angajată de mine ar fi mult mai rapidă, îşi spuse el, altfel aş da-o afară imediat.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu Yuan Li. Imediat.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu e aici. Îl aştept...

– „Unde e?"

– N-a sosit încă. Îl aştept să vină dintr-o clipă în alta. Dar are o şedinţă în legătură cu oferta pentru noul complex de birouri şi, după aceea...

– Nu pot să aştept atît; trebuie să plec din oraş. Spune-i...

Şi Sheng îi relată povestea pe care o născocise; de fapt, era mai bine că nu trebuia să-şi mintă tatăl personal.

– Mai spune-i c-o să sun mîine dimineaţă.

– Ah, regret, domnule, dar nu va fi aici.

– Iarăşi? explodă Sheng. Trebuie să stau de vorbă cu el!

– Diseară pleacă la Xi'an, unde va sta toată ziua de mîine. Nu îl aştept la birou înainte de luni. Puteţi să-l sunaţi după zece, în seara asta, la „Garden Hotel" din Xi'an; numărul este...

Sheng îl notă încruntat. Nu aveau nici un proiect în Xi'an. Aveau planuri pentru un bloc de locuinţe nu departe de muzeul războinicilor de teracotă, dar, deocamdată, nu mai aveau suficiente fonduri ca să construiască ceva în alt oraş. Poate că tatăl său lucrase la acel proiect. Sau explora altul înainte să-l prezinte consiliului director. Dar mi-ar fi spus, se gîndi el. Îmi preţuieşte părerile.

Deodată, se gîndi la femeia aceea şi la chipul tatălui său care o privea chiar înainte ca Sheng să se ducă la ei. Schimbat, oarecum. Mai cald? Mai absent? Cam aşa ceva. Ceva ce îl neliniştea pe Sheng.

„O duce la Xi'an."

Ce naiba avea de gînd? Ce punea la cale?

Ar fi putut fi vorba de afaceri: poate că ea voia să investească în „All-China Construction", să se asocieze cu Yuan Li sau...

Pe naiba, afaceri. El nu o privise ca pe o parteneră de afaceri.

Alesese partea sa americană şi se folosea de femeia aceea ca să plece în America, să fugă. Părăsind China. Părăsind compania.

„Părăsindu-mă pe mine."

N-ar îndrăzni, își spuse el clocotind de furie. N-ar îndrăzni să plece.

„Dar nu asta insinua Enli? Că tata ar trebui să plece și să-mi lase mie compania?"

– Dar ar trebui să mă pregătesc pentru asta, mormăi el cu glas tare. Și aș fi suspectat, ca fiind fiul unui fugar. Pun pariu că nu s-a gîndit la asta. Și de ce nu mi-a vorbit despre planurile lui? „Gao shi." La naiba. Ticălosul nu-mi spune nimic.

I se părea că era supărat pe tatăl său încă din timpul Revoluției Culturale, cînd Li fusese trimis la Mianning ca un infractor de rînd. Sheng știa că nu era vina lui Li, dar se simțea abandonat și se gîndea că, dacă ar fi fost mai deștept, Li ar fi putut rămîne acasă și ar fi fost un tată adevărat. De atunci, chiar și după ce Li se întorsese, tras la față și înspăimîntător de tăcut, lucrurile fuseseră dificile între ei.

Și, acum, se gîndi Sheng, din ce în ce mai furios, acum, cînd devin bogat și important, îmi face probleme din nou. Ca un nebun. Ei bine, poate că asta și e.

Fără să vrea, văzu din nou în fața ochilor minții chipul acelei femei, privindu-l cu acel zîmbet american prostesc pe buze care se pretindea a fi prietenos, după care își întorsese privirea, cînd el și tatăl lui stătuseră de vorbă, ignorînd-o pe ea, din moment ce, bineînțeles, nu înțelegea o iotă din ce spuneau ei. Femeie proastă; de ce nu învățase chinezește înainte să vină în China?

E o nulitate, își spuse el, nici frumoasă, nici interesantă. Pe Yuan Li nu îl interesează și n-o să plece din China; așa

ceva nici măcar nu i-ar trece prin minte; e prea plicticos pentru ceva de genul ăsta şi, în plus, nu m-ar lăsa baltă niciodată. Se duce la Xi'an pentru altceva, e limpede.

„Vreau să scap de el sau nu?"

Clătină din cap furios. Nu trebuia să răspundă acum la întrebarea aceea. Întîi, trebuia să afle de ce se ducea tatăl său la Xi'an şi, după aceea, de ce se afla sub supraveghere. „Or să-l cheme la interogatoriu." Sheng începu să tremure, temîndu-se deodată.

Avea să stea de vorbă cu Pan Chao. El trebuia să ştie cine avea să-l urmărească pe Li la Xi'an; întotdeauna reuşise să afle ce ştia Biroul Securităţii de Stat despre oameni. El avea să-i spună lui Sheng de ce era supravegheat tatăl său şi ce căuta la Xi'an. Apoi, Sheng avea să ştie suficient pentru a-şi plănui următoarea mişcare. Nu avea să ia nici o hotărîre pînă cînd nu afla ce ştia guvernul despre Li, ce se aştepta să obţină şi ce avea de gînd.

„Şi, cel mai important, cum mă va afecta pe mine."

Capitolul 5

Li îi văzu înainte să-l vadă ei. Intra în clădirea în care se afla biroul său, gîndindu-se la şedinţa pentru noul complex de birouri, la călătoria cu Miranda la Xi'an, la individul care îl urmărea – cînd zări doi inşi tolăniţi pe fotolii lîngă biroul secretarei sale. Imediat ştiu cine erau.

Ar fi putut să se întoarcă şi să coboare din nou cu liftul, să iasă din clădire pe uşa din spate şi să ia un taxi, în locul maşinii sale. Ar fi putut să-i evite aproape toată ziua. Dar avea să vină seara, cînd avea să fie cu Miranda, şi nu voia să fie ridicat în faţa ei. Aşa că se îndreptă spre uşa biroului.

Ei ţîşniră imediat în picioare.

– „Anquan Ju." Biroul Securităţii de Stat, spuse unul dintre ei fluturînd o carte de vizită, astfel încît Li să o poată citi. Directorul doreşte să vă vadă.

După aceea, încadrîndu-l într-o parte şi în alta, porniră spre uşă.

– Un moment, spuse el şi propria-i voce îl surprinse: cît de calmă era!

Se întoarse spre secretara sa.

– Nu voi putea să iau parte la şedinţa pentru oferta de construcţie şi nici la cea privind elementele de ferestre; te rog să suni furnizorul şi să reprogramezi şedinţa pentru luni, la 7.30. În cazul în care el confirmă, lasă-mi un bilet pe birou. Anulează-mi toate celelalte întîlniri de astăzi. Nu ştiu cînd mă întorc.

Ea încuviinţă, păstrîndu-şi chipul inexpresiv.

– V-a sunat Yuan Sheng, spuse ea întinzîndu-i o foaie de hîrtie. Am notat mesajul lui.

Li îl citi repede. O poveste despre o călătorie de afaceri, foarte brusc, foarte vag. Ciudat, îşi spuse Li, dar nu avu timp să se gîndească mai mult; cei doi inşi îl îndrumară spre lift, rămînînd tăcuţi şi atenţi de cîte o parte a lui pînă cînd ajunseră în hol, după care ieşiră. O maşină aştepta în spatele maşinii lui. Îi întîlni privirea şoferului său, care se încruntă, ştiind că nu putea să facă nimic, în timp ce indivizii îl împingeau pe Li înainte, atît de imperceptibil încît trecătorii nu observară nimic, iar cei care văzură ceva ştiau suficient ca să privească în altă parte, pentru că mai văzuseră astfel de lucruri.

Li nu se mai gîndi la nimic altceva decît la întrebarea: ce voiau? Ar fi putut fi vorba de Sheng; oare de aceea plecase Sheng din oraş? Dar acei oameni nu erau de la poliţie, ci de la Securitate, şi se ocupau de chestiuni mai grave decît pirateria. Nu, trebuia să fie ceva în legătură cu el însuşi şi asta îl nedumerea. Timp de douăzeci de ani, arătase că nu îl interesa politica şi că nu voia decît să construiască clădiri mai rezistente şi mai interesante decît aiurelile pe care le făceau majoritatea companiilor de construcţii din China, că putea să critice politica guvernului fără să dea nume, însă,

că era atît de neutru, încît putea fi ignorat, ca o omidă camuflată perfect pe o frunză ruginie. Astfel că toţi, de la poliţia locală la armată, îl lăsaseră în pace. Adesea îl dezgustase propria lipsă de curaj, dar se săturase de haos şi răsplata lui era faptul că făcea mulţi bani evitînd problemele şi era destul de mulţumit.

Fusese destul de mulţumit. Pînă cînd o cunoscuse pe Miranda şi alte genuri de dorinţe prinseseră viaţă.

„De unde ştii că e cu adevărat designer?"

N-o s-o iau de la capăt. O cunosc. Asta n-are nici o legătură cu ea.

Parcurseră drumul în tăcere pînă la o clădire de pe Chang An Jie Est şi, tot în tăcere, străbătură coridoarele pînă la un birou, unde draperiile grele erau trase pentru a nu lăsa să pătrundă lumina puternică a zilei şi un bărbat într-un costum negru stătea la un birou masiv.

– Ia loc, îi spuse el lui Li. O ţigară? Nu, nu fumezi. Nici nu bei, în afară de vin şi bere la masă. Un om sobru. Atent şi precaut. Unul care nu vrea să facă necazuri sau să aibă necazuri.

În încăpere era foarte linişte, iar vocea directorului era aproape înghiţită de covorul închis la culoare şi de draperiile şi mai întunecate.

Citi dintr-un dosar deschis adresa lui Li şi numerele de telefon de acasă şi de la birou, numărul telefonului mobil, numărul de înmatriculare al maşinii, numele şoferului său.

– Duci o viaţă exemplară, spuse el ridicîndu-şi privirea. „All-China Construction" este o forţă majoră în modernizarea Beijing-ului; construiţi clădiri bune; aveţi lucrători buni, zise el, după care se uită la dosar. Soţia dumitale a

decedat. Fiul, Yuan Sheng, lucrează la compania dumitale; s-a asociat cu Meng Enli şi Pan Chao şi sînt proprietarii a două baruri de noapte. Ambiţios şi, fără îndoială, lacom. Dar aşa sînt toţi copiii noştri, nu? Fiica, Yuan Shuiying, locuieşte în Beijing, programatoare de computere, soţul Chen Zemin, birocrat neînsemnat, de asemenea, ambiţios. Ai o bucătăreasă şi o menajeră care locuiesc în casa dumitale, spuse el ridicîndu-şi privirea din nou. Am omis ceva?

– Nu, spuse Li. Sînteţi foarte meticuloşi.

– Ar fi bine şi pentru dumneata şi pentru noi, dacă ai fi la fel de meticulos în verificarea celor cu care ieşi seara şi pe care îi plimbi cu maşina prin Beijing şi prin pieţele noastre.

Li încleştă mîinile, acesta fiind singurul indiciu al şocului pe care îl simţi.

– Doamna Graham este designer de articole vestimentare din caşmir; a venit aici pentru a lucra cu producătorii noştri de astfel de articole.

„Cred asta. Nu m-a minţit."

– S-a întîlnit de două ori cu cei de la Fabrica de Confecţii de Lux din Beijing din cartierul Haidian... dar bineînţeles că ştiţi asta.

– Desigur. Şi ce a făcut după prima întîlnire cu acei oameni, alaltăieri?

– Presupun că s-a întors la hotel. Ne-am întîlnit mai tîrziu, la cină. Aşa cum ştiţi foarte bine.

– A dus o scrisoare, zise directorul spunîndu-i numele cartierului şi adresa. Un magazin alimentar. Îl cunoşti?

– Nu ştiu nimic despre asta. Doamna Graham a fost acolo?

– „A dus o scrisoare." M-ai auzit foarte bine.

– De la cine? Nu înţeleg. Cînd a sosit, mi-a spus că nu cunoaşte pe nimeni în Beijing. Se simţea copleşită, îi era teamă de mulţimi...

– Şi dumneata te-ai dus s-o primeşti.

– S-o primesc? Nu, îmi condusesem un prieten care pleca la Hong Kong. Am cunoscut-o întîmplător pe doamna Graham. Nu înţeleg ce insinuaţi.

Dar, bineînţeles că înţelegea. Directorul voia să spună că se dusese la aeroport ca s-o aştepte pe Miranda şi ca să plănuiască împreună cu ea... ce anume?

Nimic. Nu exista nici un fel de plan.

Dar ea dusese o scrisoare. Cui? Din partea cui?

Directorul citea din dosar.

– Doamna Graham este o prietenă intimă a lui Sima Ting, care a fost închisă pentru tentativă de răsturnare a guvernului chinez. Acum doi ani, a beneficiat de o eliberare umanitară din motive de sănătate şi, acum, trăieşte în Boulder, Colorado, în Statele Unite ale Americii.

Li rămase mut de uimire.

– Bineînţeles că îi ţinem sub observaţie pe dizidenţii noştri, oriunde s-ar afla, continuă directorul. Scrisoarea dusă de prietena dumitale era, în aparenţă, pentru părinţii lui Sima Ting, dar sigur că ar fi fost răspîndită celorlalţi dizidenţi, dacă n-am fi interceptat-o noi.

O aşteptau la aeroport, se gîndi Li, alertaţi de cel care o supraveghea pe Sima Ting în Boulder. Şi m-au văzut stînd de vorbă cu ea, conducînd-o în capătul rîndului de taxiuri, ducîndu-mă cu ea în oraş. Ca şi cum ar fi fost un aranjament pe care l-aş fi avut cu ea.

Şi, din clipa aceea, au început să ne urmărească pe amîndoi.

Fiorul rece care îl amorţi era atît de familiar, încît îl făcu să se întoarcă în timp, la căsnicia lui, la aliaţele politice ale soţiei lui, la săptămînile cînd fusese interogat iar şi iar, pentru a i se spune, la un moment dat, că avea o influenţă negativă în China Revoluţiei Culturale a lui Mao şi că era trimis la Mianning pentru reeducare. Acum, mai în vîrstă, mai înţelept, un cetăţean corect, proprietarul uneia dintre cele mai serioase companii din Beijing, stătea în biroul directorului Securităţii, simţind teama unei mici rotiţe din maşinăria societăţii, dat la o parte cu uşurinţă de un guvern al cărui ţel era acela de a-şi asigura supravieţuirea prin controlul absolut al acelei maşinării şi tuturor componentelor sale.

Aşa îşi ţin oamenii tăcuţi, supuşi şi sub control toate regimurile represive, toate tiraniile.

– Bun, hai să recapitulăm, spuse directorul lăsîndu-se pe spate, după care îşi aprinse altă ţigară şi privi gînditor fumul care se înălţa în rotocoale spre tavan. Cum ai primit informaţia în legătură cu sosirea ei, de ai putut s-o aştepţi la aeroport?

– Nu am aşteptat-o la aeroport. Nu ştiam nimic în legătură cu ea. M-am dus la aeroport ca să-mi iau la revedere de la un prieten care pleca la Hong Kong.

– Şi ce ştii despre ea?

– Este designer de articole vestimentare din caşmir şi lucrează pentru o companie din New York numită „Talia", care are un sediu în Boulder Colorado. Compania a trimis-o aici ca să negocieze cu trei dintre fabricile noastre de confecţii

pentru a produce modelele create de „Talia". Locuieşte în Boulder Colorado, este văduvă şi are doi copii.

– Cît cîştigă?

– Habar n-am.

– Neavînd soţ, probabil că foarte puţin. Aşadar, n-ar refuza să cîştige ceva bani în plus.

Lui Li îi trebui un moment.

– Vreţi să spuneţi că e spioană? N-ar face aşa ceva niciodată. În plus, ce informaţii ar putea să obţină?

– Acesta e unul dintre lucrurile pe care ne vei ajuta să le aflăm.

Li îl privi uimit.

– Vreţi să încerc să aflu dacă e spioană?

– Hai să revenim la discuţia noastră. De cîte ori ai comunicat cu doamna Graham înainte să vină în China?

– N-am comunicat cu ea niciodată. Am cunoscut-o abia cînd a venit la Beijing.

– Scrisori? Telefoane? Telegrame? Faxuri? E-mail?

– Nu.

– Nu la toate astea?

– Nu. La toate.

– Totuşi, ai ştiut la ce oră sosea avionul ei.

– N-am aşteptat avionul ei. Mă aflam la aeroport din alte motive. Cînd plecam, am observat că părea să întîmpine dificultăţi, era speriată de mulţime, nu reuşea să ia un taxi, aşa că am ajutat-o.

– O cunoşteai deja.

– Nu.

– Ştiai cine e.

– Nu.

– Dar ţi-ai lăsat maşina la aeroport şi ai plecat cu ea spre oraş, cu taxiul.

– Părea să aibă nevoie de ajutor.

– A doua zi dimineaţă ai luat micul dejun cu ea şi, în aceeaşi seară, aţi cinat la „Fangshan".

– Da.

– De ce.

– Mi s-a părut interesantă.

Buzele directorului zvîcniră.

– Interesantă. Şi tot interesantă şi ziua următoare. O plimbare la piaţă; altă cină, de data asta, într-un salon particular al unui restaurant al cărui co-proprietar eşti. Uşa a fost închisă.

– O deranja zgomotul.

– Pe cine se aşteaptă să vadă cît se află în China?

– Pe directorii şi personalul a trei fabrici de confecţii.

– Pe cine altcineva?.

– Pe nimeni.

– Eşti sigur?

– Mi-a spus că nu cunoaşte pe nimeni în China.

– Dar a dus o scrisoare, în aparenţă unor oameni pe care nu-i cunoştea. S-ar putea întîlni şi cu alte persoane pe care nu le cunoaşte.

– Cred că asta nu face parte din planurile ei.

– Dar s-ar putea să nu-ţi fi spus toate planurile ei cînd te-ai dus la aeroport s-o aştepţi.

– Nu m-am dus la aeroport s-o aştept, ci să-mi conduc un prieten care a plecat la Hong Kong. Am zărit-o de departe şi mi s-a părut că are nevoie de ajutor.

– De ce îţi petreci timpul cu ea?

– O găsesc interesantă.

– Şi e americancă. Tatăl dumitale era american.

– Da.

– Şi ai încercat să corespondezi cu el cînd s-a întors în America.

– Nici nu mă născusem cînd s-a întors el în America. Cînd am mai crescut, student fiind, am încercat să-l localizez.

Directorul dădu paginile dosarului.

– Pe vremea cînd erai editor al ziarului studenţesc.

Li ridică din umeri în interior. În China, trecutul nu devenea niciodată trecut, ci se agăţa de prezent, de fiecare moment al zilei de azi şi de mîine, al anului viitor, devenind prezent, fără să piardă nimic cu trecerea timpului, ca şi cum ar fi prins putere numai prin virtutea dăinuirii. Astfel, tatăl său american, zilele studenţiei sale, sinceritatea sa despre soţia lui...

– N-ai fost de acord cu activităţile soţiei dumitale, spuse directorul. Vorbind împotriva lor, foloseai expresii pe care le scriseseşi în ziarul studenţesc. Onoare personală, integritate personală, responsabilitate personală... mereu interesul personal pus înaintea celui colectiv, înaintea societăţii, înaintea comunismului. Ai o părere prea bună despre elementul individual.

Li tăcu. Era adevărat.

– Ai avut şi un prieten, un profesor. Ţi-a dedicat una din cărţile sale.

Şi mai mult trecut, îşi spuse Li. Cînd prezentul era atît de plin de schimbări, cum de mai aveau timp să se ocupe de trecut?

– Da, zise el scurt.

– Profesorul Ye. A murit în 1971.

„Nu a îmurit'. S-a sinucis. Hăituit pînă la moarte de Gărzile Roşii, soţia sa într-un lagăr de prizonieri, copiii lui fugiţi în Hong Kong, biblioteca sa arsă, locuinţa sa distrusă. Aşa că s-a sinucis, la fel ca mulţi alţii în perioada Revoluţiei Culturale."

– Încă mai eşti prieten cu văduva lui.

– Da.

Urmă un moment de tăcere. Directorul îşi aprinse o ţigară.

– Cînd ai aşteptat-o pe doamna Graham la aeroport şi discutat cu ea despre scrisoarea pe care urma să o ducă...

– Nu am aşteptat-o la aeroport.

Asta era o greşeală, îşi spuse Li. Nici unui lucrător al guvernului nu-i plăcea să fie întrerupt. Dar directorul continuă şi Li la fel, repetînd răspunsul pe care îl dăduse de fiecare dată cînd fusese întrebat dacă o aşteptase pe Miranda la aeroport. Îl folosi iar şi iar în următoarele două ore, cînd întrebările erau reformulate, informaţiile cerute sub diverse forme, mici capcane întinse care îl ţineau în alertă, chiar şi în timp ce supărarea şi nerăbdarea sa creşteau. În cele din urmă, ajunse la concluzia că nu avea să se rezolve nimic, cel puţin nu în ziua aceea; nu avea să fie arestat şi nici acuzat de ceva; avea să i se dea un avertisment. Acest lucru se făcea adesea; suficient de des pentru a-i face pe oameni să fie precauţi şi să se teamă.

Astfel că, hotărînd asta, îndrăzni să se uite la ceas şi se încruntă.

– Am pierdut patru şedinţe, spuse el uitîndu-se furios la director. Ar trebui să încheiem această discuţie ca să nu pierd toată ziua. Încercăm să obţinem un contract pentru o nouă clădire de birouri; s-ar putea să aibă un apartament chiar şi pentru dumneata şi oamenii dumitale.

Buzele directorului zvîcniră din nou.

– Nu vrem să îngreunăm condiţiile de lucru ale oficialilor noştri, spuse el închizînd dosarul şi aprinzîndu-şi altă ţigară. Yuan Li, cred că înţelegi că vom continua să-ţi urmărim activitatea. Eşti un cetăţean productiv al Chinei; ai o casă spaţioasă, o maşină cu şofer, o companie de construcţii de succes, dar chiar şi cetăţenii cei mai de vază pot să facă o greşeală şi să-şi distrugă munca de o viaţă întreagă şi un trai confortabil. Asta e ceva ce nu trebuie să uiţi.

Li lăsă capul în jos, ca un elev care primise un avertisment. Aştepta ordinul final: „Să nu te mai întîlneşti cu această femeie."

– Dacă se va raporta ceva suspect în legătură cu activitatea dumitale, te vom chema din nou să dai explicaţii, poate chiar cu doamna Graham, căreia îi plac uşile închise pentru că zgomotul o deranjează, spuse directorul zîmbind la propriul său sarcasm.

Nu era nici un ordin şi nici nu avea să fie, îşi dădu seama Li. Voiau ca el să stea aproape de ea, să-i conducă la dizidenţii pe care erau siguri că ea avea să-i întîlnească.

Dar, pentru asta, nu au nevoie de mine, se gîndi el. Ar putea foarte bine s-o urmărească pe Miranda şi să descopere că nu cunoaşte pe nimeni. Sau că, într-adevăr, cunoaşte. De ce vor să fiu cu ea?

Ei cred că sînt ghidul, translatorul, confidentul ei. Îşi închipuie că va fi mai îndrăzneaţă în prezenţa mea decît fără mine. Iar dacă eu mă ruinez din cauza ei, puţin le pasă. Într-o ţară cu peste un miliard de locuitori, cu puterea absolută în joc, ce mai e un inginer constructor în plus sau în minus?

Nu mai era nimic de spus. Părăsi încăperea tăcut. Nici nu îşi strînseră mîinile.

Cînd ajunse în stradă, respira greu şi merse încet, gîndindu-se. Aveau s-o urmărească pe Miranda indiferent dacă el era cu ea sau nu. Nu aveau să descopere nimic (era sigur că nu aveau să descopere nimic), dar asta nu îi împiedica să se ţină după ea pînă în clipa cînd pleca înapoi spre America. Aşa că n-ar fi ajutat-o cu nimic dacă el s-ar fi ţinut departe. Totuşi, orice bănuială, chiar dacă nu era întărită de nici un fapt concret, arunca o umbră care putea să întunece viaţa cuiva ani de zile, poate chiar pentru totdeauna, afectîndu-i pe copii şi nepoţi, pe prieteni şi pe colegii de serviciu. Astfel că, ar fi fost mai bine pentru el, şi pentru toţi cei pe care îi cunoştea, dacă ar fi sunat-o pe Miranda şi ar fi anulat călătoria la Xi'an, dacă ar fi anulat toate planurile, plăcerea pe care o simţea cînd era cu ea, pofta de viaţă pe care ea o trezise în el, dorinţa...

„Nu pot să fac asta. Nu vreau s-o fac."

Nu aveau ce acuzaţie să-i aducă; viaţa lui era exemplară. Cel mai radical lucru pe care îl făcea era să se uite la CNN. Nu era nimic în viaţa lui care să-i intereseze sau care să le dea motiv să-l acuze.

Şi nici pe Miranda nu aveau de ce s-o acuze, în afară de faptul că dusese o scrisoare. („De ce a făcut-o? Şi de ce nu

mi-a spus?") Din moment ce nu era nimic altceva, nici o întîlnire secretă, nici un alt contact, nu ar fi pus în pericol relaţiile cu Statele Unite acuzînd-o; avea să fie doar o simplă curiozitate în timpul unei călătorii de afaceri.

Nu avea nici un motiv să nu se mai vadă cu ea, pentru că nu era nimic suspect în activitatea ei, sau într-a lui, prin urmare, nu era nici un pericol.

Dar aveau să fie urmăriţi. Ei bine, asta se putea suporta. Mai rău ar fi fost s-o excludă din viaţa lui. Nu putea să facă asta. Nu avea s-o facă.

„Doar dacă nu cumva sînt mai multe lucruri pe care nu mi le-a spus, planuri, aranjamente..."

Nu credea aşa ceva.

În taxi, pe drum spre birou, îşi sună secretara.

– Mă duc acasă. M-a sunat cineva?

Îşi notă cîteva lucruri şi dictă răspunsurile.

– Pînă luni dimineaţă nu vin la birou; în seara asta plec la Xi'an, aşa cum era stabilit.

Apoi o sună pe Miranda la fabrica de confecţii şi lăsă un mesaj discret la secretară cum că planurile lor pentru seara aceea erau confirmate. Nu era nevoie să facă acest lucru după ce discutaseră cu o seară în urmă, dar cele două telefoane îi confirmau hotărîrea de a fi cu ea.

Şi, dacă devenea periculos...

Atunci, avea să se gîndească din nou. Dar nu acum. Acum avea să continue.

Ajungînd acasă, făcu un duş, încercînd să spele orele petrecute la Biroul Securităţii de Stat, după care, timp de o oră, pregăti şedinţa de luni dimineaţă, cînd avea să facă o ofertă pentru o nouă clădire. La început, nu putu să se

concentreze, dar, în cele din urmă, procesul de a alcătui o propunere, ca un puzzle, îi captă atenţia şi timpul trecu rapid. Amintirea interogatoriului persista ca un gust neplăcut, dar el îl ignoră. În China, învăţai să faci asta. Avea să dispară. Întotdeauna dispărea.

Totuşi, trebuia să lămurească lucrurile cu Miranda, astfel că, în seara aceea, în avion spre Xi'an, imediat după ce li se servi ceaiul, se aplecă spre ea şi, în zgomotul din jur, spuse:

– Aş vrea să te întreb ceva.

Ea făcu ochii mari şi el ştiu că îi sesizase încordarea din glas.

– Ce este?

– Astăzi am aflat că ai dus o scrisoare a unei chinezoaice din America la...

– De unde ai aflat asta?

Miranda simţi un fior străbătîndu-i pielea. Ce senzaţie ciudată şi îngrozitoare era aceea de a şti că nişte lucruri obişnuite pe care le făceai erau cunoscute şi comentate de alţii.

– Dizidenţii chinezi sînt ţinuţi sub observaţie, oriunde s-ar afla, în China sau în străinătate. Tînăra...

– „Îi spionezi pe oamenii din America?"

– Eu nu. Guvernul o face.

– Nu se poate.

– Ei bine, spuse Li ridicînd din umeri uşor. O fac. Şi americanii o fac, ştii foarte bine; CIA are spioni în majoritatea ţărilor. Face parte din lume acum; asta e situaţia. Guvernul meu nu-şi pierde interesul faţă de oameni numai pentru că au părăsit China. Aşa că, tînăra aceea, Sima Ting,

a fost urmărită de cînd a ajuns în Boulder Colorado, ceea ce înseamnă că ai fost văzută cu ea – la urma urmei, eşti prietena ei intimă – şi, de asemenea...

– Intimă? Ce tot spui acolo? Am văzut-o doar de două ori, în casa unei prietene. N-am fost niciodată singură cu ea.

Li se încruntă.

– De două ori. În casa unei prietene. Şi, totuşi, te-a rugat să fii curiera ei?

– Nu ştiu ce înseamnă asta. M-a rugat să duc o scrisoare pentru părinţii ei şi bineînţeles că am acceptat. De ce n-aş fi făcut-o?

– Dar n-ai dus-o părinţilor ei.

– A zis că locuinţa lor e greu de găsit şi că trebuia s-o las la un magazin. Cei de acolo au fost foarte drăguţi; nu vorbeau englezeşte aproape deloc, dar au insistat să iau cîte ceva din magazin, ca un fel de dar. Poate pentru că îi făcusem un serviciu lui Ting.

– Ca să pară că te-ai dus acolo să faci cumpărături. O speranţă inutilă: turiştii nu ajung pînă acolo, de obicei. Dar au făcut tot posibilul să acopere motivul vizitei tale, în caz că te urmărea cineva.

Miranda îl privi uluită, pentru că abia atunci înţelese.

– „Mă urmăreşte cineva?"

Fără să vrea, se uită în spate, la mulţimea din avion. Nimeni nu părea să-i dea cea mai mică atenţie.

– E o nebunie. Nu ştiu absolut nimic în legătură cu China; am venit aici fără să cunosc pe nimeni. De ce i-ar păsa guvernului vostru de mine?

– Eşti o prietenă a lui Sima Ting.

– Ţi-am spus că n-am văzut-o decît... Ah. Asta n-are nici o importanţă, nu? Nu contează dacă am văzut-o o dată sau de douăzeci de ori, ci doar faptul că am vorbit cu ea.

– Da.

– Şi alţii ştiu că am dus scrisoarea. Şi oamenii de la magazin ştiau, sau se gîndeau, că aş fi putut fi urmărită. Toată lumea ştie totul în ţara asta?

Li zîmbi.

– De fapt, nu ştim aproape nimic. Voi aflaţi mai multe despre guvernul vostru în cinci minute decît noi într-un an, spuse el uitîndu-se la ceaşcă. Nici nu ne-am atins de ceai şi s-a răcit. O să cerem alte cești. Acum, că am lămurit această problemă, o să uităm subiectul, o să ne bem ceaiul şi o să discutăm despre alte lucruri.

– Ba nu putem, spuse ea privindu-l puţin încruntată. De unde ai ştiut că am dus scrisoare?

El oftă.

– Mi-a spus cineva.

– Cine ţi-a spus? Cei care m-au urmărit? Poliţia?

– Biroul Securităţii de Stat. Ca FBI-ul vostru.

– Ei m-au urmărit? Şi, apoi, te-au sunat şi ţi-au spus că am dus o scrisoare? îl întrebă ea privindu-l mai atent. Asta s-a întîmplat?

El oftă din nou şi clătină din cap.

– M-au chemat la interogatoriu. M-au întrebat de tine, cînd ne-am cunoscut, de ce am luat cina împreună. Ăăă... Aveţi un cuvînt pentru asta în engleză. Vînau. Atunci cînd n-au nici o informaţie, dar... vînează?

– Tatonează. Ce le-ai spus despre mine?

– Că eşti designer şi ai venit aici cu afaceri. Bineînţeles că nu ştiam de scrisoare, aşa că n-am putut să le răspund la întrebările referitoare la asta.

– De ce au spus că eu şi Ting sîntem prietene intime?

– Ca să mă prindă în capcană. E un truc vechi; ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

– Şi, acum, că am dus scrisoarea, n-or să mă mai urmărească?

– Or să te urmărească pînă cînd o să părăseşti China, dar asta nu înseamnă nimic. Le dă de lucru unora şi ajută economia.

– Nu cred că e de glumit, spuse ea încruntîndu-se din nou. Ce ar putea să-mi facă? Ar putea să mă facă să plec?

– Dacă pot să-ţi anuleze viza? Da, dar n-au nici un motiv pentru asta. Nu te întîlneşti cu nici un dizident şi, chiar mai important, preşedintele vostru vine la Beijing peste cîteva săptămîni, aşa că n-or să provoace un incident cu un cetăţean american chiar înaintea sosirii lui. S-ar putea ca unii dintre dizidenţii noştri să fie arestaţi pentru a-i împiedica să stea de vorbă cu el sau să-i transmită mesaje, dar americanii sînt în siguranţă.

Miranda clătină din cap.

– Cum poţi să fii atît de calm?

– Sîntem calmi în privinţa lucrurilor pe care nu le putem schimba pînă la momentul oportun.

– Dar trebuie să te supravegheze şi pe tine. Eşti cu mine şi, dacă mă suspectează pe mine, probabil că au îndoieli şi în privinţa ta.

El o privi gînditor.

– Ce repede înveţi. Aş vrea să nu fi fost nevoie să înveţi asemenea lucruri.

– Ai spus că ele fac parte din lume acum. Înseamnă că trebuie să le învăţ.

– Nu din lumea ta.

– Din a ta. Şi vreau s-o înţeleg.

Li întinse mîna, ca pentru a o atinge, dar şi-o trase repede.

– Da, sînt urmărit. Dar, acum, ştiu că ei se înşeală în privinţa ta şi că nu am de ce să-mi fac griji. E enervant, dar nu periculos, pentru că n-au ce să descopere. Ne vor urmări de la o anumită distanţă şi, după un timp, o să uităm de existenţa lor.

– Eu n-aş putea să uit.

– Atunci, vei suporta şi, în curînd, va fi ca vremea. „Ah, aşadar, o să plouă astăzi. Ei bine, asta nu-mi afectează planurile." Înţelegi?

– Faci să pară ceva atît de obişnuit.

– În China, chiar-aşa şi este. Nu e atît de rău ca pe vremuri; acum, avem multe libertăţi pe care nu le-am avut niciodată. Asta e o rămăşiţă a trecutului şi, într-o bună zi, o să dispară. Pentru orice guvern e greu să uite toate vechile obiceiuri, dar, pînă la urmă, al nostru va trebui s-o facă; e forţat de comerţul mondial, de bani şi de Internet, pe care nici zidurile, nici armele nu le pot opri. Totuşi, e nevoie de timp. Acum o să ne concentrăm asupra ceaiului şi plimbării noastre la Xi'an şi o să vorbim despre alte lucruri. O să încerci să faci asta?

– Cred că minimalizezi lucrurile de dragul meu, ca să nu-mi fac prea multe griji.

– Chiar vreau să nu-ţi faci griji. Dar nu minimalizez din cauza asta. Nu e nici un pericol.

– Pentru mine sau pentru tine?

– Pentru nici unul dintre noi. Acum, mă ajuţi să vorbim despre altceva?

Ea ezită, după care încuviinţă. Nu credea că nu exista nici un pericol pentru Li, dar avea să pretindă că totul era normal, dacă asta voia el.

„Şi ce e normal în China? Habar n-am. Cum reuşesc oamenii să trăiască într-o asemenea incertitudine? Eu n-aş putea."

Uluitor fu faptul că, într-adevăr, vorbiră despre alte lucruri şi, tot restul zborului, ea nu se gîndi decît la faptul că o fiinţă fără nume şi fără chip – bărbat sau femeie? – era în avion cu ei, sau aştepta în Xi'an, gata să-i urmărească oriunde se duceau.

Nu văzu nimic neobişnuit la aeroportul din Xi'an şi pe nimeni în preajma hotelului. Era posibil ca Li să se înşele, se gîndi ea. Dar nu credea. Şi nu îi sugeră acest lucru înainte să intre în camere separate şi nici a doua zi dimineaţă, cînd se întîlniră în hol, după ce ea înotase puţin. Deja era agitată din alte motive.

Imediat cum se aşezară la masă pentru a lua micul dejun alcătuit din ceai, orez şi chifle calde, Miranda deschise ghidul turistic şi începu să vorbească despre muzee, morminte şi războinici. De două ori îi scăpă şervetul şi, de fiecare dată, un chelner apăru cu altul curat. La cîteva minute, ea îşi ridica privirea pentru a se uita în jur, după care se uita din nou în farfurie sau în ghid, ca şi cum şi-ar fi poruncit să se poarte normal.

– Nu rezolvi nimic dacă te uiţi, spuse Li cu blîndeţe.

– Ştiu, dar nu e vorba numai de asta. E..., zise ea zîmbind cu tristeţe. E ca salonul privat din restaurantul tău, ba chiar mai mult. Pînă şi micul dejun pare ceva ilicit.

– Ah. În ţara ta, bărbaţii şi femeile nu fac turism împreună?

Ea zîmbi din nou.

– S-ar putea spune şi aşa.

El rîse uşor.

– Ei bine, îi vom spune turism, pentru că asta şi e. Şi o şansă de a fi împreună, departe de serviciu. Mergem la muzeu?

– Da.

Muzeul era o clădire de beton cît trei terenuri de fotbal. Li şi Miranda intrară printr-un capăt şi ajunseră pe o platformă cu balustradă de unde se uitară în jos la şase mii de războinici de teracotă mai mari decît mărimea naturală, care erau aşezaţi în formaţie de luptă. Cu o vechime de peste două mii de ani, stăteau ca pe vremea cînd împăratul Qin Shihaung-di a ordonat poziţionarea lor pentru a-i păzi mormîntul, care se afla în apropiere: şiruri de bărbaţi îmbrăcaţi în costume de luptă, generalii purtînd săbii din bronz încă foarte tăioase, iar soldaţii ţinînd nişte arme de lemn care putreziseră de mult. Toţi cei şase mii priveau drept înainte, fiecare chip fiind unic, modelate după cele ale războinicilor din acele vremuri îndepărtate. Şirurile lor se pierdeau în umbrele clădirii de beton care fusese construită pentru a-i proteja, iar în capătul îndepărtat, nişte restauratori lucrau la refacerea războinicilor care erau scoşi la

lumină în fiecare zi din lutul solidificat în care alte cîteva sute încă mai erau îngropaţi.

Indiferent de cîte ori o vedea, lui Li i se părea o privelişte minunată, dar, în ziua aceea, gîndurile i se îndreptau tot timpul spre femeia de lîngă el. Ar fi vrut s-o atingă. Ar fi vrut să-i mîngîie părul, conturul feţei, s-o îmbrăţişeze. Mai ales în Xi'an, unde, şi el, era un turist, ca şi ea, simţea o nouă apropiere şi era sigur că ea simţea la fel.

Ştia că, în această privinţă, se deosebea de majoritatea chinezilor, care erau distanţi faţă de străini şi nu priveau cu ochi buni deschiderea faţă de cei din afara familiei şi prietenii apropiaţi. Mama lui încercase să-l crească aşa cum ar fi făcut-o tatăl său şi povestirile dinainte de culcare fuseseră despre felul degajat al tatălui său, despre gesturile sale de afecţiune şi despre felul cum rîdea, uneori, chiar şi de sine însuşi. Li ştia că el nu reuşise niciodată acest lucru – numai americanii puteau s-o facă, se gîndea el – dar ştia că era mai deschis decît majoritatea chinezilor, mai dispus să ofere ceva din sine însuşi, dacă atenţia îi era atrasă.

O privi pe Miranda cum se uita concentrată la războinicii de dedesubt. Era îmbrăcată ca atunci cînd o văzuse prima oară la aeroport, cu un costum albastru sobru, cu bluza albă încheiată pînă la gît, cu geanta pătrată din piele neagră agăţată pe umărul stîng, şi ieşea în evidenţă printre turiştii îmbrăcaţi lejer care se îngrămădeau în spatele lor. Oare de ce nu îşi adusese lucruri mai lejere din America? se întrebă el. Nu se aşteptase nici măcar la cîteva ore de relaxare? Probabil că nu. Venise acolo ca să lucreze şi să facă faţă hazardurilor călătoriei şi unei ţări unde atîtea lucruri erau străine.

Simţi un val de tandreţe pentru ea, pentru că îndrăznea să încerce atîtea în atît de puţine zile. Şi ar fi vrut s-o atingă.

„Nu acum. Nu încă." Îşi îndreptă atenţia din nou spre priveliştea de jos: războinicii care stăteau în picioare, şi arcaşii îngenunchеaţi, caii cu ochii mari care scurmau pămîntul, arcaşii care stăteau în picioare, privind atenţi. Toată lumea e în gardă, îşi spuse el. Mai ales Miranda. Poate, cînd o să se simtă mai relaxată; cînd o să simtă, ca şi mine, plăcerea de a fi împreună...

– Chiar credea că or să-l apere? întrebă Miranda.

Li reveni cu gîndul la războinici şi la cel care ceruse crearea lor.

– Era primul împărat al Chinei, cel care a unificat toate provinciile ce se războiau. Îmi închipui că a crezut că tot ce decreta el se şi înfăptuia.

– Trebuia să-i fi fost tare frică de moarte, dacă a cerut ca o armată întreagă să-l însoţească.

– Se aştepta ca lumea cealaltă să fie la fel ca asta şi era hotărît să fie pregătit pentru ea. E uluitor cum ne putem amăgi cu gîndul că putem face faţă oricăror încercări care ne-ar aştepta.

Uitîndu-se la războinici, fu conştient de privirea scurtă pe care i-o aruncă Miranda şi de faptul că era uşor încruntată, încercînd să-l înţeleagă. Fără să se gîndească, spuse:

– Îmi place cînd te încrunţi. Parcă ai încerca să îngenunchezi întreaga lume, s-o capturezi şi s-o stăpîneşti.

Ea făcu ochii mari. Li îi întîlni privirea şi fu copleşit de dorinţă. Îşi încleştă mîinile pe balustrada din faţa lui.

– În cazul unora, o încruntare ar fi echivalentul unei uși închise, spuse el forțîndu-se să țină dorința la distanță, dar, la tine, e ca un salut.

Oftă și se întoarse pentru a merge mai departe, urmînd un grup de turiști.

– Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

– Nu, aprobă ea mergînd lîngă el.

Geanta îi alunecă de pe umăr și ea scoase o exclamație de supărare. Li o ridică și, ca să nu atragă atenția asupra nervozității ei, Miranda spuse:

– Ai zis că oamenii se amăgesc singuri, crezînd că pot face față viitorului, nu?

– Ah, sigur, în multe privințe. Eu am crezut că o s-o pot salva pe Wei. Am crezut să o să pot să-mi cresc copiii singur, mai bine ca alții, deoarece îmi închipuiam că dragostea poate să învingă toate obstacolele. Am crezut...

– Şi s-ar putea să nu reușească.

El ridică din sprîncene.

– Credeam că americanii sînt de părere că poate.

– Da? De ce?

– Pentru că sînt niște romantici.

– Încă una din afirmațiile tale generale.

– Dar, sigur, americanii cred în finaluri fericite și că, la acestea, se poate ajunge numai prin dragoste.

– Unii americani. Dar mulți ar spune că banii sînt calea spre un final fericit. Şi oamenii de pretutindeni – chiar și tu, sînt sigură – ne acuză că iubim banii mai mult decît orice altceva.

El încuviință.

– Am spus asta despre americani, la fel ca şi alţii, probabil pentru că sîntem invidioşi pe America, iar invidia naşte lipsa logicii. Uneori, cred că americanii consideră că puterea iubirii e mai mare decît cea a banilor, într-adevăr, mai mare decît orice altceva.

– Şi nu eşti de acord cu asta.

– Nu. Tu eşti?

– Aş vrea să fiu, spuse ea şi făcu o pauză. Ştiu că dragostea nu e de ajuns întotdeauna, dar mi-ar plăcea să cred că majoritatea oamenilor ar pune-o înaintea banilor, puterii şi bunurilor materiale. Oricine a iubit, chiar şi numai o dată, n-ar considera banii şi puterea suficient de atrăgătoare pentru a risca s-o piardă.

– Asta am vrut să spun prin romantic, spuse el încet.

– Da, poate.

Dar el voia ca ea să înţeleagă şi, spre propria-i surprindere, pentru că nu recunoscuse niciodată acest lucru în faţa cuiva, spuse:

– Invidiez romantismul, acea încredere minunată în faptul că iubirea, magia şi bunătatea triumfă. Cînd eram tînăr, credeam în îngeri; forţe blajine din univers care aduc siguranţă acolo unde există primejdii, bucurie unde e disperare, dragoste unde e ură. Dar prea multe din visele mele au fost spulberate ca să mai cred în îngeri; lumea mea solidă s-a prăbuşit de prea multe ori. Mi-ar plăcea să cred în bunătate, dar chiar şi asta e greu în China de azi. De fapt...

Întîlni privirea Mirandei şi, în ochii ei, văzu o căldură care îlului, amuţindu-l.

– De fapt? întrebă ea.

El oftă.

– De fapt, mi se pare imposibil ca vreunul dintre noi, trăind într-o cultură născută din dictatori militari, împărați, naționaliști și comuniști, am putea să credem cu adevărat în puterea unui alt lucru în afară de... putere.

– Ce lucru îngrozitor poți să spui. Totul trebuie să ți se pară atît de sumbru... ca și cum te-ai fi rătăcit într-o peșteră și lampa ți s-a stins, astfel că nu mai știi pe unde ai venit și nu vei ști niciodată. De ce nu te întinzi să mori?

– Pentru că nu facem asta niciodată. Întotdeauna mergem mai departe. Ne e greu să ne închipuim asta, cînd ne gîndim la istoria lumii, dar ceva ne împinge să mergem mai departe, chiar și în mijlocul unor orori inimaginabile. Poate căutăm altă lampă. Sau o ieșire, pentru că refuzăm să credem că nu mai există nici una. Sau, poate, romantism. Deși nu m-aș lăsa păcălit de vise frumoase.

– De ce nu crezi în ele? Uneori se împlinesc.

– Nu prea des. Sau nu destul de des.

Ea îi studie chipul.

– Ai renunțat la toate visele?

El ridică din umeri ușor.

– Nu se pune problema de a renunța. Le-am respins pentru că nu mi se potriveau. Într-un fel, cred că și tu ai făcut la fel: ai avut visul tău despre o iubire între doi oameni, dar ai renunțat la el în favoarea unei vieți liniștite împreună cu copiii tăi și profesia ta.

Ea se întoarse să-l privească. Li ar fi continuat, dar deja era prea multă tensiune între ei. Tensiune, dar și altceva, se gîndi el: sentimente care îi apropiau chiar și atunci cînd păreau să se distanțeze unul de altul din cauza diferenței de opinii.

O văzu uitîndu-se pentru ultima oară la arcaşii care stăteau umăr lîngă umăr, scrutînd orizontul după pericole, după care se întoarse.

– Pe aici, spuse el conducînd-o spre ieşire.

Cînd ieşiră, clipiră din cauza luminii puternice a soarelui. Îşi puseră ochelarii de soare şi Miranda îşi puse pălăria neagră de pai cu o panglică din rejansă. Se aflau pe o alee cimentată străjuită de crizanteme mari şi mireasma toamnei îi învăluia.

– Eşti pregătită pentru masa de prînz? o întrebă el.

Ea încuviinţă şi porniră spre maşina închiriată. Aflîndu-se la volan, el îşi dădu seama, după chipul ei, că se gîndea că merge cu o viteză prea mare, ca toţi şoferii chinezi, fără să le dea atenţie bicicliştilor şi pietonilor. Ei bine, are dreptate, îşi spuse el, dar probabil că sînt prea bătrîn ca să-mi schimb felul de a conduce. Şi cît de curajos şi politicos din partea ei că nu mă ceartă sau că nu-mi cere măcar să merg mai încet.

Intrară într-un mic restaurant situat pe o stradă îngustă între două clădiri dărăpănate.

– În curînd, acestea vor dispărea, spuse Li. Sînt prea vechi şi prea mici ca să fie renovate. Bănuiesc că primăria va încerca să păstreze una sau două, ca piese de muzeu. Restul vor fi transformate în zgîrie-nori.

– Ar trebui să fii mulţumit. Compania ta va avea mult de lucru.

Se aşezară la o măsuţă pe care erau aşezate vase de porţelan, beţe şi un ceainic aburind. Li umplu ceştile.

– Mulţumeşte acea parte din mine căreia îi place să trăiască bine, dar mai e o parte care nu vrea să piardă chiar tot trecutul.

– Dar nu ţi-a plăcut acest trecut.

– În cea mai mare parte.

– Ce anume ai vrea să păstrezi?

– Credinţa în artă şi poezie: glorii care n-au nici o legătură cu banii sau puterea. Credinţa că nu sîntem vinovaţi pentru ce-a fost ţara noastră în trecut şi nu complet vinovaţi pentru ceea ce devine astăzi.

– Foarte trist.

– Ah, nu vreau să mă plîng. Doar că nu sînt... cum spuneţi voi în America? Corect din punct de vedere politic. Şi, uneori, asta face ca viaţa să fie dificilă. Vrei să comand pentru amîndoi?

– Da. Am putea să mîncăm „lazi jiding" şi „mogu dufu"?

El zîmbi larg.

– Poţi să mănînci orice mîncare a cărei denumire poţi s-o pronunţi.

Îi simţi privirea aţintită asupra lui cînd comandă şi o întrebă:

– Ce e?

– Astăzi nu te-ai mai uitat în spate. Pentru că nu crezi că e cineva aici?

– Credeam că n-o să mai vorbim despre asta.

– Dar nu pot să nu mă gîndesc. Cum se poate ca un lucru atît de mărunt, ca ducerea unei scrisori, să pună oamenii în pericol...

– Parcă ar fi un film cu James Bond, zise el degajat.

– În Beijing a fost suficient de real ca să te îngrijoreze.

– Ţi-am părut îngrijorat?

– Da. Chiar dacă încercai să nu arăţi.

– Ah, deja mă cunoşti prea bine, spuse el zîmbind. Ei bine, e real, dar nu periculos. E aşa cum ţi-am spus: enervant.

– Sheng crede că e grav, nu? Ai început să te uiţi în spate după ce ne-am întîlnit cu el. Înseamnă că el te-a avertizat.

– Într-adevăr, spuse Li uimit de faptul că ea făcuse acea legătură.

– S-a gîndit că ai putea avea de suferit, la fel şi el şi, poate, chiar compania, nu? Totul din cauza mea, zise ea împingînd farfuria la o parte. Trebuie să ne întoarcem la Beijing. Nu pot să te pun într-o situaţie riscantă, nu e drept. Eu o să mă întorc în America, dar tu vei rămîne aici.

– Nimeni nu poate judeca asta mai bine ca mine. Ţi-am spus: din moment ce preşedintele vostru vine aici, n-or să facă altceva în afară de urmărire. Miranda, aici sînt la mine acasă; îi cunosc atît locurile sigure, cît şi pe cele periculoase. Trebuie să mă laşi pe mine să judec dacă sînt în primejdie sau nu.

Ea îl privi şi Li ştiu, după bătăile rapide ale inimii, cît de plină de pasiune îi fusese vocea, poate chiar de disperare. Nu avea s-o lase să plece. Şi, acum, ea ştia acest lucru.

După cîteva clipe, ea spuse:

– Nu vreau să-mă întorc la Beijing atît de repede. Dar, în clipa în care o să crezi că există un pericol...

– O să-ţi spun. Îţi promit asta. Şi, acum, n-o să mai vorbim despre asta. N-ar trebui să te împovărez cu problemele mele cînd ai propria ta muncă la care să te gîndeşti. Povesteşte-mi; ce ai făcut ieri?

– Nu prea pare o povară, ci, mai degrabă, încredere.

El fu surprins şi, ciudat, cuprins de tristeţe. Ce-i asta, de ce mă simt aşa? se întrebă el. Pentru a acoperi momentul de linişte, dădu să pună în farfurii, dar ea i-o luă înainte. Pentru prima oară, ea fu cea care puse porţiile în farfurii şi, la tristeţea lui Li, se adăugă plăcerea profundă pe care o simţi văzînd naturaleţea cu care o făcea.

– Pari foarte trist, spuse ea şi Li îşi dădu seama că, după anii în care învăţase să-şi păstreze chipul total inexpresiv, deodată, redevenea deschis, chipul şi vocea lui îi trădau emoţiile, spulberîndu-i carapacea protectoare. „Dar e o libertate pe care n-am mai simţit-o de multă vreme. Atîta timp cît acest lucru se întîmplă numai în prezenţa Mirandei..."

– Am simţit tristeţe, într-adevăr, pentru că, deodată, mi-am dat seama cît de puţini oameni ar putea să spună, aşa cum ai zis tu, că le acord încrederea mea.

– N-ai încredere în oameni?

– Nu-mi dau voie mie însumi să am încredere.

Miranda clătină din cap, ca şi cum nu putea să înţeleagă aşa ceva. Chelneriţa le umplu paharele cu bere şi mîncară în linişte, pînă cînd Miranda îl întrebă:

– Unde ai învăţat engleza?

– La şcoală. Autorităţile au repartizat limbile pe clase şi clasa mea avea engleză.

– N-ai ales-o tu?

– Pe vremea aceea, nu aveai voie să alegi nimic. Toate astea se schimbă acum.

– Cîţi ani aveai cînd ai început?

– Şapte. O vîrstă bună pentru a începe să înveţi o limbă străină, cînd memoria e ca un burete. La zece ani, am

descoperit minunile literaturii occidentale; de atunci, m-am îndrăgostit de Shakespeare şi Euripide, de Trollope şi Dickens, Çervantes, Eliot, Rousseau, Swift...

– Ai putut să faci rost de toate cărţile astea?

– Erau ale tatei. A lăsat patru cutii de cărţi cînd s-a întors în America. Toate aveau numele lui scris în interior, pe unele cu scrisul lui, pe altele cu scrisul altora. „Crăciun fericit, dragă John, mama şi tata." Chestii de genul ăsta. Preferata mea e cea a mătuşii Mildred: „Asta e pentru momentele cînd îţi vine să scuipi lumea, John; nimic nu se compară cu cîteva crime şi trădări shakespeariene ca să fii mai mulţumit de viaţa ta." Mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe mătuşa Mildred.

– Şi mie, spuse Miranda zîmbind. Copiii tăi ştiu engleză?

– Da, foarte bine. Engleza este cu adevărat singura limbă de circulaţie mondială şi tinerii, dacă sînt ambiţioşi, ştiu că trebuie s-o înveţe. Acum, povesteşte-mi despre munca ta. Te-am mai rugat, ai uitat?

– Da, dar e atît de mult de povestit...

Tocmai acela era farmecul, îşi spuse Li în timp ce Miranda îi povestea despre colaborarea ei cu Yun Chen din ziua precedentă şi despre întîlnirea de după-amiază de la Ţesătoria Baoxiang. Aveau atîtea lucruri despre care să vorbească, atîtea de învăţat, de împărtăşit şi pe care să clădească ceva.

„Pentru ce?"

N-are importanţă, îşi spuse el. Sau, cel puţin, e prea curînd ca să aibă importanţă.

– ... capre, spunea Miranda. Cele mai bune din lume sînt lîngă Deşertul Gobi.

– Ai studiat caprele? întrebă Li amuzat. Bineînţeles că ştiu că de la ele se obţin fibrele de caşmir, dar de ce le studiezi?

– Ca să aflu totul despre fibre, aşa încît să ştiu ce pot şi ce nu pot să fac la un model.

– Ciudat, spuse el gînditor. Îmi plac puloverele de caşmir; ai crede că am pus cîteva întrebări în legătură cu felul în care se fac. Povesteşte-mi despre capre.

Mîncară încet şi Li o ascultă pe Miranda, plăcîndu-i sunetul vocii ei şi pasiunea de pe chipul ei cînd îl văzu interesat. Ea descrise cum erau pieptănate caprele primăvara, cum lîna era spălată, vopsită şi toarsă, tricotată, mai mult la maşini, cum se amestecau firele aspre cu cele de pe burtă, mai fine, pentru a obţine fibre mai ieftine, de calitate inferioară.

– Articolele cele mai scumpe sînt numai din firele de pe burtă şi manual, la războaie, iar monitoarele verifică tot timpul rezistenţa fibrelor, forma, mărimea, egalitatea cusăturilor, dimensiunea butonierelor, toate în acelaşi timp. Şi monitoarele de la Baoxiang sînt cele mai bune din cîte am văzut vreodată. Ei ştiu că, fără ele, întregul proces s-ar da peste cap şi găsesc că e grozav că sînt atît de importanţi.

– Ţi-au spus ei asta? întrebă el surprins.

– Bineînţeles că nu. Cînd mi-ar spune ceva personal un chinez sau o chinezoaică? Am văzut pe chipurile lor, în felul în care lucrau şi în care vorbeau despre munca lor. Sînt mîndri de ei înşişi.

– Şi ţi-a plăcut asta.

– I-a făcut să pară umani.

– Ai mulţi prieteni? o întrebă el brusc.

Ea făcu ochii mari.

– Bineînţeles.

– Mulţi?

– Atîţia cîţi îmi trebuie. Cred că sîntem norocoşi dacă avem chiar şi cîţiva prieteni; sîntem atît de ocupaţi şi preocupaţi de propriile noastre vieţi. Sînt mulţi oameni pe care îi văd din cînd în cînd... nu sînt prieteni foarte buni, dar destul de buni. Şi mă văd cu părinţii mei de două, trei ori pe săptămînă; e bine pentru copii să fie apropiaţi de ei.

El sesiză nota defensivă din glasul ei şi ar fi vrut s-o întrebe mai multe – „destul de buni pentru ce?" – dar renunţă.

– Eu am doi prieteni apropiaţi, spuse el gînditor, un bărbat pe care-l cunosc de cînd eram la facultate şi o femeie de vîrsta mamei mele, care e foarte înţeleaptă şi la care ţin foarte mult. Cunosc o mulţime de oameni, bineînţeles, pe cîţiva dintre ei mai bine decît pe ceilalţi.

– De ce ai numai doi prieteni cu adevărat apropiaţi?

– Pentru că e mai uşor să fii singur decît să încerci să te faci înţeles.

– Ah, ce snob sună.

– Vrei să spui elitist. Ei bine, dacă sînt, e chiar atît de rău?

– Da, dacă eşti singur.

Atunci o înţelese el. „Destul de buni pentru a ţine la distanţă singurătatea, a ţine companie la masă, a verifica o idee, a umple orele tăcute ale serii." Privirile li se întîlniră şi el făcu o mişcare ca pentru a-i atinge braţul, dar se opri înainte să devină ceva mai mult decît o zvîcnire de muşchi. Chiar dacă ar fi fost pregătiţi pentru aşa ceva, nu s-ar fi cuvenit. Nu în public. Nu în China.

Chelneriţa aduse supa, dar nici unul dintre ei nu făcu vreo mişcare; rămaseră tăcuţi, uitîndu-se pe fereastră la agitaţia continuă de pe stradă. Peste cîteva clipe, chelneriţa apăru din nou cu un alt ceainic şi luă supa. Restaurantul se goli. Li se trezi la realitate.

– Am stat aici atît de mult... Sperasem să te duc să vezi şi alte locuri, dar poate că vrei să te odihneşti puţin, în schimb.

– Da, îţi mulţumesc că ai spus asta. A fost o zi atît de plină şi aş vrea să fiu... aş vrea să mă gîndesc puţin.

„Aş vrea să fiu singură." Asta fusese cît pe ce să spună. Şi avea dreptate, se gîndi el; trebuiau să stea puţin separaţi, să facă o pauză după nervozitatea care îi stăpînise toată ziua. A lui mocnise dincolo de suprafaţă, făcîndu-l să fie conştient de fiecare mişcare a ei şi ale amîndurora, aplecîndu-se unul spre celălalt, apoi, depărtîndu-se, ca nişte dansatori care aproape că se atingeau, dar nu o făceau. Miranda scăpase şervete şi geanta, se mişcase pe scaun, răsucise beţele între degete, îşi trecuse mîna prin păr... arătase într-o mulţime de feluri cît de conştientă era că se afla în călătorie cu el şi cum trecuseră imperceptibil de la prietenie la dorinţă.

– O să ne întoarcem la hotel, spuse el cînd se aflau în maşină. Poate bem ceva înainte de cină? E un bar foarte plăcut în hol.

– Da. Îţi mulţumesc, Li; a fost o zi minunată.

Cînd îi rosti numele, vocea i se frînse şi tuşi, iar Li îşi dădu seama cît de rar îl folosise ea. De fapt, aproape niciodată. Ca şi cum, dacă îi rostea numele, îşi amintea că el era străin, se gîndi el cu tristeţe.

În holul hotelului, ea se întoarse.

– Or să înceteze să te mai urmărească după ce o să plec? Cînd o să mă întorc acasă?

– Nu ştiu. Trebuie să le dea de lucru tuturor acelor indivizi care se ocupă de supraveghere.

– Ce o să faci? După ce-o să plec eu?

– Nu mă gîndesc la asta. Nu mă gîndesc decît că o să beau ceva cu tine şi, după aceea, o să luăm cina.

Ea zîmbi slab şi se întoarse să plece. Li aşteptă pînă cînd uşile liftului se închiseră în urma ei şi se aşeză pe un fotoliu, aşteptînd. „De ce? Ce importanţă are dacă văd sau nu cine ne urmăreşte?" Nu exista nici un răspuns. Doar voia să ştie.

Rămase tăcut. După aproape o oră, era sigur că zărise doi bărbaţi în costume care ar fi putut fi cei care îi urmăreau. Trebuie să fie doi, se gîndi el, în caz că fiecare dintre noi merge în altă parte. Îi privi cum răsfoiau reviste prin fumul care se înălţa din ţigările ce le atîrnau de buze, cum lăsară revistele jos, îşi aprinseră alte ţigări de la chiştoacele celor-lalte, luară nişte ziare, întoarseră pagini. Din cînd în cînd, îşi ridicau privirile, uitîndu-se în jur şi trecînd peste Li fără nici o expresie pe chipuri. Dar el ştia că ei erau.

Totuşi, nu îi servea la nimic faptul că îi identificase. Nu putea să-i împiedice; nu putea să-i evite. Făceau parte din peisaj şi el nu putea să facă absolut nimic.

„La naiba." Se ridică. Trebuia să viziteze o prietenă, după care avea să se ducă în cameră. „Pe Miranda şi pe mine ne aşteaptă o seară întreagă şi, în afară de asta, nimic nu mai contează. N-o să ne mai gîndim la nimic altceva: noi doi, împreună, în seara asta."

Capitolul 6

Miranda încuie uşa camerei de hotel, îşi aruncă pantofii din picioare şi oftă adînc, bucuroasă că era singură. Dînd drumul şi celorlalte haine pe jos, îşi puse halatul de baie pe care îl găsi în dulap şi se aşeză la o masă sculptată, la fe-reastră. Ar fi vrut să sune acasă; simţea nevoia să le audă glasurile şi să fie trasă în vieţile lor: departe de aceea, într-ale lor. Dar se opri imediat cum începu să formeze numărul centralei hotelului. Unde îi era mintea? Ora cinci după-amiază în Xi'an – la fel ca la Beijing, din moment ce, în mod ciudat, toată China îşi fixează ceasurile după ora Beijing-ului – însemna ora două dimineaţa în Boulder. Părinţii ei, copiii, cîinele şi pisica dormeau, cu siguranţă, şi s-ar fi speriat teribil dacă i-ar fi trezit telefonul. Părinţii ei ar fi sărit din pat. „Miranda... drogată de banditii chinezi... răpită... închisă de comunişti... călcată de biciclete... pierdută pentru totdeauna." Copiii ei s-ar fi gîndit... ce-ar fi gîndit copiii ei? Nimic. Ar fi dormit tun.

Zîmbi, închipuindu-şi cum dormeau în aşternuturile răvăşite, fără să simtă sărutul ei seara tîrziu pe frunte şi

obraz. Dar, chiar cînd zîmbi, avu un senzaţie de pierdere şi de lipsă de legătură, ca şi cum, departe de orbita vieţilor lor, nu mai ştia cine e.

„Totul e atît de diferit, atît de incredibil... aş vrea să vă povestesc despre..."

Nu, nu asta vrusese să le spună cînd se repezise la telefon. Adevărul era că voia să vorbească despre Li.

Nu avea importanţă că putea să anticipeze privirile încruntate ale părinţilor ei şi să le audă avertismentele; tot voia să vorbească despre el. Voia să se audă rostindu-i numele; voia să-şi verifice sentimentele descriindu-l. Voia să pară că făcea parte din viaţa ei mai mult vorbind despre el cu cei de acasă.

Dar nu putea s-o facă. Nu în seara aceea, oricum. Şi, poate, deloc. Dacă stătea să se gîndească mai bine, nu era sigură că voia să le suporte ostilitatea numai ca să poată vorbi despre Li.

– Li, spuse ea cu glas tare şi fu ca şi cum i-ar fi putut simţi numele pe limbă.

Dar acest lucru o făcu să devină agitată şi începu să se plimbe prin apartament. Acesta era împărţit în două de un birou lung din lemn de mahon cu un televizor într-un capăt, care se rotea pentru a fi cu faţa spre dormitor sau spre sufragerie. Miranda îl porni şi se uită la un buletin de ştiri CNN despre apropiatele alegeri din Congresul Statelor Unite, după care continuă să se plimbe de colo-colo, înconjurînd cele două canapele îmbrăcate în mătase, măsuţa de cocteil sculptată, singura lampă cu un bec prea slab pentru citit. Se opri în dreptul ferestrei care ocupa un perete. Hotelul avea patru părţi şi era construit în jurul unui lac, dar

camera ei avea vedere spre față, astfel că avea priveliștea unui pîrîiaș pe marginile căruia erau bolovani și niște tufe joase sculptate sub forma unor animale. Un pod mic traversa pîrîul și pești sclipitori se vedeau înotînd chiar dincolo de suprafață ca niște panglici portocalii. Era atît de perfect, de calm și de armonios încît ar fi vrut ca Li să fi fost acolo cu ea, să împartă acele momente amîndoi.

Dar tocmai se bucurase că era singură.

Își turnă ceai dintr-un termos greu din oțel într-o ceașcă de porțelan pe care erau pictați crini cu margini aurii. Apoi se întoarse în dormitor și se uită la bluza împăturită și pusă la suprafața valizei deschise. Cum putea fi atît de șifonată, cînd ea o împachetase cu atîta grijă? O luă, o scutură și o privi cu un ochi critic. Nimic nu-i plăcea la ea. Chiar dacă ar fi călcat-o, tot s-ar fi văzut că era o bluză purtată mult. Era o bluză pentru birou: respectabilă, decentă și lipsită de farmec. Vorbea mult despre datorie și reprimare și nu spunea nici un cuvînt măcar despre o seară plăcută petrecută în oraș.

Li s-ar fi simțit jignit dacă s-ar fi îmbrăcat cu ea. Ar fi crezut că ea nu ținea îndeajuns la el, că nu-i păsa suficient de eforturile lui de a face călătoria cît mai plăcută, ca să dea mai multă atenție felului în care arăta.

„Ei bine, asta e. Cum spune mama, Nu trebuie decît să ai o față curată."

Oricum, altceva nu avea. Toate celelalte lucruri se aflau în camera de hotel din Beijing.

Găsi o masă de călcat în debara și o desfăcu. Apoi, întinse bluza pe ea și se pregăti să înceapă s-o calce. Rămase, însă, cu fierul poziționat deasupra uneia dintre

mîneci. Stătea nemişcată. „Nu pot s-o îmbrac. Pur şi simplu, nu pot. Nu vreau ca el să fie jignit. Şi eu vreau să simt că sînt deosebită."

Aruncă bluza la loc în valiză. Trebuia neapărat să găsească altceva.

Dimineaţă, cînd se dusese la micul dejun, se oprise în faţa vitrinei unui boutique din hol. Acolo văzuse o bluză cu nişte flori viu colorate şi o rochie – un fel de albastru – care parcă avea irizaţii; nu îi dăduse prea multă atenţie. Dar bluza şi rochia erau încă în vitrină cînd coborî ea, magazinul era încă deschis, iar femeia din spatele tejghelei, care purta o rochie neagră cu o croială perfectă, spuse într-o engleză la fel de perfectă:

– Bine aţi venit. Ce doriţi să vă arăt?

Părea incredibil de bătrînă. Chipul, brăzdat de o mulţime de riduri fine, era încadrat de un păr complet alb strîns într-un coc şi fixat cu un pieptene de fildeş; mîinile îi erau aproape transparente, cu vinişoare ieşite în relief care se intersectau asemeni scrierii chinezeşti. Îi ajungea Mirandei numai pînă la umăr, dar se ţinea la fel de dreaptă ca o tînără, chipul îi era alert şi ochii, negri şi plini de viaţă. Miranda o plăcu.

– Aş vrea să probez bluza aceea şi rochia, spuse ea.

Femeia o privi.

– Cred că bluza nu vi se potriveşte. Florile sînt prea mari pentru faţa dumneavoastră delicată. O să vă arăt ceva ce vi s-ar potrivi mai bine. Rochia ar fi perfectă, deşi mai am şi alte modele pe care s-ar putea să doriţi să le vedeţi. Vă rog..., spuse ea dînd la o parte o draperie grea aurie, astfel

încît Miranda să poată intra în camera de probă. O clipă, adăugă apoi şi plecă, lăsînd draperia să cadă la loc.

Camera de probă era spaţioasă, mochetată, cu două scaune îmbrăcate în damasc şi o vază de podea plină de crizanteme arămii şi aurii. Pereţii şi tavanul erau îmbrăcaţi; pe unul din pereţi, nişte becuri aurii încadrau o oglindă cu ramă din bambus pe care erau sculptaţi păuni. Miranda se privi în ea, întrebîndu-se ce căuta acolo. Nu avea nevoie de haine noi. Şi, chiar dacă avea, după felul cum arăta camera de probă, nu îşi permitea nimic de acolo.

Văzu în oglindă cum femeia dădu draperia la o parte şi apăru cu un braţ plin de mătăsuri de toate culorile.

– Începem cu rochiile? întrebă ea agăţîndu-le pe o vergea de alamă care se întindea de-a lungul unui perete. Vreţi s-o alegeţi pe cea pe care vreţi s-o probaţi prima?

Culorile erau vii şi Miranda mijì ochii pentru a le mai diminua strălucirea.

– Nu aveţi nimic mai potolit?

– Am şi alb şi galben deschis, dar... chiar vreţi aşa ceva?

Miranda îi aruncă o privire scurtă.

– Nu, spuse ea după o clipă. Mă gîndeam la...

Întinse mîna şi o trecu uşor peste rochii. Degetele i se opriră asupra uneia de un roşu ca cireaşa, dar în nici un caz nu se vedea îmbrăcată în aşa ceva, aşa că trecu la una verde ca jadul şi, apoi, la cea albastră pe care o văzuse în vitrină, albastru-păun, cu o fustă lungă şi despicată, cu un cordon lat argintiu şi fără mîneci.

– Dacă aveţi acest model mărimea mea...

– Aceasta e mărimea patru americană. A dumneavoastră, cred.

Miranda încuviinţă. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Se afla pe mîinile unei experte. Se privi în oglindă cînd femeia îi vîrî rochia pe cap şi îi trase fermoarul la spate.

Mica încăpere păru să se lumineze deodată, ca şi cum cineva ar fi aprins lumina brusc: totul era mai strălucitor, mai pozitiv, mai incitant. Rochia îi venea perfect, mulîndu-se pe trupul ei subţire, decolteul părînd mai adînc (ce se întîmplase cu decolteul care, pe umeraş, păruse potrivit pentru o şcolăriţă?) şi fusta, lungă pînă la glezne, era despicată pînă la pulpă. Braţele dezgolite îi păreau mai catifelate şi mai lungi ca de obicei, iar gîtul îi ieşea din decolteu cu o graţie pe care nu îşi închipuise că o poseda.

– Vai, spuse femeia oftînd.

Miranda îi întîlni privirea în oglindă şi simţi un val de afecţiune. Parcă s-ar fi întors în timp şi era din nou cu mama ei, căutînd haine pentru şcoală în zilele lungi şi fierbinţi care anunţau sfîrşitul verii.

– Îmi stă bine? întrebă ea.

Femeia zîmbi.

– Arăţi minunat. Şi fericită.

Miranda se încruntă. Făcu un pas în spate şi se mişcă stînjenită în mătasea fină. Se simţea expusă şi vulnerabilă. Materialul era atît de uşor, încît parcă ar fi fost înveşmîntată în aer, fără greutatea liniştitoare a lînii sau bariera bumbacului scrobit care să o apere. Iar silueta ei – cu siguranţă mai înaltă şi mai dreaptă ca de obicei? – era atît de albastră: un albastru vibrant şi inconfundabil.

Nici o femeie n-ar fi putut să se ascundă îmbrăcată cu rochia aceea, sau să treacă neobservată.

– Nu sînt eu, murmură ea.

– Sau asta eşti dumneata cu adevărat, zise femeia cu blîndeţe.

Miranda îşi desfăcu mîinile sub bărbie, atingîndu-şi vîrfurile degetelor între ele, şi îşi privi chipul.

– Vezi? spuse femeia. E la fel. Nu e mai frumos ca înainte, nici măcar mai drăguţ. Dar, acum, oamenii se vor uita la dumneata. Ba mai mult decît atît: te vor vedea.

Miranda făcu ochii mari surprinsă. De unde ştia femeia aceea că aşa simţise mereu: că oamenii priveau prin ea, nu la ea? De fapt, asta vrusese întotdeauna: să treacă neobservată, să găsească un locşor unde nu existau surprize sau crize; un loc care să fie al ei şi unde să ştie exact ce se aştepta din partea ei. Un loc unde putea să fie liniştită şi să nu o preseze nimeni. Unde să fie invizibilă.

„Nu face valuri." Părinţii ei o învăţaseră asta. „Viaţa e dură; nu te întinde mai mult decît ţi-e plapuma, nu te amesteca în treburile altora. Or să te vlăguiasca cu nevoile lor şi n-o să mai ai nici un pic de energie pentru tine însăţi."

Şi Jeff fusese de aceeaşi părere. Tot ce putea să facă era să se ocupe de ceea ce îi era aproape şi familiar.

Miranda se privi în oglindă încruntată. „Toată viaţa am fost înconjurată de oameni temători."

Dar, acum, izbitor de albastră, cu părul strălucitor deasupra mătăsii viu colorate, se gîndi că nu trebuia să excludă la infinit toate posibilităţile la care renunţase cu ani în urmă. Poate că meritau o reconsiderare. Oare chiar ar fi fost atît de rău dacă ar fi ieşit din mulţime... şi ar fi devenit vizibilă?

Sau – cum se spunea în lumea modei – dacă ar fi făcut o afirmaţie?

Ce fel de afirmaţie?

Ah, habar n-am, îşi spuse ea supărată.

– Poate vrei să mai probezi şi celelalte rochii, spuse femeia.

Miranda se uită la ea şi îi văzu privirea plină de căldură.

– Cum te numeşti? o întrebă ea.

– Ye Meiyun, spuse femeia înclinîndu-se uşor, aproape ca o plecăciune. Şi tu eşti Miranda Graham.

Miranda o privi uluită.

– Te-am văzut azi-dimineaţă, cînd ai ieşit din lift ca să te duci la masă şi l-am întrebat pe recepţioner cine eşti. Iartă-mă, dar eram curioasă.

– Din cauza prietenului care era cu mine.

– Da, erai cu Yuan Li.

– Îl cunoşti?

– De foarte multă vreme. Înainte să vin la Xi'an, soţul meu era profesor în Beijing; era foarte bun prieten cu Yuan Li. După ce soţul meu a murit, Li şi cu mine am devenit apropiaţi, aşa cum fac adesea supravieţuitorii. M-a ajutat să-mi deschid magazinul şi mi-a sugerat să vin la Xi'an; cunoştea cîţiva proprietari de magazine aici care ar fi putut să mă ajute şi să-mi fie prieteni şi s-a gîndit că mi-ar fi mai uşor într-un oraş mic.

– Dar are trei milioane de locuitori!

– Asta înseamnă oraş mic, în China. Iar proprietării de magazine alcătuiesc mica lor comunitate într-un oraş. Chiar şi la New York fac asta, la fel ca pretutindeni în lume. Oameni cu interese, pasiuni şi origini comune.

– Ai fost la New York? Cînd?

– Cel mai recent, anul trecut. Şi la Chicago.

– Şi tot te-ai mai întors în China?

– Bineînţeles. Aici e casa mea.

– Dar...

– Te gîndeşti că ar fi normal să vreau să rămîn în America, pentru că e mai bine acolo. Şi, într-adevăr, multe lucruri merg mai bine. Dar ce ţi-am spus în legătură cu proprietarii de magazine e valabil pentru toată lumea. Interese, pasiuni şi origini comune... nu crezi că astea sînt cele mai importante lucruri în viaţă?

– Nu mai mult decît libertatea.

– Ah, am impresia că asta ar spune unul dintre candidaţii voştri la preşedinţie. Libertatea e de mai multe feluri, draga mea, şi numai munca poate face ca libertatea să ia amploare şi o poate proteja.

– Vorbeşti despre America?

– Şi despre America şi despre China.

– Nu înţeleg asta, spuse ea încruntîndu-se. Sînt atîtea lucruri pe care nu le înţeleg.

– E bine că spui asta. Numai un prost ar spune contrariul.

Miranda rîse.

– Mulţumesc.

– Hai să bem un ceai, spuse Meiyun şi, după ce bătu din palme, apăru o tînără care puse o tavă pe masa dintre scaunele de damasc. O să torn eu, în timp ce tu o să probezi altă rochie. Ar trebui să probezi cel puţin trei. Întotdeauna iei o decizie mai bună dacă ai termeni de comparaţie. Încearc-o pe cea aurie.

Miranda îmbrăcă rochia aurie, strînsă pe corp, cu mîneci scurte şi guler înalt. Se întoarse pentru ca Meiyun să-i încheie fermoarul, după care se uită în oglindă.

– E cam fadă, spuse ea, în cele din urmă.

Privirile li se întîlniră în oglindă şi amîndouă izbucniră în rîs.

– Nu e nevoie decît de o uşoară schimbare a vîntului pentru ca lumea întreagă să pară altfel, spuse Meiyun. Ia loc şi bea puţin ceai, draga mea. După aceea, poate vei proba altă rochie. Poate pe cea roşie.

Miranda clătină din cap.

– Vîntul nu s-a schimbat chiar atît de mult, zise ea sorbind din ceaiul fierbinte, după care luă rochia cea albastră şi o tot răsuci în mîini. Dar ce părere ai despre asta? spuse ea brusc. N-ai spus nici o vorbă despre faptul că mă aflu aici, în Xi'an, cu...

Nu avea curaj să-i pronunţe numele.

– Cu Yuan Li. Dar nu sînt în măsură să comentez, draga mea, nu?

– E ţara ta, iar eu am venit din altă parte şi am luat...

– Pe unul din bărbaţii noştri? spuse femeia părînd amuzată. Nu prea cred că ai luat ceva. În orice caz, avem o mulţime de bărbaţi în China, deşi, la fel ca peste tot în lume, prea puţini sînt minunaţi.

– Chiar crezi asta? întrebă Miranda surprinsă.

– Nu toate femeile gîndesc aşa?

– Da, dar...

– Ah, te miră faptul că femeile sînt la fel peste tot.

– Nu sîntem la fel. Avem idei diferite, în funcţie de ţările, guvernele, şcolile noastre, de stilul de viaţă.

– Totuşi, toate mîncăm cînd ni se face foame, dormim cînd sîntem obosite, avem perioade de ovulaţie şi menstruaţie şi ne creştem copiii, multe dintre noi se îmbolnăvesc

de cancer sau altceva, ne găsim cariere, ne îndrăgostim, ne căsătorim şi ne facem griji pentru copii că s-ar putea să nu fie atenţi cînd traversează strada sau să-şi facă prieteni nepotriviţi...

– Nu la asta m-am referit. Avem opinii diferite despre lume, libertate şi drepturile omului, despre libertatea presei... lucruri de genul ăsta.

– Guvernul fiecărei ţări rezolvă aceste lucruri în mod diferit, spuse Meiyun cu blîndeţe. Şi nimic nu rămîne veşnic la fel, nici în ţara ta, nici într-a mea. E ceea ce spuneam mai devreme.

Miranda tăcu, încercînd să priceapă acele noţiuni care contraziceau tot ce fusese învăţată. O s-o fac mai tîrziu, se gîndi ea, nu pot să mă descurc cu toate odată.

– Nu mi-ai spus ce crezi, zise ea.

– Despre tine şi Yuan Li?

– Da.

– Nu cred. Doar remarc.

– Nu-i adevărat. Ai opinii despre orice.

– Păi..., spuse ea şi desfăcu mîinile. De fapt, aşa e.

– Şi aş vrea să-mi spui care e părerea ta despre faptul că sînt cu... Li.

Meiyun oftă.

– Cred că e o greşeală.

Miranda făcu ochii mari.

– Pentru el sau pentru mine?

– Pentru amîndoi.

– Faptul că sîntem prieteni?

– Nu, nu. Prietenia trebuie preţuită întotdeauna. Dar ceea ce aud în vocea ta îmi spune că tinzi mai departe de

prietenie; că lucrurile se petrec rapid, dar că voi sînteţi şi mai rapizi.

– Dacă ar fi adevărat, spuse Miranda după o clipă, de ce ar fi atît de rău?

Meiyun umplu ceştile din nou. Stînd dreaptă pe scaun, aşteptă pînă cînd frunzele se aşezară pe fundul ceştii, după care luă o înghiţitură şi puse ceaşca jos.

– N-am spus că ar fi rău. S-ar putea să fie chiar minunat. Am zis că ar fi o greşeală.

– De ce?

– Cred că ştii răspunsul. Obstacolele pe care le reprezintă două culturi diferite...

– Adineauri ai spus că semănăm mult.

– Oamenii, în general. Dar, adesea, într-o lume complicată, asta nu e de ajuns. Draga mea, dacă numai întrezăreşti o posibilă suferinţă, ar fi înţelept să schimbi direcţia.

Miranda o privi pe deasupra ceştii.

– Vorbeşti la fel ca părinţii mei.

Meiyun ridică din sprîncene.

– Şi nu e bine?

– Nu cred. Adică, nu sînt sigură.

Simţind că intră din nou pe un teren necunoscut, se uită la ceas.

– Vai, ce tîrziu s-a făcut. Nici n-am apucat să fac un duş. Trebuie să plec.

– Cu rochia albastră?

Ea ezită.

– Da.

– Şi cu una din bluzele astea? Pentru mîine. Nu cea cu flori mari, dar, lasă-mă să mă uit... ah, astă, zise ea luînd o

bluză roşie cu nasturi-perlă şi mîneci care se încheiau cu nişte nasturi aurii sub forma unor maimuţe. Vrei s-o probezi?

– Nu mai am timp. Aş putea s-o iau s-o probez în cameră?

– Bineînţeles. O idee foarte bună. Şi, poate şi o jachetă? Serile de septembrie sînt reci la Beijing, ca şi acasă, probabil, nu?

– Da, foarte reci.

Jacheta era lungă, din mătase grea neagră, cu o broderie neagră la guler, buzunare şi manşetele întoarse. Era asiatică şi nu prea, occidentală şi nu prea.

– Inter-culturală, spuse Meiyun şi, cînd privirile li se întîlniră, cele două femei zîmbiră. Ia-le pe toate trei şi vino mîine să-mi spui ce păstrezi dintre ele.

– O să fii aici mîine?

– Întotdeauna sînt aici.

Miranda răsuci jacheta în mîini, plăcîndu-i căldura mătăsii, care era aproape vie sub degetele ei. Aruncă o privire etichetei, după care se uită mai atent.

– E numele tău. Tu ai creat modelul?

Meiyun lăsă capul în jos.

– Toate lucrurile din magazin sînt create de mine.

– Toate, murmură Miranda, uitîndu-se la articolele de pe umeraşe. Fiecare e altfel.

Îşi ridică privirea.

– De aceea ai fost la New York? Ca să-ţi vinzi modelele?

– Ca să închei contracte cu magazinele care îmi vînd articolele, da.

– Care magazine?

– „Bergdorf Goodman" şi „Saks" de pe Fifth Avenue şi „Ultimo" din Chicago.

– Dar astea sînt cele mai scumpe... Înseamnă că ai mare succes.

– Mă bucur că îmi merge bine. Aşa pot s-o ajut pe fiica mea, care nu prea se descurcă în afaceri şi nu face faţă greutăţilor. Şi pot fi generoasă cu nepoţii şi strănepoţii mei şi cu fiul meu, căruia îi place să călătorească, dar nu se pricepe să cîştige banii de care are nevoie pentru asta. Dar cum de ştii atîtea despre designul vestimentar?

– Sînt designer de articole din caşmir; am venit în China să lucrez cu companiile care vor realiza modelele companiei mele, spuse ea uitîndu-se în jur din nou. Nu ai nimic din caşmir?

– Spre regretul meu, nu. E un alt gen de design şi, mai întîi, trebuie să-l studiez.

Miranda deveni gînditoare, plimbîndu-se prin încăpere şi pipăind hainele.

– Pulovere, jachete, murmură ea. Modelul ăsta l-am făcut luna trecută, acasă... Ah, ce idee! exclamă ea şi se întoarse spre Meiyun. Am nişte modele care s-ar potrivi foarte bine cu ale tale. Vrei să le vezi? Sînt unele lucruri pe care compania mea nu vrea să le facă, dar pe care aş putea să le fac pentru tine; cred că nu s-ar supăra. Nu m-am gîndit la asta, am fost prea ocupată, dar lucrurile tale sînt atît de frumoase şi unele dintre modelele mele ar merge atît de bine cu ele. Te-ar interesa?

– E o posibilitate, spuse Meiyun punîndu-i mîna pe braţ.

Era o atingere uşoară, dar fermă: ca mîna unei mame care îndemna la cumpătare.

– O să ne mai gîndim la asta şi o să mai vorbim. E atît de frumos să te gîndeşti la noi direcţii. Dar, acum, draga mea, trebuie să pleci. Doar nu vrei să întîrzii.

– Chiar dacă e o greşeală să fiu cu el şi ar trebui să schimb direcţia?

– Nu sînt în măsură să-ţi spun asta. Ţi-am zis care e părerea mea, lucru pe care copiii mei spun că-l fac prea des. Nu trebuie să merg mai departe de atît, adăugă ea şi o privi zîmbind stins. Eşti o femeie matură, draga mea; nimeni nu-ţi poate spune ce să faci.

Miranda zîmbi cu tristeţe.

– Nu sînt sigură că m-am maturizat cu adevărat. Parcă ai fi mama, ca şi cum aş avea nevoie de una chiar şi aici. Poate mai ales aici.

– Ah, nu de o mamă ai nevoie, ci de o prietenă. Şi asta voi fi pentru tine. Cred că te maturizezi foarte repede. Locurile noi au asemenea efect adesea.

– E atît de ciudat. Cred că-mi place, dar nu vreau să pierd ce am fost şi de unde am venit. Ca „Alice în Ţara Minunilor", ştii? Cînd Alice a crescut atît de mult încît nu îşi mai vedea picioarele.

– N-am citit „Alice în Ţara Minunilor".

– Ah, cînd o să ajung acasă, îţi trimit un volum, zise ea, după care făcu o pauză. Or să-mi dea voie?

– Cine?

– Guvernul vostru.

– Sînt sigură că n-o să fie nici o problemă. Acum, dă-mi voie să-ţi împachetez lucrurile astea, zise ea luînd o pungă. Rochia, bluza şi jacheta.

– Stai puţin. Nu pot să le iau; nu-mi permit.

– Ştii preţurile?

– Cele de la „Bergdorf".

– În China costă mult mai puţin. Şi, în orice caz, o să-ţi fac un preţ special pentru toate trei.

– De ce?

– Pentru că am avut o discuţie agreabilă şi semănăm mai mult decît ţi-ai închipuit cînd ai venit aici. Pentru că te plac. Şi pentru că şi tu mă placi, ceea ce e o bucurie pentru o femeie în vîrstă.

Miranda o luă după umeri şi o sărută pe obraz.

– Vezi? spuse Meiyun zîmbind. O întîlnire benefică pentru amîndouă. Treci pe-aici mîine. Rezervă-ţi ceva timp pentru un ceai şi puţină conversaţie.

– Ah. nu pot. Tocmai mi-am amintit. Avem avion la şapte.

– Atunci, sună-mă cînd ajungi la Beijing. O să-ţi spun cît îmi datorezi şi o să-mi poţi trimite banii. Cred că o să avem multe de vorbit.

Miranda o sărută din nou.

– Foarte multe.

Abia atinse podeaua de marmură cînd traversă holul; se simţea împinsă înainte de posibilităţi. Deodată, nu mai era o outsideră. Liftul îi era familiar, coridorul de la etajul ei îi era familiar şi, cînd închise uşa camerei, se uită în jur la lucrurile ei împrăştiate peste tot şi la peştii care înotau în pîrîul de dedesubt, care abia se mai vedea în întunericul

care se lăsa, şi avu impresia că venise acasă. Pînă şi China însăşi, imensă dincolo de fereastră ei, părea mai puţin înfricoşătoare, un tărîm al miturilor străvechi, fabricilor moderne şi oamenilor ca Meiyun.

Şi ca Li.

Făcu repede un duş şi, în timp ce îşi usca părul, dădu drumul la televizor pe CNN, pentru a asculta buletinul de ştiri. O grevă a minerilor în Anglia. Schimburi de focuri răzleţe în Bosnia. O erupţie vulcanică în Islanda. Păduri cuprinse de flăcări în California. Demonstraţii în Israel. O bombă explodată în Afganistan. O nouă premieră muzicală britanică pe Broadway.

Cît de îndepărtate păreau toate. Şi cît de indiferentă părea China, cît de închisă în sine şi de preocupată, văzîndu-şi de propriile probleme, creîndu-se pe straturi de istorie. Ai putea fi anihilat aici, se gîndi Miranda, şi restul lumii să ţi se pară uluitor de ireală.

Şi ar fi rău să trăiesc aici suficient de mult ca s-o înţeleg cu adevărat? se întrebă ea. Dacă m-aş hotărî să mai rămîn o vreme? Aş putea să-i aduc pe Adam şi pe Lisa aici şi, în cîteva luni, ar învăţa despre China şi Asia mai mult decît în cinci ani, acasă. Eu aş putea să lucrez cu Meiyun, să încep ceva împreună cu ea ce ar putea continua oriunde m-aş afla în viitor. Să-mi fac noi prieteni. Să petrec ceva timp cu Li.

„Ah, ce vise. Ce ridicol."

În timp ce vocea crainicului se auzea pe fundal, îşi puse rochia albastră. Mătasea era răcoroasă şi se lipea de corp ca un al doilea rînd de piele. Îşi puse cordonul sub decolteul adînc în formă de V, se încălţă cu pantofii negri – „ar fi

trebuit să fie de un albastru închis, dar n-o să mă duc acum să-mi cumpăr alţi pantofi" – şi se opri în faţa oglinzii.

„Vai." Era vocea lui Meiyun, oftînd de încîntare. Şi avea dreptate, se gîndi Miranda. Arăt bine. „Şi fericită." Da, şi asta.

Geanta ei era pe masa sculptată de lîngă fereastră şi vru s-o ia, dar ezită. Nu putea să ia o geantă care semăna cu o servietă cînd purta asemenea rochie. Dar nu avea nici o poşetă de seară. Ei bine, jacheta de mătase neagră avea buzunare; putea să pună un pieptene, un ruj şi cheia camerei într-unul dintre ele. Nu îi trebuia altceva. Dacă ar fi pus mai multe, jacheta s-ar fi umflat şi ar fi fost trasă în jos.

„Să nu pleci nicăieri fără bani. Ai depinde de alţii." Era vocea mamei ei. Aşa deci. Cîteva bancnote în celălalt buzunar şi avea să aibă o asigurare care nici nu umfla, nici nu trăgea în jos.

Tocmai scotea portofelul, cînd aruncă o privire pe fereastră şi văzu un bărbat stînd lîngă una din tufele sculptate de jos, uitîndu-se spre fereastra ei. Ar fi putut să jure că privirile li se întîlniră, dar ştia că ar fi fost imposibil: cu lumina în spatele ei, el nu putea să-i vadă nici măcar faţa. Şi, de unde ştia ea că se uita spre fereastra ei? Ar fi putut să se uite la oricare dintre ferestrele din stînga sau din dreapta ei, de deasupra sau de dedesubt. Sau, pur şi simplu, studia faţada hotelului, aşa cum fac oamenii de obicei cînd aşteaptă.

Şi el ar fi putut să aştepte. Ar fi putut fi cel care o urmărea, aşteptînd-o să iasă.

Fu şocată. Poate ar trebui să plecăm de-aici, îşi spuse. Să ieşim prin spate, să ne ducem la aeroport şi să ne întoarcem la Beijing.

„Parcă ar fi un film cu James Bond."

Şi bine, chiar aşa începea să pară şi ei nu-i plăcea prea mult.

Mai erau zece minute pînă la ora la care Li îi spusese să se întîlnească la bar, dar ea nu voia să stea singură, închipuindu-şi tot felul de scenarii vagi; ar fi fost mai bine dacă era înconjurată de oameni. Luînd jacheta pe braţ, încuie uşa şi coborî cu liftul în hol.

Magazinul lui Meiyun era închis, dar holul era plin de lume: grupuri care aşteptau la rînd lîngă restaurantul spaţios şi luminat de candelabre; bărbaţi în costume de serviciu stînd în grupuri care păreau identice cu cele pe care Miranda le văzuse în dimineaţa aceea; turişti la rînd la recepţie; bărbaţi şi femei intrînd şi ieşind pe uşa barului. N-o să găsim nici un loc, se gîndi ea, dar porni într-acolo, pentru a aştepta la uşă.

– Miranda, spuse Li, care se afla deja acolo.

Cînd o văzu, ridică din sprîncene şi zîmbi.

– Arăţi minunat. Trebuie să-mi spui... Vino, avem o masă, spuse el luînd-o de mînă şi conducînd-o înăuntru.

Parcă ar fi intrat într-o cavernă întunecoasă şi s-ar fi izbit de un zid de glasuri zgomotoase şi nori de fum. Miranda se strîmbă puţin, dar Li înainta, aşa că ea îl urmă spre o măsuţă de lîngă peretele îndepărtat, în mijlocul căreia era un carton pe care scria de mînă „Rezervat".

– Fac astfel de lucruri pentru persoanele deosebite, zise el, adică pentru oricine care oferă un bacşiş însemnat. Mă

tem că nu pot să-ţi ofer vin; n-au nici unul care să merite să fie băut. Vrei bere?

– Da, mulţumesc, spuse ea tuşind. Scuză-mă, fumul...

– Ştiu. E neplăcut, dar nu putem să scăpăm de el. La muzee, bineînţeles, dar nu putem să stăm toată viaţa acolo. Guvernul abia a început să le ceară oamenilor să nu mai fumeze, dar, după cum ştii, guvernele se mişcă încet.

– Ar putea să dea un decret.

El rîse şi Miranda roşi puternic.

– Ce e atît de amuzant? E dictatură; pot să decreteze orice vor. Pînă şi numărul de copii pe care îi pot avea oamenii. Unul de familie. Asta e politica lor; toată lumea ştie.

– Da, dar e încălcată tot timpul, spuse el cu o voce rigidă. De ce încerci mereu să simplifici China, s-o zugrăveşti în alb şi negru? Te-ai supăra, şi pe bună dreptate, dacă aş face la fel referitor la America. Avem o lege potrivit căreia cei care au mai mulţi copii decît unul plătesc o amendă, pentru că ne înmulţeam prea repede pentru a putea fi hrănită toată lumea, cu atît mai puţin să se poată trăi mai bine. Dar oamenii cîştigă mai bine acum, aşa că, dacă vor să mai facă un copil, plătesc amenda.

– Dar ideea că un guvern dă ordin..., spuse ea gesticulînd frustrată. E atît de greşit. Şi controlează şi preţurile. Dacă sînt de părere, într-adevăr, că oamenii n-ar trebui să fumeze, ar putea să crească preţul ţigărilor atît de mult încît să nu le mai poată cumpăra nimeni.

– Piaţa controlează preţurile, la fel ca în America, numai în cazul în care statul nu îi subvenţionează pe cultivatorii de

tutun... lucru pe care înțeleg că îl face guvernul vostru. Stai puțin; mă duc să iau berea.

Dispăru printre mulțimea de inși în costume negre din jurul mesei lor: bărbați – în majoritate bărbați – bînd, gesticulînd, vorbind repede și cu glasuri pițigăiate care nu păreau să se oprească nici o clipă.

– Știu că pare copleșitor, spuse Li apărînd lîngă masă cu pahare și două sticle de bere neagră. Altă experiență nouă.

Vocea îi era calmă, de parcă nu ar fi avut nici o neînțelegere și nici Miranda nu mai continuă discuția.

– Barurile americane sînt la fel de zgomotoase ca ăsta. Și pun pariu că cei de aici vorbesc despre aceleași lucruri ca și americanii: familii, slujbe, sport. Ah, și despre mașini noi.

– Bani, spuse Li. În ziua de azi, chinezii vorbesc numai despre bani, zise el turnînd berea în pahare. Rochia e superbă; îți vine perfect.

– Mulțumesc. Am cumpărat-o aici. De la magazinul din hol.

– Magazinul lui Meiyun. Da, seamănă cu creațiile ei.

– Ah. Bineînțeles că știai asta, nu? Ai vorbit cu ea?

– Am trecut pe-acolo după ce-ai plecat tu. Sîntem prieteni vechi.

– Mi-a spus.

– M-am bucurat să aud că ai găsit-o. Face niște lucruri excelente și are nevoie de clienți.

– Bine, dar credeam... nu se bucură de succes?

– De foarte mult succes. Mai mult decît majoritatea. Dar are doi copii care nu sînt buni de nimic și stau tot timpul cu mîinile întinse.

– Mi-a povestit despre ei. A zis că fiica ei nu prea se descurcă în afaceri şi nu face faţă greutăţilor, iar despre fiul ei... ceva în legătură cu călătoriile... că fiului ei îi place să călătorească, dar că nu se pricepe se cîştige banii necesari pentru asta.

– Ţi-a spus asta?

– Am vorbit despre multe lucruri.

– Meiyun a ales rochia?

– Ea mi-a sugerat-o. Şi jacheta asta a fost tot ideea ei, la fel şi o bluză. Se pare că mi-am adus o contribuţie importantă la a o ajuta să rezolve problemele fiicei ei şi să se ocupe de joaca fiului ei.

– Joacă?

– Cînd pierde timpul în loc să muncească. N-ar trebui să profite de ea. Munceşte mult.

– Mamele lasă adesea să se întîmple asta. Proastă.

– Cred că vrei să spui că e bună la suflet. Probabil că şi taţii fac lucruri din astea.

– Da, de prea multe ori.

Miranda îl privi cum umplu paharele din nou.

– Am văzut un individ de la mine din cameră. Se uita spre fereastra mea.

El îşi ridică privirea brusc.

– De unde ştii?

– Bine, nu ştiu sigur. Părea să se uite spre fereastra mea şi arăta... sinistru.

– Pentru că am vorbit despre asta.

– Ah, ştiu. Ştiu că nu mi s-ar fi părut nimic ciudat dacă aş fi văzut pe cineva stînd în faţa hotelului, dacă n-am fi

vorbit despre asta. Dar cineva mă urmăreşte, ne urmăreşte. Şi ar fi putut fi acel individ. Sau altul. Ştim că se întîmplă.

– Dar nu ne-am gîndit la asta toată ziua.

– Ba eu m-am gîndit. Din cînd în cînd.

– Mîine o să te gîndeşti mai puţin. Te rog să mă crezi că aşa se întîmplă de obicei.

Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Poate că aşa o să se întîmple mîine, zise Miranda în cele din urmă, dar nu e cazul pentru seara asta. Şi nu vreau să mai ies.

– Nimeni n-o să ne facă nici un rău. Nici măcar n-o să se apropie de noi cineva.

– Dar e atît de neplăcut. Şi nu sînt obişnuită.

– Înţeleg. Vorbeşti serios, chiar preferi să mîncăm aici decît să ieşim?

– Da. Doar dacă nu cumva e foarte important pentru tine; în cazul ăsta, merg cu tine.

– Nici un restaurant nu e suficient de important ca să te fac să nu te simţi bine. O să mîncăm aici, la restaurantul hotelului. Mîncarea e bună. Peste vreo jumătate de oră?

– Da. Îţi mulţumesc, Li.

– Bun, atunci, o să mai bem o bere şi aş vrea să-mi povesteşti ce părere ţi-ai făcut despre Meiyun.

– Mi-a plăcut foarte mult. A spus că voi doi sînteţi prieteni buni şi că ai fost apropiat de soţul ei înainte ca el să moară.

– Înainte să se sinucidă. Ei erau oamenii la care ţineam cel mai mult pe lume. Meiyun nu ţi-a amintit de mama ta? În multe privinţe, seamănă cu a mea.

– Nu cred că seamănă cu mama. În ce fel seamănă cu a ta?

– Păstrează vie amintirea soţului ei, iubeşte profund fără să vorbească despre asta, îşi stabileşte standarde înalte pentru sine înainte să le aştepte de la alţii, este extrem de critică şi la fel de extrem de protectoare.

– Mama ta te critica?

– Adesea.

– Şi te proteja.

– Întotdeauna.

– De ce anume?

– De cei care considerau că nu puteam fi un bun chinez, pentru că aveam un tată american.

– Te referi la şcoală. Rîdeau de tine pentru că aveai un tată american. Dar ai spus că aveai prieteni.

– Cîţiva, dar nici nu avem nevoie de mulţi. Dacă ai doi, trei prieteni e un miracol. La fel şi dacă iubeşti măcar o dată, spuse el aplecînd paharul şi studiind stratul subţire de spumă. Nici tu n-ai avut prea mulţi prieteni.

Miranda ridică din sprîncene.

– Nu ţi-am spus asta niciodată.

– Cînd am mai vorbit despre asta, mi-aduc aminte că ai spus că ai atîţia cîţi îţi trebuie. Înţeleg că sînt foarte puţini.

– De ce?

– Pentru că nu eşti o persoană aventuroasă.

Miranda îl privi uluită, după care se uită în altă parte, la paharul ei, la suprafaţa lucioasă a mesei pe care se vedeau cercuri suprapuse lăsate de sticlele de bere şi, apoi, în jur. Pentru prima oară, îşi dădu seama că lumea începuse să plece la masă. Văzu cum ocoleau masa la care stăteau ea şi

Li; le zări privirile care treceau peste chipurile lor asemeni apei care curgea peste pietre, şi deveni conştientă de izolarea lor, ca şi cum masa lor ar fi fost o insuliţă în mijlocul unui rîu ce curgea spre mare.

„Aşa trebuie să se fi simţit el în copilărie, cînd ceilalţi îl ironizau pentru faptul că avea un tată american. Aşa m-am simţit eu în copilărie, cînd părinţii mei m-au făcut să mă tem pentru prima oară."

– Cînd eram foarte mică, aveam astm, spuse ea privindu-l din nou. N-a fost niciodată ceva care să-mi pună viaţa în pericol, dar părinţilor mei le era groază c-o să mor. Credeau că viaţa e plină de primejdii, oricum, iar boala mea confirma acest lucru. Considerau că eram în siguranţă numai dacă stăteam în apropiere de casă şi aproape de sol. Colegii mei se căţărau în copaci şi traversau rîuri cu buştenii; mergeau cu bicicletele pe munte, escaladau stînci, explorau peşteri, învăţau să schieze... dar, dacă eu încercam să fac aşa ceva, ai mei mă încuiau în casă. Aşa că stăteam acasă, unde citeam şi scriam povestiri, desenam articole de îmbrăcăminte, eram cea mai bună elevă din şcoală, dar nimic din toate astea nu mi-a insuflat acel gen de încredere în sine pe care îl au copiii atunci cînd trupurile le sînt la fel de alerte ca mintea. Cînd aveam treisprezece ani, astmul mi-a dispărut – nimeni n-a ştiut de ce şi n-a mai apărut niciodată – dar, deja eram la fel de timidă şi de speriată ca familia mea, iar cînd m-am măritat, am luat un bărbat timid şi speriat.

– Dar Adam şi Lisa? Şi ei sînt speriaţi?

– Nu. Dar a trebuit să mă lupt cu Jeff şi cu mine însămi ca să-i las să încerce de toate.

– Cum ai putut să faci asta, dacă erai atît de temătoare?

– Nu ştiu. Doar ştiam că trebuie s-o fac. Cînd Lisa şi Adam erau mici, le vedeam expresia de pe chipuri cînd Jeff le interzicea să facă unele lucruri şi, pe măsură ce creşteau, îi auzeam pe prietenii lor rîzînd de ei pentru că stăteau de o parte, aşa că m-am forţat să le spun să alerge, să se cațere, să facă orice voiau şi închideam ochii, pentru că mi-era rău de teamă. Într-o zi, Jeff şi cu mine ne-am certat pentru asta şi am spus că ar fi mai bine dacă ei şi-ar rupe o mînă decît să aibă un spirit frînt. Cred că...

Urmă un moment îndelungat de tăcere.

– Cred că, dacă Jeff n-ar fi murit, aş fi găsit curajul de a-l părăsi. Sau poate că nu. Ai dreptate. N-am fost niciodată curajoasă.

– Eu am spus aventuroasă, zise Li încet. Cred că ai fost extraordinar de curajoasă toată viaţa.

Rămăseseră singuri acum; auzeau clinchetul paharelor pe care le spăla barmanul.

– Speriată şi singură, cu ecoul avertismentelor părinţilor tăi răsunîndu-ţi în urechi; totuşi, nu te-ai lăsat; ţi-ai făurit o viaţă plină, cu muncă şi dragoste...

– Majoritatea oamenilor o fac, într-un fel sau altul. Ăsta nu e curaj.

– Poate fi, în funcţie de lucrul împotriva căruia lupţi. Acum eşti în China, fiind şi aventuroasă şi curajoasă. Arătînd atît de diferit faţă de prima oară cînd te-am văzut, te ţii mai dreaptă, cu capul mai sus, purtînd rochia asta superbă. Cum ai făcut? Meiyun te-a convins sau ai fost hotărîtă?

– Am făcut-o pentru tine.

El o privi uluit. Miranda îi susţinu privirea şi, deodată, se simţi uşoară şi încrezătoare, ca şi cum povara copilăriei şi tot ce purtase cu ea de atunci s-ar fi ridicat cu fiecare moment în care vorbea despre acest lucru pînă cînd ar fi dispărut cu totul. Li era atît de aproape de ea, încît pielea, trăsăturile şi părul lui erau singurele lucruri pe care le vedea Miranda şi el era China, aventura şi întreaga lume care se afla în visele ei de atîta vreme, o lume după care ştia acum că tînjise întotdeauna.

Şi mai ştia că nu se întîmpla adesea în viaţă să ţi se ofere o lume nouă: un univers de imagini, sunete şi sentimente care aştepta să fie îmbrăţişat. Aceea era şansa ei. Şi nu avea s-o rateze.

Respiră adînc.

– Prefer să nu mîncăm în restaurantul hotelului; e atît de imens, de strălucitor şi de zgomotos. Cred că... cred că ar trebui să cerem să ni se aducă cina la mine în cameră. Doar dacă nu cumva ţii neapărat să...

– Nu, spuse el cu chipul serios, dar ochii îi zîmbiră. Cred că e o idee excelentă.

Capitolul 7

Li se duse la fereastră în timp ce Miranda închise uşa. Fără să arunce vreo privire spre grădina de jos, el desfăcu cordonul care ţinea draperia strînsă într-o parte şi, cu un foşnet uşor, mătasea grea căzu dreaptă, acoperind geamul. Instantaneu, încăperea deveni ca o peşteră, cu zgomotele înăbuşite şi lumina mai caldă şi mai aurie. O văzu pe Miranda privind fix draperiile.

– Da, cineva e acolo, spuse el. Nu putem face nimic în privinţa asta. Camera asta e a noastră şi ce facem aici e numai între noi. Ceea ce se află dincolo de fereastră nu are importanţă.

– Pentru moment.

– Acest moment e tot ce contează.

– E ca o fantomă care dă tîrcoale. Invizibil, dar mereu acolo, spuse ea rîzînd uşor, stînjenită.

Dar Li încuviinţă.

– Exact asta e impresia.

O avusese şi el: era ceva familiar. Dar, de această dată, distribuţia era alta. De data aceasta, îi apropia şi mai mult

pe el şi pe Miranda. „Singuri împreună, în timp ce duşmanii erau afară." Acum eu sînt dramatic, îşi spuse el.

– Dar n-o să lăsăm asta să ne strice seara. Asta e seara noastră; o să facem să fie a noastră.

Aşteptă un moment îndelungat, atît de conştient de apropierea lor în acel spaţiu mic, încît nu ştia cum de rezista ea. Apoi, în sfîrşit, ea îşi luă privirea de la fereastră şi se uită la el.

– Da, spuse ea.

El stătea între ea şi draperiile trase, aşteptînd încă un moment şi lăsînd lumea să dispară.

– Am tot vrut să te ating, dar niciodată nu era momentul potrivit. Ai ştiut asta.

– În China, nimeni..., începu ea, încercînd să fie degajată, dar glasul i se frînse.

– Nu în public, zise el luîndu-i faţa în mîini.

Pielea ei era ca fildeşul, puţin îmbujorată şi, în semiîntuneric, ochii îi erau verzi şi nemişcaţi. Dar, cînd întîlniră privirea lui, el aproape că îi văzu gîndurile apărînd şi dispărînd în clipa în care ea făcu ochii mari de teamă, după care se schimbară din nou, repede, întunecîndu-se, iar umerii i se îndreptară: ferm hotărîţi.

El se dădu înapoi.

– Scumpa mea, asta nu e un test. O să fac orice vrei, oricînd. De fapt, spuse el aşezîndu-se pe braţul unui scaun, dacă vrei să comandăm cina, restaurantul are cîteva specialităţi care ar putea să-ţi placă.

Miranda izbucni în rîs. Apoi îl trase în picioare şi îl înconjură cu braţele.

– Nu vreau să mănînc, şi nici tu nu vrei. Amîndoi am aşteptat momentul ăsta.

Li simţi aceeaşi uimire plăcută şi tulburătoare ca atunci cînd ea îi spusese că purta rochia cea nouă pentru el. De obicei, chinezoaicele erau mai puţin inocente; era obişnuit cu lucrurile nerostite. Dar, în seara aceea, atît el cît şi Miranda se deplasau în direcţii noi. O îmbrăţişă şi, cînd se sărutară, nu fu limpede care dintre ei se mişcase primul. Buzele li se contopiră, gurile se deschiseră. Apoi, exact cînd îi văzu ochii mărindu-se de teamă, Li simţi o retragere în trupul ei care se arcui în spate, o spaimă instinctivă în felul în care îşi desprinse limba de a sa, dar, iarăşi, totul fu atît de scurt, încît el abia dacă îşi dădu seama de asta înainte ca ea să se lipească din nou de el, aproape afundîndu-se în el. Li o strînse mai tare, aplecîndu-şi capul spre ea, cu gurile contopite şi limbile explorînd, pînă cînd, în cele din urmă, se desprinseră unul de celălalt, gîfîind şi rîzînd puţin, ca şi cum ar fi simţit nevoia să găsească o modalitate de a-şi potoli înflăcărarea.

Chipul Mirandei era foarte îmbujorat.

– A trecut atîta timp... N-am...

El îi atinse buzele şi observă, aproape absent, că degetele îi tremurau.

– Cînd ceva merge bine, n-ar trebui să încercăm să-i găsim explicaţii, ci să ne bucurăm.

– Ah, spuse ea zîmbind. Am poftă să mă bucur.

– Şi o să te bucuri. Amîndoi o să ne bucurăm.

Mînă în mînă, se îndreptară spre patul dublu acoperit cu o cuvertură albastră cu flori brodate. Li era atît de conştient de corpul ei care se mişca în acelaşi ritm cu al său, încît orice altceva dispăru în beznă, ca şi cum ei s-ar fi aflat în raza îngustă a unui reflector şi nimic altceva nu mai avea loc. Camera de hotel, China, lumea din trecut şi din

prezent, erau adunate în femeia de lîngă el şi în spaţiul mic şi strălucitor pe care îl împărţeau.

Îi desfăcu cordonul argintiu şi se aplecă să-i sărute decolteul în aparenţă decent, dar, în realitate, obraznic, care îi distrăsese atenţia toată seara. Pielea ei era caldă, îmbujorată şi tremurătoare, şi el îi descheie rochia, lăsînd-o să cadă la picioare.

Se dezbrăcară repede reciproc şi, apoi, se îmbrăţişară, pielea lipindu-se de piele, iar Li simţi un şoc care îl făcu să se simtă ca puştiul de optsprezece ani care fusese cînd descoperise prima oară viaţa pulsîndă din trupul unei femei lipit de al său. Dorinţa aproape că îl transfigură: o voia în totalitate, dintr-o dată, şi îşi plimbă mîinile înnebunit peste trupul ei, strîngînd, pipăind, cunoscînd ascuţimea omoplaţilor ei, coastele distincte, adînciturile mijlocului ei, fesele mici şi rotunde. Era atît de subţire şi de mlădioasă lîngă trupul său zvelt, încît, în minte, îi apăru imaginea a două fire de iarbă de pe un cîmp ameninţat de furtuni şi atacatori...

„De ce mă gîndesc la asta, cînd simt o asemenea bucurie?"

... dar imaginea aceea dispăru cînd buzele Mirandei se mişcară sub ale sale şi o auzi murmurînd:

– Dacă nu mă întind, o să mă prăbuşesc.

Şi rîseră, întinzîndu-se amîndoi în pat.

Stînd lîngă ea, Li îi privi trupul pe cuvertura de un albastru închis, pielea albă şi catifelată, cu urmele unui bronz de vară pe braţe şi picioare. Se afla întinsă într-o grădină brodată: patul era plin de flori roz, galbene şi albe pe ale căror petale deschise pe jumătate sau complet sclipeau picături de rouă şi ale căror frunze lungi şi înguste se

înlănţuiau într-o îmbrăţişare verde. Printre ele, Miranda, cu şolduri înguste, coapse lungi şi sîni mici; părul ei blond îi încadra oasele delicate ale feţei. În toate privinţele, părea mai mică şi mai vulnerabilă decît atunci cînd mergea lîngă el pe străzile oraşului sau cînd cinau la restaurante şi Li se simţi puţin ruşinat, de parcă, într-un fel, ar fi profitat de ea. Se încordă, ca şi cum ar fi fost gata să dea înapoi. Fu o mişcare aproape imperceptibilă, dar ea trebuia să o fi simţit şi chiar să o fi înţeles, deoarece întinse braţele şi îl trase în jos.

Sînii ei fură striviţi de pieptul lui, iar picioarele lui erau întinse pe ale ei. Braţele ei îl ţineau cu o forţă pe care el nici nu o bănuise; trupul ei se mişca plin de vervă sub al său. Acum nu mai părea mică; dacă ar fi fost în stare să exprime totul în cuvinte în clipa aceea, ar fi spus că amîndoi erau la fel, stăpîniţi de aceeaşi pasiune şi, dacă unul era vulnerabil, la fel era şi celălalt.

Dar nu putu să mai gîndească. Totul se risipi, împrăştiat de furtuna dorinţei lui. Se freca de ea, trăgînd-o la piept, respirînd-o. Mirosea a proaspăt: plante şi pajişti întinse, dealuri cu ape şi păduri şi, apoi, cînd ea îşi depărtă picioarele şi el se cuibări între ele, totul deveni fierbinte: prînz, aer zăpuşitor şi soare puternic. Trupurile lor se contopiră, se despărţiră, apoi se contopiră din nou; respirau sacadat şi oftau adînc. Deodată, el pătrunse în ea şi o bucurie imensă îl cuprinse, atît de mare încît crezu că avea să explodeze, iar Miranda îi întîlni privirea, cu ochii mari de uimire, şi gurile li se contopiră. Trupurile lor găsiră un ritm furios şi vesel şi fragmentul de gînd „Ca şi cum ne-am cunoaşte dintotdeauna..." străpunse suprafaţa stării de conştienţă a lui Li înainte ca el să fie atras în vîrtejul

dorinţei, nevoii şi recunoştinţei şi el se mişcă în ea din ce în ce mai adînc, pînă cînd simţi că devenise Miranda şi ea el. În toiul acelei pasiuni puternice, nici mintea, nici sentimentele nu îi puteau deosebi.

Cînd rămaseră nemişcaţi, ţinîndu-se unul pe altul, el cu obrazul lipit de şuviţele umede ale părului ei, pielea ei răcindu-se sub pieptul lui, Miranda oftă adînc.

– Ca şi cum ne-am cunoaşte dintotdeauna.

El înălţă capul.

– Ai gîndit asta?

– Am simţit-o, zise ea privindu-l. La fel şi tu.

El încuviinţă.

– Drăguţ, spuse ea cu o voce la fel de languroasă ca a lui şi cu pleoapele grele, dar privindu-l, începu să zîmbească. Nu-ţi place ca cineva să ştie ce gîndeşti.

– Tu nu eşti „cineva".

– Atunci...?

– E surprinzător de plăcut. Cred că aş putea să mă obişnuiesc cu asta. Aş putea să ajung chiar să contez pe asta.

Ea rîse.

– Diferit, auzi, murmură ea imitîndu-i cuvintele de la bar.

El îi atinse faţa.

– Cît de minunată eşti. Frumoasă, deschisă şi liberă.

– Nu, nu...

– Ba da, eşti. Ştii, cînd ne-am întins prima oară în pat, am avut impresia că miroşi a pajişti, munţi şi răcoare, a tot ce e proaspăt, cum ar fi pămîntul, care se deschide pentru primăvară, şi a tot ce e nou.

– Îmi place. Mi-ar plăcea să fiu aşa.

– Aşa şi eşti, cu mine.

– Dar nu putem fi siguri de nimic, nu? Totul e diferit, din cauza..., spuse ea şi privirea îi lunecă spre draperii. Indiferent ce e acolo ne aşteaptă şi nu uităm asta niciodată cu adevărat, poate de aceea sîntem atît de apropiaţi. Acolo, afară, e pericolul, iar noi sîntem la adăpost aici.

El o sărută, negînd ceea ce gîndise el însuşi mai devreme.

– N-am nevoie de pericol ca să fiu bucuros lîngă tine.

– Dar e acolo. Face parte din tot ce facem.

– Face parte din lumea în care trăim şi ne vom confrunta cu acest lucru cînd o să ne întoarcem acolo. Dar toţi trăim în mai multe lumi, nu numai una, iar tu şi cu mine creăm o lume a noastră. Nimeni altcineva nu mai face parte din ea. Nimeni nu o poate schimba.

Ea clătină din cap.

– Ştii mai bine decît mine cum ceilalţi pot distruge ceea ce unii încearcă să creeze.

– Da, dar nu pot schimba ceea ce simţim sau ceea ce ne dăruim reciproc şi ce obţinem unul de la celălalt. Asta vine din interiorul nostru. Ceea ce e afară e fundal, nimic mai mult.

– Chiar crezi asta, spuse ea mirată.

– Şi tu vei crede. Pentru că doi oameni care s-au găsit sînt mai puternici decît guvernele, armatele şi toate primejdiile pe care soarta le poate pune în calea lor.

Pentru a pune capăt unei conversaţii pe care nu era sigur că o purta din convingere, o sărută pe Miranda din nou, un sărut tărăgănat, şi, într-o clipă, ea îl cuprinse cu braţele. Făcură dragoste încet de data aceasta, descoperind cele mai mărunte unduiri, adînciturişi unghiuri ale trupurilor lor,

gustul fiecăruia, ce anume provoca cea mai mare plăcere. Li îşi trecu buzele şi limba peste trupul Mirandei, ţinînd-o în braţe, răsucind-o, gustînd-o, întinzîndu-se pe spate pentru ca ea să poată să se mişte deasupra lui, cuprinzîndu-l cu gura şi trăgîndu-l adînc în gîtlej, lingînd, bînd, oferindu-se pe sine, unindu-se cu el, şi el cu ea, întîi într-un fel, apoi în altul, pînă deveniră o singură formă prelungă şi suplă, găsind o cadenţă în acea încăpere tăcută, fără ceasuri sau anotimpuri, la fel de primitivă ca pămîntul, veche de cînd lumea.

Cînd se liniştiră din nou, gîndurile lui Li prinseră viaţă încet. „Miranda. Un nume al promisiunilor şi magiei." Şi, apoi, „Călătoriile iau sfîrşit cînd îndrăgostiţii se întîlnesc."

Înalţă capul uimit.

– Ce e? întrebă Miranda.

– M-am gîndit la ceva. Cred că era un vers dintr-o poezie. M-a surprins. Şi m-am mai gîndit şi la numele tău. Ceva legat de magie.

Îi luă mîna, plimbîndu-şi degetele peste ale ei; glasurile lor pluteau leneşe în liniştea încăperii.

– Miranda înseamnă magie? De unde vine?

– De la Shakespeare. „Furtuna".

– Uitasem. Miranda e eroina din „Furtuna"?

– Da.

– Şi de ce l-au ales părinţii tăi?

– Mama l-a ales. În piesă, Miranda trăieşte pe o insulă fermecată şi mama spera că şi eu o să-mi găsesc, într-o bună zi, propriul meu loc fermecat unde o să trăiesc veşnic. Ai avut dreptate în legătură cu magia; tatăl Mirandei, Prospero, este magician şi aproape toată povestea e despre magie. Tata ia în rîs magia; el crede numai în lucrurile pe

care le poate cîntări şi măsura, aşa că ar fi vrut să-mi dea un nume adevărat ca Susan sau Joan. Dar mama se simţea romantică şi plină de speranţă cînd m-am născut, aşa că a insistat.

Li îşi împleti degetele cu ale ei.

– Nu mai e romantică şi plină de speranţă?

– Ah, cred că romantismul a dispărut de mult. Încă mai speră, dar, în cea mai mare parte, că n-o să se întîmple nici o nenorocire cu nici unul dintre noi. Moartea lui Jeff a fost ceva cumplit pentru ea. Era mai mult decît faptul că ţinea la el; era liniştită la gîndul că aveam pe cineva care să aibă grijă de mine. Acum îşi închipuie tot felul de lucruri îngrozitoare care i se pot întîmpla unei femei singure şi se întreabă cine o să mai aibă grijă de mine cînd or să moară ea şi tata. Eu îi spun că o să-mi port singură de grijă, dar asta n-o face să se simtă mai bine.

– Atît de puţină încredere are în tine?

– Aşa se pare.

– Dar asta reflectă modul în care te-a crescut, nu?

Miranda rîse.

– Da, dar nu-mi închipui că aş putea să-i spun aşa ceva.

– De ce?

– Pentru că ar durea-o.

– Dar ăsta e adevărul.

– Şi ce-aş rezolva? Sînt o femeie în toată firea, Li, ea nu mai are ce să facă în privinţa mea. De ce să-i spun acum despre greşelile pe care le-a făcut pe parcursul ultimilor patruzeci de ani?

– Poate ar face-o să nu-ţi mai spună cît de îngrijorată e.

– Crezi că ar putea să se schimbe acum? Ar fi ca şi cum m-aş aştepta să-şi taie un braţ. Oricum..., zise ea încruntîn-

du-se, acele cute mici pe care Li le iubea şi pe care ar fi vrut să le îndepărteze cu un sărut, dar nu înainte să afle la ce anume se gîndise. Poate că nu vreau să se oprească. Poate că e plăcut să ştii că cineva ţine la tine suficient de mult ca să fie îngrijorat.

El rămase tăcut.

– Ai dreptate, spuse în cele din urmă. Uneori, fac un zeu din adevăr. Iar zeii nu sînt întotdeauna cei mai buni îndrumători.

Ea zîmbi uşor.

– Mama ta nu semăna mult cu a mea?

– Mă întrebi dacă romantismul a dispărut pentru ea? Ah, da, cînd a admis, în sfîrşit, că tata a plecat definitiv. Şi dacă a sperat? În legătură cu el, într-un fel asemănător cu visele, dar, în legătură cu alte lucruri, mai concret. În perioada Revoluţiei Culturale, a sperat mai mult decît majoritatea chinezilor. Era încăpăţînată, dar era şi o visătoare, iar Partidul Comunist... ăăă, cum spun americanii? A convins-o de ceva chiar şi atunci cînd nu exista un motiv şi asta a afectat-o...

– A îndoctrinat-o.

– Da, da, nu e minunat? Ce mod nebunesc de a o spune! Imediat îţi atrage atenţia. Ador engleza cînd are asemenea nebunii.

– Dar mama ta ce-a făcut?

– Ah, chiar a crezut că o să scăpăm de perioada aia destructivă şi o să găsim un paradis comunist. Era uşor de convins, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, tot mai credea că acea distrugere putea fi depăşită, că nefericirea nu e ceva permanent, că întotdeauna ne revenim şi trăim mai bine ca înainte.

– Îmi place mama ta. Îmi pare rău că n-am apucat s-o cunosc.

– Aţi fi fost prietene, din moment ce amîndouă credeţi în dragoste chiar şi atunci cînd aceasta lipseşte. Ţi-ar fi pus un milion de întrebări despre America, tocmai ca să-şi imagineze locurile unde ar fi putut trăi tatăl meu, zise el sărutîndu-i vîrfurile degetelor. Miranda lui Shakespeare şi-a găsiţ iubirea pe insula ei fermecată?

– Da, alături de Ferdinand, fiul unui rege care fusese duşmanul tatălui ei. Trece cîtva timp, dar, pînă la urmă, toată lumea face pace, iar tatăl ei şi regele le dau binecuvîntarea.

– Şi trăiesc fericiţi pînă la adînci bătrîneţi?

– Shakespeare nu spune. Dar mi-ar plăcea să cred că da.

– E un lucru frumos de crezut, spuse el sărutînd-o şi îşi lăsă palma să lunece încet de pe umărul ei pe şold şi, apoi, pe pulpă. Îi plăcea pielea ei, mătăsoasă şi fragilă... nu, nu fragilă; acum ştia cîtă forţă exista în făptura ei subţire. Miranda Graham, de vreun metru şaizeci înălţime şi cîntărind vreo cincizeci şi cinci de kilograme, cu oase puternice şi muşchi bine definiţi care se mişcau cu graţie sub pielea imaculată. Era un corp care beneficiase de timp şi de atenţie, un corp antrenat, bine hrănit, bine întreţinut, bine odihnit. Un corp american.

Şi, pentru el, ea era America, cu lumina sa ademenitoare, promisiunea, bunăstarea sa.

„Nu. Niciodată."

O trase spre el brusc, alungînd gîndurile, în timp ce trupurile lor se împreunară pînă cînd ajunseră două jumătăţi îmbinate perfect, fără nici un gol între ele care să le definească separat, şi nici un sunet în afară de cel al res-

piraţiei lor şi şoapta pielii ce aluneca pe piele. Se cufundară amîndoi într-un mic punct de sentiment pur şi, de la acea adîncime, gîndurile lui Li ţîşniră libere.

„Nu o ţară, nu un sistem, nu un premiu. O femeie minunată.

Pe care o iubesc."

Dar, cînd se întinseră pe spate, ţinîndu-se de mînă, Miranda stînd cu capul pe umărul lui, el nu spuse acest lucru cu glas tare. Nu era momentul. Nu se cuvenea. Şi, dacă cineva ar fi găsit ciudat să vorbească despre cuviinţă şi despre dragoste aproape în acelaşi timp, el nu putu să se abţină: ştia ce era bun pentru el. Astfel că rămaseră unul lîngă altul, învăluiţi în nemişcarea încăperii.

– Îmi place să te simt în mine, spuse Miranda cu ochii închişi şi el trebui să facă un efort pentru a nu încălca promisiunea pe care tocmai o făcuse, aproape înecîndu-se cu cuvintele pe care nu îşi dădea voie să le rostească. Şi îmi place să stau de vorbă cu tine, să mă plimb prin oraşe cu tine, să mănînc sarmale, să stau în baruri aglomerate, chiar şi pline de fum...

El se mişcă uşor, hotărîrea sa slăbind în faţa sinceităţii ei. Apoi Miranda se ridică în capul oaselor, rezemîndu-se cu capul de căpătîiul sculptat al patului, cu cuvertura de mătase înfăşurată în jurul ei aşa încît părea o rochie fără bretele.

– Care era versul ce ţi-a venit în minte mai devreme?

– Nu era dintr-o poezie, minţi el nonşalant, ridicîndu-s de asemeni, în capul oaselor. M-am înşelat. Era dintr-o piesă chinezească despre un bărbat care face dragoste cu o fată şi zice că are senzaţia că lumea cea veche profită de cea

nouă, că cel corupt profită de cel inocent. Aşa m-am simţit eu cu tine.

Ea clătină din cap zîmbind.

– Ai născocit asta.

– Piesa asta se joacă în Beijing chiar acum; pot să te duc să...

– Ah, te cred în legătură cu piesa; sună foarte chinezeşte, cu ideea asta depăşită cum că americanii ar fi creduli şi nesofisticaţi numai pentru că ţara noastră e mult mai tînără decît a voastră. Dar nu cred că asta ţi-a venit în minte în timp ce făceam dragoste.

Li rîse trist.

– Se pare că nu prea mă pricep să mint. Ei bine, nu-mi amintesc unde le-am citit, dar cuvintele care mi-au venit în minte au fost „Călătoriile iau sfîrşit cînd îndrăgostiţii se întîlnesc."

– Ah, tot Shakespeare. E din „A Douăsprezecea Noapte".

– Ai văzut-o?

– De multe ori; e una din preferatele mele.

– Cum e restul versului?

– E un cîntec; nu ştiu melodia, dar cred că-mi amintesc textul.

Închise ochii şi se gîndi puţin.

„O, stăpînă a mea, pe unde rătăceşti?
O, rămîi şi ascultă; iubirea ta adevărată vine.
Tu, care poţi cînta şi înalt şi mai scăzut,
Nu mai umbla, frumoasa mea;
Călătoriile se încheie cînd îndrăgostiţii se întîlnesc,
Orice om înţelept acest lucru îl ştie."

Li era gînditor.

– „Orice om înţelept", repetă el. Dacă nu e chinez. Avem şi noi astfel de poeme, dar majoritatea se sfîrşesc trist.

– În poezia chineză, nu există călătorii fericite?

– Cîteva, dar majoritatea se sfîrşesc într-o notă melancolică, oamenii privindu-şi imaginea în oglinda unui lac sau salutînd un bujor. Probabil că sînt cîteva despre îndrăgostiţi care cîntă şi înalt şi scăzut, dar eu nu le-am găsit. Aş vrea să fi văzut „A Douăsprezecea Noapte". Am toate piesele şi sonetele lui Shakespeare; erau în colecţia tatălui meu. Dar n-am văzut nici una dintre ele. Sînt jucate adesea în America?

– Da. Şi în Europa.

Astfel că se îndepărtară de subiectul îndrăgostiţilor. Letargia dispăru din glasurile lor; vorbiră despre teatru şi piese muzicale americane, iar Li descrise opera chineză, imiţînd chiar cîntecele tradiţionale şi piţigăiate care, străinilor, le păreau asemeni ţipetelor unor hiene, pînă cînd rîsul Mirandei îl făcu să se oprească.

– Bineînţeles că nu sînt un profesionist, dar asta ajută să-ţi faci o idee, zise el.

– Am văzut operă chineză la televizor, spuse Miranda. Dar sună cu totul altfel cînd e cîntată de un bărbat gol care e în pat cu mine.

– Şi arată cu totul altfel, din moment ce costumele sînt superbe.

Rîseră şi Li se gîndi la miracolul rîsului. Cea mai bună parte din toată bucuria şi magia lucrurilor pe care le descoperim e rîsul. Conversaţiile şi rîsul. Îi sărută palma

Mirandei, încheietura mîinii, braţul, buzele. „Nu există diferenţe pe care conversaţia şi rîsul să nu le poată şterge."

– Pînă la urmă, n-am mai mîncat, spuse Miranda într-un tîrziu. Crezi că mai putem să sunăm la room-service?

– E deschis toată noaptea. Ce idee bună. Au halate pe-aici? întrebă el deschizînd dulapul. Două. Excelent. Şi meniu?

Se duse la masa de lîngă fereastră.

– Bineînţeles. Tot ce ne trebuie. Ce comandăm?

Aşezîndu-se pe marginea patului, începură una dintre discuţiile lor serioase despre mîncare. Deodată, în timp ce se întrebau dacă să aleagă curry cu pui sau raţă cu tăiţei, Miranda spuse:

– Dar, cînd o să aducă mîncarea, nu trebuie să te vadă.

El ridică din sprîncene.

– Ţi-e ruşine să fiu văzut aici?

– Nu, ştii că nu la asta m-am referit. Sîntem deja supravegheaţi; ar fi şi mai rău dacă s-ar şti că ai fost în camera mea... în halat de baie...

– Ce crezi că bănuiesc deja?

– Dar nu ştiu sigur.

– Am fost văzuţi în restaurante. Şi urcînd aici împreună.

– Nu-i acelaşi lucru. Am putea să discutăm afaceri.

– Vrei să spui că pe guvernul meu îl interesează ce fac eu în particular?

– Bineînţeles. Nu-i aşa?

– Uneori. Dacă noi doi am organiza o demonstraţie, am tipări propriul nostru ziar sau am plănui să înfiinţăm un nou partid politic, i-ar interesa. Sau dacă aş deţine secrete de stat pe care aş putea să le dezvălui într-un moment de pasiune. Dar, dat fiind că nu organizăm nimic şi eu nu deţin

secrete de stat, ei nu dau atenţie unui lucru atît de neinteresant ca sexul.

– Neinteresant.

– În acest context. Pentru birocraţii guvernamentali.

– Dar sînt interesaţi de „noi".

– Numai pentru că cineva crede că o să te întîlneşti cu dizidenţi şi că o vei face mult mai relaxată dacă sînt cu tine, ca ghid şi translator, poate şi ca amant. Cînd or să vadă că nu se întîmplă nimic de genul ăsta, or să-şi piardă interesul şi or să-şi îndrepte atenţia asupra unor ţinte mai promiţătoare.

– Dar s-ar putea să-şi închipuie că-i păcălim.

– Nu şi-ar închipui aşă ceva niciodată. Mai degrabă, ar crede că, într-adevăr, facem afaceri. Compania ta ar putea să caute un spaţiu pentru a deschide o filială în China. Poate că Talia vrea să construiască o clădire aici sau să investească într-o companie de construcţii chineză. Poate că vrea să se asocieze cu una dintre companiile noastre care vor să se extindă. Oricare din aceste lucruri e posibil şi, din moment ce Biroul Securităţii de Stat nu-şi permite să creadă că face greşeli, cineva va găsi un motiv pentru toate şi, aşa, se va sfîrşi totul.

Gîndurile i se îndreptară spre Beijing şi ziua următoare, cînd avea să se scufunde din nou într-un cazan în care mii de vîrtejuri mici de lăcomie şi concurenţă, de mîncătorii, suspiciuni şi bîrfe, care ar fi putut ameninţa stabilitatea şi succesul pentru care muncise atîţia ani. Cînd se dusese la Miranda prima oară, nu se gîndise că îşi asuma un risc; cine şi-ar fi închipuit că o americancă timidă aflată în călătorie de afaceri ar fi putut reprezenta o problemă politică? Dar, în relaţiile bizare dintre oameni într-o lume în curs de

micşorare, nu te mai puteai baza pe ceea ce părea a fi evident. Miranda o întîlnise pe Sima Ting în Boulder Colorado – şi-ar fi închipuit cineva că o chinezoaică putea să ajungă în „Boulder Colorado"? – şi, astfel, în partea cealaltă a lumii, Yuan Li era din nou supravegheat.

Absurd. Dar era o lume absurdă. Şi, în mijlocul ei, el o găsise pe Miranda Graham, ceea ce niciodată nu avea să regrete.

– Te gîndeşti la întoarcerea la Beijing? întrebă ea.

Fără să-l mai surprindă cît de bine îl înţelegea, el încuviinţă.

– Sînt anumite lucruri pe care trebuie să le rezolv.

– Ţi-e teamă că cei de la Securitate or să te cheme din nou?

– Nu. Cred că or să aştepte, să vadă ce facem.

– Atunci, te gîndeşti la Sheng?

– În mare parte. Trebuie să învăţ cum să vorbesc cu el. După atîţia ani, încă mai caut o modalitate de a stabili o legătură cu el. Atîrnă deasupra mea... ştii, ceva deasupra mea care stă să mă strivească... care e cuvîntul?

– Planează.

– Da, aşa e. Planeaaaază. Atît de expresiv, ca şi cum cuvîntul însuşi ar cădea. Planează deasupra mea, ca o structură slabă ce trebuie consolidată. El şi cei din generaţia lui, toţi, mi se par atît de străini, de parcă ar fi trăit într-o altă parte a galaxiei. Ah, cît mi-ar plăcea să nu mai ştiu de nimic, să las totul baltă şi încep o altă viaţă într-un loc unde totul e complet nou. Dar asta ar însemna să fug, zise el repede. Şi n-am făcut niciodată asta, adăugă apoi şi luă meniul. Vorbeam despre mîncare. Ştiu... o să comandăm „prăjituri-lună". Da?

– Nu ştiu nimic despre ele.

– Celebrează festivalul de la mijlocul toamnei, ceva asemănător cu sărbătoarea voastră de Ziua Recunoştinţei, care e un moment de rodire şi speranţă pentru viitor, şi ele simbolizează luna plină, care este simbolul unităţii şi nemuririi. Aşa că vom sărbători armonia, speranţa şi viaţa lungă mîncînd „prăjituri-lună" umplute cu...

Se uită pe meniu murmurînd:

– Coajă de portocală, cremă de curmale, seminţe de pepene, flori de cassia... Cremă de curmale, zise el deodată, hotărît, pentru că ţi-a plăcut umplutura de curmale din chiflele calde pe care le-ai mîncat în prima ta zi la Beijing, şi, de asemenea, flori de cassia, pentru că ar trebui să guşti şi ceva nou.

Îşi ridică privirea şi o văzu uitîndu-se la el cu un zîmbet atît de deschis şi de tandru, încît fu terminat. Mîna îi tremură uşor şi scăpă meniul.

– Te iubesc, zise el şi nu mai conta că jurase să nu o spună în seara aceea şi, poate, în nici o altă seară.

Apoi îi luă mîinile într-ale sale.

– Te iubesc.

Şi simţi o eliberare teribilă care îl umplu de exaltare. Se simţi tînăr, liber şi puternic, deschis descoperirilor, certitudinii, speranţei.

– Da, zise Miranda trăgîndu-i faţa spre a ei. O celebrare. Viaţă lungă, speranţă, armonie şi dragoste.

Capitolul 8

Wu Yi aruncă rochia pe jos.

– Nu e ceea ce vreau. Nu e potrivită pentru mine. Nici una din astea nu e potrivită pentru mine. Ia-le de-aici!

Vînzătoarea îşi muşcă buzele cînd îngenunche şi strînse rochiile de pe covor. Apartamentul era decorat cu brocart, catifea şi mobilier din lemn de mahon acoperit cu perne brodate cu flori şi păsări de un roşu aprins, culoarea preferată a lui Wu Yi. Femeia, ţinînd privirea în jos, se lăsă în genunchi ca să ia de sub un scaun un pantof care fusese aruncat acolo.

– Nu mai face mutra asta supărată, strigă Wu Yi. Ştiai că n-or să-mi placă, dar tot le-ai adus.

– Erau cele mai apropiate de ceea ce aţi spus că vreţi.

– Ceva diferit, am spus! Dramatic! Special!

Femeia puse rochiile în pungile lor.

– Nu mai cunosc pe nimeni în Beijing. Mai e un magazin în Shanghai şi unul în Xi'an, dar bineînţeles că vreţi ceva mai aproape.

– Care e cel mai bun?

– Ah, cel din Xi'an, de departe, are o colecţie nemaipomenită, dar Xi'an e...

– Sună-i! Vreau să vorbesc cu cineva de acolo!

– E aproape cinci; probabil că magazinul e închis.

– Sună-i!

Wu Yi aşteptă ca femeia să-i spună că putea să dea şi ea telefon în propriul ei apartament, dar, după o scurtă ezitare, aceasta se duse la telefon şi formă numărul. E bine să fii o actriţă celebră, îşi spuse Wu Yi bucurîndu-se în tăcere. Oamenii fac tot ce le spui.

Cu excepţia lui Sheng. Se încruntă şi două linii adînci îi apărură pe fruntea perfectă. Le netezi, însă, repede, înainte să se întîmple ceva. Totuşi, era supărată în continuare. El nu sunase; era cea mai lungă perioadă de tăcere de cînd începuseră să se vadă. Îi spusese ceva în legătură cu un drum pe care îl avea de făcut la Beihai, dar acela nu era un motiv să nu o sune. Ar fi fost mai bine dacă nu mi s-ar fi părut atrăgător, îşi spuse Wu Yi, dar adevărul e că e un bărbat frumos care învaţă repede ce îmi place în pat şi, uneori, e ca un băieţel drăguţ. În plus, are o soţie, ceea ce înseamnă că nu caută să se însoare.

Şi, de asemenea, are relaţii bune şi, în curînd, o să fie bogat.

Se uită furioasă la vînzătoarea care vorbea la telefon. Mai repede, spuse ea în gînd. Vreau ca linia să fie liberă în caz că sună Sheng.

Femeia îi întinse receptorul.

– Doamna se numeşte Ye Meiyun. I-am spus că aveţi idei foarte clare în legătură cu ceea ce doriţi.

– Da, da, spuse ea făcîndu-i semn spre uşă. N-o să mai am nevoie de tine astăzi, adăugă apoi şi îi întoarse spatele. Vreau nişte toalete neobişnuite, spuse ea în receptor. N-am chef să văd alte femei îmbrăcate cu lucruri ca ale mele cînd merg pe stradă sau la restaurante şi, mai ales, cînd o să apar la televizor luna viitoare cu ocazia decernării premiului Magnolia.

Aşteptă ca femeia să exclame cînd auzi de premiu, dar aceasta nu spuse nimic.

– Spune-mi ce ai, zise Wu Yi după cîteva clipe cu o uşoară supărare în glas.

– Ar fi mai bine dacă ai veni dumneata aici sau, dacă nu, îţi pot trimite fotografii.

Vocea femeii era rece. Impertinentă, îşi spuse Wu Yi. Vînzătoarele nu-mi vorbesc aşa niciodată.

– Descrie-mi ce ai. Dacă nu poţi, voi vorbi cu proprietara magazinului.

– Eu sînt proprietara şi designerul. Doamna care a sunat mi-a spus că eşti Wu Yi, actriţa. Aşa e?

– Bineînţeles!

Ar fi trebuit să-mi recunoască vocea, se gîndi Wu Yi.

– Ei bine, din moment ce pare să fie vorba de o urgenţă, îţi voi descrie cîteva dintre rochiile mele, dar cel mai bine ar fi să vii la Xi'an.

– Spune-mi ce ai!

Iarăşi, femeia nu spuse nimic şi Wu Yi îşi aduse aminte că ea era proprietara, aşa că îşi mai înmuie glasul.

– Spune-mi, te rog, ce modele ai...

Femeia îi descrise cîteva rochii de seară, costume de zi şi bluze şi, în timp ce ea vorbea, Wu Yi se îndreptă din ce

în ce, iar ochii începură să-i strălucească. Aproape tot timpul se gîndea numai la haine, aşa că era la fel de pricepută ca un designer şi putu să-şi imagineze foarte bine materialele pe care i le descria femeia, croiala fustelor, bluzelor şi jachetelor, felul cum arătau nasturii şi ornamentele. Da! îşi spuse ea. Da, da, da!

Dar vocea îi fu indiferentă cînd spuse:

– Sună promiţător. Adu-mi la Beijing tot ce mi-ai descris ca să le probez şi să aleg ceva. S-ar putea să le vreau pe toate.

Urmă un moment de tăcere.

– În mod obişnuit, n-aş face asta, spuse femeia.

Dar o s-o faci, se gîndi Wu Yi, pentru că sînt o clientă preţioasă.

– Dar e cineva la Beijing cu care aş vrea să vorbesc. Aşa că, de data aceasta, voi veni la dumneata, zise femeia, după care notă toaletele pe care urma să le aducă.

– Şi o capă, spuse Wu Yi. Ca s-o port cu o rochie de seară, poate cu cea aurie. Acum, serile sînt reci.

– Nu am cape, dar..., spuse femeia şi, iarăşi, tăcu cîteva clipe. Aş putea să cer să se facă una. Pentru rochia aurie. Din caşmir negru cu flori aurii de mătase, poate magnolii, din moment ce acesta e premiul pe care îl vei primi.

– Da! exclamă Wu Yi înainte să-şi aducă aminte să fie distantă. Pune să se facă şi adu-o...

Tăcu brusc.

– Cît ar costa?

– Nu ştiu. Cred că între două şi trei mii de yuani.

Wu Yi îşi imagină cum avea să arate pe scenă, cînd îşi ţinea discursul de acceptare după ce avea să primească pre-

miul Magnolia pentru cea mai bună actriţă într-un film de televiziune, fiind văzută de toată China într-o rochie aurie şi cu o capă neagră din caşmir presărată cu magnolii aurii de mătase. Nu putu să reziste.

– Dacă nu depăşeşte trei mii de yuani, o vreau. Cît de repede poate fi făcută?

– Cred că... s-ar putea rezolva în trei zile.

– Atunci, adu-o împreună cu celelalte.

Nu primi nici un răspuns. Wu Yi auzi ecoul propriei voci şi îşi aminti din nou că femeia aceea – îi uitase numele – era proprietara magazinului şi, de asemenea, designerul.

– Te rog, se forţă ea să rostească acele cuvinte nefamiliare. Te rog s-o aduci cînd vii încoace. Cred că o să cumpăr multe lucruri de la dumneata şi va fi bine să ne cunoaştem.

– Da, spuse Meiyun tot rece şi distantă. Ne vedem peste patru zile. Dă-mi adresa, te rog.

Îşi luară la revedere în mod formal şi, după ce închise, Wu Yi se simţi ca şi cum ea ar fi fost o cerşetoare şi femeia aceea – Ye Meiyun, aşa se numea – i-ar fi făcut o mare favoare. Nu-i plăcea. Dar putea să ignore acest lucru cînd era vorba de haine noi.

Se uită la telefon. Unde era el, oare? Trebuia să primească nişte prieteni la cină, dar asta s-ar fi putut schimba dacă suna el. „Sună", îi spuse ea telefonului. „Sună." Jumătate de oră mai tîrziu, chiar sună.

Se repezi să răspundă.

– M-am gîndit numai la tine, spuse Sheng cu vocea lui groasă.

Wu Yi zîmbi, dar iarăşi vorbi cu o voce normală, aproape indiferentă. Nu degeaba era actriţă.

– Dar ai avut multe lucruri la care să te gîndeşti, multă treabă care ţi-a umplut zilele.

– Probleme care mi-au luat gîndul de la tine, zise el.

– Da? Şi aceste probleme au dispărut?

– Le-am lăsat la Beihai.

– Şi nu trebuie să te mai întorci acolo?

– Nu. Cel puţin, pentru o vreme. Am rezolvat nişte probleme, spuse el şi Wu Yi îi sesiză satisfacţia din glas, am scăpat de cineva care încerca să ne şantajeze, cerîndu-ne nişte sume imense, şi am angajat pe altcineva care să vegheze asupra intereselor noastre.

– Se pare că ai avut succes. Trebuie să-mi povesteşti totul.

Cînd el tăcu, ea zîmbi din nou, imaginîndu-şi scurta lui derută. Rareori se întîmpla să-i ofere o asemenea deschidere, practic o invitaţie.

– Da, spuse el. Da, mi-ar face plăcere. Tocmai voiam să-ţi propunem să luăm cina împreună.

– În seara asta? întrebă ea ridicînd vocea ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Sigur că eşti ocupată, ştiu cît de ocupată eşti, dar mi-am scurtat călătoria, pentru că abia aşteptam să...

– Cred că pot lua cina cu tine în seara asta, zise Wu Yi. Aş putea să-mi schimb programul.

Făcu o pauză, lăsîndu-l să digere acea veste bună. Parcă era un copil! Era unul dintre farmecele lui: băiatul care căuta asigurări în interiorul omului de afaceri şiret. Ambele părţi o atrăgeau.

– La şapte? Mi-ar plăcea să merg la restaurantul acela nou, „Lao San Jie".

– Ah, spuse el.

Ea îşi dădu seama că era dezamăgit. Îi plăcea să meargă numai la unul dintre cluburile lui, unde putea să numere cîte mese erau ocupate şi să se simtă important. Dar nu şi în seara aceea, îşi spuse Wu Yi; trebuie pedepsit pentru că a plecat de lîngă mine.

– Bine, spuse el. O să vin să te iau la şapte.

Pereţii restaurantului „Lao San Jie" erau acoperiţi cu fotografii din zonele rurale ale Chinei, din reviste şi scrisori din anii Revoluţiei Culturale. Într-un spirit de nostalgie pentru o perioadă care nimeni nu ar fi vrut să o mai trăiască vreodată, mîncărurile erau ţărăneşti, începînd cu ceaiul turnat de o chelneriţă de la un metru distanţă, lichidul fierbinte curgînd în ceşcuţe pline cu frunze şi fructe uscate.

– Îmi place aici, spuse Wu Yi. E ceva diferit.

Sheng se uita la fotografiile de pe pereţi, mişcîndu-se incomod pe scaun.

– Tatăl meu a fost într-un asemenea loc, zise el arătînd cu bărbia spre o fotografie în care se vedeau cîteva colibe la poalele unor munţi stîncoşi. Zicea că a fost ca în iad. Un loc al morţii.

Wu Yi se uită la fotografie.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă.

– Nu l-am crezut, spuse el, continuînd să privească acel sat mohorît şi bărbaţii îngrozitor de slabi care stăteau pe vine în dreptul unei uşi, uitîndu-se spre aparatul de fotografiat.

Unul dintre ei ţinea un cuţit şi o figurină din lemn.

– I-am spus că nu i-a păsat de mine, că nici măcar n-a încercat să mă ia cu el. Era atît de tăcut – arăta ca aceşti

bărbaţi din fotografie – şi el a sculptat figurine în lemn cît a stat acolo; încă mai are una, o femeie care se uită spre cer. Am fost îngrozit de muţenia lui şi de felul cum arăta, ca un schelet, atît de deprimat, şi asta m-a înfuriat şi mai tare şi n-am mai vrut să-i vorbesc, spuse el privindu-şi mîinile. Atunci am încetat să mai fim prieteni.

Wu Yi simţi ceva ciudat, aproape milă. O uimi şi o supără. Sheng ar fi trebuit să fie puternic. Asta pretindea ea: să simtă admiraţie pentru un bărbat, nu milă.

– E în Xi'an, adăugă Sheng, o afirmaţie care nu avea nici un sens pentru Wu Yi.

De ce tot vorbeşte despre asta? se întrebă ea. Eu vin dintr-un asemenea loc, sărac, mizerabil şi nenorocit, iar părinţii mei au murit de foame, dar totul s-a petrecut de mult. Întoarcem spatele vremurilor grele şi căutăm să realizăm cît mai mult acum. Aşa reuşim să scăpăm de trecut şi să ne ridicăm cu mult deasupra oamenilor mărunţi care cad pradă amintirilor legate de propriile slăbiciuni. Nu vreau să am de-a face cu ei.

Chelneriţa le aduse un platou cu carne de porc şi tăiţei din cartofi dulci şi un castron mare cu carne de vită şi cubuleţe de cartofi într-un sos de soia. Sheng reveni la realitate şi gustă.

– E bun. Foarte bun.

– Am mai comandat ceva, spuse Wu Yi, în clipa în care chelneriţa aduse un platou cu kebab de miel. Auzisem de aşa ceva, spuse ea gustînd o bucăţică de miel.

Carnea era fragedă şi dulce şi, cînd patronul veni la masa lor, întrebîndu-i dacă erau mulţumiţi, ea zîmbi încîntată.

– E foarte bun, excelent.

– Mă bucur foarte mult că ne onoraţi cu prezenţa, spuse el privind-o admirativ.

Wu Yi respiră adînc. Ce minunat era să fii frumoasă! Şi celebră! Oamenii îţi căutau aprobarea, făceau ce le cereai şi îţi netezeau drumul. Ce perioadă bună pentru a fi tînăr în China!

Mîncară şi vorbiră despre lucruri banale. Sheng, relaxat acum, îi povesti lucruri amuzante din călătoria sa, ca şi cum ar fi fost ceva minor. O făcu să rîdă cînd îi descrise obiceiurile provinciale ale celor din Beihai; îi aduse strălucirea în ochi cînd făcu unele referiri la nişte afaceri importante. La sfîrşitul mesei, îi luă mîna şi îi spuse că îi fusese foarte dor de ea cu atîta dulceaţă în glas încît Wu Yi uită complet că fusese îngrijorată de faptul că simţise milă faţă de el.

– Am un cadou pentru tine, spuse el. Dar e nevoie de intimitate.

Wu Yi zîmbi larg. Deja îl dorea la fel de mult cum o dorea el. Dar, ca întotdeauna, ea trebuia să hotărască momentul.

– Poate trecem întîi pe la club să bem ceva? Întotdeauna îmi place asta.

Ce amuzant era să-l pună în dilemă. El voia să vadă cum mergeau lucrurile la club, dar şi să fie în patul ei. De fapt, nu avea încotro. Spunînd ce prefera, Wu Yi hotărîse ce aveau să facă. Sheng le putea avea pe amîndouă, atîta timp cît era răbdător.

De data aceasta, merseră la cel de al doilea club al lui, o încăpere lungă şi îngustă, plină de fum, cu mese aşezate pe nişte platforme de-a lungul pereţilor, ceea ce le permitea

clienţilor să vadă foarte bine formaţia de muzică rock şi ringul de dans. Automat, Sheng se uită după mese libere. Văzînd doar două, comandă de băut şi îşi îndreptă atenţia asupra lui Wu Yi. Cînd îi simţi căldura trupului lipit de al ei, ea ştiu că îl interesa mai mult decît clubul, că faptul că se concentra asupra ei îl făcea să clocotească din nou, iar dorinţa ei crescu într-o măsură care îi făcea plăcere. Ce minunat era să te bucuri de sex! Era excelent că trăiau într-o vreme atît de flexibilă din punct de vedere moral!

– Imediat, murmură ea atingîndu-i mîna şi zîmbindu-i.

Apoi, îşi ridică privirea şi îi văzu pe Pan Chao şi Meng Enli apropiindu-se de masa lor.

– „Lao tian ye", şopti ea printre dinţi. Oh, Doamne.

Fusese sigură că erau la celălalt club. Acum trebuia să scape de ei, dacă nu cumva Sheng o dorea atît de mult încît să o facă el însuşi.

– Ce surpriză plăcută, spuse Pan Chao, aşezîndu-se împreună cu Enli la masa lor, neinvitaţi. Nu ştiam sigur dacă te-ai întors de la Beihai.

– După-amiază tîrziu, zise Sheng. Am reuşit să termin şi să plec mai devreme.

– Felicitări. Ai...? Nu, n-ar trebui să discutăm afaceri şi să o plictisim pe Wu Yi. O să vorbim mîine. La trei?

– La cinci. Am multă treabă, din moment ce am fost plecat două zile.

– La cinci, atunci.

Meng Enli se aplecă şi îi spuse lui Wu Yi:

– Sheng e un om de afaceri extraordinar, atît la „All-China Construction", cît şi în parteneriatul nostru. Ne bazăm pe el foarte mult.

– Aduce pricepere şi înţelepciune în afacerile noastre, adăugă Pan Chao, de asemenea aplecîndu-se.

Wu Yi încuviinţă. Nu trebuia să i se spună cît de bine se descurca Sheng; putea să-şi dea seama şi singură.

Dar văzu că Sheng radia în lumina sclipitoare a laudelor partenerilor săi.

– În curînd, va fi preşedintele lui „All-China Construction", îi spuse Enli pe un ton confidenţial lui Wu Yi. E prea modest ca să-ţi spună, dar e adevărat. Nimeni nu e mai potrivit ca să facă din companie o mare forţă în anii care vin.

– Nu e sigur, protestă Sheng. Tata e foarte activ în cadrul companiei şi e încă tînăr; e prea devreme ca să vorbim despre...

– Nu, nu, modestia ta vorbeşte acum, zise Enli. Tatăl tău s-a descurcat bine cînd a înfiinţat compania, dar, acum, aceasta are nevoie de o conducere nouă, tînără şi dinamică, pe care ai putea s-o oferi tu dacă n-ai mai fi dependent de el.

Cuvintele veneau atît de uşor, încît Wu Yi se întrebă dacă nu cumva mai fuseseră rostite înainte. De fapt, tot ce spuneau Pan Chao şi Meng Enli dădea impresia ciudată că fusese repetat. Nu degeaba sînt actriţă, se gîndi ea. Pot să deosebesc un scenariu de o conversaţie. Şi, în timp ce ei continuară să vorbească, ei îi deveni din ce în ce mai limpede că voiau ceva de la Sheng şi se părea că nu puteau obţine acel lucru decît dacă el era preşedintele companiei tatălui său.

Aşadar, se folosesc de el, îşi spuse ea. Şi ştiau cum s-o facă.

Îşi aminti că simţise milă faţă de Sheng. Acum simţi primele umbre de dispreţ. N-ar fi trebuit să fie atît de slab încît să se lase folosit de alţii. N-ar fi trebuit să fie atît de slab încît să inspire milă.

Îşi luă poşeta cu mărgele.

– Vă rog să mă scuzaţi...

Bărbaţii se ridicară şi ea simţi cum o urmăriră cu privirea cînd traversă încăperea spre toaletă.

Aşezîndu-se în faţa oglinzii măsuţei de toaletă, îşi propti capul în mînă, cu grijă să nu-şi strice coafura, şi se gîndi ce să facă. Ar fi putut să scrie un bilet că nu se simţea bine şi să iasă pe la bucătărie. Ar fi putut să-i spună lui Sheng să o ducă acasă pentru că nu se simţea bine şi el ar fi trebuit să o lase în faţa uşii. Sau ar fi putut să dispară, pur şi simplu. Dar l-ar fi făcut de rîs în faţa partenerilor lui şi nu voia să-i facă aşa ceva.

Acela era necazul: îl plăcea. Şi îi plăcea să fie în pat cu el.

Nu era chiar sigură ce se întîmpla cu cei doi. Ar fi putut să se înşele. Nu cred că e aşa, dar există o mică posibilitate, se gîndi ea.

Şi toată seara se gîndise numai la cum avea să facă dragoste cu ea.

Ei bine, venise timpul pentru asta. A doua zi avea să se gîndească la alte lucruri. Dacă, într-adevăr, era slab, nu avea să se mai vadă cu el niciodată. Dacă, însă, era puternic, aşa cum îşi închipuise ea... ei bine, avea să fie excelent.

Se dădu cu ruj, se pudră, îşi mai dădu cu rimel şi cu tuş de pleoape şi îşi trecu palmele uşor peste păr. După aceea,

se întoarse la masă, trecînd pe lîngă ringul de dans, unde tinerii dansau în ritmul muzicii rock.

– Trebuie să te rog să mă conduci acasă, îi spuse ea lui Sheng fără nici un fel de ceremonie. E tîrziu pentru mine.

Sheng se ridică imediat.

– Iartă-mă... ar fi trebuit să mă gîndesc... da, o să plecăm imediat.

Partenerii lui erau deja în picioare, îşi strînseră mîinile, îşi zîmbiră şi, apoi, Pan Chao şi Meng Enli plecară.

– Te-am luat de lîngă ei, spuse Wu Yi.

– Nu, nu, nu-i nimic. Ştii că voiam să te duc acasă..., spuse el privind-o în ochi. Ştiai asta.

– Şi acolo o să mergem.

A doua zi, cînd Sheng se gîndi la seara aceea ciudată, primul lucru pe care şi-l aminti fu faptul că Wu Yi fusese mai pasională ca oricînd şi că, după aceea, cînd el se îmbrăca să plece, ea păruse să se depărteze chiar înainte ca el să-şi pună pantofii. Acest lucru îl frămîntă toată dimineaţa, la birou, aşa încît îi fu greu să se concentreze. Tatăl lui se întorsese de la Xi'an şi Sheng ştia că trebuia să stea de vorbă cu el imediat cum acesta ieşea din şedinţă, dar, cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai şovăitor. Nu voia decît să se întoarcă în apartamentul lui Wu Yi şi să se asigure că totul era în ordine. Tot ce voia era să audă din gura ei că era un amant perfect şi că ceea ce văzuse la ea în timp ce se îmbrăca era oboseala datorată pasiunii cu care făcuseră dragoste şi nimic altceva.

Dar nu putea să se întoarcă. Probabil că ea dormea. Chiar dacă ar fi fost trează, nu îi plăcea să primească vizite

în timpul zilei; nu-i plăcea să fie surprinsă. Dacă se ducea la ea, n-ar fi făcut decît să înrăutăţească lucrurile.

Se uită la ceas. După-amiază avea să o sune. Întîi avea să stea de vorbă cu tatăl lui, după care...

Sună telefonul.

– Ce s-a-ntîmplat la Beihai? întrebă Meng Enli.

– Youcai nu mai e; era lacom şi nu se putea avea încredere în el. Primarul l-a trimis la Shanghai, într-un fel de misiune, şi a angajat alt şef al poliţiei, un tip mai în vîrstă, mai potolit; nu vrea decît siguranţă şi s-o ducă mai bine.

– Cum îl cheamă?

– Feng Zhiwen. Născut în Beihai, căsătorit, cu doi fii adulţi, unul la Macao, celălalt la Hong Kong, ambii lucrînd în comerţ. Locuieşte în acelaşi apartament de treizeci şi cinci de ani.

– Soţia?

– A pregătit cina.

Rîseră amîndoi şi Sheng se relaxă. Erau doi bărbaţi care se înţelegeau reciproc într-o lume unde, chiar şi după decenii întregi în care comunismul vorbise despre egalitate, femeile tot nu contau.

– Şi zahărul, continuă el. L-am descărcat de pe vas. Va fi transportat azi după-masă, cînd vor sosi camioanele şi Feng Zhiwen le va completa documentele. Apoi, bineînţeles, voi angaja alt echipaj pentru acţiunile programate luna asta. Feng a zis că ar putea găsi vreo cincisprezece, douăzeci de oameni buni, dar n-o să mă bazez pe el; o să mă duc să-i verific personal.

– A fost o treabă costisitoare, spuse Enli.

– Nu atît de rău cum ar fi fost dacă am fi pierdut zahărul, zise Sheng spunîndu-i sumele cu care îi mituise pe poliţiştii care păzeau vasul şi pe care i-o promisese lui Feng pentru primul an.

– Scump, dar mai bine decît să pierdem zahărul, spuse Enli şi Sheng nu menţionă faptul că el însuşi spusese acest lucru mai înainte. Ai lucrat bine, Sheng. Ştiam că o să te descurci.

Sheng încuviinţă. Bineînţeles că se descurcase bine; poate că se împiedicase de data aceasta, dar ştia ce face; era viclean şi agresiv. De aceea avea să prospere.

Dacă nu cumva tatăl său avea să strice totul.

Vrusese să-l întrebe pe Enli de ce era urmărit tatăl lui, ce făcuse în Xi'an şi cu cine fusese. Dar nu fusese în stare să o facă. Îi era greu să ceară informaţii în legătură cu tatăl lui, care era suspectat.

Se uită la ceas. Unsprezece. Întîlnirea cu furnizorul trebuia să se fi terminat; de ce nu venise tatăl lui să-l salute, să-i povestească despre călătoria la Xi'an şi să-i spună de ce era urmărit? Deoarece, cu siguranţă că, după ce îi spusese Sheng, el trebuia să se fi gîndit bine şi să fi găsit un motiv pentru care guvernul să arate interes faţă de el.

Mai aşteptă zece minute, după care se ridică şi ieşi din birou. N-are nici un drept să mă facă să aştept, îşi spuse el furios şi deschise brusc uşa care dădea spre birourile tatălui său.

– Unde e? o întrebă el pe secretara lui Li.

– Tocmai s-a întors de la şedinţă; dacă...

Sheng trecu pe lîngă ea şi deschise uşa biroului. Tatăl lui vorbea la telefon. Îşi ridică privirea surprins şi îi făcu semn

lui Sheng să intre. Acesta rămase în picioare lîngă un fotoliu din faţa biroului, iar tatăl lui termină convorbirea repede, după care, şocîndu-l pe Sheng, veni spre el şi îl salută, îmbrăţişîndu-l.

– Mă bucur să te văd. Ai fost plecat; mesajul tău a fost neclar, dar sper că a fost un drum reuşit. Vrei să-mi povesteşti?

Încă şocat, Sheng îşi privi tatăl cîteva secunde care părură minute înainte să spună:

– A fost ceva în legătură cu parteneriatul; am rezolvat problema. Îmi pare rău că a trebuit să plec, dar nu cred că au fost probleme aici din cauza asta.

– Nu, n-au fost, spuse Li, după care se aşeză din nou şi Sheng îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze şi el, nu să stea ca o păpuşă de cîrpă, cu braţele atîrnînd pe lîngă trupul inert din cauza uimirii.

Dar tatăl lui nu îl îmbrăţişase niciodată; de unde era să ştie cum să reacţioneze?

– Aş vrea să-ţi vorbesc, tată.

– Da, avem cîteva lucruri de discutat, spuse Li ducîndu-se la măsuţa de ceai din colţ şi turnînd ceai verde în două ceşti, după care aşeză una pe masa de lîngă scaunul lui Sheng. Secretara mea mi-a spus că păreai supărat de plecarea mea la Xi'an.

– Ne lipseşti aici.

Li ridică din sprîncene şi Sheng adăugă repede:

– Nu că nu ne-am descurca, dar îţi preţuim sfaturile. Şi, bineînţeles, sînt unele decizii pe care nu le putem lua fără tine.

– Pentru acele decizii, pot fi găsit întotdeauna. Şi, din moment ce ai fost plecat în aceeaşi perioadă cu mine, e greu de văzut cum mi-ai simţit lipsa.

– Am vrut să spun..., zise Sheng şi făcu o pauză cîteva clipe. Nu e vorba numai de Xi'an. Pari absent, cu gîndul la alte lucruri, nu te gîndeşti în primul rînd la noi. Şi ai fi putut să-mi spui că pleci la Xi'an. Nu mi-ai spus nici un cuvînt măcar, a trebuit să aflu de la secretara ta!

Părea un băieţel ignorat de lumea celor mari. Se certă singur. De ce făcea asta cu tatăl lui? Cu nimeni altcineva nu vorbea astfel.

– Ţi-am lăsat un bilet pe birou şi un mesaj pe robotul de acasă, spuse Li.

– Numai că plecai din oraş peste noapte. Nu unde te duceai. Nici de ce plecai. Nici cine a fost cu tine!

Li ridică din sprîncene din nou.

– Cine a fost cu mine? întrebă Li cu interes.

Sheng încleştă pumnul. Niciodată nu îl scăpa gura în prezenţa altora.

– Un prieten din Xi'an m-a sunat şi mi-a spus că te-a văzut intrînd în „Grand Hotel", zise el şi ezită, dar nu era timp pentru a sta pe gînduri, aşa că mizâ pe faptul că bănuielile lui erau corecte. Prietenul meu mi-a mai spus că erai cu o americancă şi, după descriere, părea să fie femeia pe care am cunoscut-o cînd vă duceaţi la piaţă.

Îşi dădu seama după chipul tatălui său că acesta ştia că minte, dar Li nu îi aduse nici o acuzaţie.

– Nu te priveşte ce fac în afara companiei, spuse el. Şi, cum eu nu te întreb despre prietenii tăi sau cunoştinţele tale, nici tu n-ar trebui să mă întrebi pe mine.

– O fac, dacă ne afectează compania şi siguranţa. Siguranţa mea. Poţi să faci afaceri cu americanii, dar să călătoreşti cu o americancă...

Tăcu brusc, mustrîndu-se din nou. Li nu recunoscuse nimic. Şi, oricum, nu despre asta trebuia să vorbească.

– Te-ai gîndit la motivul pentru care eşti urmărit? La ce ţi-am spus?

Li făcea nişte desene mici şi el se aplecă să vadă ce erau. Cercuri, triunghiuri, pătrate răspîndite pe hîrtie, fără ca vreunul să se atingă de altul. Fără legătură, se gîndi Sheng. Aşa simte în privinţa noastră sau referitor la el şi restul lumii?

– Ştiu de ce sînt supravegheat şi n-are nici o legătură cu tine sau cu „All-China Construction", spuse Li. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru siguranţa ta.

– Dar de ce o fac? izbucni Sheng.

– Nu voi discuta despre asta. Nu te priveşte.

– Ba mă priveşte! Preşedintele american vine la preşedintele nostru. Vor aresta pe oricine pare suspect. Dacă te urmăresc deja...

– N-or să mă aresteze. De fapt, e mai bine că preşedintele american va veni în curînd; agenţii securităţii îi vor închide pe mulţi dintre dizidenţi pentru a-i interoga, dar nu vor risca să aresteze cetăţeni de vază; n-ar fi o reclamă bună.

– N-ai de unde să ştii asta.

– Sînt sigur. Mă urmăresc din propriile lor motive, dar n-or să facă nimic şi, aşa cum ţi-am spus, nu te priveşte pe tine.

– Mă priveşte orice pune în pericol compania!

– Tocmai ţi-am spus că nu pune în pericol compania.

– Am dreptul să ştiu!

– Ai dreptul să fii îngrijorat pentru mine, aşa cum am eu să fiu pentru tine. Dar trebuie să mă crezi pe cuvînt cînd îţi spun că nu sînt în nici un fel de pericol. Poţi să-mi spui acelaşi lucru despre tine?

– Pericol? Bineînţeles că nu sînt în pericol! De ce aş fi?

– N-am nici o idee. Sau, mai exact, am o mulţime, dar, din moment ce nu ştiu exact în ce eşti implicat sau cît de mult, nu pot fi mai precis.

– Sînt implicat în afaceri!

Urmară cîteva clipe de linişte. Sheng începu să bată darabana cu piciorul în piciorul scaunului.

– De ce vorbeşti de pericol?

– Tocmai ţi-am spus. Cred că tu şi partenerii tăi, care nu-mi fac impresia că ar fi nişte prieteni excelenţi, sînteţi implicaţi în nişte afaceri ilegale...

– Nimic nu e tocmai...

– Poţi să spui că nimic nu e tocmai ilegal în China, în ziua de azi, dar ştii că nu-i adevărat. Avem legi şi faptul că multe sînt încălcate astăzi fără să fie nimeni pedepsit nu înseamnă că mîine va fi la fel. Şi, cînd nu poţi fi sigur ce-ţi aduce ziua de mîine, eşti în pericol, spuse el şi făcu o pauză. Mulţi se vor îmbogăţi în această societate nesigură, dar mulţi vor şi cădea şi nu vor rămîne cu nimic. Pentru că, fără o structură care să fie respectată de toţi, cu legi şi un sistem juridic consistent şi stabil, nimeni nu e în siguranţă în casa lui, în familie sau la serviciu.

– Structură, spuse Sheng sarcastic. Am avut destulă înainte ca guvernul s-o lase mai moale.

Li clătină din cap.

– Nu vorbesc despre un guvern comunist care slăbeşte frîul cînd are chef, ci despre unul democratic care le oferă oamenilor un cadru în care să prospere.

Sheng se lăsă pe spate, Cel care vorbea nu putea fi tatăl lui. Nu, nu, Yuan Li n-ar fi spus niciodată o asemenea prostie subversivă. Doar dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

A înnebunit, îşi spuse el ca şi mai înainte. Tata a înnebunit.

Sau...

Imaginea femeii îi apăru din nou în faţa ochilor, pe stradă, în faţa clădirii lor. Ştearsă, neinteresantă. O umbră palidă în comparaţie cu frumuseţea lui Wu Yi. Dar era americancă şi tatăl lui o privea ca şi cum ea i-ar fi captat întreaga atenţie şi, acum, el vorbea despre un guvern democratic.

Şi o dusese la Xi'an; Sheng era absolut sigur de asta. Tatăl său îi ocolise întrebarea şi asta îl dăduse de gol.

– Pleci în America? izbucni Sheng.

Li îi întîlni privirea un moment îndelungat. Sheng avu impresia că nu era surprins de întrebare; parcă o aşteptase. Dar Li nu spuse decît:

– Nu am de gînd să plec nicăieri. De ce crezi că aş putea să fac asta?

Nu mă minţi! se gîndi Sheng furios. Trebuie să-mi spui adevărul! Nu avea importanţă că el îşi minţea tatăl tot timpul; se aştepta ca tatăl său să fie altfel.

– Ai fost cu ea la Xi'an?

Li oftă.

– Dacă te referi la Miranda Graham, am fost cu ea la Xi'an. Crezi că asta înseamnă că plec în America?

– Te-ai schimbat, spuse Sheng acuzator. Pleci de la birou fără să anunţi; călătoreşti împreună cu o americancă; vorbeşti despre un guvern democratic – ce legătură are asta cu China, cu noi, cu stilul nostru de viaţă? – şi nu pare să-ţi pese că eşti supravegheat. Parcă ai plecat deja. Parcă ai părăsit China, compania. Pe mine.

Auzi acele ultime cuvinte şocat; ce slăbiciune trădau!

– Nu vrei să plec din China? întrebă Li. Credeam că abia aşteptai să scapi de mine.

Nimic în conversaţia aceea nu decurgea aşa cum voia Sheng. De ce se simţea întotdeauna atît de derutat în prezenţa tatălui său?

– Vei pleca din China? întrebă el. De aceea eşti urmărit – pentru că autorităţile ştiu? Te-ai gîndit ce înseamnă asta pentru mine? Pentru viitorul meu? Ai spus că-ţi faci griji pentru mine, dar, dacă ar fi aşa, nu m-ai pune într-o situaţie dificilă; m-ai proteja.

– Aş vrea să te protejez, spuse Li încet. Dar pericolul te paşte din direcţia pe care ai apucat, nu din cea a lucrurilor pe care le fac eu. Nu pot să te protejez, Sheng; nu fac parte nici din armată, nici din guvern, ca taţii partenerilor tăi.

– N-am nevoie...

– Ba eu cred că da.

– Atunci, cum poţi să pleci din China?

– Nu plec din China.

– Dar s-ar putea. Ai putea să te răzgîndeşti.

Li zîmbi slab.

– Dacă o să mă răzgîndesc, vei fi primul care va afla. Aşa că poţi să te pregăteşti să te muţi în biroul ăsta.

Sheng îl privi furios.

– Cine ţi-a spus asta?

Li oftă din nou.

– Sheng, trebuie să înveţi să gîndeşti înainte să vorbeşti. Acum te-ai dat de gol că ai discutat cu alţii despre asta. Îţi doreşti chiar atît de mult să fii preşedintele companiei noastre?

Sheng rămase tăcut.

– Sau partenerii tăi au hotărît că asta ar trebui să se întîmple? spuse Li cu o voce mai aspră. Prbabil că te admiră foarte mult. Sau..., spuse el făcînd o pauză foarte scurtă, au foarte mare nevoie de tine.

Lui Sheng nu-i plăcea cum suna acest lucru.

– Mă admiră, dar n-am discutat despre „All-China Construction"; de ce am face-o?

Nu, nu, nu, îşi spuse el, nu deschide subiectul ăsta; tata e prea deştept.

– Nu mi-ai spus de ce crezi că eşti urmărit, zise el repede.

Li îl privi îndelung.

– E o greşeală. Cineva crede că Miranda e în legătură cu dizidenţii din Beijng. Nu e aşa, dar, cînd le intră o idee în cap, nu le mai iese. Aşa că o urmăresc pe ea şi, astfel, sînt şi eu urmărit, pentru că sînt cu ea din cînd în cînd.

– Mai mult decît din cînd în cînd, spuse Sheng cu amărăciune.

Li încuviinţă.

– Mai mult decît din cînd în cînd. Am de gînd s-o văd cît de des vreau, cît de des vrea, cît timp se află în Beijing. Dacă asta te deranjează, îmi pare rău, dar nu schimbă nimic. Apropo, mi s-a spus că eşti văzut mai mult decît din cînd în cînd cu Wu Yi. Soţiei tale trebuie să-i fie greu să înţeleagă asta.

Liniştea se instală între ei. Naiba să-l ia, se gîndi Sheng. Taţii n-ar fi trebuit să intre în ofensivă cu fiii lor. Timpul lor este trecutul; trebuiau să se bizuie pe fiii lor, nu să-i atace cu probleme personale pe care nu le înţeleg şi pe care nu le vor înţelege niciodată, pentru că nu sînt moderni.

– Între noi există o înţelegere, spuse el, în cele din urmă. Fiecare are viaţa lui.

– Şi fiul tău? Rongji?

– E un băiat minunat. Ştii că luna viitoare va împlini şapte ani. Ar trebui să-ţi petreci mai mult timp cu el.

– Cînd? Am vrut să-l văd de atîtea ori, dar, de fiecare dată, ziceai că era ocupat. Sau că nu era un moment bun pentru tine. Sau că era în vizită la nişte prieteni.

– Asta se poate schimba, zise Sheng cu un glas stins.

Era adevărat: niciodată nu vrusese ca tatăl său să fie în preajmă prea mult, aşa că, atunci cînd Li se oferea să-l ia pe Rongji într-o excursie de o zi, sau să-l ia acasă la el unde să rămînă peste noapte, Sheng găsea motive să spună nu.

– Dacă te interesează cu adevărat...

– Întotdeauna mă interesează să-mi petrec timpul cu nepotul meu. Poate, peste o săptămînă, două, o să-l duc la Xi'an. E un loc frumos unde să-ţi duci prietenii şi rudele, să vadă războinicii de teracotă.

Sheng era uimit, aşa că spuse simplu:

– Sună cînd vrei. O să aranjăm într-un fel să stai cu el. E isteț. Învață repede.

– Mă bucur că ești mîndru de el. Și Wu Yi?

– O prietenă.

– Cu siguranță, e mai mult decît atît.

Sheng ar fi vrut să spună același lucru despre americancă, dar vorbele îi rămaseră în gîtlej. Ar fi vrut să fie obraznic și disprețuitor cu tatăl său, așa cum spuneau mulți dintre prietenii lui că trebuia să fie chinezul modern, dar el nu putea s-o facă. O fi fost Li demodat, prosteşte de sincer și plicticos, dar, într-un fel, în mod inexplicabil, Sheng încă mai tînjea după o camaraderie cu tatăl său, să rîdă împreună, să-și împărtășească problemele și chiar, deși părea puțin probabil, să i se ofere o șansă de a învăța de la el.

– E mai mult decît o prietenă, repetă Li.

Și, atunci, Sheng își deschise sufletul.

– Sînt nebun după ea. E răsfățată, arogantă, încăpățînată, pretențioasă și știu că nu e o persoană importantă, nu la fel de importantă ca afacerile sau...

– Familia, zise Li.

– ... sau familia, dar mi-a pătruns în suflet și nu pot s-o mai scot. Nu vreau s-o mai scot. E prea incitantă.

– Ca artificiile.

– Da, da, e numai scîntei și foc. Nu vorbim prea mult; de asta am parte destul acasă. Nu asta vreau de la ea.

– Și crezi că o să dureze?

Lui Sheng i se strînse stomacul la gîndul dependenței sale.

– Atîta timp cît o să mă vrea.

– Și cît o să fie asta?

– Pînă o să se plictisească. Nu prea mult. Nu suficient de mult. Nu e o persoană cu sentimente profunde, cu capacitate de înţelegere sau capabilă de fidelitate.

– S-ar putea să te saturi înaintea ei. Poate că o să stingă, la fel ca artificiile.

Zîmbiră amîndoi şi, deodată, inima lui Sheng se umplu de dragoste pentru tatăl lui.

Li se ridică.

– Avem treabă. Aş vrea să iei parte la o şedinţă peste o oră; marile companii de construcţii au probleme cu muncitorii şi s-ar putea ca tu să ai ceva idei.

– Sînt probleme?

– Se zvoneşte că s-ar pregăti o grevă pentru condiţii mai bune de locuit. Sînt de acord cu ei – condiţiile în care locuiesc sînt groaznice – dar nu voi negocia singur cu ei. Dacă avem cooperarea companiilor din marile oraşe, o să putem găsi o soluţie pentru a rezolva problema. Cred că va fi dificil şi vreau să fii alături de mine, de data asta, Sheng.

– Da, spuse acesta încîntat, dar absent.

Dacă avea să fie grevă, care dintre oameni aveau să dispară? El şi partenerii săi se bazau pe muncitorii de la depozitele celor mai mari companii pentru stocarea şi inventarierea mărfurilor obţinute prin piraterie. Dacă oamenii-cheie intrau în grevă, ei puteau rămîne cu camioane întregi de marfă pe care nu aveau unde să o depoziteze. O să vorbesc cu Chao şi cu Enli despre asta cînd o să ne întîlnim după-amiază, îşi spuse el. Dacă n-o să găsim o modalitate de a-i împiedica pe aceşti revoluţionari să intre în grevă...

– Pari tulburat, zise Li.

– Da, o grevă ne-ar putea afecta. Îmi fac griji pentru companie.

Simţi braţul lui Li pe după umeri cînd se îndreptară spre uşă. Cînd mai făcuse tatăl lui aşa ceva?

– Mă bucur că eşti preocupat, spuse Li. O să vedem la şedinţă ce putem face. La două jumate în sala de conferinţe. Şi o să te sun în legătură cu Rongji, să ştii. Poate, dacă o să-l iau la Xi'an, vii şi tu cu noi. Şi soţia ta. Va fi o ieşire în familie, toţi împreună. Te sun imediat cum îmi fac ordine în program.

Imediat cum o să te gîndeşti în care zile poţi să nu te vezi cu femeia aia, se gîndi Sheng, plăcerea ultimelor minute ştergîndu-se. Era uluitor cît de repede se putea înfuria pe tatăl lui. Totuşi, ideea ca familia să meargă la Xi'an era surprinzător de agreabilă. O să mă mai gîndesc la asta, hotărî în sinea lui. Nu pot să mă descurc cu toate sentimentele astea în acelaşi timp. Încuviinţă scurt şi ieşi din biroul lui Li, îndreptîndu-se grăbit spre al său, care se afla în celălalt capăt al coridorului.

Dintr-un impuls, o sună pe Wu Yi.

– Mi-era dor de tine. Luăm cina în seara asta?

– Nu, e imposibil.

Mîngîiată de vocea groasă a lui Sheng, Wu Yi se uită în oglindă. În seara aceea, avea o întîlnire cu un avocat aflat în divorţ; avea bani şi prestigiu, dar nimic din dulceaţa copilărească a lui Sheng şi, cu siguranţă, nu avea vocea aceea groasă şi mîngîietoare. Dar Wu Yi era îngrijorată în privinţa lui Sheng: toate îndoielile pe care le avusese în seara precedentă luaseră amploare imediat cum terminaseră de făcut dragoste. Fusese satisfăcută – ah, pe deplin

satisfăcută – şi extrem de epuizată, dar îndoielile tot reveniseră. Nu avea să-l mai vadă pe Sheng pînă cînd nu le lămurea.

– Sînt ocupată în următoare cîteva zile şi, apoi, o croitoreasă din Xi'an îmi aduce cîteva modele de-ale ei...

– Xi'an?

– Da, de ce?

– Nu ştiu. Xi'an pare să fie pomenit peste tot zilele astea.

Da, ea îşi aminti că el adusese vorba despre asta la restaurant, pur şi simplu, din senin.

– Femeia asta are un magazin acolo şi doreşte foarte mult să-i devin clientă, aşa că m-a implorat s-o las să vină la Beijing ca să probez cîteva din modelele ei.

– Cum o cheamă? întrebă Sheng şi ei i se păru o întrebare ciudată şi îşi dădu seama că mintea lui era concentrată asupra lui Xi'an.

– Ye Meiyun, spuse ea, amintindu-şi numele mai uşor de această dată.

– Numele mi-e cunoscut. Cînd eram mic, tata îl cunoştea pe soţul ei. S-a sinucis.

– Ce coincidenţă interesantă, spuse Wu Yi, care găsea că acea conversaţie era cam plictisitoare. Şi, după aceea, o să plec la Shanghai pentru decernarea premiului Magnolia. Mai ţii minte că voi primi aşa ceva.

– Da, spuse Sheng, dar ei i se păru puţin distant.

– Sheng? Premiul pentru cea mai bună actriţă de televiziune! Nu se poate să fi uitat!

– Nu, nu, bineînţeles că nu. Ce-ar fi să vin cu tine la Shanghai? Ar fi ca o vacanţă pentru noi.

Ea ezită. Ar fi fost bine să aibă ochii plini de adoraţie ai lui Sheng în public cînd îşi ţinea discursul de mulţumire. Pe de altă parte, ar fi putut s-o încurce. Cariera ei nu avea să fie ajutată de faptul că era legată de un eşec.

– Poate, zise ea. O să mă mai gîndesc.

Şi el trebuia să fie mulţumit cu asta. Ea închise, continuînd să se privească în oglindă. Ce frumoasă era, chiar şi dimineaţa, chiar şi nefardată. Luă pieptănul cu nestemate pe care i-l dăruise Sheng cu o seară în urmă şi îşi trase părul dintr-o parte a feţei, fixîndu-l aşa. Foarte drăguţ. El avea gusturi bune cînd era vorba de astfel de lucruri.

O să-l mai văd, se gîndi ea. Sau poate nu. Nu trebuie să hotărăsc imediat. Băieţaşul ăsta dulce o să aştepte o veşnicie să mă hotărăsc.

Capitolul 9

Miranda rămase în urmă, cînd şedinţa se întrerupse pentru pauza de ceai, şi scoase caietul pentru a desena o pelerină neagră din caşmir cu magnolii aurii de mătase. La întoarcerea de la Xi'an, găsise un mesaj la „Palace Hotel", în care Meiyun spunea că are nevoie de o capă pentru a merge cu o rochie de seară, descriind-o în linii generale. „Te rog să mă suni imediat cum poţi să faci modelul," spusese Meiyun şi Miranda abia aşteptase pauza aceea din timpul şedinţei. Prima mea comandă în China, se gîndi ea şi mişcările creionului erau îndrăzneţe şi ample.

Dar, chiar şi cînd lucra la propria-i comandă, tot nu putea sta liniştită. Soarele strălucise cînd intrase în Centrul Internaţional de Confecţii din Baoxiang şi, de atunci, nu-l mai văzuse. O pasăre îşi luase zborul spre înălţimi cînd ea se oprise în dreptul uşii, o fetiţă pe bicicletă îi zîmbise, o adiere uşoară de vînt îi atinşese părul şi ea se gîndise la degetele lui Li, subţiri, elegante, care îi ridicau părul şi îl lăsau să cadă la loc cînd stăteau în pat, în camera de la

„Grand Hotel" din Xi'an, buzele lui atingîndu-i fruntea, obrazul, gura.

Trebuie să ies de aici. Trebuie să mă mișc.

Se întorseseră de la Xi'an la șapte în dimineața aceea și, ori de cîte ori gîndurile îi rătăceau, ignorînd lumea din jur, ea auzea din nou vuietul motoarelor de avion, coloana sonoră a filmului, zgomotul pașilor stewardeselor care străbăteau culoarele în sus și în jos pentru a servi pe toată lumea înainte ca acel zbor scurt să se încheie și glasurile ridicate ale pasagerilor care încercau să se facă auziți. În față, pe scaune etichetate ca fiind de clasa întîi pentru că erau cu cinci centimetri mai late decît sutele care se întindeau în spatele lor, ea și Li stăteau într-o mică oază de intimitate. Se priveau, apoi se uitau în altă parte, unul la altul, din nou, vrînd să atingă și să fie atinși. Pielea Mirandei era electrizată de apropierea lui: mîna lui, brațul, umărul, pulpa la nici un centimetru de ale ei, contopindu-se cu ale ei la fel cum făcuseră toată noaptea precedentă în liniștea camerei de hotel, astfel încît nimic, nici cea mai firavă rază de lumină, nu putea să se strecoare între ei. Din cînd în cînd, Li se apleca să își miște geanta de voiaj sau să își lege un șiret și umărul lui atingea piciorul Mirandei, mîna lui îi atingea glezna: cel mai mic contact îi lăsa cu respirația tăiată, dorind cu disperare mai mult. Cînd aterizară la Beijing, erau epuizați.

Acum, amîndoi erau la lucru și, în timp ce membrii conducerii Centrului Internațional de Confecții din Baoxiang își beau ceaiul, Miranda puțu să închidă ochii și să-și imagineze o hartă a orașului Beijing, cu Li aflîndu-se într-un capăt, stînd la birou și vorbind cu fiul său, și ea, în celălalt

capăt, desenînd pe carnet. O mulţime de străzi îi despărţeau, zgîrie-nori şi „huttong"-uri, magazine şi apartamente, mulţimi de oameni. Aş prefera să fim în pat, se gîndi ea, şi simţi din nou pielea lui catifelată sub buzele şi limba ei, felul cum el se întărea sub atingerea ei.

Trebuie să plec de-aici, se gîndi. Trebuie să mă mişc.

– Doamnă Graham, spuse o secretară apărînd în uşă. Sînteţi căutată la telefon.

Li, îşi spuse ea. Nimeni altcineva nu ştie că sînt aici.

– Trebuia să-ţi aud vocea, spuse el în clipa în care ea ridică receptorul într-un birou alăturat.

– Ah, spuse ea şi picioarele i se înmuiară atît de mult încît trebui să se aşeze. Da. Şi eu stăteam acolo înconjurată de toţi acei oameni şi nu voiam decît să fiu în pat cu tine.

– De ce nu? Poţi să pleci?

– Nu. Şi nici tu nu poţi. Cum a fost discuţia cu Sheng?

– Neliniştitoare. În unele privinţe, mai bine decît m-am aşteptat, dar şi tristă. O să-ţi povestesc diseară. Întîlnirea ta cum e?

– Nesfîrşită.

– Ştiu. Tot timpul cît am vorbit cu Sheng, m-am gîndit la tine. Desenam tot felul de forme care nu se atingeau una de alta, toate fără legătură, dar, apoi, ţi-am rostit numele în gînd şi m-am simţit aproape de tine. Miranda. Şi m-am întrebat de unde vine, ce înseamnă.

– E din latină. Înseamnă „cea de care lumea trebuie să se minuneze."

– Ah, perfect. De care lumea să se minuneze. Pe care s-o admire. O femeie admirabilă. Îmi place mama ta pentru

că a ales acest nume. Am o idee pentru seara asta; aş vrea să pregătesc cina pentru tine. Vrei?

– Da, dacă pot să te ajut la... Nu, stai puţin, nu pot. Sau pot? Adică, e şi mai rău decît faptul că am mers la Xi'an amîndoi, nu? Aceea ar fi putut fi o călătorie de afaceri, dar nimeni n-ar crede că mă aflu la tine acasă pentru afaceri. M-ar vedea intrînd în casa ta – o americancă ce a avut legătură cu dizidenţii – şi ar fi periculos pentru tine. Nu-i aşa?

– Atîtea întrebări, spuse el cu blîndeţe. Nu trebuie să te temi, Miranda.

– Nu mă tem pentru mine.

– Ah, scumpa mea. Îţi mulţumesc. Dar, să ştii că nu sînt imprudent. Oi face eu cîte o nebunie din cînd în cînd, dar imprudent nu sînt. Totul va fi în ordine.

– Spui asta mereu. Au renunţat să ne mai urmărească?

– Nu, dar n-are nici o importanţă. Deja trebuie să-şi fi dat seama că te afli aici numai pentru afaceri, dar nimeni n-a apucat să scrie ordinul de încetare a supravegherii. E atîta inerţie în birocraţie, încît e nevoie de mult timp pentru a se petrece o schimbare, chiar şi atunci cînd toată lumea ştie că ceva e greşit. În plus, toţi se pregătesc să-l întîmpine pe preşedintele vostru; pînă atunci, guvernul îşi va arăta faţa cea mai bună. Noi doi vom face ce dorim, Miranda. Nimeni nu va păţi nimic. Îţi promit.

„Cît de mult pot să însemne promisiunile într-o ţară unde regulile se schimbă după bunul plac al guvernului?

Dar nu vreau să nu-l mai văd. Aşa că mă voi convinge pe mine însămi că are dreptate. Şi chiar s-ar putea să aibă. Doar e ţara lui."

– Te vreau în casa mea, spuse Li cînd ea rămase tăcută. În bucătăria mea, la masa mea, în patul meu. Spune-mi că mă laşi să gătesc cina pentru tine în seara asta.

Ea oftă uşor.

– Da.

– Bun. O să ne simţim minunat. Vin să te iau la...

– Dar numai dacă îmi dai voie să te ajut la bucătărie.

Ea aproape că îl auzi zîmbind cînd întrebă:

– Poţi să mînuieşti un satîr?

– Nu. Dar nu poate să fie mult prea diferit de beţe.

Rîdeau cînd ea auzi un foşnet la uşă şi ştiu că era aşteptată înapoi la şedinţă.

– Trebuie să închid.

– Vin să te iau de la hotel la şase.

Miranda o urmă pe secretară înapoi la şedinţă.

– Acest pulover în două culori e mai scump din acest motiv, spuse adjunctul directorului de producţie imediat după ce se aşeză ea, bătînd cu degetul într-unul dintre desenele Mirandei.

– Bineînţeles, zise ea uitîndu-se la desenul original. Dar intră mai puţine fibre, din moment ce e fără mîneci.

– Dar e pe gît. L-am calculat la o mie două sute de yuani.

Miranda făcu transformarea în gînd. O sută douăzeci şi cinci de dolari. Aveau să vîndă puloverele magazinelor cu două sute cincizeci, iar acestea aveau să le fixeze un preţ de cinci sute. Puţin mai mult decît sperase ea, dar cam atît se aşteptau clienţii lor să plătească pentru un pulover de caşmir din două fire, cu un model complicat, în combinaţii gen ecosez de albastru-gri, argintiu-negru, verde-albastru

sau auriu-negru, cu un guler pe gît care se încheia cu niște franjuri trași chiar din fibre. Era unul dintre cele mai frumoase modele ale ei, elegant și lejer, în același timp. Știa că se va vinde.

– Cele două culori trebuie să fie perfecte, spuse ea ignorînd prețul pentru moment, pentru că niciodată nu era bine să fii de acord cu cifra imediat. De exemplu, în combinația albastru-gri, nu trebuie să existe nici un fel de variație, cum ar fi două, trei nuanțe de albastru, sau albastru și gălbui sau, și mai rău, albastru și alb.

– Bineînțeles, bineînțeles, o să ne apropiem cît mai mult...

– Nu. Am spus exact la fel. Trebuie să fim siguri că toate vor avea acest aspect de ecosez. Nu tweed sau altceva. Cele două culori trebuie să se combine perfect.

– Atunci, mă tem că se va mări costul, atît pentru controlul fibrei, cît și pentru timpul de producție. Singurul mod în care putem garanta prețul și respectarea termenului stabilit este să realizăm puloverele în limite rezonabile.

– Acest lucru e inacceptabil, spuse ea uitîndu-se la chipurile celor aflați în jurul mesei, îmbrăcați în costume călcate perfect, cu cămăși scrobite și cravate sobre, care stăteau cu mîinile împreunate și răbdători. „Fac parte dintr-o cultură veche de mii de ani; au foarte multă răbdare. Eu n-am. Nu astăzi." Și nerăbdarea ei creștea din ce în ce; acum era ca un val care se pregătea să se spargă și se revărsă asupra mesei de conferințe. Nu pot să cred că o companie cu atîta experiență și pricepere ca a dumneavoastră nu poate controla calitatea vopselei. Ați da faliment într-o săptămînă dacă n-ați putea garanta culorile. Am venit la

Baoxiang datorită reputaţiei pe care o aveţi pentru o calitate excelentă, dar, dacă m-am înşelat şi nu putem coopera, există companii în Thailanda, Filipine şi Malaezia care şi-au exprimat interesul de a lucra cu noi. Mi-ar plăcea să lucrez în China, pentru că oamenii dumneavoastră sînt mîndri de ce fac şi vă admir produsele, dar trebuie să fiu mulţumită, altfel mă voi duce în altă parte.

Inima îi bătea cu putere. Nu avea nici o autoritate să lucreze cu alte fabrici decît cele de pe lista ei, cu atît mai puţin să se ducă în alte ţări. Dar glasul îi fusese categoric şi cuvintele veniseră cu uşurinţă, ca şi cum le-ar fi păstrat tot acel timp. „Acest lucru nu e acceptabil." Exact ce ar fi trebuit să spună la prima şedinţă, cu numai cinci zile în urmă. Dar, atunci se simţise neajutorată, iar, acum, deodată, era încrezătoare, îndrăzneaţă, aproape nesăbuită. De parcă, prin Li, îşi găsise un loc în China: nu mai era o outsideră neputincioasă, ci o persoană care putea să participe la jocurile lor.

În plus, observase privirea scurtă pe care şi-o aruncaseră directorul de producţie şi vicepreşedintele cînd ea pomenise de celelalte ţări asiatice şi ştiu că atinsese o coardă sensibilă.

– Ar fi neplăcut pentru toată lumea dacă tranzacţiile noastre nu ar fi încununate de succes, îi spuse Mirandei directorul de producţie. Sigur că vopselele vor fi perfecte; selectarea lor este un lucru care a fost perfecţionat sub conducerea noastră ştiinţifică. Vă putem oferi orice aveţi nevoie şi de o calitate mult mai bună decît în alte părţi.

– Şi preţul? întrebă Miranda scurt.

– Îl vom menţine la o mie două sute de yuani.

Inima-îi bătea cu putere din nou, de data aceasta de încîntare. Gata, își spuse ea. Bine lucrat.

O cuprinse emoția. Părea să fi fost stăpînită de emoție încă de cînd sosise în China, dar aceasta înflorise cu adevărat numai cu o zi în urmă, în Xi'an – atîtea lucruri înfloriseră în Xi'an – și acum era emoționată pentru oricе. Mîncăruri noi. Idei noi. China. O comandă de la Meiyun. Cina acasă la Li. Dragoste.

Emoția îi încordă mușchii și îi ascuți simțurile. Era conștientă de tot ce o înconjura în alte feluri, plină de anticipație, pregătită pentru astăzi și mîine, nu se mai temea că ar fi putut fi luată prin surprindere sau copleșită. Încercă să-și aducă aminte cînd se mai simțise așa: încrezătoare că putea face față oricăror lucruri care o așteptau și că le putea include în viața ei.

„Niciodată. Niciodată nu m-am mai simțit așa.

Ca și copiii mei, pornind într-o nouă aventură."

Acum o să meargă mai ușor, se gîndi ea și, apoi, se întrebă dacă se referise la ședința aceea de la Baoxiang, la profesia ei sau poate la întreaga ei viață.

Trei ore mai tîrziu, cînd directorul de producție spuse „Acesta e ultimul," fu limpede că, cel puțin ședința decurse mai ușor, într-un ritm mai rapid, negocierile încheindu-se agreabil, după ce făcuseră cu toții compromisuri. Păcat că nu pot folosi amenințarea aceea tot timpul, se gîndi ea strîngîndu-și hîrtiile și carnetul de schițe.

– Doriți un taxi? o întrebă directorul de producție cînd încăperea se goli.

Miranda dădu să spună da, dar, deodată, știu că n-ar fi putut să mai stea jos; era extrem de agitată și bucuroasă și

trebuia să facă mişcare, să simtă cum trupul îi revenea la viaţă după ce stătuse şase ore la masa de conferinţe.

– O să merg pe jos, spuse ea.

– Pînă la hotel? La „Palace"? întrebă el şocat. E mult prea departe.

– Da?

Habar nu avea cît de departe era, dar, cu cît mai departe, cu atît mai bine: avea nevoie de spaţiu, de mişcare, de aer.

– Cel puţin şase kilometri.

Kilometri. Cîte mile însemnau, oare? Ar fi trebuit să învăţ lă şcoală, îşi spuse ea, dar niciodată nu i se păruse important. Încuviinţă, de parcă şase kilometri ar fi însemnat o simplă plimbare, îşi luă la revedere de la ceilalţi, după care îşi vîrî hîrtiile în servietă şi ieşi din clădire în lumina soarelui de după-amiază tîrzie răsuflînd uşurată. „Parcă am ieşit de la şcoală." Rîse, simţindu-se deodată atît de fericită încît nu se putea abţine.

Desfăşurînd harta, încercă să o memoreze, după care porni în direcţia în care se afla Wangfujing, ţinînd pasul cu mulţimea, privind vitrinele, traficul, chipurile. După ce parcurse cîteva străzi, îi trecu prin cap că nici o clipă nu se considerase o americancă înconjurată de sute, mii, de chinezi. Era, pur şi simplu, o persoană în mijlocul tuturor acelor oameni care făceau cumpărături şi mergeau acasă de la serviciu, ca ea. „Sînt oameni ca toţi oamenii. Nici nu mai arată altfel. Ce uimitor."

La o intersecţie, se opri să studieze harta şi, în jurul ei, se strînseră cîteva persoane.

– Ce anume căutaţi? o întrebă o fată vorbind englezeşte cu grijă. Poate vă putem ajuta.

Miranda vrusese să se descurce singură, dar, cînd se uită la chipurile din jurul ei, alt cerc de chipuri, dar de data aceasta, curioase şi prietenoase, nu putu să le ignore.

– Wangfujing, spuse ea. „Palace Hotel", adăugă apoi şi arătă spre dreapta. Cred că ar trebui s-o iau în direcţia aceea.

Cîţiva încuviinţară, dar, după aceea, se iscă o discuţie, oamenii arătînd în diferite direcţii şi exprimîndu-şi dezacordul cu însufleţire. Miranda aşteptă, neînţelegînd nimic. În cele din urmă, fata spuse:

– Aveţi două soluţii. Poate vreţi să vă însoţim.

– Nu! Nu, mulţumesc, adăugă ea, nevrînd să pară nepoliticoasă.

Era derutată de acel comportament prietenos şi de generozitatea acelor oameni, din moment ce hotărîse că, în China, nu exista aşa ceva, astfel că nu ştia cît de prietenoasă trebuia să fie.

– Îmi place să merg încet, să văd totul. Să învăţ totul despre oraş.

Ei se arătară încîntaţi.

– Vă place Beijing-ul.

– Da. Foarte mult, zise ea şi, cînd plecă mai departe, după ce le mulţumi şi le spuse la revedere – „Xi-xi, Zaijian" – ceea ce le făcu o mare plăcere tuturor, inclusiv ei înseşi, găsi că oraşul era chiar impresionant.

Mai mult decît impresionant: frumos. Beijing-ul era scăldat într-o lumină aurie care transforma aerul poluat, poleia gunoiul de lîngă borduri, făcea să strălucească ferestrele apartamentelor şi preschimba crăpăturile din trotuar în nişte umbre. Miranda fu uimită de lumina aceea, dar se potrivea atît de bine cu propria ei bucurie, încît o acceptă,

mergînd degajată, ca şi cum s-ar fi aflat acasă. Nu mai avea senzaţia că se îneca din cauza aerului dens; abia dacă observa tencuiala cojită sau firmele de neon care se îngrămădeau într-o multitudine de culori ţipătoare; fu învăluită de scrîşnete, huruituri, glasuri, zdrăngănituri, claxoane, zgomotele străzii, dar nimic din toate acestea nu îi distrase atenţia de la gîndurile ei şi nu îi umbri bucuria.

Străbătu o stradă, apoi alta, zîmbindu-i unui băieţel care stătea în partea din spate a bicicletei tatălui său, ţinînd cîteva legături de praz pe genunchi. Privi un vîrstnic care făcea exerciţii de gimnastică, întinzîndu-se, făcînd genoflexiuni, atingîndu-şi degetele de la picioare, în timp ce un firicel de fum ieşea din ţigara pe care o ţinea în gură. De pe strada următoare cumpără un cartof dulce copt de la un vînzător ambulant, pe care îl curăţă şi îl mîncă în timp ce mergea. Sub coaja înnegrită, miezul era de un portocaliu închis, moale şi fierbinte, astfel că ea ciuguli de pe margini, fiind prea nerăbdătoare ca să aştepte pînă se răcea. Aroma acea dulceagă se simţea peste tot în jurul ei, pentru că şi alţii mîncau, şi aceasta se combina cu fumul de eşapament, funinginea, mirosul de gunoi şi fumul de la ţigările chinezeşti. Miranda le inhală, fără să se încrunte.

Ba chiar zîmbi, şi alţii îi răspunseră la fel. Pe măsură ce mergea, studiind harta din cînd în cînd, traversînd intersecţii unde poliţişti în uniforme, care se aflau pe nişte platforme circulare, încercau zadarnic să creeze ordine, ea mărea pasul din ce în ce. Îi plăcea să facă parte din mulţimea de oameni, cu vieţile lor agitate, care se îndreptau hotărîţi spre case.

Toţi mergem acasă, se gîndi ea. Dorind companie şi iubire. Şi cina. Şi ştiu că asta era ceva ce Li făcuse pentru ea: cînd, înainte, văzuse numai deosebirile dintre oameni, acum, vedea cît de mult se asemănau. Şi, datorită acestui lucru, lumea ei se mărise şi continua să se mărească, devenind imensă, variată, captivantă, reală. Mulţumesc, spuse ea în gînd lui Li, Chinei, chiar şi sieşi, pentru că pot să învăţ. Zîmbi. „Îmi mulţumesc mie însămi. Ce ciudat." Şi, în clipa aceea, începu să recunoască vitrine, clădiri şi un pîlc de copaci care îi spuseră unde se afla: Wangfujing era la numai o stradă distanţă şi ea era aproape acasă.

„Nu acasă. La hotel."

Dar avea senzaţia că mergea acasă: zona pe care o recunoştea, Goldfish Lane, dominat de faţada familiară a lui „Palace Hotel", salutul portarului: „Ah, doamnă Graham, bun- venit înapoi", formalismul recepţionerului care îi dădu un fax de la Talia, pînă şi zîmbetele cailor albi de porţelan, aproape în mărime naturală, care flancau scara largă şi albă ce ducea la mezanin. Locuia acolo numai de cîteva zile, dar cînd traversă holul, îndreptîndu-se spre lift, o făcu cu siguranţa cuiva care ştia exact unde îi este locul.

Camera ei aştepta, aranjată frumos, aşa cum o lăsase cu două seri în urmă, cînd plecase la Xi'an. Numai cu două seri în urmă! Cum puteau să se întîmple atîtea lucruri într-un timp atît de scurt?

„Şi cît timp a mai rămas?"

Pe biroul de lîngă fereastră se afla un calendar. Încă trei zile.

„Trei? Doar trei?

Imposibil. Mai am prea multe de făcut. Nu pot să termin în trei zile. Ce ridicol, să fac o călătorie atît de scurtă. O „s-o sun pe Talia să-i spun..."

Talia. Primise un fax de la ea. Îl găsi pe măsuţa de lîngă uşă, unde îl lăsase odată cu servieta şi geanta cînd intrase.

„Miranda, am aranjat să te întîlneşti cu Tang Po, directorul Ţesătoriei Nantong. Se află în provincia Jiangsu, dar va veni el la Beijing ca să stea de vorbă cu tine. Nantong face pături (din bumbac, mătase, caşmir) şi vor să se extindă şi în alte domenii; toate amănuntele legate de companie sînt mai jos pe această pagină. O să te sune la hotel; petrece vreo două zile cu el să vezi la ce înţelegere ajungi. Îmi pare rău că trebuie să stai în China mai mult decît plănuiseşi...

„Încă două zile. Încă două zile în China."

– Dar ar trebui să merite; pare o companie bună. Ştii că noi contăm pe tine, aşa că mai rezistă puţin. Cu drag, Talia.. P.S.. Ai învăţat să mănînci cu beţele?"

„Da, şi în seara asta o să folosesc un satîr."

Rîse şi începu să se învîrtească prin cameră. „Încă două zile. Îţi mulţumesc, Talia. Îţi mulţumesc, domnule Tang. Încă două zile cu Li. Şi de lucru cu Meiyun."

O sună pe Meiyun.

– Îţi mulţumesc pentru comandă; e foarte interesantă. Am trei modele care îmi plac.

– Ştiam că o să te intereseze.

Vocea lui Meiyun îi aduse aminte de camera de probă și de zîmbetul ei cînd întîlnise privirea Mirandei în oglindă și aceasta îșI spuse, o iubesc.

– Cine vrea capa? întrebă ea.

– O actriță. Nu e foarte celebră, dar e populară; i se va decerna premiul Magnolia pentru cea mai bună actriță dintr-un film de televiziune la Festivalul de Televiziune din Shanghai și vrea să arate superb și diferit.

– Într-o rochie de-a ta?

– Aproape sigur. Încearcă să fie indiferentă, dar e obsedată de modă și nu poate să ascundă acest lucru. Capa va trebui purtată cu o rochie aurie, lungă, cu bretele subțiri și negre, mulată pe corp, perfectă pentru silueta ei. Știe să-și poarte hainele și va fi o plăcere s-o îmbrac, dacă voi reuși să-i suport aroganța. Provine dintr-un mediu sărac și muncește mult ca să ajungă sus, astfel că își închipuie că nu are timp să se poarte agreabil. Păcat, dar asta e. Așa că, peste trei zile, voi veni la Beijing cu niște rochii pe care să le probeze și, tot atunci, va proba și capa. Vei veni și tu?

– Da, ah, ce minunat. Dar obișnuiești să faci asta? Să livrezi personal?

– Niciodată. Dar voiam să te văd. Și pe Yuan Li, desigur. Actrița – numele ei e Wu Yi, apropo – crede că vin pentru că vreau neapărat să-mi fie clientă. Și e foarte bine; o face să fie fericită și clienții fericiți sînt cei mai buni. Acum, povestește-mi despre modele.

Miranda i le descrise în cîteva cuvinte.

– Mai am unul, preferatul meu, dar e foarte diferit și, poate, prea greu de făcut. L-am desenat, dar...

– Spune-mi, zise Meiyun şi, după ce Miranda o făcu, ea adăugă: Da, acesta. E perfect pentru rochie.

– Dar în trei zile...

– Două. Am aranjat totul, lăsînd o zi pentru îndreptarea oricăror greşeli. Trimite-mi prin fax toate modelele, chiar dacă ştiu pe care îl vreau; e bine să le văd pe toate alături de rochie. Indiferent pe care îl voi alege, o să-l vezi peste patru zile. De fapt, o să-l vezi pe Wu Yi. Mi-ar plăcea să vii cu mine la probă. Vrei?

– Ah, mi-ar face mare plăcere. Cînd vei fi aici?

Discutară despre date şi ore, după care, cu o îndrăzneală de care avea să se mire mai tîrziu, Miranda o întrebă:

– Vei lua cina cu noi în seara aceea?

– Noi, repetă Meiyun şi Miranda roşi, dar nu spuse nimic, iar după o clipă, Meiyun zise: Mi-ar face plăcere.

După ce închise, Miranda sună portarul şi îi dădu mesagerului său desenele pentru a fi trimise prin fax la Xi'an. Apoi, dădu drumul la apă în cadă şi rămase nemişcată cîteva clipe, uitîndu-se pe fereastră la oamenii care mergeau pe stradă în razele soarelui de după-amiază tîrzie şi la cerul de un cenuşiu-gălbui. S-ar putea să fie plin de poluare, îşi spuse ea, dar era plin şi de posibilităţi. O lume întreagă de posibilităţi. Începînd din seara asta, cu Li. Fiind acasă, cu Li.

Acasă. Ar trebui să sun acasă, îşi spuse ea. Se duse repede spre telefon, dar, ca şi înainte, se gîndi la diferenţa de fus orar şi îşi dădu seama că nu putea să o facă. Ei bine, o să le scriu, îşi spuse ea. Le trimisese cărţi poştale în fiecare zi, dar, acum, luă cîteva, pe care le cumpărase cu o zi în urmă, umplînd repede spaţiile goale cu descrieri şi

anecdote. Apoi, lui Adam şi Lisei le scrise: „Poate o să vă aduc aici şi o să stăm o vreme; aţi putea să mergeţi la şcoală aici, unde să vă faceţi prieteni pe care nu i-aţi cunoaşte niciodată acasă şi să învăţaţi despre o altă ţară de la faţa locului, nu din cărţi sau din filme. Am putea să închiriem o casă alcătuită din mai multe clădiri legate între ele prin curţi... ar fi atît de frumos."

Lipi timbrele şi vîrî cărţile poştale în geantă. Ar fi putut să i le dea portarului, dar nu o făcu. O să le expediez eu însămi, îşi spuse ea; imediat cum o să am ocazia.

După aceea, în sfîrşit, se dezbrăcă de costum şi intră în apa fierbinte din cadă cu clăbuc ce mirosea a flori de lotus. Aburul se înălţa spre tavan, o ceaţă cu irizaţii care învăluia robinetele aurii, podeaua şi pereţii din marmură verde şi o sculptură din porţelan ce reprezenta o femeie şi era aşezată în picioare într-o nişă aproape de cadă. Miranda se lăsă pe spate, cufundîndu-se sub clăbuc, uitîndu-se la femeia îmbrăcată într-un halat lung şi respirînd parfumul florilor de lotus şi pe cel al trandafirilor galbeni care se aflau într-o vază de culoarea scorţişoarei, lîngă ea.

Apa o mîngîia cu valurile ei ritmice la fel cum făcuse Li cînd îi adusese pe amîndoi pe culmi de dorinţă şi îşi arcui spatele, închizînd ochii, simţindu-l cum se cufunda în ea, mişcările apei care îi mîngîia sînii, gîtul şi coapsele amintindu-i de fiecare atingere a lui. Stătu întinsă, respirînd adînc şi cu ochii închişi. Singurul sunet era cel al bulelor care se spărgeau uşor şi un zumzet ciudat care abia după cîteva clipe îşi dădu seama că venea din interiorul ei: un zumzet de dorinţă, bucurie şi mulţumire.

„Ştii că noi contăm pe tine, aşa că mai rezistă puţin."

– Oh, da, Talia, murmură ea învăluită de abur. Pot să fac asta.

Pentru cină, îmbrăcă bluza pe care i-o alesese Meiyun. O adusese cu ea de la Xi'an împreună cu rochia albastră şi jacheta.

– În contul tău, spusese Meiyun.

Şi, cînd Miranda obiectase, spunînd că nu avea nici un cont, Meiyun răspunsese:

– Ai, în mintea şi în inima mea. Îţi voi trimite o notă de plată la hotel şi îmi vei da banii cînd vei putea.

Acum, ea venea la Beijing, cu o capă creată de Miranda Graham pentru a fi purtată cu o rochie de Ye Meiyun. Era aproape ameţitor, atît de repede se petrecea totul. Înainte, schimbarea era ceva ce li se întîmpla altora; acum, făcea parte din viaţa ei. Şi nu era înspăimîntător, aşa cum ar fi crezut; era chiar minunat.

Bluza era din mătase de un roşu Burgundia cu nasturi din perle şi mîneci largi care se încheiau cu nişte maimuţe micuţe aurii. Sper că are un şort, se gîndi ea şi se răsuci în faţa oglinzii punîndu-şi fusta de la costumul cel negru. Ar trebui să fie din caşmir negru, se gîndi ea, sau mătase neagră: dreaptă şi lungă pînă la glezne. Cu o maimuţică brodată mai jos de talie, în dreptul şoldului stîng. Poate agăţîndu-se de o cracă plină de frunze şi fructe... cu cîteva perle mici în locul fructelor. Pantofi negri din piele întoarsă. O poşetă neagră de catifea cu lănţişor auriu şi o închizătoare sub forma unei maimuţe. Aurie cu perle mici.

Făcu repede o schiţă şi notă cîteva lucruri. „Mi-ar fi plăcut s-o port în seara asta."

Dar, neştiind ce nu purta ea, Li admiră ceea ce purta. În holul hotelului, îi luă mîinile într-ale sale cîteva clipe.

– Frumos. Eşti atît de frumoasă. Şi radiezi. Acest roşu superb...

Îi strînse mîinile şi, apoi, amîndoi se depărtară unul de celălalt, iar el îi luă de pe braţ jacheta cea neagră a lui Meiyun.

– Dă-mi voie să te ajut.

Îi puse mîinile pe umeri cînd ea îmbrăcă jacheta şi, pentru o fracţiune de secundă, ea se rezemă de el. „Dacă radiez, nu e din cauza bluzei roşii." Se îndreptară spre maşina lui, care se afla în faţa intrării. „O să vadă cînd o s-o scot." O străbătu un fior şi, deşi nu se atingeau, Li îl simţi.

– Ţi-e frig? Pare să fie o seară atît de plăcută.

– Aşa şi este. Nu mi-e frig.

Intră cu maşina pe Goldfish Lane, amestecîndu-se în trafic. Se întoarse scurt şi îi mîngîie obrazul. Claxoanele şuierară cînd maşina devie uşor.

– La naiba. Aş vrea să te ţin în braţe, dar trebuie să fiu atent la drum.

Miranda rîse.

– Vrei s-o fac eu? Să te ţin, în timp ce tu...

– Nu! zise el zîmbind. Imaginează-ţi titlurile: „Creatoare de modă americancă şi inginer chinez decedaţi din cauza pipăielilor în trafic."

Rîseră amîndoi.

– Unde sîntem? întrebă Miranda.

– Pe strada Beichizi.

– În paralel cu noi curge un pîrîu.

– E un şanţ cu apă. Înconjoară Oraşul Interzis. Opt sute de clădiri, nouă mii de camere, curţi, grădini, terase... un oraş în interiorul oraşului nostru. O să mergem acolo curînd; o să fii impresionată.

– Cîţiva oameni m-au întrebat astăzi pe stradă dacă îmi place Beijing-ul.

– Şi?

– Am spus că-mi place şi asta e adevărul. E un oraş minunat. Dar cred că mi se pare mult mai frumos pentru că sînt atît de fericită.

Li oftă.

– Mereu mă surprinzi. Eşti atît de sinceră.

– Nu în totalitate.

El îi aruncă o privire.

– Vrei să spui că-mi ascunzi ceva? Aş putea să ştiu ce anume?

– Nu ştiu sigur. O să crezi că nu sînt o doamnă.

– Ce înseamnă să fii ca o doamnă?

– Reţinută.

– Ei bine, deja cred că nu eşti reţinută. Cel puţin, n-ai fost în ultima vreme. Aşadar, care e lucrul ăsta care te face să nu fii o doamnă?

– Mă gîndeam cum o să-mi scot bluza mai tîrziu şi, atunci, o să ştii că nu datorită ei radiez.

Li luă curba prea strîns, ceea ce o făcu pe Miranda să se izbească de el.

– Iartă-mă. Mi te-am închipuit scoţîndu-ţi bluza. Şi cum te ajut, cum simt mătasea sub degete, şi mătasea pielii tale...

Urmară cîteva momente de tăcere.

– Chiar o să gătim cina? întrebă Miranda.

El îi mîngîie ceafa.

– La un moment dat, în timpul întregii nopți care ne așteaptă, o să gătim și cina.

Ea își încleștă mîinile în poală ca să stăpînească valurile de dorință ce îi străbăteau trupul ca un argint viu, grele și fierbinți. E ceva nou, își spuse ea, cum făcuse la Xi'an. N-am mai simțit niciodată așa ceva. Îmi place.

Se uită pe geam cînd trecură pe lîngă Parcul Beihai, cu lacul său uriaș în serpentine, unde luaseră cina în prima seară pe care o petrecuseră împreună.

– Cîte mile înseamnă șase kilometri? întrebă ea.

– Trei virgulă șase. În școlile voastre nu vă învață sistemul metric?

– Ba sigur că ne învață! Ne învață de toate! Doar că niciodată...

Tăcu brusc, deoarece dorința care o copleșise mai înainte fu tulburată de supărare.

– Niciodată nu mi s-a părut important, zise ea încet. Cum calculezi?

– O milă e echivalentă cu 1,6 kilometri. N-am vrut să critic școlile voastre; știu că sînt foarte bune.

– Unele dintre ele, spuse ea sinceră, cînd supărarea dispăru, iar dorința și bucuria îi luară locul din nou.

Se lăsă pe spate, privind orașul, concentrîndu-se asupra nici unui lucru în mod deosebit și asupra tuturor. Se uită la trotuare care se vedeau din cînd în cînd printre mulțimea de bicicliști și privirea îi alunecă peste scene care începuseră să-i devină familiare: grupuri de bărbați stînd pe vine în cercuri pentru a juca șah sau dame, în timp ce alții stăteau în picioare lîngă ei, fumînd, criticînd, sporovăind; bărbieri

aplecaţi asupra clienţilor care stăteau pe scaune pliante în aer liber, cu ochii închişi şi prosoape uriaşe care le acopereau piepturile şi gîturile; femei şi bărbaţi în costume închise la culoare care vorbeau la telefoane mobile, ocolind bicicliştii cînd traversau strada. Cerul era aproape întunecat deja şi oamenii deveniseră aproape nişte siluete care treceau prin dreptul luminilor. Miranda avu senzaţia că maşina lui Li se transformase într-o capsulă mică şi întunecoasă ce străbătea străzile fantomatice îndreptîndu-se spre o destinaţie necunoscută.

– Acesta e cartierul meu, spuse Li şi, după ce dădură colţul, Miranda văzu plăcuţa cu denumirea străzii pe care scria Xisi Bei. Şi asta e casa mea.

Casa lui Li. „O destinaţie necunoscută? Poate... poate că, pînă la urmă, locul meu nu-i aici. Nu ştiu. Nu mai ştiu."

Cuprinsă de panică deodată, rămase rigidă în timp ce el parcă maşina pe trotuar, lîngă un zid înalt, după care veni şi îi deschise uşa.

Ea îi simţi privirea şi se întrebă cum arăta – speriată? şovăitoare? reţinută? – dar el crezu că era vorba despre altceva.

– Dacă îţi faci griji că ne urmăreşte cineva, pot să ţi-i arăt, sînt la o distanţă de vreo stradă. Or să stea acolo toată noaptea, înfrigurati şi dezamăgiţi, în timp ce noi ne vom bucura de intimitate şi nu ne vom gîndi la ei.

Îi întinse mîna şi ea coborî, venind lîngă el.

– E unul dintre cartierele mele preferate, spuse el în timp ce se îndreptau spre o poartă din zidul înalt. Unul din puţinele cartiere din Beijing unde vechile case cu curţi au rămas neatinse. Adică, au fost lăsate în seama cîtorva

persoane care să le renoveze. Mi se pare mult mai chinezesc decît alte cartiere care sînt o corcitură de modern şi...

– Poftim? întrebă ea oprindu-se brusc şi izbucnind în rîs. Hibrid. Nu asta ai vrut să spui? O combinaţie, un amestec, o salată...

– „Salată"?

– Un alt mod de a spune acelaşi lucru.

– Îmi place; e mult mai colorat decît „hibrid". Ce e o corcitură?

– Un cîine rezultat din părinţi, de obicei, necunoscuţi.

– Ah. Aproape la fel de bun ca „salată".

Acum se aflau în curte, relaxaţi şi rîzînd, dar, imediat cum Li încuie poarta, Miranda fu cuprinsă iarăşi de o dorinţă nestăpînită ce o făcu să nu mai ştie de nimic altceva, astfel încît, aproape orbeşte, se întoarse în braţele lui. Buzele li se întîlniră, gurile se deschiseră şi ei se îmbrăţişară pînă cînd fierbinţeala din ei topi spaţiul care îi mai despărţea. Li se întoarse şi, ţinînd-o după umeri, porni spre uşa din stînga lor. Miranda avu impresia vagă a unei case din cărămidă, unei încăperi mici şi slab luminate şi a unei canapele din lemn de bambus plină de perne de mătase. Într-o clipă, ea şi Li erau întinşi pe canapea şi toate dorinţele reprimate în ziua aceea nesfîrşită puseră stăpînire pe ei în căldura şi liniştea din jur, pernele de mătase, asemeni unor valuri, înălţîndu-i, îmboldindu-i, alunecoase sub pielea lor, atingerea lor pe sînii şi coapsele Mirandei fiind ca un ecou al mîinilor senzuale ale lui Li şi al gurii sale insistente care îi aduse un strigăt pe buze şi pe el înăuntrul ei, cufundat în ea, strîns cu putere de ea, atît de tare încît

spaţiul dintre ei dispăru din nou şi ei se contopiră devenind o singură persoană.

La sfîrşit, rămaseră nemişcaţi multă vreme, înlănţuiţi, în timp ce respiraţia le reveni la normal şi pielea li se răci. Cînd deschiseră ochii, se priviră zîmbind.

– Niciodată nu s-a mai întîmplat ca o zi să treacă atît de încet, murmură el. M-am gîndit la tine, te-am văzut cu ochii minţii, ţi-am auzit vocea şi ţi-am simţit atingerea, dar eu nu puteam să te ating, nu puteam nici măcar să vin la tine. Voiam, voiam şi totul se strîngea în mine de credeam c-o să explodez.

– Da, spuse ea atingîndu-i faţa, sprîncenele, nasul.

Apoi îi atinse conturul buzelor iar şi iar, ca şi cum i le-ar fi memorat cu degetele. Avea impresia că nu putea să-l atingă îndeajuns.

– A trebuit să stau la o şedinţă şi să vorbesc despre bani, ecosez şi tweed.

– Ecosez şi tweed?

– Materiale. Şi tot ce-mi doream era să fiu cu tine; tot timpul nu mă gîndeam decît la tine. Şi, totuşi...

– Ah, nu chiar tot timpul. Ce s-a mai întîmplat altceva?

– Am fost altfel. Nu mi-a mai fost teamă.

– Ai fost dură?

Ea rîse degajată.

– Atît cît pot fi eu de dură.

– Şi ai obţinut ce ai vrut.

– Da. Cred că am fost la fel de surprinsă ca ei. Dacă au fost; pentru că nu mi-am dat seama, zise ea şi făcu o pauză. Tu ai obţinut ce ai vrut cînd ai stat de vorbă cu Sheng?

El zîmbi.

– Nu cred că părinţii obţin vreodată ceea ce vor atunci cînd vorbesc cu copiii lor. Dar am făcut un prim pas şi am aflat că nu vrea deloc să scape de mine, ba chiar se teme să nu plec, să nu-l părăsesc. E o teamă ciudată pentru un bărbat de treizeci şi cinci de ani, dar aşa cum ţi-am mai spus, Sheng mai trebuie să se maturizeze.

Tăcu şi îi zîmbi trist.

– De ce vorbim despre copiii noştri cînd sîntem în pat împreună? spuse el strîngînd-o la piept. Te iubesc. Nu pot să-mi închipui vreo clipă cînd nu te-am iubit. Îţi iubesc chipul, vocea, zîmbetul minunat, atît de plin de bucurie, încruntarea serioasă, mîinile care mă ating şi am senzaţia că fac asta dintotdeauna şi că or s-o facă mereu...

Miranda îl sărută, luîndu-i faţa în mîini, simţindu-i pulsul rapid din tîmplă; îl sărută şi limbile li se întîlniră cu proprile lor cuvinte mute, iar trupurile li se mişcară, deplasînd pernele de mătase, ciucurii moi mîngîindu-le pielea asemeni unor pene.

Ea crezuse că pasiunea li se mai potolise, dar se întîlniră cu aceeaşi sete ca înainte, aceeaşi dorinţă explozivă cu care se luptaseră toată ziua, Miranda unduindu-se deasupra lui, iar el îi cuprinse mijlocul, sărutîndu-i sînii. Îşi plimbă gura pe trupul ei, sărutînd, gustînd contururile, adînciturile şi oasele tari de sub piele, în jos şi mai jos, pînă cînd, ridicîndu-i şoldurile, începu să bea ca dintr-un bol de aur; ea îl cuprinse cu gura, limba ei moale şerpuind pe mădularul lui tare, sînii strivindu-i-se de coapsele lui, în timp ce el îşi trecea mîinile prin părul ei, peste sîni, pînă cînd, deschisă şi dornică, ea lunecă în sus pe trupul lui şi se întoarseră amîndoi între perne, asemeni unor înotători ce spintecau valurile;

el se lăsă deasupra ei şi întunericul fierbinte al trupului ei îl trase din ce în ce mai adînc, pînă cînd explodă de lumină.

Se lăsase întunericul cînd ei se mişcară din nou, iar Li se întinse să aprindă o lampă. În lumina acesteia, Miranda văzu pentru prima oară încăperea mică şi pătrată. Singurele piese de mobilier erau canapeaua pe care stăteau, lampa şi masa de lîngă ei şi un dulap pătrat şi negru cu o mulţime de sertăraşe pe care erau gravate cu auriu caractere chinezeşti.

– Ce frumos e, spuse ea. Ce e?

– Dulapul unui farmacist, fiecare sertar fiind rezervat pentru cîte o plantă.

– Şi tu ţii plante în el, ca să ai cînd te îmbolnăveşti?

– Ah, sînt prea modern pentru asta. Îmi ţin plantele în frigider.

– Pentru boli?

– Unele dintre ele. Vrei să-ţi arăt?

– Da. Şi toate celelalte. Toată casa, spuse ea întinzîndu-se, ridicînd braţele deasupra capului şi arcuindu-şi spatele.

Aveau toată noaptea la dispoziţie. Erau singuri, în casa lui Li, restul lumii fiind departe şi invizibilă şi, deocamdată, nici măcar nu părea reală. Se întinse din nou, plăcîndu-i lungimea încordată a muşchilor ei; se simţea tînără şi curată, puternică, întreagă, apărată şi invincibilă.

– Ce cameră e asta?

– Camera de primire. Cred că ai putea s-o numeşti holul de la intrare, dar asta e tot ce conţine prima casă.

– Prima casă? Cîte sînt?

– Şapte, spuse el luîndu-i bluza de mătase din grămada de haine aruncate pe jos şi scuturînd-o uşor. Nu aşa trebuie tratată o astfel de bluză, dar se pare că a supravieţuit.

– Cîteva cute ar fi un preţ mic de plătit, murmură ea şi Li rîse uşor în timp ce se îmbrăcară repede şi ieşiră.

Curtea era cufundată în beznă şi se vedea numai un dreptunghi de lumină, de la uşa camerei de primire.

– Pe vremuri ar fi fost lămpi cu petrol, dar eu sînt prea modern şi pentru aşa ceva, spuse Li apăsînd pe un întrerupător şi, imediat, cîteva aplice de perete răspîndiră o lumină gălbuie în curticica din cărămidă, aruncînd umbre lungi ale ramurilor unui tei. Acesta se afla în partea îndepărtată a curţii, lîngă uşa unei clădiri lungi cu acoperişul plat. Li deschise uşa.

– Bucătăria. O să ne întoarcem aici după ce ne încheiem turul.

Miranda zări nişte dulapuri de lemn, „wok"-uri legănîndu-se în suporturi agăţate deasupra unor aragaze, satîr·ri înşirate în coşuri plate, rafturi cu farfurii complet albe, după care ieşiră din bucătărie, ajungînd în faţa unei porţi înalte dincolo de care se afla o curte micuţă cu clădiri mici de o parte şi de alta – „camerele servitorilor", spuse Li – apoi, urmă un alt zid cu nişte uşi duble pe care Li le deschise.

– Niciodată nu construim uşile în linie dreaptă, spuse el. Ar permite spiritelor rele care ar pătrunde să ajungă pînă în inima casei. În prima curte, e un ecran special pentru aşa ceva: să ţină spiritele rele departe atunci cînd se deschide poarta de la intrare.

Miranda îl privi zîmbind, gîndindu-se că era o superstiţie amuzantă, dar el era serios. O luă de mînă şi o ajută să treacă peste pragul de lemn înalt în cea de a treia curte şi

cea mai mare, unde el aprinse din nou aplicele de perete. Miranda oftă adînc.

– Ce superb.

Curtea era încadrată de trei case, una drept în faţă şi altele două, mai mici, în dreapta şi în stînga. Într-o parte, se afla un bazin din argilă cu un lotus plutind în mijloc; pe o treaptă joasă, care ţinea cît toată lungimea casei principale, erau ghivece cu oleandri şi rodii; în faţa celorlalte două case erau smochini în nişte vase mari.

– Aş fi vrut să mai am smochine, zise Li. Sînt delicioase. Dar nu mai e vremea lor. Acum avem crizanteme.

Acestea se vedeau peste tot, în ghivece mari şi sculptate, în altele mici şi simple, nişte flori imense arămii, aurii şi albe-gălbui, ca pergamentul. Printre ele erau aşezate bănci din piatră şi două piedestale tot de piatră, pe unul aflîndu-se o statuie reprezentînd un dragon, pe celălalt, o broască ţestoasă din bronz, cu capul ridicat.

– Ţestoasa, simbolul longevităţii, murmură Li. Iar crizantema e floarea nemuririi. Asta e casa principală.

Era dreptunghiulară, din cărămidă, cu un şir lung de ferestre de ambele părţi ale uşii, un acoperiş ca de pagodă cu colţurile răsucite în sus şi figuri mici pe marginea fiecăruia dintre acestea. Camera cea mare, flancată de un birou şi un dormitor, era împărţită în living-room şi sufragerie de covoare orientale deschise la culoare şi grupuri de piese de mobilier sculptate şi lăcuite, cu perne din bumbac, brocart vechi şi mătase brodată. Dar atenţia Mirandei fu atrasă de o singură sculptură care se afla lîngă un perete puternic luminat. Aşezată pe o masă de lemn simplă, semăna cu un

trunchi de copac diform, înalt de vreun metru, cu noduri şi cioturi şi cu orificii luminate.

– Ca într-un vis, murmură ea. Un copac dintr-un vis ciudat.

Li îi urmări privirea.

– Stînca învăţatului.

Ea se uită la împletiturile şi spiralele sculpturii din piatră. Acum nu mai părea diformă sau noduroasă, ci graţioasă, forma sa prelungă şi uşor curbată semănînd cu doi dansatori înlănţuiţi, iar suprafaţa sa sclipitoare făcea să pară că are viaţă. Avea ceva magic; parcă farmecul ceasurilor în care ea şi Li erau împreună căpătaseră o formă vizibilă.

– Stînca învăţatului, repetă ea. Ce nume ciudat. Nu seamănă cu o stîncă; e prea vie, prea fluidă. De parcă a izvorît din pămînt şi s-a trezit la viaţă sub razele soarelui.

– E aproape exact, spuse Li. Chiar provine din pămînt, de pe fundul lacului Tai, şi reprezintă forţele naturii în univers şi, din punct de vedere mistic, înfăţişează gîndurile noastre întortocheate. Învăţaţii le folosesc ca obiecte de contemplaţie, în speranţa că vor înţelege universul, spuse el apoi şi zîmbi. Nefiresc, dar ei cred asta. Aceasta e din perioada Dinastiei Ming.

– Cînd a fost asta?

– Din anii 1300 pînă pe la mijlocul anilor 1600. O perioadă întunecată în multe privinţe, cu războaie şi desfrîu, dar şi o vreme cînd au fost create multe frumuseţi.

– Şi tu îţi contempli stînca pentru a înţelege universul?

– Pentru a mă înţelege pe mine însumi. Şi ca să mă înseninez cînd mă simt nefericit, spuse el sărutînd-o uşor. În

momentul ăsta, nu mai ştiu ce înseamnă nefericirea. Poate e doar un mit. Nefericire? Nu există aşa ceva.

– Nu, cum ar putea să existe? zise ea sărutîndu-l la rîndul ei şi îmbrăţişîndu-l. Te iubesc, spuse apoi. Te iubesc.

Sunetul vocii ei cînd rosti acele cuvinte o făcu uluitor de fericită.

Li o strînse în braţe şi îi mîngîie ceafa, capul, obrazul. După aceea, puse cîţiva centimetri între ei şi o sărută uşor.

– Ce zici, pregătim cina?

Miranda înţelese că ceea ce îi spunea, de fapt, era că avea să fie destul timp pentru conversaţie şi dragoste toată noaptea aceea, care era numai a lor, şi că puteau să savureze fiecare moment, în loc să îngrămădească totul într-o oră, două. Aşa că se întoarseră şi porniră înapoi prin curte, pe lîngă ţestoasă şi crizantemele nemuririi, pe lîngă floarea de lotus plutitoare şi s-nochini, intrînd în bucătărie.

Acolo gătiră împreună, stînd unul lîngă altul la tejgheaua lungă din lemn cu mii de zgîrieturi de cuţit şi crestături de satîr. În timp ce Li dădea indicaţii, tăiară în bucăţele, în cubuleţe, în felii, şi amestecară carne de porc şi de pui. Turnară vin, zahăr, sos de soia şi ulei de susan în ceşcuţe de măsură şi amestecară cu beţele. Apoi pisară condimente şi fierseră tăiţei, lucrînd în armonie, concentrîndu-se sau vorbind cu glasuri scăzute, pînă cînd, în cele din urmă, se aşezară la o măsuţă rotundă dintr-un capăt al bucătăriei, pe care era o faţă de masă şi farfurii albe.

– Dacă menajera mea ar fi fost aici, ne-ar fi servit în casa principală, dar ca să nu cărăm totul...

– Îmi place aici, spuse Miranda.

Şi, într-adevăr, încăperea aceea caldă, cu lemnul său închis la culoare, cu gresia albastru cu alb, cu „wok"-urile agăţate de cîrlige mari şi multitudinea colorată de mîncăruri care erau menţinute calde pe focuri mici, îi dădea aceleaşi sentimente pe care le avusese pe canapeaua cu perne de mătase pe care făcuseră dragoste: tînără, curată, puternică, întreagă, apărată, invincibilă.

Mîncară încet, fără să se grăbească, felii de carne de porc cu sos „tigru", raţă „chiang-bo" , pui cu chili şi ciuperci, spanac, carne de vită în sînge şi foarte condimentată, supă fierbinte şi acră, toate însoţite de bere „Tsing-tao". Era aproape miezul nopţii cînd Li spuse cu regret:

– Nu avem desert.

– Şi nici loc pentru aşa ceva, spuse Miranda. Nu pot să cred. Chiar ai mai fi putut să mănînci şi desert?

– Doar o porţie mică, spuse el zîmbind. Ca să mîncăm ceva la ceai. Stai, avem ceva, totuşi.

Se duse la frigider şi scoase o farfurie şi un castron pe care le aşeză în faţa ei.

– Griş de ovăz fiert în lapte cu anacard şi prăjitură-biscuit. Îmi pare rău că avem numai puţin din fiecare, dar au rămas de la o masă cu prietenii de acum cîteva seri.

Împărţi grişul în două castronele şi puse bucăţile de prăjitură pe două farfurioare.

– Şi ceai, adăugă el turnînd ceaiul de un verde deschis, a cărui aromă se răspîndi în încăpere.

Grişul era presărat cu fructe de anacard şi stafide şi Miranda îl mîncă pe tot. Prăjitura nu avea nici un gust şi o învîrti în farfurie.

– Nu prea îţi place, observă Li. Dar, uneori, un gust potolit e bun după o masă copioasă.

Miranda rîse.

– Probabil. Dar mi-au plăcut toate şi nu vreau să le pierd gustul. Unde ai învăţat să găteşti?

– Mama şi bunica s-au gîndit că un bărbat ar trebui să se poată descurca singur în vremuri grele. Războiul cu Japonia şi, apoi, războiul civil, le-au convins că trebuiau să mă pregătească pentru greutăţi şi haos. Poetul acela irlandez, Yeats, are un poem care-mi place; un volum al său se afla în colecţia tatei. „Lucrurile se destramă; centrul nu rezistă; anarhia se dezlănţuie asupra lumii..." Prima dată cînd l-am citit, am crezut că e vorba despre China. Un poem înfricoşător şi îţi face bine să găteşti cînd eşti înfricoşat; îţi îndreaptă gîndurile spre viaţă, nu spre moarte.

Îşi băură ceaiul în tăcere. Ticăitul ceasului de pe perete era singurul sunet. „Singuri. Tînără, puternică, întreagă, apărată, invincibilă." Niciodată nu se simţise aşa, niciodată nu cunoscuse o asemenea fericire. Aici e locul meu, se gîndi ea.

– Aici e locul tău, zise Li cu o voce atît de scăzută, că parcă gîndise cu glas tare. Îţi stă atît de bine în bucătăria mea, în casa mea. E atît de plăcut să-ţi aud paşii în liniştea camerelor mele, spuse el zîmbind. Şi gătim bine împreună, asta e întotdeauna un test.

Miranda îl privea cu gura puţin întredeschisă. Cum făcea asta? Nu prea des, dar de cîteva ori de cînd se cunoscuseră, el îi exprimase în cuvinte gîndurile, de parcă, deşi trăiau vieţi separate şi în lumi diferite, pentru scurt timp, mergeau cu acelaşi pas, într-un ritm perfect, privind

în aceeaşi direcţie, avînd aceleaşi sentimente. Ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul ei, de unde privea în afară. Şi asta era ceva nou şi, de asemenea, deconcertant, pentru că îi plăcea şi ştia că ar fi putut ajunge să conteze pe acest lucru.

Li întinse mîna.

– Vreau să mergem în casa principală, în dormitorul meu şi să mergem la culcare ca şi cum am locui aici şi asta ar fi o seară obişnuită.

Miranda zîmbi uşor.

– Cred că, lîngă tine, nici o seară n-ar fi obişnuită.

ŢŢinîndu-se de mînă, traversară curtea întunecoasă, prin parfumul emanat de crizanteme, spre casa principală. Stînca învăţatului sclipea singuratică lîngă peretele îmbrăcat în mătase deschisă la culoare; restul încăperii era aproape cufundat în întuneric, scăldată slab de o lumină aurie, asemeni unui peisaj în razele lunii care răsărea. În lumina aceea slabă, Li se mişca sigur de sine printre canapele şi scaune, intrînd în dormitor, unde o lampă aprinsă se afla chiar lîngă uşa joasă. În peretele opus era un alcov adînc înconjurat de draperii de un albastru închis prinse cu semicercuri de bronz. O lampă din ametist atîrna deasupra patului acoperit cu brocart. Pereţii alcovului erau argintii şi pe ei dansau umbrele violete ale lămpii aprinse.

Miranda şi Li se întoarseră unul spre celălalt şi se îmbrăţişară. El îi sărută sprîncenele, ochii închişi, vîrful nasului, buzele.

– Te iubesc, zise el şi ea dădu capul pe spate pentru a-l privi mai bine.

– Te iubesc, spuse şi ea.

– Şi te vreau, adăugă el cu un zîmbet stins.

– Şi te vreau, repetă ea ca un ecou. Oh, da, te vreau, mereu, mereu.

Dorinţa reînvie, înălţîndu-i cu o forţă pe care ei nu voiau să o stăpînească, o poftă care nu părea satisfăcută niciodată, trezită acum de dulcea armonie a orelor petrecute în bucătărie şi de dulceaţa orelor care îi mai aşteptau încă, ţinînd departe ziua. Se sărutară iar şi iar şi se aşezară pe marginea patului, degetele lor găsind nasturi, curele, fermoare, respiraţia lor ritmată fiind singurul zgomot care se auzea în liniştea camerei.

– Nu e deloc ceva obişnuit, murmură Li şi se întinseră amîndoi pe brocartul mătăsos.

Capitolul 10

Li se răsuci cu scaunul pentru a se uita pe fereastră la blocul înalt care se construia peste drum. Era treaba altcuiva, așa că putea să privească totul cu dezinteres. Au montat un grătar al ventilatorului invers, își spuse el absent. Presupun că, la un moment dat, or să-și dea seama. Încercă să se concentreze asupra grătarului și du-te-vino-ului muncitorilor pe schele și pe podelele finisate, dar nu putu. Chiar și cu ochii deschiși și stînd drept pe scaun, o simțea pe Miranda sub el, îi simțea părul mătăsos printre degete, și gura ei, gura ei frumoasă, ca un fluture, șoptind, șușotind, mîngîindu-i pielea, degetele ei plimbîndu-i-se pe trup, lăsînd mici dîre fierbinți, și coapsele ei desfăcîndu-se din ce în ce mai mult, pentru a-l primi adînc în ea, cînd întreaga lui lume era caldă, moale, mîngîietoare și întunecoasă.

Trebuie să ies de-aici, își spuse el. Trebuie să mă mișc.

În schimb, o sună pe Miranda în camera de hotel, unde o dusese în drumul său spre birou.

– Mă bucur că ești încă acolo, spuse el. Mi-e dor de tine.

– Tocmai mă pregăteam să plec spre Xiujiang.

– Cea de a treia companie. În curînd, o să fii expertă.

– Ultima, în afară de domnul Tang, spuse ea şi el sesiză cum vocea i se încordă cîmd rosti cuvîntul „ultima".

– Aş vrea să te văd şi mai sînt atîtea ore pînă diseară, zise el.

– Da. Ah, cît aş vrea să nu am... Doar că, dacă n-aş fi avut treaba asta de făcut, nu m-aş fi aflat aici. Trebuie să plec, Li, altfel o să întîrzii.

– E bine la şase diseară? o întrebă el, după care îi spuse ce avusese în gînd, dar nu fusese sigur că avea să-i spună pînă în clipa aceea. Mi-ar plăcea să te duc acasă la fiica mea pentru cină.

Se făcu linişte.

– I-ai vorbit despre mine?

– I-am spus că am o prietenă pe care mi-ar plăcea s-o cunoască. Nu te superi, nu?

– Nu ştiu. Bănuiesc că e în regulă. Totuşi, mi se pare ciudat.

– Mie nu, zise el şi, cînd ea rămase tăcută, adăugă: E important pentru mine şi cred că o să te simţi bine. Faci asta?

– Da, spuse ea atît de repede încît el ştiu că îşi învinsese ezitarea numai pentru că o rugase. Ne vedem diseară. Te iubesc.

Aceea era una dintre marile diferenţe între americani şi chinezi, se gîndi Li. Într-un birou, la telefon, ea putea să o spună şi el nu.

– Tată, spuse Sheng din prag.

Gîndurile lui se liniştiră.

– Intră.

Sheng se așează pe scaunul din fața lui Li și îi întinse un dosar.

– Raportul ședinței de ieri cu muncitorii.

– Bun. L-ai făcut repede. Ai sunat și celelalte companii?

– E o listă acolo cu numele președinților și cu ce au spus. Patru dintre ei vor veni la ședința din după-amiaza asta.

– Bine, foarte bine, spuse el răsfoind paginile. Pare excelent. Un raport complet. Îți mulțumesc, zise el și, cînd își ridică privirea, văzu că fiul său stătea mai drept pe scaun.

Cîtă nevoie are de laude, se gîndi el. Dar așa sîntem toți. Nimeni nu face excepție.

– Încă ceva, totuși, zise Sheng. Toți au auzit despre ședința de ieri. Au zis că păreai să simpatizezi cu muncitorii, nu cu ceilalți președinți de companii.

– Nu-i adevărat.

– Au auzit asta de la președinții care au fost aici și au spus că nu vin mîine, dacă nu adopți o poziție fermă și nu le dai nimic muncitorilor.

– E prea tîrziu pentru o poziție fermă. Trebuie să ajungem la o înțelegere cu muncitorii, pentru că nu putem face absolut nimic fără ei și, cu cît sînt mai mulțumiți, cu atît muncesc mai bine.

– Tu ești singurul care gîndește așa.

– Înseamnă că sînt singurul care înțelege că asta e una din schimbările cărora trebuie să le facem față astăzi și, dacă nu o facem acum, vom avea greve, poate chiar violență. Nu crezi?

– Nu știu.

– Atunci, fă ce spun eu. Mă aştept să mă susţii.

– Ei cred că eşti subversiv! izbucni Sheng.

Li oftă.

– Vor afla destul de curînd că nu sînt. Bine, mai voiai să vorbeşti ceva cu mine?

– Da, trebuie să plec mai devreme după-amiază. Imediat după şedinţă.

Li îl privi îngîndurat.

– Cît crezi că o să mai poţi duce două vieţi diferite, cînd fiecare dintre ele îţi solicită toată energia şi atenţia?

Sheng se încruntă.

– Nu ţi-am acordat tot timpul şi atenţia mea?

– Ei bine, e clar că ziua de azi nu va fi plină. În cea mai mare parte, atenţia ta a fost mulţumitoare, dar eu mă gîndesc la viitor. Din moment ce pari interesat ca, într-o bună zi, să devii preşedintele lui „All-Chin- Construction", mă întreb cum vei ajunge să stăpîneşti îndemînarea şi cunoştinţele necesare, cînd îţi petreci atîta timp stăpînind alte îndemînări şi cunoştinţe.

Sheng se întunecă la faţă.

– Dacă ţi s-ar întîmpla ceva, aş putea începe chiar de acum. Ştiu suficient...

– Nu, nu ştii, spuse Li cu blîndeţe. Ştii multe; ai putea să supraveghezi construcţia unei clădiri şi mă bucur să observ asta, dar conducerea unei companii presupune mult mai mult, necesită cunoaşterea oamenilor, lucru pe care tu nu îl stăpîneşti încă; răbdare, capitol la care tot nu stai bine; abilitatea de a face compromisuri, pe care nu am văzut-o deloc la tine; şi priceperea de a-ţi croi drum prin birocraţie

fără să-ţi pierzi independenţa, să-ţi îndepărtezi furnizorii sau să-ţi faci duşmani şi cred că şi de asta eşti departe.

– Se pare că nici tu nu te-ai descurcat prea bine, din moment ce eşti supravegheat.

– Asta-i altă problemă. Credeam că am lămurit-o.

Sheng clătină din cap ca un băieţel încăpăţînat.

– Ne pui în pericol pe toţi. Pe mine, compania, pe tine însuţi. Totul.

– Ţi-a spus cineva asta?

– Nu! De ce aş vorbi cu cineva despre asta? E ruşinos şi primejdios. Păstrez pentru mine astfel de lucruri.

Ce bine minte fiul meu, îşi spuse Li. Fără să i se citească nimic pe chip, cu vorbe dulci. Părinţii se mîndresc cu realizările copiilor; oare ar trebui să mă mîndresc şi eu cu faptul că Sheng se pricepe să mintă?

Un val de plictiseală se abătu asupra lui. De ce îmi pierd vremea cu asemenea aiureli? Şi, totuşi, acum cîteva minute, mi-a dat un raport bun şi l-am admirat. Acum, însă, nu vreau decît să fiu singur, să mă gîndesc la Miranda. Să mă pregătesc pentru şedinţa de după-amiază. Să mă gîndesc la Miranda. Să-mi fac treaba repede şi bine pentru ca diseară să pot fi cu Miranda.

Se ridică.

– Ne vedem după-amiază la şedinţă. Te rog să-i suni pe cei patru preşedinţi şi să le aminteşti ora; sînt sigur că muncitorilor nu trebuie să li se amintească. Şi am o listă cu nişte companii din Shanghai şi Guangzhou; te rog să-i suni şi pe preşedinţii acestora şi să-i întrebi dacă pot veni la o şedinţă mîine dimineaţă. La opt, dacă le convine.

Sheng încuviinţă.

– Iar eu voi pleca astăzi imediat după şedinţă.

– Da, am stabilit asta.

Sheng ezită. Se simţea dat afară de tatăl său şi aşa ceva nu era corect: ar fi trebuit să fie egali. Se uită pe lista cu nume. O secretară ar fi putut face acel lucru. Îşi ridică privirea.

– N-ar putea...?

– Nu, categoric nu, o secretară n-ar putea să facă asta, spuse Li pierzîndu-şi răbdarea. Încercăm să stabilim un front comun pentru a rezolva cererile muncitorilor, lucru care va schimba întreaga industrie a construcţiilor şi, cu siguranţă, ne va mări cheltuielile. Crezi că acei directori vor discuta despre aceste chestiuni cu o secretară? Te rog pe tine să-i chemi, pentru că eşti unul dintre directorii acestei companii, o persoană căreia vor simţi că pot să-i împărtăşească ideile.

Ei, da, asta schimba totul. Numai că ar fi trebuit să înţeleg imediat, recunoscu Sheng.

– O să fac tot ce pot, zise el şi ieşi din birou încercînd să se concentreze asupra încrederii pe care o avea tatăl lui în el şi să uite ruşinea de a-i fi scăpat un lucru atît de evident.

„Cunoaşterea oamenilor, lucru pe care tu nu îl stăpîneşti încă."

Dădu telefoanele la Shanghai şi Guangzhou şi, pentru că acele cuvinte nu îi dădeau pace, fu atent la fiecare frază, la fiecare inflexiune a vocii (caldă, dar potrivită afacerilor, cooperantă, dar fermă) şi avu grijă să nu facă nici o promisiune pe care el sau tatăl lui nu puteau să o respecte. Toţi preşedinţii pe care îi sună spuseră că aveau să vină la

şedinţă şi aveau să coopereze cu Li şi Sheng pentru a rezolva problema aceea, care devenea deja naţională.

Fu mîndru de sine: făcuse o treabă bună. Tatăl său avea să fie încîntat. Cînd sună telefonul, întinse mîna spre receptor încă mulţumit de realizarea sa.

– Doi dintre oamenii noştri, spuse Pan Chao, cel puţin doi de care ştiu eu, îşi vor urma liderii şi vor lăsa lucrul, dacă se va ajunge la asta. I-am înlocuit. Dar ne trebuie numele tuturor liderilor.

– V-am dat nume după şedinţa de ieri, spuse Sheng a cărui bucurie se stinse.

– Ne-ai dat trei nume. Trebuie să fie mai mulţi. E o chestiune naţională; am auzit de probleme similare la Shanghai şi Wuhan astăzi.

– Şi Guangzhou, spuse Sheng. Nu putem împiedica nimic; are o amploare prea mare.

– Bineînţeles că le putem împiedica; nu e prima oară cînd muncitorii chinezi ameninţă cu grevele. Guvernul va rezolva problema; întrebare e: cît de repede? Dat fiind că preşedintele american va sosi peste două săptămîni, în nici un caz nu va permite greve sau alte mişcări de acest gen. Se va sfîrşi foarte repede, sînt sigur.

„Simpatizez cu ei; condiţiile lor de locuit sînt groaznice."

Sheng auzi ecoul vorbelor pe care tatăl său le rostise cu o zi în urmă. De partea cui era tatăl său?

– Dar, pînă una-alta, trebuie să înlocuim pe oricine e agitator sau simpatizant. Deocamdată avem un echipaj întreg care să se ocupe de următorul nostru transport, dar pentru transporturile la alte companii, trebuie să ştim cine

va face treaba, nu să umble pe străzi strigînd sloganuri sau să fie arestaţi pentru activităţi subversive. Cînd poţi să ne dai mai multe nume?

– Va fi o şedinţă după-amiază. O să caut să obţin cît mai multe.

– Să ni le aduci cînd ne vedem mai tîrziu. Contăm pe tine, Sheng. Dacă acţionezi prompt, treaba asta n-o să ne afecteze; vom găsi oameni dispuşi să lucreze pentru noi şi guvernul îi va face praf pe ceilalţi.

„Simpatizez cu ei; condiţiile lor de locuit sînt groaznice."

Sheng clătină din cap. Nu se putea ca tatăl lui să fie atît de nebun încît să-i apere. Erau nişte muncitori ignoranţi care veneau de la ţară, cîte un sat întreg odată, pentru a lucra pe şantiere; dormeau în colibe de carton sau în şoproane de lemn şi mîncau ce apucau, pentru că oricît ar fi cîştigat acolo era mai mult decît ar fi cîştigat vreodată acasă. Dacă tatăl lui simpatiza cu ei, însemna că el şi Sheng se aflau în părţi opuse ale baricadei. Sheng avea o afacere de protejat. La fel şi tatăl lui, numai dacă privea lucrurile în acel fel.

– Încă ceva, spuse Chao. Trebuie să dau nişte telefoane dintr-un loc care să nu poată conduce la mine. Aş vrea să folosesc biroul tău diseară, după ce va pleca toată lumea. Ai o cheie a clădirii şi de la birouri, nu?

– Da, bineînţeles. Oricînd doreşti.

Era cam ciudat, îşi spuse Sheng. Bineînţeles că toată lumea ştia că telefoanele erau ascultate în mod obişnuit în China, corespondenţa şi coletele erau desfăcute, pachetele trimise prin curieri erau interceptate, aşa că era necesar ca,

din cînd în cînd, mai ales dacă aveai o afacere atît de complexă şi de riscantă ca a lor, să cauţi intimitate. Dar erau multe locuri unde Chao s-ar fi putut duce să dea un telefon personal. Nu îl mai rugase aşa ceva niciodată. Oare vrea să mă spioneze? se întrebă el. Nu, nu-i nimic; e doar o simplă rugăminte. Totuşi, o să mă mai gîndesc. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg.

– Adu-mi cheia ta, atunci, spuse Chao, sau alta de rezervă, dacă ai. La ce oră poţi să pleci de lîngă tatăl tău?

– Pot să plec „de la birou" imediat cum se termină şedinţa. La patru jumate trebuie să fiu la „Dung Chan".

Se uită în sertar după un alt set de chei şi le găsi în spate. Le vîrî în buzunar, după care se gîndi la alte lucruri mai importante: întîlnirea din după-amiaza aceea cu tatăl său, preşedinţii companiilor de construcţii şi reprezentanţii muncitorilor şi alta, mai tîrziu, la „Dung Chan", companiia pe care o înfiinţaseră el şi partenerii săi ca acoperire pentru diversele lor afaceri. Şi, în seara aceea, Wu Yi. Cînd o sunase a treia oară, ea îi spusese că avea să contramandeze o întîlnire pentru el. Aşadar, în seara aceea, Wu Yi.

„Se va stinge, precum artificiile."

Ştiu, îşi spuse Sheng. Dar, pînă atunci...

– Eşti gata? îl întrebă tatăl lui din prag. M-am gîndit că am putea să coborîm împreună.

– Ah, da, spuse el strîngîndu-şi însemnările. Toţi cei cinci preşedinţi vor veni mîine dimineaţă. A trebuit să fixez şedinţa la opt şi jumătate, ca să vină toţi.

– Bun. Excelent, spuse Li luîndu-l după umeri din nou cînd porniră să străbată coridorul. Bineînţeles că vei lua şi

tu parte; aş vrea să-mi spui care e părerea ta şi, mai tîrziu, ar fi bine să discutăm.

Încerca să se compenseze pentru plictiseala pe care o simţise mai devreme în compania fiului său, despre care acesta nu ştia nimic, bineînţeles. Cît de iraţionali sîntem cu copiii noştri, se gîndi Li. Probabil că e singura constantă în relaţiile noastre cu ei. În afară de dragoste. Asta nu putem uita.

La şedinţă, tăcu mai tot timpul, ascultînd. Ceilalţi se aflau acolo la invitaţia lui; prin urmare, trebuia să-i asculte pînă la capăt, nu să-i contrazică sau să-i întrerupă. Dar era preocupat. Reprezentanţii muncitorilor erau încăpăţînaţi, preşedinţii de companii, rigizi, şi cu atîta tensiune în atmosferă, ideea unui compromis părea o imposibilitate. Trebuiau să stea de vorbă în grupuri mai mici, pentru a nu mai fi atîta încordare. Şi să aştepte ca guvernul să acţioneze.

Li ştia că acesta ar fi trebuit să acţioneze de mult. China se mişca prea repede şi oamenii puneau mîna pe putere cu forţa, dacă aceasta nu li se oferea.

Oamenii puneau mîna pe putere cu forţa? Alţii l-ar fi considerat nebun pentru că sugera aşa ceva. Dar ştia că s-ar fi putut întîmpla şi, chiar dacă ar fi durat ani de zile, între timp, ţara ar fi fiert, gata să dea în clocot, subminînd structura pe care trebuia s-o creeze ca să prospere şi să facă poporul fericit.

Singura întrebare era, atunci cînd avea să vină schimbarea, compania lui avea să fie în faţă sau avea să fie măturată de ea?

Ori una, ori alta, îşi spuse el. Sper să pot face în aşa fel încît să fie în faţă. Le datorez asta tuturor celor care depind de mine.

Imediat cum se încheie şedinţa, cu promisiuni că se va ţine alta săptămîna următoare şi că nu avea să se facă nici o grevă pînă atunci, Sheng plecă, dar nu fără să-şi ia la revedere de la toată lumea, aşa cum se cuvenea, ceea ce îi făcu plăcere lui Li. Iar cînd se întoarse în birou, îşi dădu seama şocat că, pe tot parcursul şedinţei, nu se gîndise deloc la Miranda.

Acum, însă, îşi dădu voie să se gîndească la ea şi la faptul că avea să o întîlnească în holul lui „Palace Hotel" la ora şase, cînd avea să-i spună ce nu putuse să-i spună la telefon.

– Te iubesc, spuse el imediat cum închise geamul dintre ei şi şofer.

Dar ea îi observase privirea scurtă pe care o aruncase în spate şi se distanţa.

Se uită pe geamul din spate.

– Eu nu văd niciodată pe nimeni. Te cred cînd spui că e cineva, dar eu nu-l văd niciodată. Sau nu o văd. Se întîmplă să fie şi femei?

– Uneori.

Mereu va trebui să suportăm asta, se gîndi el furios, furios pe guvernul care nu îi dădea voie să iubească simplu şi liniştit.

– El, ea sau ei, spuse Miranda privind din nou în faţă. Nu renunţă niciodată? Trebuie să bănuiască ceva foarte real, trebuie să fie gata să facă ceva, altfel n-ar continua să ne urmărească.

Li îi luă mîna.

– Ascultă-mă. Uneori, oamenii sînt urmăriţi ani de zile fără să se facă nimic. Este una din modalităţile prin care guvernul îi controlează pe oameni.

– Prin frică.

– Da, e ceva folosit în toată lumea din cele mai vechi timpuri. Iar noi ne obişnuim...

– Amorţiţi. Uiţi cît de groaznic e ca cineva să-ţi violeze intimitatea în permanenţă şi, cînd eşti convins că nu-i nimic, că e ceva la fel de obişnuit ca o furtună, lovesc.

El zîmbi slab.

– Nu întotdeauna. Şi sînt sigur că nu în cazul nostru. Tot nu mă crezi cînd îţi spun asta?

– Aş vrea.

– Ar trebui să fie suficient. Miranda, nu-ţi cer să uiţi că cineva e acolo; nu-ţi cer să consideri că e ceva normal. Înţeleg că, pentru tine, nu poate fi niciodată ceva normal. Dar, cel mai important e că nimeni nu ştie ce vorbim între noi şi ce facem în particular. Aşa că, dacă nu poţi să uiţi, te rog să nu dai atenţie. N-o să ne facă rău nici unuia dintre noi; e adevărat că e enervant, chiar neplăcut, poate, dar nu suficient de important ca să ne distragă atenţia şi să ne facă să ne îndepărtăm unul de celălalt.

Îi strînse mîna şi mai tare.

– Te iubesc. Aş vrea să te sărut, să te ţin în braţe şi să fac dragoste cu tine şi tot ce pot să fac e să-ţi ţin mîna aici, pe canapea, între noi, foarte discret, aşa încît şoferul meu şi lumea din jur să vadă doar nişte oameni respectabili care călătoresc spre marele necunoscut.

O văzu digerînd totul şi ştiu că, iarăşi, avea să fie de-acord cu el.

– Credeam că mergem la fiica ta, spuse ea zîmbind.

– Un loc necunoscut pentru tine. Dar îţi promit că-ţi va plăcea, zise el privind maşinile care înaintau încet. O să dureze cam mult. Aşa că..., zise el scoţînd un pachetel din buzunarul hainei pe care i-l dădu Mirandei. Pentru ziua ta.

– Ziua mea e în februarie.

– E un cadou timpuriu. Sau tîrziu, faţă de ultima aniversare. Nu-l deschizi?

Ea luă cutia.

– Şi eu ţi-am cumpărat un cadou. Ce ciudat. Aveam de gînd să ţi-l dau în seara asta.

– Atunci, abia aştept. Şi nu e chiar atît de ciudat. Fiecare dintre noi vrea să-i facă daruri celuilalt, pentru că sîntem recunoscători.

– Recunoscători, murmură ea. Oh, da.

Desfăcu funda aurie şi deschise cutia. Între două straturi de vată, se afla o brăţară de jad, un cerc perfect de un verde deschis, cel mai deschis verde, aproape argintiu în transparenţa sa.

– Ce superbă e. În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva, zise ea punînd-o pe mînă. E ca lumina lunii, rece, sclipitoare şi atît de limpede...

Întinse mîna şi o răsuci.

– Îţi mulţumesc, Li. E cea mai frumoasă brăţară din lume, mai frumoasă decît oricare din lucrurile pe care le am.

– Atunci, e potrivită pentru tine, datorită frumuseţii pe care ai adus-o în viaţa mea.

Îşi zîmbiră scurt, temîndu-se de ceea ce ar fi putut să se citească pe chipurile lor dacă se priveau prea mult şi cu prea multă dorinţă.

– A fost o greşeală, spuse Li. Ar fi trebuit să mergem întîi la mine. Numai la mine. Vrei să contramandez cina?

– Nu, spuse ea zîmbind răutăcioasă. Ţi-ai aşternut patul; acum trebuie să dormi în el.

El rîse uşor.

– Nu patul care trebuie.

Mîinile li se întîlniră din nou şi se strînseră în timp ce şoferul conducea prin traficul aglomerat pînă cînd, în cele din urmă, ajunse într-o zonă mai liniştită a oraşului şi opri în faţa unei case moderne din cărămidă, care era la fel ca toate celelalte de pe stradă.

Li o simţi pe Miranda încordîndu-se lîngă el.

– Totul o să fie în regulă; e cît se poate de civilizată.

– Ah, toţi sînt aşa. Dar eu vreau...

– Căldură. Ştiu. Şi ea e capabilă de asta, dar e nevoie de timp.

– Dar mi-ai spus odată că nu-ţi place ce fel de viaţă duc copiii tăi.

– N-am fost prea drept cu Shuiying. Sheng ar zice că ea şi soţul ei sînt mărunţi; eu aş zice că sînt corupţi, dar nu la fel de mult ca Sheng. Suficient ca să se poată descurca în ziua de azi, presupun. Cred că o să-ţi placă de Shuiying. Iar fetiţa ei e perfectă.

– Ai vorbit exact ca un bunic.

– Ah, dar, în cazul ăsta, e chiar adevărat.

Ea rîse. Încordarea mai dispăruse puţin şi ea privi casa din faţa lor cu un interes calm. La fel ca toate celelalte de pe stradă, era înaltă şi îngustă, semănînd cu desenul unui copil: ferestre şi sus şi jos de ambele părţi ale unei uşi de un roşu aprins, două tufe de o parte şi de alta a treptei din faţă,

un acoperiş ţuguiat, un singur coş. Dar casa mai avea ceva ce nu avea nici una dintre vecinele sale: într-o parte a uşii, erau nişte caractere chinezeşti aurii.

– Ce scrie? întrebă Miranda.

– „Inimă înflorită." E o dorinţă de fericire. Se spune că, atunci cînd inima se deschide, asemeni florilor în razele soarelui, frumuseţea şi bucuria vin în toată lumea.

– Ce dorinţă minunată. Cum sună în chinezeşte?

Li citi cu glas tare şi ea repetă, încercînd să-l imite cît mai bine.

– Nu pot să spun exact ca tine; ar trebui să exersez mai mult. Dar e minunat în orice limbă.

– Fiica mea e poetă, cel puţin o parte din timp, zise el ridicînd ciocănelul şi lăsîndu-l în jos. De profesie e programatoare de computere. Fetiţa ei are cinci ani... Ah, Shuiying, exclamă el îmbrăţişînd-o pe femeia care deschise uşa. Aşa cum ţi-am promis, am adus o prietenă. Miranda Graham, Yuan Shuiying.

Le privi cum se măsurară reciproc cînd îşi strînseră mîinile, iar cînd se aşezară pe fotolii în camera de primire, se întrebă ce gîndeau una despre cealaltă: fiica lui, micuţă de statură, slăbuţă, brunetă şi foarte frumoasă şi Miranda, la fel de micuţă şi slăbuţă, dar blondă şi nici pe departe atît de frumoasă ca Shuiying, dar atît de dragă lui, încît el vedea în ea o frumuseţe numai a ei.

– Ceaiul, tată, spuse Shuiying cu o voce formală şi el recunoscu ceea ce ar fi trebuit să vadă chiar din prima clipă: fiica lui era rigidă şi distantă, la fel de corectă şi rece ca mobila occidentală pe care o avea în casă, aranjată cu precizie, fără ca vreo pernă măcar să fie nelalocul ei.

Se vedea foarte clar că Miranda era stînjenită, stînd foarte dreaptă, aruncînd priviri scurte în jur ca să nu pară nepoliticoasă şi urmărind mişcările meticuloase ale lui Shuiying cînd turnă ceaiul verde „longjing" în ceşcuţe. Li o luă pe a sa şi se aşeză în faţa lor.

– Miranda, zise Shuiying cu răceală, spune-mi, te rog, îţi place Beijing-ul?

– Chiar foarte mult. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce îl cunosc mai bine. Oraşul pare să se deschidă, ca în poezia de lîngă uşa ta.

Shuiying lăsă capul în jos uşor şi Li se întrebă dacă Miranda înţelegea că acest lucru însemna că e încîntată.

– Şi mîncarea noastră îţi place?

– Ah, e atît de bună. Şi atît de nouă pentru mine. Mîncarea chinezească de la noi nici nu se compară cu cea de aici.

– Chinezii care pleacă din ţară nu mai sînt chinezi adevăraţi. Unde ai mîncat?

Miranda îi spuse restaurantele.

– Şi am luat micul dejun cu prietenii lui Li pe stradă, într-o dimineaţă...

– Pe stradă? întrebă Shuiying uitîndu-se la tatăl ei încruntată. Acela nu e un loc pentru turişti. Ce părere o să-şi facă Miranda despre noi? Avem nişte restaurante atît de bune.

– Mîncarea a fost excelentă şi altceva nu contează, spuse Miranda.

Shuiying o studie.

– Ai învăţat despre mîncarea chinezească?

– Nu, dar fiecare masă e o lecţie.

Un zîmbet jucă pe buzele lui Shuiying.

– Tata a zis că ai venit aici să lucrezi.

– Da, un alt gen de lecţie, spuse Miranda zîmbind uşor. La început, a fost greu, dar, acum, oamenii mi se par mai prietenoşi, chiar dornici să colaboreze cu noi. Găsesc că e foarte înviorător.

Shuiying întîlni privirea tatălui ei şi rîse uşor.

– Înviorător. Da, îmi închipui că aşa trebuie să fie. Aşadar, munca ta se bucură de succes?

– Da. Foarte mult. Cred că o să lucrăm mult în China.

– Unde locuieşti? o întrebă Shuiying şi, cînd Miranda oftă, Li se gîndi că, probabil, interogatoriul dura prea mult, dar ea răspunse degajată. La „Palace Hotel". E foarte frumos şi confortabil. Şi, în caz că te întrebi, pe Yuan Li l-am cunoscut la aeroport, unde m-a ajutat să răzbesc prin mulţime şi să iau un taxi. A fost foarte amabil.

Shuiying rămase tăcută cîteva clipe şi se uită îndelung la brăţara de pe mîna Mirandei.

– Ai mai vizitat şi alte oraşe?

– Xi'an. A fost foarte plăcut.

– Şi, acolo, unde ai stat?

– La „Xi'an Garden Hotel".

– Cam la periferia oraşului. De ce l-ai ales?

– Nu ea l-a ales, spuse Li cînd Miranda ezită. Eu am dus-o pe Miranda la Xi'an şi eu am ales hotelul. Amîndoi am stat acolo.

– Am admirat războinicii, spuse Miranda repede. Ai senzaţia că trecutul s-a materializat şi a devenit o parte din prezent, în loc să se şteargă.

– Frumos spus.

Li sesiză nota aprobatoare din glasul lui Shuiying. Miranda stătea rezemată acum, bîndu-şi ceaiul şi vorbind mai degajată, deşi încă mai era ţintuită de privirea pătrunzătoare a fiicei lui.

– Ai văzut „tai chi" dimineaţa? Se practică peste tot în Xi'an.

– Mi-ar fi plăcut să văd în realitate. Am văzut fotografii şi un film. Părea ceva atît de graţios şi m-am gîndit că mi-ar plăcea să învăţ şi eu. Poate că, într-o bună zi, o să găsesc pe cineva care să mă înveţe.

– Aş putea să-ţi arăt eu acum.

Li ridică din sprîncene surprins. Aşa ceva nu-i stătea în fire lui Shuiying. Oare o făcea ca s-o ajute pe Miranda sau ca să se laude? O privi pe Miranda cum se duse cu Shuiying în mijlocul încăperii.

– Mişcările curg unele din altele, dar foarte încet, spuse Shuiying şi, într-o mişcare lentă, ridică şi îndoi un picior, răsucindu-se pe celălalt atît de treptat, încît părea să nu se mişte deloc, după care ridică o mînă, cu palma în afară, şi, centimetru cu centimetru, o împinse spre exterior, ca şi cum ar fi îndepărtat ceva de ea.

După aceea, încet, extrem de încet, se întoarse iarăşi şi coborî braţul într-un arc larg şi, cu aceeaşi mişcare lentă, puse piciorul înapoi pe podea. Se întoarse spre Miranda.

– Acum fă la fel ca mine.

În timp ce repetă mişcările, Miranda o imită, privind cu atenţie şi încruntîndu-se cînd se concentră ca să stăpînească tremurul muşchilor care trebuiau încordaţi foarte mult pentru fiecare mişcare.

Privindu-le pe amîndouă, atît de frumoase cînd făceau acele mişcări pline de graţie, care păreau dintr-un vis, Li simţi ceva din interiorul lui frîngîndu-se şi plîngînd. Şi le închipui prietene apropiate, combinînd cele două lumi diferite din care făceau parte, învăţînd una de la cealaltă în atîtea feluri, rîzînd împreună, împărtăşindu-şi secrete şi acea imagine a unei familii, a familiei lor, era un miraj care îl chema.

Vă iubesc, le spuse el în gînd şi, totuşi, ştia că niciodată nu avea să fie atît de apropiat de fiica lui cum ar fi vrut să fie, iar un viitor alături de Miranda era învăluit în umbră şi incertitudine. Dar, cînd le privi dansînd, avu impresia că înainta spre ele ca un om însetat spre un miraj sclipitor: se întindea spre o frumuseţe atît de limpede, încît era ca şi cum tot ceea ce visase ajunsese să se împlinească.

– Vrei să mai faci o dată? întrebă Shuiying şi Li ştiu că acela era, într-adevăr, un test.

Puţini oameni puteau să facă mai multe exerciţii „tai chi" de prima oară.

– Da, mi-ar plăcea.

Li văzu linia rigidă a gîtului Mirandei şi felul în care strîngea şi desfăcea pumnul şi se simţi cuprins de un val de dragoste. Dar, ah, ce dureri avea să aibă a doua zi, îşi spuse el. Habar n-are cît de mult îi lucrează muşchii. Sau ştie, dar e hotărîtă să-i arate lui Shuiying... ce anume? Că e la fel de bună ca ea? Sau că e suficient de bună pentru tatăl ei?

Cele două femei repetară mişcările şi, cînd terminară, Miranda aproape că se prăbuşi în fotoliul ei.

– E cel mai greu exerciţiu pe care l-am făcut vreodată, îi spuse ea lui Shuiying. Te admir; o faci atît de frumos. Ce

puternică eşti, de faci să pară totul mistic, deloc ca un exerciţiu.

Shuiying zîmbi mai cald ca oricînd de la sosirea Mirandei.

– E nevoie de mulţi ani. Ai lucrat foarte bine pentru o începătoare; ar trebui să exersezi în continuare. Sigur că astea sînt numai cîteva dintre sutele de mişcări al căror grad de dificultate creşte. Dar ai putea să faci multe dintre ele, zise ea umplînd iarăşi ceştile. Cina va fi gata în curînd. Zemin nu va fi aici; are treabă în Guangzhou. Soţul meu, adăugă ea pentru Miranda. E organizator de turnee şi nu cîştigă prea mulţi bani, dar are alte activităţi care sînt foarte rentabile. Tu cîţi bani cîştigi ca designer?

Miranda roşi stînjenită şi Li îi sări în ajutor.

– Americanii nu vorbesc despre bani, Shuiying.

– De ce? Stau la baza tuturor lucrurilor, spuse ea întorcîndu-se spre Miranda. Dacă te-aş întreba ce înălţime ai, cît de mare e casa ta sau cîţi ani au copiii tăi, mi-ai spune?

Miranda se încruntă.

– Nu e acelaşi lucru.

– Care e deosebirea? Ţi-e ruşine de cîţi bani cîştigi?

Chipul Mirandei se înăspri.

– Mi-ar plăcea să cîştig mai mult, dar asta nu înseamnă că mi-e ruşine. Nu în asta se vede dacă sînt un om bun sau nu.

Păru surprinsă şi Li îşi dădu seama că, în America, ceea ce spusese ea ar fi fost uluitor, din moment ce americanii păreau să echivaleze caracterul cu venitul. Cei bogaţi nu îşi dezvăluie niciodată venitul, pentru că s-ar vedea că au mai puţini bani decît oamenii mai bogaţi. Cei mai bogaţi nu îl

dezvăluie, pentru că ar da impresia că se laudă că sînt mult mai buni decît toţi ceilalţi, iar oamenii cu venituri mici refuză să le dezvăluie pentru că nu pot să admită faptul că sînt mai puţin merituoşi decît cei bogaţi, mai bogaţi şi cei mai bogaţi. Ceea ce e cît se poate de absurd, se gîndi el. Oare de ce nu pricep asta?

Miranda izbucni într-un rîs scăzut.

– Ce absurd, spuse ea golindu-şi ceaşca şi punînd-o pe farfurioară cu fermitate. Cîştig patruzeci de mii de dolari pe an, ceea ce e suficient pentru mine şi cei doi copii ai mei.

– Patruzeci de mii..: Trei sute douăzeci de mii de yuani! Eşti o femeie foarte bogată!

Miranda păru iarăşi stînjenită.

– Poate că pare foarte mult în China, dar în America e...

– Modest, spuse Li încet.

– Tu cît cîştigi? întrebă Miranda apoi cu o îndrăzneală care îl surprinse.

– Două mii de yuani pe lună. Voi cîştiga mai mult la anul.

Miranda făcu ochii mari.

– Două sute cincizeci de dolari pe lună? Dar cum poţi să trăieşti doar cu atît?

– Soţul meu cîştigă de trei ori pe-atît. Dar bineînţeles că nu-i de-ajuns; niciodată nu e de-ajuns. Pe viitor, vom cîştiga mult mai bine. Ai spus că ai copii. Soţul tău unde e?

– A murit cu mulţi ani în urmă. Probabil că şi eu aş cîştiga mai mult dacă m-aş duce la New York, dar copiii mei se simt bine în oraşelul unde locuim, aşa că sînt mulţumită acolo.

– Nimeni nu e mulţumit cînd cîştigă mai puţini bani, spuse Shuiying categorică. Banii sînt buni. E şi mai bine cînd ai mai mulţi. Să fii bogat e cel mai bine.

– Dar şi alte lucruri sînt importante: prietenii, rudele, şcolile bune, să trăieşti într-un loc care îţi place.

– Mai bine e să fii bogat. Banii sînt singurii care contează.

– Cum poţi să fii poetă şi să te gîndeşti atît de mult la bani?

– Crezi că poeţii nu se gîndesc la bani? Şi ei trebuie să mănînce, la fel ca toată lumea. Totul se rezumă la bani şi, ca să-i obţii, faci orice e nevoie, pentru că, fără ei, nu se întîmplă nimic bun.

– Cu ce se mai ocupă soţul tău în afară de organizarea de turnee? întrebă Miranda vrînd să schimbe subiectul.

– E implicat în diverse organizaţii guvernamentale şi comerciale şi directorul a două particulare.

– Ce fel de organizaţii? întrebă Miranda şi inocenţa ei era atît de ne-chinezească încît Li ar fi vrut tare mult să o strîngă în braţe, să zîmbească în ochii ei limpezi şi să cunoască, măcar pentru puţin timp, acea ignoranţă cu privire la corupţie, care era ca o stare de graţie refuzată pentru totdeauna locuitorilor Chinei moderne, acum că ei o aruncaseră cu ambele mîini.

– De multe feluri; Zemin e foarte priceput. E oficial al unei agenţii guvernamentale...

Uşa de la intrare se deschise brusc şi o fetiţă dădu buzna înăuntru, oprindu-se brusc cînd o văzu pe Miranda. Apoi îl văzu pe Li şi dădu să alerge spre el, dar schimbă direcţia,

ducîndu-se întîi la mama ei ca să o salute şi să o sărute pe obraz şi abia după aceea se duse fuga la Li.

– „Laoyeh!" Unde ai fost? N-ai mai venit să mă vezi de atîta timp!

Li îi spuse în chineză:

– Poţi să spui asta în engleză? Această doamnă e din America. Numele ei e Miranda.

Apoi, ţinînd fetiţa între genunchi, el zise în engleză:

– Miranda, ea e nepoţica mea, Chen Ming.

– „Ni hao", spuse Miranda.

Ming scoase imediat un şuvoi de cuvinte în chineză.

– Se miră de ce am rugat-o să vorbească englezeşte, cînd e limpede că tu ştii chineza, spuse Li.

Miranda rîse.

– Nu ştiu decît „bună ziua", „la revedere" şi „mulţumesc". Chiar vorbeşte englezeşte? La cinci ani?

– Ţi-am spus că e extraordinară, zise el, după care îi şopti ceva nepoatei lui, care se întoarse spre Miranda.

– Bună ziua, spuse ea cu atenţie. Eşti bine? Sper că îţi place China. E mai mare decît America, mai bogată şi mai frumoasă.

– Iartă-i impolitetea, spuse Shuiying. La vîrsta ei, învaţă propoziţii simple şi nu înţelege cu adevărat ce spune.

Miranda se lăsă pe vine în faţa lui Ming şi îi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă de păr negru. Îşi zîmbiră reciproc, iar cînd o văzu pe Miranda închizînd ochii, Li ştiu că se gîndea la proprii ei copii, de care îi era dor.

– Sper că, într-adevăr, crezi că ţara ta e cea mai bună din lume, îi spuse ea lui Ming. Ar trebui să fii mîndră de China; doar aici e casa ta.

– Ah, zise Shuiying. De obicei, americanii nu vorbesc aşa.

– Sper doar că înţelege că americanii simt acelaşi lucru pentru ţara lor. Şi mai sper că nimeni nu o învaţă că America e un loc malefic sau că noi sîntem duşmanii ei.

– Nimeni n-ar învăţa-o aşa ceva.

Miranda ridică din sprîncene, dar nu spuse nimic. O sărută pe Ming pe obraz şi se aşeză din nou pe fotoliu.

– E o fetiţă foarte frumoasă.

Li îi vorbi lui Ming în chineză şi Shuiying spuse:

– Nu-i spune asta; o răsfeţi.

– Dar trebuie să ştie că Miranda consideră că e frumoasă. Acum o s-o duc pe Ming la bucătărie să mănînce ceva.

– O răsfeţi tot timpul.

– Sper doar că o fac fericită. Ne întoarcem peste cîteva minute.

Din bucătărie, Li vedea un colţ al fotoliului Mirandei şi braţul ei cu brăţara de jad. Îi puse suc lui Ming şi, în timp ce vorbea cu ea despre ce făcuse la grădiniţă, le asculta pe cele două femei.

– ...agenţie guvernamentală, spuse Shuiying. Dar o să poată renunţa la asta cînd celelalte companii ale lui or să înceapă să aducă mai mulţi bani.

– Ce fel de companii?

– Una este de produse farmaceutice care face medicamente...

Gîndurile lui Li se îndreptară spre miile de chinezi care mureau anual din cauza medicamentelor expirate sau false şi se întrebă dacă Zemin era de vină pentru ceva din toate

acestea. Poporul chinez avea o zicală: „Măcelarul pune în vitrină un cap de oaie, dar vinde carne de cîine." Toată lumea ştia acest lucru, dar nimeni nu făcea nimic în această privinţă. „Cît de murdare or fi mîinile ginerelui meu din cauza acestor lucruri?"

– ... şi mai fac pastă de dinţi „Crest", „Chanel Number Five" şi şampon „Flex"; se vînd foarte bine în China.

– Adică e directorul unor companii americane?

– Nu, sînt companii chineze. Americanii n-au nici o legătură.

– Dar astea sînt produse americane.

– În China, sînt produse chinezeşti. De ce nu? Americanii obţin profituri uriaşe de pe urma lor; nu-i afectează cu nimic dacă fac şi ai noştri bani cu ele. Chiar dacă americanii se plîng, companiile sînt în siguranţă, pentru că sînt ale fiilor unor înalte oficialităţi guvernamentale şi ofiţeri de armată. Iar produsele sînt foarte căutate, aşa că toată lumea e mulţumită.

Li şi-o închipui pe Miranda încercînd să digere toate aceste lucruri.

– Cealaltă companie a lui Zemin produce antene de satelit. Fabrica e a unor tipi pe care i-a cunoscut cînd a fost în armată şi ei l-au numit director, pentru că e şiret în afaceri. Încasează comisioane frumoase pentru fiecare bucată pe care o vinde şi se vînd nemaipomenit de bine.

– Puteţi să aveţi antene de satelit? Şi să vă uitaţi la ce vreţi la televizor?

– De ce nu? Ah, crezi că e ilegal. Ei bine, oficial, este, dar, din moment ce fabricile sînt ale unor oameni din armată, toată lumea închide ochii.

– Pare foarte ciudat. Guvernul vostru îşi încalcă propriile convingeri...

– E vorba de bani, spuse Shuiying, ca şi cum asta ar fi explicat totul şi Li se gîndi că, probabil, chiar aşa era.

Li şi Ming se întoarseră în camera de primire şi, după ce Shuiying îi spuse ceva lui Ming în chineză, fetiţa ieşi în fugă din încăpere.

– O să se spele pentru cină, iar eu trebuie să termin ceva la bucătărie. Îmi pare rău, dar n-avem bucătăreasă. În curînd o să am, cînd Zemin o să devină partener la compania de antene.

– Aş vrea să te ajut, zise Miranda.

– Ah, nu, o musafiră nu face aşa ceva. O să vă chem cînd va fi totul gata.

– Te rog. În America, ne ajutăm între noi. Şi mi-ar plăcea să văd cum pregăteşti cina; aş putea să învăţ atîtea.

– Ah, spuse Shuiying plecînd capul iarăşi încîntată. Bine, atunci...

Li le privi cum trecură prin sufragerie şi intrară în bucătărie, zăbovind cu privirea asupra părului blond al Mirandei. În clipa aceea, dragostea pe care o simţea pentru ea era atît de puternică, încît avu impresia că nu o putea înţelege complet. Fiecare părticică a vieţii mele îi aparţine, îşi spuse el; se potriveşte în ea atît de bine, de parcă locul ei ar fi aici. Locul ei chiar este aici. Cu mine, oriunde m-aş afla eu. Şi ce voi face în privinţa asta?

„Pleci în America?"

Aproape că îi auzi vocea lui Sheng cînd îi pusese întrebarea aceea la el în birou.

„PLECI ÎN AMERICA?"

La urma urmei, nu era ceva imposibil. Pretutindeni în lume, oamenii se mutau dintr-o țară în alta, dintr-un motiv sau altul. Dragostea era un motiv la fel de bun ca oricare altul. Chiar mai bun ca altele.

– „Laoyeh!" strigă Ming vîrînd capul pe ușă.

Li se lăsă pe vine și ea veni în fugă, sărindu-i în brațe.

– N-ar trebui să te speli pe mîini?

– Sînt foarte curate. Nu pot să le curăț mai mult de-atît. Îmi citești după cină?

– Da.

– Ah, ești atît de bun. Și o să jucăm și un joc?

– Vom hotărî asta cînd vom vedea dacă nu va fi prea tîrziu.

– Trebuie să faci de două ori mai multe lucruri cu mine, pentru că nu vii prea des.

– Dacă n-o să fie prea tîrziu, o să fac de trei ori mai multe.

– Cît înseamnă prea tîrziu?

El rîse și o sărută.

– Să vedem cînd terminăm de mîncat și atunci o să ne facem o idee.

Ming dădu din cap.

– I-am spus mamei că o să-mi citești și o să jucăm multe multe jocuri, dar ea a zis că o să fii prea ocupat cu prietena ta. Miranda. E foarte drăguță, nu? Are un zîmbet așa de frumos. Acum trebuie să mă duc iarăși sus, ca atunci cînd cobor, mama să creadă că m-am dus direct la ea, zise apoi și își apăsă buzele de obrazul lui. Ești un „laoyeh" așa de bun, adăugă ea și fugi înapoi pe scări.

De unde o avea atîta înţelepciune? se întrebă el. Să ştie că, lui Shuiying, îi place ca toată lumea să se ducă întîi la ea. Sau poate că nu e atît înţelepciune, cît autoconservare. Ce devreme trebuie să cunoaştem cu toţii autoconservarea.

– Li, Shuiying ar vrea să ştie...

Miranda venea dinspre sufragerie, iar el îi ieşi brusc în faţă şi, îmbrăţişînd-o, o sărută.

– Te iubesc.

– Shuiying e dincolo! E casa ei! Daca ne vede?

– O să fie surprinsă.

– Cred că s-ar supăra. Nu m-ar mai invita niciodată aici.

_ Ba sigur că te-ar invita. Te place. A făcut „tai chi" cu tine şi eu n-am mai văzut-o făcînd asta cu altcineva. O să te invite de multe ori.

Privirile li se întîlniră şi el ştiu că Miranda ar fi putut să mai vină în vizită la fiica lui numai dacă rămînea în China. Dacă trăia în China. Cu el.

„Pleci în America?"

N-ar fi imposibil. Dar n-ar fi imposibil nici ca Miranda să rămînă aici.

„Să rămînă cu mine. Să trăiască alături de mine. Să fie..."

– Nu, Li, spuse Miranda făcînd un pas înapoi.

Văzuse totul în ochii lui.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Mai tîrziu, spuse el cu glasul tremurător din cauza noilor gînduri, noilor posibilităţi. Trebuie să vorbim despre asta; ştim deja de cîtva timp.

Se depărtă şi luă o figurină sculptată în fildeş, pe care o tot răsuci pentru a-şi linişti degetele.

– Ce vrea să știe Shuiying?

– Ah, spuse ea trecîndu-și degetele prin păr cu nervozitate. Dacă vrei aperitive și reci și calde sau numai calde. Zice că nu-ți plac reci. Nu știam. Cred că încearcă să-mi arate că, de fapt, locul meu nu-i aici, pentru că nu te cunosc la fel de bine ca ea.

– Locul tău e lîngă mine. Ea știe asta, indiferent ce ar pretinde. Cu mult timp în urmă, nu-mi plăceau aperitivele reci; m-am schimbat. Aș vrea din ambele și o să-i spun asta chiar eu.

– Nu, eu îi spun. Zice că nu-i place ca bărbații să intre în bucătărie.

Li rămase pe loc, plimbîndu-și degetele peste conturul statuetei și fixînd cu privirea ușa pe unde dispăruse Miranda. „Locul tău e lîngă mine. Despre asta trebuie să vorbim. Asta trebuie să ne amintim."

Dar amînă acea discuție, chiar și mai tîrziu, după ce își luară la revedere de la Shuiying. Aceasta nu o mai invitase pe Miranda la cină și altă dată; nu spusese nici măcar că spera să o mai vadă.

– Nu mă așteptam s-o facă, spuse Miranda cînd se îndreptau spre casa lui Li. Dar presupun că o parte din mine credea că o s-o facă, adăugă ea și făcu o pauză. Aș fi vrut s-o facă. Credeam că mă place.

– Te-a plăcut. Pur și simplu, nu știe care e treaba cu tine. O s-o facă. Mai lasă-i timp.

„Dar nu avem timp."

Amîndoi gîndiră acest lucru. Nici unul nu o spuse, însă.

După ce intrară în casă, el încuie ușa și o strînse la piept, lipindu-și buzele de părul ei.

– Îmi place să vin acasă cu tine. Îmi place să mă gîndesc că mă întorc acasă cu tine. Îmi faci casa să fie plină de căldură şi de viaţă, spuse el luînd-o de mînă. Am o surpriză în dormitor. Sper să-ţi placă.

Miranda se opri în prag cînd văzu noua cuvertură de mătase de pe pat.

– Îmi place, într-adevăr. Ah, e superbă.

Cuvertura era de un albastru foarte închis, aproape neagră, brodată cu dragoni şi păsări fantastice aurii care păreau să se mişte în lumina lustrei.

– O să arate şi mai bine cu noi deasupra, spuse Li. Am cumpărat-o pentru noi. Amîndoi.

Hainele le alunecară pe jos; se întinseră în pat şi Li îi sărută gîtul în locul unde îi zvîcnea pulsul.

– Împreună, oriunde ne-am afla. Unde pot să te caut şi să ştiu că te voi găsi, unde pot să-ţi rostesc numele şi să ştiu că vei răspunde.

Buzele îi alunecară spre sînii ei, apoi spre abdomen şi cîrlionţii blonzi dintre pulpe.

– Te vreau mereu, trupul şi zîmbetul tău, vocea ta, privirea...

Îi depărtă pulpele cu gura şi ea îşi strecură mîinile în părul lui, în timp ce el îi gusta mierea, aurie şi dulce, auzind cum i se înteţea respiraţia şi îi rostea numele, iar trupul ei se arcui sub gura lui şi, apoi, coborî din nou, cutremurîndu-se.

Rămaseră astfel un moment, plutind în derivă, fără nici un gînd, pînă cînd, ca şi cum s-ar fi trezit brusc, Li se întinse deasupra trupului ei şi pătrunse în ea cu siguranţa, uşurinţa şi infinita recunoştinţă a cuiva care se întorcea acasă.

– Mi-a fost dor de tine toată ziua, spuse Miranda cînd stăteau întinşi amîndoi, ea cu capul pe umărul lui, în timp ce el îi mîngîia faţa uşor. Era ca şi cum aş fi putut să te văd şi să te ating aproape şi nimic altceva nu mai conta.

– „Meishi", murmură Li.

– Poftim?

– Asta înseamnă „nu contează". Am spus-o şi astăzi şi mă supăram foarte tare dacă ceva mă întrerupea cînd mă gîndeam la tine. Şi, acum, am ceva pentru noi, zise el ducîndu-se la un dulap de unde veni înapoi cu o sticlă şi două pahare subţiri. Niciodată n-am băut şampanie împreună şi m-am gîndit că ar fi timpul.

Ciocniră paharele.

– „Taittinger", spuse Miranda citind eticheta. Uimitor.

– Adecvat, după părerea mea, zise el şi rezemîndu-se de peretele îmbrăcat în mătase, băură într-o tăcere plăcută, începînd să plutească din nou, în timp ce diverse imagini le apăreau în minte fără nici o legătură sau grabă.

Pînă cînd Miranda spuse:

– Am uitat de cadoul tău. L-am lăsat în maşină. Vrei să-l aduci tu? E pe bancheta din spate.

– Vin imediat, spuse el punîndu-şi un halat de mătase şi se întoarse după cîteva minute cu o pungă.

Însă, absenţa lui îi dăduse ocazia Mirandei să se gîndească la ce era afară, astfel că, atunci cînd îl văzu, îl întrebă:

– Sînt tot acolo? Ne mai urmăresc?

El ezită şi ea ştiu cît de uşor i-ar fi fost să mintă. Dar nu ar fi făcut-o; era sigură de asta.

– Sînt tot acolo, zise el. Probabil că dorm în maşină. Nu sîntem nişte subiecţi interesanţi.

– Asta e tot ce fac? Aşteaptă ca cineva să intre sau să iasă?

Iarăşi urmară cîteva clipe de tăcere.

– Nu, nu fac numai asta.

– Ce altceva?

– Îmi deschid scrisorile, îmi ascultă telefonul...

– Telefonul?

– Ah, da, telefonul meu e ascultat, spuse el cu atîta nonşalanţă încît Mirandei i se tăie respiraţia. Se întîmplă în mod frecvent; noi nu ne gîndim la asta. Trebuie doar să fim puţin mai atenţi ce vorbim. Aş vrea să deschid cadoul.

Ea era uimită de calmul său. Ce groaznic era să iei acele lucruri drept sigure, se gîndi ea compătimindu-l şi se simţi inundată de dragostea pe care o simţea pentru el, atît de puternică încît crezu că avea să şteargă orice altceva.

– Da. Deschide-l, te rog.

El o sărută uşor şi se aşeză pe marginea patului, scoţînd din pungă o cutie mare şi plată învelită în mătase albastră.

– Foarte neobişnuit şi frumos, murmură el desfăcînd panglica de mătase. Să înveleşti un cadou în mătase.

– Pentru un bărbat neobişnuit şi frumos, zise Miranda.

Mîinile lui se opriră cînd fu cuprins de recunoştinţă şi bucurie. Se întrebă dacă avea să ia vreodată complimentele ei drept ceva sigur. Nu, imposibil, îşi spuse apoi. Mereu voi fi recunoscător; mereu voi simţi această bucurie că ea mă face să mă simt atît de deosebit.

Mereu, se gîndi el. Cît de mult înseamnă mereu?

– Ai de gînd să-l deschizi?

– Apreciam cuvintele pe care le-ai spus despre mine, zise el scoţînd capacul.

Sub straturile de foiţă era un sacou din caşmir de culoarea cămilei cu nasturi de piele. Îl ridică, simţind materialul moale.

– Pentru mine, spuse el aproape întrebător. Atît de superb. Nimic din ce am nu e atît de minunat.

– Adecvat, după părerea mea, spuse Miranda şi el rîse uşor.

– Îmi place să aud cuvintele mele pe buzele tale, zise el răsucind sacoul în mîini. N-am mai văzut aşa ceva în China.

– Producătorii voştri le trimit în străinătate. În Europa şi America o să aibă o etichetă Armani.

El se aplecă să o sărute.

– Ce dar uluitor şi minunat. Ţi-ai amintit că am spus odată că-mi place caşmirul.

– Chiar dacă nu ştiai nimic despre capre; bineînţeles că mi-am amintit. Şi am vrut să-ţi dăruiesc ceva ce nu puteai să-ţi cumperi singur.

– Acum o să mă documentez în legătură cu caprele. Mi-ar plăcea s-o găsesc pe cea care a stat să fie tunsă pentru ca eu să am acest sacou superb.

Ea zîmbi.

– A fost nevoie de peste o sută. Le poţi mulţumi cu sufletul. Vrei să-l încerci?

– Da, bună idee, zise el ridicîndu-se şi punîndu-şi sacoul, iar Miranda rîse cînd îl văzu pozînd în faţa oglinzii, după care se întoarse iarăşi, gol puşcă pe sub sacou. Observaţi croiala perfectă, spuse el imitînd-o pe Elsa Klensch de

la CNN. De asemenea, observaţi strălucirea caldă a fibrelor pe care numai caprele de cea mai înaltă clasă le pot oferi, zise el apoi desfăcînd larg braţele, astfel încît sacoul se deschise, lăsînd să i se vadă corpul zvelt. Felul în care scoate în evidenţă silueta masculină, dînd impresia de tinereţe şi vigoare, calităţi după care orice bărbat tînjeşte în visele sale cele mai obscene.

– Opreşte-te, spuse Miranda rîzînd în hohote. Nu pot să mai respir.

Rîse şi el cu ea, ameţit de libertatea de a spune aiureli şi de puterea unei sinceităţi absolute, cum nu mai cunoscuse niciodată.

– Şampania ajută la respiraţie, spuse el şi umplu paharele din nou, după care se lăsă iarăşi pe spate, rămînînd în continuare îmbrăcat cu sacoul, şi o luă după umeri. Pune mîna să vezi ce moale e, murmură el. Cufundă-te în căldura şi cuibărimea lui. Există asemenea cuvînt?

– Dacă nu, ar trebui să existe, spuse ea sărutîndu-l. Te iubesc. Te iubesc atît de mult cînd poţi să rîzi.

– Datorită ţie, zise el.

Încetul cu încetul, se liniştiră din nou, vorbind puţin, dar, cel mai mult, plutind din nou. Doar să „fim", se gîndi el. „Să fim împreună."

Cînd el dădu la o parte sticla şi paharele goale, Miranda se întinse în pat şi Li se aplecă să o sărute. Dar se opri, privind-o. De sub ea, dragonii brodaţi cu auriu ţîşneau în dreapta şi în stînga: capete, cozi, aripi desfăcute, guri căscate care aruncau flăcări. Păsări se înălţau printre ei, pregătite să se năpustească asupra vreunei prăzi, cu ciocurile mari şi penele zbîrlite, cu ochi care devorau cerul

şi cu gheare arcuite pentru a înşfăca bogăţiile pămîntului. Pe mătasea albastră cu auriu, Miranda era asemeni unei flăcări prelungi şi albe, strălucitoare şi magică.

– Ce superbă eşti, cu dragonii şi păsările care zboară în jurul tău. De parcă te-ai afla în mijlocul tuturor basmelor şi legendelor care au fost spuse vreodată. Ca şi cum s-ar fi scris despre tine piese, opere şi lungi poeme de dragoste, minunate poeme de dragoste... iar eu sînt îmbătat de iubire.

Miranda zîmbi.

– Eşti îmbătat de şampanie.

– Ah, nu, deşi s-ar putea să fi jucat un rol în dezlegarea unei limbi şovăitoare, căreia i s-a refuzat prea mult ocazia de a alerga liberă, de a dansa, de a zbura şi de a săruta.

O sărută încet şi, apoi, mai profund.

– Eşti iubirea mea, unica mea iubire, toată viaţa te-am aşteptat şi tot restul vieţii mele...

Îi simţi muşchii încordîndu-se şi ştiu că nu era pregătită să vorbească despre viitor. Dar el era pregătit? Ce avea să spună? Ce avea să ofere sau să ceară?

– ... tot restul vieţii mele voi bea şampanie cînd voi simţi nevoia să spun „te iubesc". Deocamdată, trebuie să vorbim despre ziua de mîine. Poţi să pleci de la lucru mai devreme? Am planuri.

Miranda zîmbi somnoroasă; era foarte tîrziu, iar şampania o încălzise şi o făcea să se simtă letargică.

– Ai planuri pentru orice.

– Nu şi pentru noi, spuse el încet. Nu încă.

Apoi adăugă repede:

– Uite la ce m-am gîndit. Mîine aş vrea să te duc la Piaţa Dazhalan, după care o să luăm o cină specială pentru a

sărbători prima săptămînă a ta în China. Trebuie să ajungem acolo puţin mai devreme, ca să vedem întîi Palatul de Vară.

„Prima săptămînă a ta în China." Miranda se uită la el, dar abia îl vedea. „O săptămînă. Cum se putea să se întîmple atît de multe într-o singură săptămînă? Cum am putut să mă schimb atît de mult?

Şi mai am patru zile."

– Iar dacă vei putea să-ţi termini treaba mai devreme şi în următoarele zile, am putea să mergem joi la Liulichang, pentru antichităţi şi vineri la Piaţa de Mătăsuri Xiushui. Iar sîmbătă în Oraşul Interzis.

„Umple zilele care ne-au mai rămas. Nopţile se umplu singure. Iar duminică dimineaţă..."

– Doar dacă nu cumva ai impresia că-ţi umplu zilele prea mult.

– Nu. Ah, nu. Dar...

– Şi o să avem timp şi ca să stăm de vorbă. Pentru că, bineînţeles, nu avem de gînd să dormim prea mult.

O să am timp să dorm în avion, îşi spuse ea şi acel gînd o ţinu trează, deşi îi era somn; stătu tăcută lîngă el, trupul lui încălzind-o în timp ce dormea în felul său obişnuit, pe spate, cu mîinile pe piept, respirînd încet şi egal. Cînd adormi, în sfîrşit, avu un somn agitat, trezindu-se, aţipind, trezindu-se din nou pentru a se gîndi la avioane ce zburau pe deasupra unor oceane vaste şi indiferente.

Dar, din moment ce a doua zi se treziră tîrziu, nu avură timp să se gîndească la nimic altceva decît la cum să ajungă la timp la serviciu. Miranda făcu duş prima şi Li îi privi

linia prelungă a spatelui cînd stătea în faţa lavoarului de marmură şi se pieptăna.

– Cu ce să mă îmbrac cînd vom merge la Palatul de Vară? întrebă ea în timp ce se îmbrăcau şi Li spuse:

– Cu ceva lejer. O pereche de pantaloni cu jacheta cea neagră de la Meiyun.

– Am invitat-o pe Meiyun să ia cina cu noi. Cum se potriveşte asta cu planurile tale turistice?

– Le va schimba. O să vină poimîine?

– Da.

– Ar putea să meargă la Liulichang cu noi după cină.

– O s-o întreb cînd vorbesc cu ea astăzi.

Ce uşor e, se gîndi Li încheindu-se la cămaşă. Sîntem la fel de degajaţi şi relaxaţi ca doi soţi care încep o nouă zi. „Relaxaţi. În largul nostru. Familiari. Îndrăgostiţi." Îl durea că nu putea să spună acele cuvinte.

– Vai, ce tîrziu e, spuse Miranda punîndu-şi taiorul. Nu pot să mai iau micul dejun.

– Unul frugal; avem destul...

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă.

– De ce ar face asta? murmură Li. Lucrează pentru mine de destul timp ca să ştie că nu trebuie să mă deranjeze...

– Tată? spuse Sheng de dincolo de uşă. Trebuie să-ţi vorbesc.

Li ridică din sprîncene şocat şi Miranda se făcu mică.

– Ce facem? întrebă ea.

– N-a mai făcut niciodată asta, murmură el. Trebuie să se fi întîmplat ceva foarte grav. Sau să fie îngrozitor de speriat.

Se uită la Miranda ca şi cum abia atunci ar fi auzit-o.

– O să-l invităm să ia micul dejun cu noi. N-am făcut nimic rău şi nu ne ascundem. Nu-i aşa?

Deschise uşa şi fiul său intră repede, cu părul răvăşit şi cu cravata lărgită.

– Trebuie să-ţi vorbesc; s-a-ntîmplat ceva..., zise el, dar tăcu brusc şi se uită la Miranda.

– O cunoşti pe Miranda, spuse Li degajat.

Teama punea stăpînire pe el, dar nu voia să arate.

– Tocmai ne pregăteam să luăm micul dejun; mănînci şi tu cu noi?

– Nu, tată, trebuie să stau de vorbă cu tine!

– Li, eu plec la lucru, spuse Miranda.

El ezită, dar ştia că aşa era cel mai bine.

– O să te ducă şoferul meu. Să-l trimiţi înapoi, te rog. Te sun mai tîrziu.

– La revedere, îi spuse e . lui Sheng, îl privi scurt pe Li şi ieşi, traversînd curţile aproape fără să vadă nimic, şocată şi temîndu-se de o mulţime de lucruri pe care nu le putea numi, dar, din cauza aceasta, se temea şi mai tare.

Li o urmări cu privirea prin uşa deschisă pînă cînd nu o mai văzu.

– Bun, zise el.

– Ştii ce sînt astea? îl întrebă Sheng scoţînd din buzunarul interior un plic plin cu hîrtii. Scrisorile tale adresate dizidenţilor studenţi. Liste cu telefoane pe care le-ai dat. Planuri de întrerupere a ceremoniei de primire a preşedintelui american din Piaţa Tienanmen, zise el, după care începu să strige. Cum ai putut să faci aşa ceva? Întîi femeia aia şi, acum, asta! Ne trădezi pe toţi! O să ne distrugi pe toţi!

– Stai puţin, zise Li, a cărui inimă bătea cu putere, şi luînd plicul, scoase o grămadă de hîrtii dactilografiate.

Toate erau semnate cu scrisul lui. Le citi stupefiat.

– Nu le-am văzut în viaţa mea. Nu sînt ale mele. Habar n-am de unde au apărut.

– Din biroul tău! De unde altundeva?

– Din altă parte, spuse Li uitîndu-se în ochii fiului său. Au venit din altă parte înainte să ajungă în biroul meu. N-au fost acolo de la început.

În încăpere fu linişte cît citi şi reciti acele pagini care purtau semnătura sa. Nu era stilul lui de scris, dar nu mai scrisese niciodată materiale de agitaţie politică, aşa încît cineva să poată spune că ar fi fost ale lui. Apoi observă că ceva nu era în ordine cu semnătura. Era aproape ca a lui, dar nu identică; liniile erau mai apropiate, mai îngrămădite. Nu era complet diferită de a lui, dar suficient de diferită ca să-şi dea seama.

Îşi ridică privirea.

– Cum le-ai găsit?

– Poftim?

– Ai umblat în biroul meu. Cînd?

– Azi-dimineaţă...

– Faci adesea treaba asta?

– Bineînţeles că nu!

– Dar, de data asta, ai făcut-o.

– Căutam ceva.

– Evident. Ce căutai?

Sheng se uită la hîrtiile din mîna lui Li.

– De ce aş crede că nu sînt ale tale? Erau în biroul tău, sînt semnate cu numele tău şi ţi-am recunoscut scrisul imediat.

– Semnăturile pot fi falsificate, ştii foarte bine. Ce căutai în biroul meu?

– Nu ştii nimic despre ce conţin? Toate acele liste, nume de studenţi, numere de telefon, planuri de boicotare a ceremoniilor de primire?

– Nimic. Ţi-am spus că n-am nici o legătură cu toate astea. De ce eşti atît de grăbit să crezi?

– Erau în biroul tău! Semnate de tine! Ce aş putea să cred?

– Că ceva e în neregulă cu toată chestiunea asta. Ştii foarte bine că n-am nici o legătură cu dizidenţii şi ar trebui să mă cunoşti destul de bine ca să ştii că n-aş face niciodată o scenă cu preşedintele american.

– Femeia aia are cunoştinţe printre dizidenţi. Mi-ai spus că e urmărită din cauza asta. Şi îşi petrece noaptea aici! Eşti amestecat în ceva; guvernul ştie asta, altfel nu te-ar urmări şi pe tine. Mi-ai spus că a dus o scrisoare; ai zis...

– Ştiu foarte bine ce-am spus. N-are nici o importanţă. Ea nu ştia care erau implicaţiile. N-are nici o legătură cu toate astea. „Ce căutai în biroul meu?"

Sheng se încruntă.

– N-am ştiut, spuse el, în cele din urmă. Pur şi simplu, m-am gîndit că s-ar putea să fie ceva acolo. Am căutat şi într-al meu.

– În biroul tău? întrebă Li ridicîndu-se furios. Ai bănuit că cineva din companie ne înscenează ceva amîndurora, aşa e? Şi, acum, se pare că cineva îmi înscenează ceva numai

mie. Aşa că te-ai dus la serviciu azi-dimineaţă devreme ca să te uiţi în birourile noastre, nu? Aşa e?

– Nu tocmai, spuse Sheng aproape în şoaptă.

– Ei bine, care-i treaba? Termină cu jocul ăsta copilăresc şi spune-mi ce se-ntîmplă. Pe cine bănuieşti din compania noastră? Şi de ce?

Sheng se prăbuşi pe scaun.

– Nu din companie. Din afara ei. „Biao zi yang de", înjură el. Cînd a vrut să folosească telefonul meu şi mi-a cerut cheile de la birou, m-am gîndit că era ceva firesc, doar a zis că avea nevoie de un loc de unde să poată vorbi fără ca cineva să facă legătura cu el, dar cu cît m-am gîndit mai mult, cu atît mi s-a părut mai suspect.

– Ai dat cuiva cheile de la birou, spuse Li încet, abia stăpînindu-şi furia. Cui?

– Lui Pan Chao. Voia să dea nişte telefoane.

– În Beijing există o mulţime de telefoane.

– Ştiu. De aceea am început să am bănuieli. M-am gîndit că, poate, voia să mă verifice.

– Sau să-mi pună mie ceva în birou. Sau ţie. Şi, pe urmă? Sa raporteze la Biroul Securităţii de Stat că ar trebui să se facă o percheziţie. Dar nimeni n-a făcut-o. Cînd i-ai dat cheile?

– Ieri după-amiază; ne-am întîlnit după şedinţa cu preşedinţii companiilor.

– Cînd ţi le-a înapoiat?

– Nu mi le-a dat înapoi încă. N-am avut nevoie de ele; i-am dat un set pe care l-am găsit în sertar.

– Pentru birou, mormăi Li. Dacă e serios, biroul n-ar fi de-ajuns, zise el şi se uită în jur. Nimic nu e mişcat din loc. Dar trebuie să fi fost foarte atent...

– Crezi că a venit aici? întrebă Sheng. Că a pătruns în casa ta? Dar ai fost acasă aseară. Întotdeauna eşti acasă.

– Am fost la cină la Shuiying aseară.

– „Tsao', exclamă Sheng şi amîndoi dădură fuga în biroul lui Li.

Trebuiră să caute mult, dar găsiră plicul ascuns într-un dosar sub nişte proiecte şi planuri.

– "Tsao", spuse Sheng din nou şi se rezemă de birou.

Li stătea mai departe, cuprins de o spaimă rece.

– De ce ar face cineva asta? Dacă Securitatea ar fi găsit astea, aş fi fost terminat.

„Pe lîngă ziarul la care am scris în studenţie, prietenia mea cu profesorul Ye, relaţia mea cu Miranda, pe care ei o suspectează deja, chiar şi şedinţele cu reprezentanţii muncitorilor care sînt ţinute la cererea mea, în biroul meu, cu preşedinţi ai unor companii de construcţii care mă consideră subversiv..."

– De ce? întrebă el din nou. De ce vrea Chao să fiu arestat?

Forţîndu-se să vorbească, Sheng spuse:

– S-ar putea ca ei să vrea să fii înlăturat.

– „Ei"? Ambii parteneri ai tăi, vrei să spui? Ce le pasă lor unde sînt eu?

– Sînt de părere că eu ar trebui să fiu preşedintele companiei. Tot timpul vorbesc despre asta. Ei cred că eu aş conduce mai bine.

– De ce?

Sheng se strîmbă.

– Avem nevoie de oameni mai tineri, spuse el şovăind. Mai capabili să înţeleagă China de astăzi, mai flexibili, mai implicaţi în realitate.

– Şi crezi că aşa eşti tu?

– Nu... chiar. M-am gîndit la asta noaptea trecută. Nu cred că pot. Adică, nu ştiu suficient de mult.

– Da, am mai discutat despre asta, spuse Li, dar cu mai multă blîndeţe de această dată.

Simţi o mare tristeţe pentru fiul său, că trebuia să recunoască atîtea în faţa unui tată pe care vrusese întotdeauna să-l înfrîngă. Dar nu putea să se mai gîndească mult la asta.

– Ce vor să faci cu compania dacă ajungi preşedinte?

Sheng clătină din cap cu fermitate.

– Nu pot să-ţi spun.

– Ba o să-mi spui imediat! zise el aşteptînd. M-ai auzit? Uită-te la mine! Vorbesc cu tine! Pe cine protejezi, pe ei sau pe mine?

– Trebuie să mă gîndesc! strigă Sheng. Nu-i atît de uşor...

– Puţin îmi pasă dacă e uşor sau nu. Prietenul tău mi-a pus viaţa în pericol... Aş putea să pierd totul...

– Nu e prietenul meu, spuse Sheng. Credeam că este, dar...

– Atunci de ce îl protejezi?

Rămînînd rezemat de birou, Sheng se aplecă, ţinîndu-se de stomac.

– „Tsao", spuse el resemnat. Puţin le pasă dacă eşti arestat, sau pleci în America, sau orice altceva; nu vor decît să dispari, pentru ca eu să preiau conducerea companiei.

– Şi ce să faci cu ea? Ceva cu care eu n-aş fi de acord, nu?

– Spuneau tot timpul că aş fi un preşedinte bun, modern şi credeam că vorbesc serios – voiam să cred că vorbeau serios – dar cred că, de fapt, plănuiau să se folosească de mine. Aseară..., spuse el gemînd. Aseară, Wu Yi mi-a pus o grămadă de întrebări despre Chao şi Enli, dacă mă admiră şi dacă eu cred că-mi spun adevărul. A fost foarte ciudat: ea nu-mi pune niciodată întrebări despre munca mea, aşa că eu am spus că era ca un test şi, cînd am întrebat-o dacă l-am trecut, a început să rîdă. Dar a continuat să-mi pună întrebări şi, în ceîe din urmă, mi-a spus că, atunci cînd ei vorbeau despre faptul că eu trebuie să ajung preşedintele companiei, i s-a părut... „repetat". Fiind actriţă, se pricepe la astfel de lucruri, aşa că i-am dat atenţie. Înţelegi?

– Da, spuse Li, simţindu-se din nou cuprins de tristeţe pentru fiul său.

Wu Yi, care alerga după bărbaţii influenţi şi de succes, îi punea întrebări fiului său ca să vadă dacă trecea testul. Da, bineînţeles că era un test. Sheng ghicise corect, fără să ştie.

– A zis că nu i s-au părut sinceri şi că i-au dat impresia că se folosesc de mine ca să obţină ceva. Nu i-a plăcut să vadă cum cineva apropiat ei era folosit. Că e atît de slab, încît să se lase folosit. M-am tot gîndit la asta şi la ce ai spus tu, că nu sînt pregătit să preiau conducerea companiei, şi tu mă vezi la serviciu, în timp ce ei nu mă văd; atunci, de ce ar fi atît de siguri că m-aş descurca?

– Şi, apoi?

Sheng desfăcu mîinile, stînd cu capul plecat.

– Eram în pat şi ea adormise, dar eu mă tot gîndeam şi... am început să plîng. Ca un copil afurisit, spuse el clătinînd din cap. A fost îngrozitor, oribil... Nu puteam să mă opresc; mă tot gîndeam la tine şi la cît de greu trebuie să-ţi fie să recunoşti că n-am învăţat ceea ce ştiu majoritatea bărbaţilor de vîrsta mea, cum să conducă o companie, una legală, cu o reputaţie bună, şi mi-am dat seama că nu-ţi place să mă critici, dar o faci pentru că ştii că nu sînt pregătit, indiferent de ce spun ei. Şi ai dreptate, ştiu asta. N-am învăţat suficient; am fost prea ocupat cu complotările mele cu Chao şi Enli, pretinzînd că eram influent datorită faptului că ei mă plăceau. Pe urmă, mi-am adus aminte că nu i-am lăsat să folosească depozitele „All-China"...

– Pentru ce?

Urmară cîteva clipe de tăcere şi Li aproape că văzu cum se hotăra să facă saltul în partea cealaltă. Arzînd punţile. Da, toţi trebuie să facem asta într-un moment sau altul, îşi spuse el.

– Avem contracte cu nişte fabrici să producem elemente de construcţii americane, europene, japoneze, israeliene şi avem clienţi care le cumpără de la noi, în locul celor pe care le specifică arhitecţii lor.

– La un preţ mult mai mic, spuse Li dîndu-şi seama imediat de întreaga schemă. Nu sînt elemente de structură?

Sheng clătină din cap.

– Aşadar, nici o clădire n-o să se prăbuşească pentru că se folosesc astfel de elemente, dar tot ce e în interior se va uza mai repede.

Sheng se uită cu admiraţie la tatăl său.

– Da.

– Şi aveţi nevoie de un depozit în care să ţineţi imitaţiile, iar partenerii tăi îl vor pe al nostru.

– Şi camioanele noastre, ca să le transporte în ţară. Nimeni n-ar pune nici o întrebare, din moment ce compania noastră e atît de respectabilă..., zise el desfăcînd mîinile. M-am gîndit că de aceea voiau să fiu eu preşedinte şi, cînd am admis asta, mi s-a părut că am pierdut totul: nu aveam parteneri, nu aveam companie, nu aveam nici o posibilitate să ajung undeva. Atunci am început să plîng, la naiba, Wu yi s-a trezit şi mi-a spus să încetez, dar eu nu puteam, tremuram şi plîngeam; atunci ea a ţipat la mine să plec, că nu eram bărbatul care îşi închipuise ea că sînt, că nu ştia ce a văzut la mine...

Se uită la Li cu nişte ochi obosiţi.

– M-a dat afară şi eu plîngeam în continuare – „tsao", ca un bebeluş – şi mă simţeam singur şi pierdut...

Li îl luă după umeri, îmbrăţişîndu-l strîns, ca şi cum ar fi fost un bebeluş, într-adevăr. Sau un copil. Nu asta îi spusese el Mirandei? „Fiul meu mai trebuie să se maturizeze." Poate că, acum, făcuse primul pas. Te iubesc, fiule, gîndi el, şi dacă vrei ajutorul meu, ţi-l voi da, atît cît pot.

Sheng se desprinse din îmbrăţişarea lui Li, dar nu cu bruscheţe; era încă pradă amintirilor.

– Pe urmă, mi-am spus, ce or să-mi facă dacă n-o să le fac jocul? Întotdeauna am ştiut că puteau să-mi dea cu piciorul imediat cum încetam să le mai fiu de folos, dar aş fi rămas pînă cînd aş fi fost nevoit să mă retrag, pentru că nu ştiam ce altceva să fac. Dar am găsit hîrtiile astea şi „nu puteam să-ţi fac una ca asta!"

Cuvintele acelea parcă îi fuseseră smulse de pe buze şi Li văzu cît de greu îi fusese să aleagă între a-şi recunoaşte

slăbiciunea manifestată prin iubirea față de tatăl său și un viitor alături de partenerii săi care încă îl mai atrăgea.

Cînd sună telefonul, Li ridică imediat receptorul.

– Domnule Yuan, spuse secretara lui, agenții Securității au plecat adineauri; au scotocit prin biroul și hîrtiile dumneavoastră; nu m-au lăsat să vă sun. Veniți astăzi la serviciu?

– Da. Au luat ceva cu ei?

– Nu, nimic.

– Dacă ești sigură de asta, poți să așezi totul la loc.

Cînd el închise, Sheng spuse:

– Au fost la birou.

– Da. Or să ajungă și aici în curînd. Trebuie să pleci.

– Trebuie să ascundem hîrtiile astea.

Li se uită la plicul pe care îl ținea în mînă.

– Lasă-le deasupra, pe birou, spuse el cu tristețe. Orice lucru lăsat la vedere nu prezintă interes pentru ei.

– Cum poți să glumești pe tema asta?

– Uneori, e singurul mod de a supraviețui, spuse Li întîlnind privirea speriată a fiului său. Bine, n-o să mai glumesc. Voi ascunde aceste documente și tu nu vei vedea unde. E numai secretul meu.

– Da, spuse Sheng încuviințînd și acceptînd protecția tatălui său fără discuții. Mulțumesc.

Li îl lăsă în birou și se duse în living-room, unde strînse vreun metru de covor de lîngă stînca învățatului, ridică o bucată de parchet și vîrî plicul înăuntru. După ce așeză la loc parchetul și aranjă covorul, stătu în pragul ușii biroului.

– Acum pleacă, îi spuse el lui Sheng. Nu trebuie să fii găsit aici. Ești prea apropiat de mine; te-ar suspecta.

Sheng încuviinţă. Dar paşii îi încetiniră cînd ajunse la uşă şi rămase acolo, cu spatele la Li. În cele din urmă, oftă adînc şi Li îl văzu cum îşi îndreptă umerii. După aceea, se întoarse în încăpere.

– Ei nu cred că sînt apropiat de tine. De ce ar face-o? Ce am făcut pentru ca toată lumea să creadă că sînt apropiat de tine?

Ochii lui Li se umplură iarăşi de tristeţe.

– Foarte puţin. Pînă acum.

– Exact, spuse Sheng venind spre el. E numai vina mea, pentru că i-am lăsat pe Chao şi Enli să-ţi creeze necazuri, i-am făcut să creadă că aş fi de acord cu ei. Ar fi trebuit să ştiu unde or să ajungă lucrurile cînd au început prima oară să vorbească despre folosirea companiei noastre. Dar nu mi-am dat seama. E aşa cum ai spus tu: nu sînt pregătit pentru nimic.

Li clătină din cap.

– Nu trebuie să te învinuieşti.

– De ce? Am o mulţime de lucruri de lămurit în mintea mea; poate că asta e modalitate de a începe.

Se făcu linişte. Li avu impresia că fiul său se aplecă uşor spre el, parcă pentru a-l îmbrăţişa, aşa cum îl îmbrăţişase el cu o zi înainte. Dar momentul trecu. Într-o zi, poate, se gîndi Li; cîte descoperiri privitoare la sine mă aştept la Sheng să absoarbă într-o singură zi?

Sheng se opriu în faţa unei oglinzi pentru a se pieptăna şi a-şi înoda cravata. Îşi încheie haina şi îşi îndreptă gulerul.

– Îi vom aştepta împreună, spuse el.

În clipa aceea, Li îşi admiră fiul mai mult ca oricînd.

– Tot n-ai mîncat nimic, zise el. Vrei să aşteptăm în bucătărie?

Capitolul 11

Miranda ajunse la „Palace Hotel" la timp ca să se schimbe şi ca să-şi ia desenele pentru Tang Po. Mişcîndu-se prin cameră, se tot uită la telefon, dorindu-şi ca Li să sune, să-i audă vocea, săî audă că acel moment înfricoşător dinaintea plecării ei nu dusese la nimic; că, indiferent ce avusese Sheng de spus nu îi afecta şi putea fi rezolvat cu uşurinţă.

Ea nu credea. Dar nu puse mîna pe receptor. El ştia unde să o găsească; avea să sune cînd putea.

Exact la timp, îl salută ea pe Tang Po în camera de primire a hotelului, pe care ea o rezervase pentru ziua aceea şi cea următoare. Era un ins scund, cu pielea aproape străvezie, gura puţin ţuguiată şi un aer aristocratic care o luă prin surprindere.

– Vezi dumneata, domnişoară Miranda, spuse el, noi am vrea să ne extindem linia, să facem din Ţesătoria Nantong una dintre cele mai bune din China. Dar vom face acest lucru încet, fără să ne grăbim, începînd cu două, numai două, produse, să vedem cum merg vînzările, dacă o să avem succes sau nu.

Miranda zîmbi. Era limpede că domnului Tang îi plăcea să spună totul în două moduri diferite. Ei bine, aşa nu putea fi niciodată înţeles greşit.

Îşi întinse desenele pe masă.

– Am halate şi cuverturi din caşmir, spuse ea. Halatele sînt pentru bărbaţi şi femei; am cîteva idei şi pentru copii. S-ar putea să fie altfel decît ceea ce aţi văzut...

– Altfel, da, spuse el examinînd desenele stînd atît de aproape de foaie, încît aproape că o atingea cu nasul. Teatrale, zise el.

– Nu toate, spuse ea arătîndu-i unul cu carouri roşii şi negre şi un ecosez albastru cu verde. Acestea sînt mai degrabă pentru la ţară decît pentru oraş.

El o privi zîmbind.

– Nu la ţară în China. În vecinătatea Parisului.

– Deocamdată, spuse Miranda, dar, într-o bună zi...

– Ah, da. Atîţia oameni fac bani în China, tinerii devin occidentali, foarte moderni; unui bătrîn ca mine i se pare ciudat, dar e bine pentru afaceri.

Tinerii ca Sheng, îşi spuse Miranda cînd Tang Po îşi îndreptă atenţia din nou asupra desenelor. Dacă totul mergea bine, ea avea să se apuce de lucru.

– Mă scuzaţi o clipă? îl întrebă ea. Trebuie să dau un telefon scurt.

– Da, dă, eu sînt ocupat cu aceste desene frumoase.

Dar secretara lui Li spuse că acesta nu era acolo.

– Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj...

Dar Miranda spuse că nu era nevoie. Avea să revină.

– Halatul acesta cu broderie, spuse Tang Po. Poate că ar trebui ca, sub fiecare floare să se brodeze denumirea acesteia.

– Da, ce idee bună, spuse Miranda şi, iarăşi, nu se mai gîndi la nimic altceva. Poate sub unele şi lîngă altele.

El radie.

– Foarte elegant.

– Dar creşte costul, spuse ea. Denumirile se scriu cu un caracter sau mai multe?

– Unele sînt din mai multe caractere. Dar e în ordine. Acesta va fi halatul nostru foarte scump; va arăta cît de potolite şi moderate sînt celelalte şi îi va atrage pe cei care consideră că un obiect nu e bun, nu e de dorit, dacă nu costă mult, dar şi pe cei care nu se gîndesc deloc la preţ. Şi sînt mulţi din aceştia în lume, nu?

– Foarte mulţi. Sînteţi foarte înţelept.

– Iar dumneata eşti un designer excelent şi o doamnă minunată. E foarte bine că am venit la Beijing. Acum hai să discutăm despre modele.

Se apucară de lucru. Miranda încercă să nu se uite tot timpul spre telefon pînă cînd, o oră mai tîrziu, Tang Po spuse:

– Poate vrei să dai acel telefon din nou.

Şi ea ştiu că, de fapt, se uitase de multe ori.

– Mulţumesc. O clipă doar.

Dar Li tot nu era acolo. Unde putea fi? Aş putea să-l sun acasă, se gîndi ea. Doar ca să văd dacă e bine.

„Ah, da, telefonul meu e ascultat." Acea afirmaţie nonşalantă, de parcă ar fi fost un comentariu despre vreme, îi îngheţase sîngele în vine. Nu avea să-l sune acolo; nu

voia ca ei să asculte lucrurile pe care ea şi Li aveau să şi le spună.

Aşa că nu avea să-l sune acasă şi habar nu avea unde ar fi putut fi în altă parte. Nu-l cunosc suficient de bine, îşi spuse ea şi, amintindu-şi cum făcuseră dragoste, se gîndi cît de ciudată şi aiurită era relaţia lor.

– Halatele acestea pentru copii sînt foarte drăguţe, da, foarte drăguţe. Poate asortate cu cele ale părinţilor.

– Da, s-ar putea, multe dintre ele. M-am gîndit la asta, dar n-am avut timp să fac schiţe separate, spuse ea scoţîndu-şi însemnările. M-am gîndit la aplicaţii pe buzunare, gulere, manşete, cordoane: animale, atît pentru copii, cît şi pentru adulţi; personaje de desene animate, probabil doar pentru copii; stele şi planete, maşini, avioane, vapoare şi bărci, flori, probabil doar pentru fete şi femei. Lista e foarte mare. Aş începe doar cu vreo trei, patru modele şi, dacă se vînd bine, m-aş extinde şi la altele. De asemenea, mai am o idee care s-ar putea să vi se pară interesantă.

Se aplecară asupra desenelor împrăştiate pe masă. Următoarele două ore trecură repede şi Miranda putu să se abţină să nu se mai ducă la telefon. De fapt, în ciuda nodului din stomac provocat de teamă, se simţi bine în compania lui Tang Po, pentru că îl plăcea şi el era încîntat de noile ei modele. Nu fusese sigură că avea să le aprobe, dar el nu respinsese nici unul şi, chiar cînd venea cu sugestii, îi accepta părerea. Clientul perfect, îşi spuse Miranda, fiindu-i recunoscătoare că făcea ca timpul să treacă repede.

La prînz, el se ridică şi încuviinţă repede.

– O dimineaţă rodnică, timp bine folosit. Mulţumesc, domnişoară Miranda. După-amiază ne vom uita la modelele dumitale pentru cuverturi. Acum îmi permiţi să te invit să luăm prînzul aici, la hotel?

Ea era atît de încordată, încît îi venea să plîngă auzind acea amabilitate şi curtoazie.

– Nu, mulţumesc, domnule Tang, sînteţi foarte amabil, dar am altă treabă de făcut.

El lăsă capul în jos.

– Atunci, ne vedem aici la ora unu.

Sus, în camera ei, Miranda îl sună pe Li la birou.

– A fost aici, doamnă Graham, dar a plecat, spuse secretara. M-a rugat să vă spun că vă veţi întîlni la patru şi jumătate şi, dacă nu e bine pentru dumneavoastră, să-mi spuneţi acum.

– Ba da, e bine, spuse ea şi inima îi bătea cu putere.

E teafăr. Indiferent ce s-a întîmplat azi-dimineaţă, tot mai poate să fie cu mine. Ne vedem la patru şi jumătate. Peste patru ore şi jumătate. Cum o să pot aştepta atît?

Tang Po, cu amabilitatea sa, făcu aşteptarea mai uşoară. Timp de două ore, discutară despre cuverturi din caşmir: cu franjuri, cu margini de satin, cu broderii, modele ţesute, cu nasturi decorativi sau aplicaţii, cu buzunare pentru cărţi sau ochelari de citit, cuverturi care aveau cealaltă parte din catifea sau satin greu, cuverturi atît de fine că puteau fi folosite şi ca şaluri.

– Ai făcut minuni cu astea, spuse Tang Po cu puţin înainte de ora trei. Variantele sînt mai limitate decît pentru halate.

Miranda rîse.

– Pentru a nu spune mai mult. Mulţumesc. Îmi pare rău că trebuie să plec mai devreme, dar putem începe mîine la orice oră doriţi.

– La nouă e foarte bine. Sper să ai o seară plăcută.

– Da. Mulţumesc.

Urcînd din nou în cameră, făcu un duş repede şi îşi puse costumul gri cu bluza roşie de la Meiyun. Şi brăţara, se gîndi ea, punîndu-şi-o pe mînă; o purta peste tot. Apoi veni vremea să coboare, să aştepte în hol, pentru ca el să o vadă cînd sosea.

– Scumpa mea, zise el fără să o atingă, dar stînd foarte aproape. Mă bucur atît de mult că te văd.

– Eşti bine? Ce s-a-ntîmplat dimineaţă?

– Da, o să vorbim despre asta. Vino, ne aşteaptă şoferul.

Îşi croiră drum printre grupurile de oameni de afaceri şi turişti care se salutau de parcă ar fi fost rude care nu se mai văzuseră de mult. Miranda înţelegea acest lucru acum, de cînd auzea limba engleză pe străzile şi în restaurantele din China: cînd turiştii auzeau nişte necunoscuţi vorbind propria lor limbă, aceştia li se păreau mai apropiaţi decît toţi ceilalţi străini din jur. Dar ea ştia că, cel mai aproape se simţea de Li şi că erau separaţi de mulţimea gălăgioasă, ca nişte drumeţi adăpostiţi într-o peşteră, la căldură, în timp ce, deasupra lor, se dezlănţuia furtuna.

„Pînă acum, noi am reuşit întotdeauna să găsim adăpost."

În maşina lui Li, cu geamul despărţitor închis, ea spuse:

– Acum poţi să-mi povesteşti. Mi-a fost atît de frică.

El îi spuse tot, pe scurt, minimalizînd consecinţele pe care le-ar fi avut de suferit în cazul în care documentele ar fi fost găsite.

– Dar n-au fost; scumpul meu prieten, profesorul Ye, a locuit în casa mea timp de un an în perioada Revoluţiei Culturale, după ce Meiyun a fost izgonită, şi şi-a făcut nişte ascunzători pentru cele mai valoroase cărţi şi hîrtii ale lui.

– Şi le-ai ascuns. Sînt tot acolo?

– Da, pînă ne hotărîm ce facem cu ele.

– Dar nu pricep. Dacă partenerii lui Sheng au pus asta la cale, el n-a ştiut nimic?

– Se pare că nu-i fac confidenţe: una din recentele lui descoperiri. Cît despre pus la cale, cred că au profitat de faptul că sînt urmărit. Le-a fost mai simplu să le sugereze celor de la Securitate să-mi percheziţioneze biroul şi casa.

– Pînă la urmă, tot eu sînt de vină. Dacă n-aş fi fost eu, nu te-ar fi urmărit şi agenţii Securităţii n-ar...

– Nu, nu, nu trebuie să te învinuieşti. Mi-ar fi făcut percheziţie oricum, în urma unui telefon anonim; în felul ăsta îşi justifică ei existenţa. Agenţii Securităţii fac astfel de lucruri adesea şi ştiu că vor fi dezamăgiţi de multe ori; primesc multe ponturi, de obicei de la angajaţi nemulţumiţi, şi multe dintre acestea sînt exagerate sau complet fabricate.

– Adică, angajaţii pun documente incriminatorii în birourile şefilor şi apoi sună la Securitate?

– De obicei, nu există nici un document; acuzaţia e de-ajuns. În urma percheziţiei rămîne un deranj teribil şi unii consideră că asta e o răzbunare mulţumitoare pentru orice nedreptate îşi închipuie că li s-a făcut.

– Urît, murmură ea. Îngrozitor şi urît.

– Întotdeauna există urîţenie în viaţă; de aceea căutăm frumuseţea. Dar Sheng şi cu mine putem rezolva treaba asta, pentru că nu e ceva nefamiliar. Şi iese ceva bun de-aici: sîntem amîndoi de aceeaşi parte a baricadei, în mare parte pentru că s-a speriat destul de mult ca să vină la mine.

– Nu numai că s-a speriat. I-a păsat de tine.

– Da, nu-i aşa că e uluitor? În tot acest timp, dincolo de ostilitatea pe care mi-a arătat-o, a ţinut la mine. Nici comuniştii, nici goana după bani n-au putut să şteargă asta. Acum am ajuns la Dazhalan, iar eu o să pun toate astea într-un compartiment, o să încui uşa şi n-o să ne mai gîndim la ele tot restul zilei şi serii.

– Nu se poate să vorbeşti serios. Nu poţi să faci aşa ceva.

– Am de gînd să încerc. Sheng şi cu mine nu putem face nimic în seara asta. Dacă tot n-am ce să fac, n-o să las să mă chinuie. Ţi-am spus: e un lucru pe care îl învăţăm. Ca un cameleon care îşi pune o altă haină pentru a se adapta altor condiţii. Mîine o să-mi scot haina; astăzi o s-o port, şi la fel vei face şi tu.

Ea îi studie liniile aspre ale feţei pe care o cunoştea atît de bine de-acum: furia mocnea imediat dincolo de suprafaţă şi, în ochii lui, se vedea agitaţie. Dar pe chipul lui se citea şi hotărîre. Luase o decizie şi, deşi, în mod evident, nu era atît de uşor pe cît arăta el, ea nu avea să-i îngreuneze situaţia refuzînd să i se alăture. Dacă el voia să încuie compartimentul, ea nu avea să o deschidă cu forţa.

Şoferul îi deschisese portiera Mirandei şi coborîră amîndoi din liniştea maşinii în vacarmul pieţii. După descrierea

din ghidul ei, Miranda își imaginase ceva asemănător cu un „mall", așa că nu îi veni să creadă cînd Li o conduse în „huttong"-ul îngust, nu mai lat decît o alee dintr-un oraș american, atît de aglomerată, încît prăvăliile abia se mai vedeau. Totul era vechi, de la pavajul crăpat și plin de gropi la clădirile de cărămidă cu acoperișuri lăsate, dar atmosfera era festivă, cu muzică rock urlînd prin difuzoare invizibile și cumpărători care vorbeau continuu în timp ce intrau și ieșeau din prăvălii.

Miranda și Li, lipiți unul de altul, intrară în cîteva și, în curînd, ea se trezi împingînd cu coatele cu toată puterea pentru a-și face loc ca să vadă tot, de la oale din Mongolia la căciuli de blană și aparate de fotografiat. Peste drum, zări o prăvălie de murături atît de aglomerată încît se gîndi că nu merită efortul de a se apropia mai mult și, alături, una care părea să fie o farmacie. I-o arătă lui Li, care încuviință, și porniră amîndoi prin mulțime pentru a ajunge pe partea cealaltă a străzii.

Stînd în prag, Miranda se uită la vitrinele și rafturile pline de cutii, borcănele și pungi de plastic. În spate, într-o cabină micuță, un bărbat îmbrăcat în negru stătea pe un scaun înalt. Părul lung și cărunt îi era strîns la spate cu un șiret, iar ochii îi erau măriți de lentilele cu dioptrii mari ale ochelarilor cu rame de baga. Un lung șir de oameni așteptau să-l vadă, unii dintre ei cu bebeluși în brațe, alții cocîrjați asupra bastoanelor, cîțiva citind ziare sau reviste.

– Ce așteaptă? întrebă ea.

– E doctor, spuse Li. Probabil pensionat. Asta e cea mai renumită farmacie tradițională din Beijing, iar el pune

diagnostice şi prescrie medicamente pe care pacienţii le pot cumpăra de aici.

– Fără să-i examineze mai întîi?

– Ţi-ar spune că a văzut şi a auzit totul într-o viaţă întreagă de examinări şi, după atîţia ani, poate să pună diagnostice şi să prescrie fără aşa ceva.

Ea îl privi uimită.

– Tu vii aici cînd eşti bolnav?

– Din fericire, nu mă îmbolnăvesc. Dar, dacă s-ar întîmpla, sigur că aş veni aici. Oamenii vorbesc foarte bine despre el, iar numărul celor care stau la coadă ca să ajungă la el e mult mai mic decît al celor din spitale. Vrei să cumperi ceva? Rădăcină de ginseng, oase de tigru, ciupeci, cornițe de căprioară, căluți de mare uscați, coarne de rinocer, melci uscaţi, vin de şarpe plus cele obişnuite precum hiacint, angelică, loranthi, pubescentis şi multe altele.

– Îţi baţi joc de mine.

– Numai puţin. Şi cu dragoste. Încerc să-ţi spun...

– Că iei asta în serios? Chiar te-ai duce la el şi ai înghiţi asemenea lucruri?

– Da, spuse el cu blîndeţe.

Ea abia îl auzea în acel vacarm de glasuri şi muzică, dar ştia că i se părea o prostie că ea ignora atît de uşor acel gen de medicamente şi se supără. Dar era şi nedumerită, pentru că Li nu era un ignorant sau un ţăran superstiţios, ci un orăşean educat, cultivat, deştept. Atunci, cum putea să creadă în asemenea prostii?

– Dă rezultate, să ştii, spuse el. Medicina voastră occidentală descoperă treaba asta acum. China a avut cinci mii de ani pentru rafinarea folosirii plantelor şi anumitor părţi

din corpurile animalelor şi, încet-încet, doctorii voştri recunosc că avem dreptate. În ultima vreme, au hotărît că acupunctura este o tehnică utilă. Dacă nu s-ar fi grăbit atît de tare să ne numească primitivi şi proşti, aţi fi beneficiat de ea de decenii întregi.

– Eu n-am spus niciodată că sînteţi primitivi şi proşti.

– Bineînţeles că nu. Nu te consider vinovată pentru aroganţa medicinei occidentale.

– Aroganţă! Chiar trebuie să faci praf tot ce face parte din viaţa mea?

El păru uluit.

– Nu mă gîndeam la asta ca fiind ceva legat de tine.

– America! strigă ea. Cînd mă aflu în China, eu reprezint tot ce e american!

Imediat duse mîna la gură.

– De ce ne certăm?

– Asta facem? Poate avem doar o discuţie, spuse el şi, cînd fu înghiontit de un trecător, făcu un gest de enervare. Nu e un loc potrivit pentru a sta de vorbă. O să mergem în altă parte. Înainte să plecăm, ai vrea să cumperi ceva?

– Da. Aspirină.

– Aici nu e aşa ceva. E o farmacie în apropiere care are; mergem?

– Nu, spuse ea ruşinată. Iartă-mă; n-am vrut să ridiculizez... Înţeleg că toţi o luaţi în serios, dar mie mi se pare pură vrăjitorie.

– Poate că, într-o zi, o să-ţi schimbi părerea.

Ea dădu să-l contrazică, dar renunţă.

– Aş vrea să cumpăr ceva, spuse apoi gîndindu-se că pe Adam şi Lisa i-ar fi amuzat. Ciuperci. O să cumpăr nişte ciuperci.

– Aş putea să-ţi sugerez altceva? Oase de tigru. Seamănă cu o pudră, dar denumirea e mult mai exotică decît a ciupercilor şi o să le cerem să pună o etichetă colorată.

– Bine, spuse ea şi adăugă: Iartă-mă; n-am vrut să par arogantă.

– Nu eşti arogantă. Eşti iubita mea.

Stînd la coadă ca să cumpere oase de tigru, vorbi cu un glas scăzut.

– Noi doi nu ne putem include în anumite categorii. Sîntem doi îndrăgostiţi. Nu avem nici o legătură cu ţările, guvernele, cu mulţimea de oameni de la Dazhalan sau toate leacurile din lume.

Dar aveau o mare legătură cu ţările şi guvernele şi Miranda ştia că amîndoi se gîndeau la acest lucru cînd ieşiră din prăvălie, cu praful din oase de tigru în geanta ei, într-o punguţă transparentă pe care era o etichetă viu colorată cu caractere chinezeşti. Continuară să străbată piaţa, trecînd pe lîngă teatre, magazine cu manechine înveşmîntate în mătăsuri şi costume din poliester şi lînă...

– De ce toate manechinele sînt occidentale? întrebă ea deodată. Pînă şi pe afişe şi în reclamele din ziare şi reviste, toate par americane. E foarte ciudat.

– O dovadă a sentimentului nostru de inferioritate, spuse el oprindu-se lîngă manechinul unei femei blonde, cu ochi albaştri, înaltă şi subţire, îmbrăcată într-un costum care era o imitaţie a unui Calvin Klein. Ai noştri continuă

să creadă că numai ce vine din occident e ultima modă. Dacă manechinele noastre ar fi chineze, oamenii ar crede că hainele de pe ele sînt de proastă calitate sau că prezintă moda de anul trecut. Asta o să se schimbe într-o bună zi, cînd o să ne considerăm la fel de buni ca alţii.

– Ce trist, spuse Miranda ca şi cum n-ar fi gîndit chiar ea însăşi despre chinezi că erau superstiţioşi şi naivi fiindcă puteau să creadă în puterea de vindecare a rădăcinilor, ierburilor, oaselor şi florilor.

– Mergem? o întrebă el. Trebuie să mai vizităm şi Palatul de Vară înainte de cină.

Îşi continuară drumul pînă cînd ea se opri în dreptul unei vitrine pline de jad.

– Avem timp să cumpăr ceva pentru Lisa şi mama?

– O să ne facem.

Magazinul nu era mai mare decît o debara, cu tăvi pline de sute de coliere şi brăţări de jad. Miranda luă o brăţară şi o răsuci pe toate părţile, urmărită cu atenţie de un bărbat zbîrcit care stătea pe un scaun în colţ.

– Nu seamănă deloc cu a mea. E jad, într-adevăr?

– De o calitate mai proastă decît brăţara ta, dar e jad, zise Li şi luă un colier din inimioare de un verde închis.

– La fel şi ăsta. Crezi că i-ar plăcea Lisei?

– Oh, da. Dar...

Îl luă din mîna lui şi îl răsuci în mîini.

– Aş vrea să-i cumpăr ceva care să strălucească la fel de tare ca brăţara mea. Ăsta e drăguţ, dar atît de lipsit de strălucire.

– Cred că e mai bun pentru o fată de vîrsta ei, spuse Li. Dacă ni se dăruiesc comori neprețuite cînd sîntem tineri, ce am mai putea să așteptăm?

Miranda îl privi îndelung și se uită la încheietura mîinii.

– A costat mult, nu?

– Nu mai mult decît valorează jadul de foarte bună calitate. Dacă tu crezi că Lisei i-ar plăcea asta, o să negociez prețul.

– Pe etichetă scrie cinci sute de yuani.

– Ceea ce e mult prea mult și, în orice caz, e un lucru aproape complet lipsit de valoare, mai puțin pentru turiștii necunoscători, zise el și, apoi, începu să discute cu vînzătorul, fiecare dintre ei părînd uluit, șocat sau insultat de fiecare ofertă. În cele din urmă, Li se întoarse spre Miranda. O sută șaizeci de yuani. Aproximativ douăzeci de dolari.

– „Douăzeci de dolari?" Dar nu pare corect; cum poate să-și cîștige existența?

– Tot mai scoate un profit bunicel. Ți-am spus: jadul nu e de foarte bună calitate, iar forța de muncă e ieftină în China.

– Atunci, îl iau.

– Și pentru mama ta..., spuse el plimbîndu-și degetele peste cîteva tăvi și luînd un colier lung din pietre de formă neregulată, de un roz pal. Să nu arăți că ți-l dorești foarte mult, zise el dîndu-i-l și, apoi, se întoarse spre vînzător pentru a începe tocmeala.

Pînă la urmă, luă colierul din mîna Mirandei.

– Nu-l vrem, spuse el emfatic și se aplecă să-l pună la loc.

– Dar eu îl vreau, obiectă ea. E foarte frumos. Sînt gata să plătesc mai mult pentru el.

– Şi chiar o s-o faci. Dar nu atît cît se încăpăţînează să ceară el, spuse Li şi, cu mîna pe braţul ei, o întoarse ca să se îndrepte spre uşă, cînd, deodată, se auzi vocea subţire a vînzătorului care strigă după ei şi tocmeala reîncepu.

După puţin timp, Li scoase portofelul.

– Nu, eu plătesc..., începu Miranda.

– O să-mi dai banii înapoi, spuse el scurt, numărînd banii şi, cînd colierele erau aşezate în cutii ale căror capace era închise cu cîte o bucăţică de os petrecut printr-o agăţătoare de mătase, plecară. Iartă-mă, dar sînt anumite momente care nu trebuie întrerupte. Bineînţeles că îmi vei da banii; doar sînt cadouri pentru fiica şi mama ta. Colierul mamei tale a costat şaizeci de dolari. Mi s-a părut corect, e dintr-un jad de bună calitate.

– Mulţumesc, zise Miranda. Eu habar n-am să mă tocmesc.

– Prima regulă, poate chiar singura, este să nu arăţi niciodată că îţi doreşti neapărat un lucru. După aceea, e numai o chestiune de rezistenţă.

Miranda tăcu în maşină, cînd se îndreptau spre Palatul de Vară. Medicină primitivă şi jad sofisticat de diverse calităţi. Cum reuşeau oamenii să se obişnuiască să oscileze între o extremă şi alta? Poate că nu sînt chiar extreme şi eu nu-i înţeleg, se gîndi ea.

Palatul de Vară, pe vremuri un parc regal, era acum un loc public, plin de pavilioane şi palate, menajerii şi grădini în ultima fază a splendorii lor de toamnă, şi imensul lac

Kunming. Miranda şi Li se plimbară prin grădini, vorbind fiecare despre copilăria sa.

– Care era culoarea ta preferată? o întrebă el.

– Albastru. Dar a ta?

– Verde. De ce îţi plăcea albastrul?

– Cerul era albastru, iar cerul simbolizează libertate şi nesfîrşite posibilităţi. Ţie de ce îţi plăcea verdele?

– Pentru creştere, reînnoire şi mister. Ce mult ne asemănăm! Şi care erau cărţile tale preferate? Şi vise. Aveai vise minunate în legătură cu ce voiai să faci cînd erai mare?

– Visam să fiu stea de cinema, spuse ea şi se opri, uitîndu-se în jur. Nu e nimeni aici. Ce incredibil, în China. Unde e toată lumea?

– Acesta e rîul Suzhou, care nu e trecut în itinerariile turistice, aşa că nimeni nu prea vine pe-aici. Vreau să te sărut.

– Afară? În public?

– Publicul e la lac şi, oricum, sîntem ascunşi de tufe şi pomi.

Se sărutară, îmbrăţişîndu-se strîns, ca şi cum ar fi făcut-o pentru prima oară, atît de nou era totul: parfumul proaspăt al grădinilor, şipotul apei, adierea vîntului. Cîte lucruri n-am făcut, se gîndi Miranda. Lucruri mărunte, ca sărutatul afară, şi lucruri importante ca... sărutatul afară. Să ne simţim suficient de liberi ca să ne sărutăm afară. Sute, milioane de lucruri nefăcute. O viaţă întreagă de lucruri nefăcute.

Li îşi plimbă buzele peste obrazul ei, peste ochii ei închişi, peste gîtul şi gura ei.

– Cît de nou e, să te sărut în parc. Aş vrea să te sărut aici şi în alte parcuri, în interiorul clădirilor, peste tot; aş vrea să

te beau şi să te mănînc, să te primesc în mine şi să te ţin acolo, să faci parte din mine veşnic.

Se auziră paşi în apropiere şi ei se desprinseră repede din îmbrăţişare. Miranda îşi trecu mîinile prin păr. Un bătrîn cu un copil apărură după o cotitură, urmaţi de un alt copil şi apoi de o pereche de tineri, iar Li murmură:

– Niciodată destul de singuri.

Apoi îşi continuară plimbarea.

– Ai spus că voiai să fii stea de cinema?

– Ah, vreo lună; mereu mă răzgîndeam cînd eram mică. Tu ce visai?

– Să fiu baterist într-o formaţie de jazz. Nimic nu mi se părea mai american. Dar, pe atunci, în China, nu exista nici jazz, nici formaţie de jazz, aşa că am hotărît să mă fac poet. Nu sînt un poet bun şi n-am fost niciodată, dar mi se părea că sînt în siguranţă dacă stăteam într-un colţ şi scriam despre lucruri frumoase sau chiar şi despre lucruri urîte, dar într-un mod frumos.

– Şi ai făcut-o?

– Da, dar cum ţi-am spus, n-am fost un poet bun, aşa că, pînă la urmă, m-am decis să construiesc. Clădiri înalte şi masive care să străpungă cerul şi să-i facă pe oameni să-şi spună cît de puternic trebuie să fiu ca să creez asemenea lucruri.

– Dar mi-ai spus că nu eşti puternic.

– Nu sînt. Poate că vreau ca oamenii să-şi închipuie că sînt, dintr-o vanitate copilărească, dar, în realitate, ştiu că, în această societate, în acest moment, nu am nici un fel de putere.

Instinctiv, Miranda aruncă o privire în spate. Cîteva persoane se plimbau în grupuri mici, un băieţel şi o fetiţă fugeau după o minge, un bebeluş plîngea şi fu luat în braţe. Ca de obicei, ea nu văzu pe nimeni care să-i urmărească.

– Ce sentiment îngrozitor, spuse ea.

– Numai cînd îţi doreşti puterea sau ai nevoie de ea. Majoritatea oamenilor vor să trăiască liniştiţi, să găsească dragoste şi prietenie, să cîştige suficienţi bani pentru a duce o viaţă confortabilă şi să aibă mici succese care generează plăcere şi un sentiment de împlinire. Pentru asta, nu trebuie decît să fim lăsaţi în pace.

– Dar, în China, nu sînteţi lăsaţi în pace.

– Cînd se întîmplă aşa ceva, ne retragem în cochiliile noastre şi aşteptăm o vreme mai liniştită.

– Asta o să faci acum? Ei încearcă să-ţi înscenezе ceva şi tu te retragi în cochilie?

– Există multe moduri de a supravieţui în China; ăsta e unul dintre ele.

– N-ai făcut-o cînd ar fi fost mai bine să încetezi să te mai vezi cu mine.

Li se opri.

– Nu, zise el încet. N-am făcut-o atunci.

– Iartă-mă, spuse Miranda repede. Te rog să mă ierţi. N-am nici un drept să te critic; nu ştiu nimic despre felul cum stau lucrurile aici.

– Ştii despre curaj, spuse el privind pe lîngă ea, spre un templu profilat pe un apus sîngeriu. Uneori, uităm de curaj. Devenim obosiţi şi prudenţi şi nu vrem decît linişte, care e, probabil, un fel de moarte, zise el privind-o. Dar te-am

întîlnit pe tine şi, atunci, am vrut viaţă, cu toată frumuseţea ei, cu incertitudinile şi pericolele ei. Şi cu speranţa ei.

Luă o piatră de pe potecă şi o răsuci în palmă, după care o aruncă brusc în nişte tufişuri.

– Nu voiam asta! Am avut destulă suferinţă şi durere.

– Iartă-mă, spuse ea iarăşi, cu un glas scăzut. Ar fi trebuit să tac.

Merseră în linişte.

– Dar ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Oi vorbi eu despre retragerea în cochilie, aş putea să spun chiar că aş vrea s-o fac, dar e prea tîrziu: am întors spatele acestui lucru cînd am rămas cu tine. Am ales viaţa şi, acum, trebuie să găsesc o modalitate s-o trăiesc.

– Ce înseamnă asta?

El rămase tăcut.

– Partea asta nu te priveşte, zise el apoi.

– Li, nu mă exclude. Vreau să împart şi asta cu tine.

– Fără să ştii despre ce vorbesc?

– Da.

– Bine. Aş putea să mă ocup de partenerii lui Sheng în aşa fel încît să nu ne mai deranjeze niciodată, nici pe el, nici pe mine. Dacă joc după regulile lor.

– Ce înseamnă să joci după regulile lor?

– Să fac lucruri despre care ştiu că nu sînt corecte. Să fiu o persoană care nu-mi place.

– Dar...

– Dar, uneori, e necesar. Uneori, faci asta... sau te ascunzi în cochilie.

– Sheng o să joace după aceste reguli?

Li rîse uşor.

– Numai în ei crede. Ar fi încîntat să... cum ziceţi voi? Să-şi aranjeze partenerii. Să-i pedepsească în aşa fel încît să se elibereze de ei.

– Asta vrea cu adevărat?

El îi aruncă o privire scurtă.

– Înţelegi atît de mult. Da, asta e problema. Dacă el vrea asta cu adevărat. Presupun că, înainte să-i cer să mă ajute să-i înfund partenerii, ar trebui să fiu sigur că asta vrea şi el. Pot s-o fac şi singur, bineînţeles, şi o s-o fac, dacă va fi nevoie, zise el şi tăcu, rîzînd uşor. Se pare că m-am hotărît să continui. Vezi ce mi-a făcut faptul că sînt cu tine, scumpa mea Miranda? spuse el şi se aplecă să o sărute, dar, deodată, oamenii apărură peste tot, astfel că se desprinseră unul de celălalt şi, fără să spună nimic, se întoarseră şi îşi văzură de drum mai departe.

– Unde rămăseserăm? întrebă Li încercînd să limpezească atmosfera. La vise. Nu vorbeam despre vise? Da, bineînţeles. Îmi spuneai ce visai cînd erai mică.

– Nu ştiu cum reuşeşti asta, spuse ea aproape furioasă. Nu se poate să închizi un compartiment şi să te convingi pe tine însuţi că nu e nimic înăuntru.

– Te rog, spuse el încet, vorbeşte-mi despre aceste subiecte noi. Astfel, viaţa mea pare normală.

– Ah, zise ea dînd din cap uşor. Bine, cînd eram mică. Ah, visam atîtea lucruri. Să fiu scriitoare, tîmplăriţă, balerină şi designer. Şi, bineînţeles, soţie. Toate ne gîndeam că o să fim soţii, prietenele mele şi cu mine; ăsta nu era un vis, ci destin. Pentru celelalte vise, tata spunea că nu sînt destul de frumoasă ca să fiu o stea de cinema, scrisul era ceva prea iraţional pentru ca cineva să-şi cîştige existenţa

din el, era sigur că mi-aş tăia un deget sau m-aş răni, dacă aş fi tîmplăriţă şi nu eram desoebit de graţioasă, aşa că nu puteam să fiu balerină. Credea că aş putea fi designer, din moment ce făcusem decoruri şi costume pentru piesele din liceu, dar îmi tot spunea că o căsătorie era cel mai sigur lucru. Aşa, cineva ar fi avut grijă de mine întotdeauna.

– Da, mi-ai spus că se temeau.

– De cele mai multe lucruri, murmură ea şi se gîndi din nou cît de departe ajunsese în cursul acelei săptămîni.

Li îi petrecu mîna pe sub braţul său şi se plimbară pe malul rîului, prin grădini care se întindeau de ambele părţi, pînă cînd ajunseră într-o pădurice de pini şi porniră pe o potecă ce o străbătea.

– Ce citeai? Romane de dragoste, ca majoritatea fetelor?

– De mister şi cowboy. Îmi plăcea Zane Grey...

– Zane Grey! Şi mie la fel! Într-una din cutiile tatălui meu erau multe cărţi de el. Ce minunat că avem atîtea lucruri în comun! Mai ţii minte...

Şi începu să înşire o mulţime de personaje din povestirile lui Zane Grey.

– Şi pămîntul! Parcă simţeam mirosul de salvie, simţeam vîntul care bătea prin prerie şi auzeam tropotul copitelor şi strigătele văcarilor. Vestul vostru era visul meu: însemna libertate, anarhie, brutalitate, frumuseţe. Tot ce îşi doreşte un băiat. Pe urmă, le-am găsit, dar nu aşa cum aş fi vrut.

Se opri lîngă un templu ornamentat cu statuete ale lui Buddha aşezate în nişe sculptate şi spuse îngîndurat:

– Am descoperit anarhia şi brutalitatea în China modernă; am găsit libertatea în gîndurile mele. Am aflat frumuseţea

alături de tine. Frumusețea, dragostea și libertatea. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

La marginea apei, era o barcă ciudată.

– Din marmură, spuse el stînd lîngă Miranda cînd grupuri de turiști trecură pe lîngă ei, urmîndu-și ghizii care povesteau și răspundeau întrebărilor. Restaurată, la fel ca întregul Palat de Vară, de împărăteasa Cixi cu banii destinați marinei chineze. Una dintre numeroasele nebunii care au alcătuit istoria Chinei.

Miranda clătină din cap.

– Cum poți fi mîndru de țara ta, cînd spui atîtea lucruri dure despre ea?

– Sînt conștient de aspectele ei bune și frumoase; știu cît de minunată poate să fie. Şi voi faceți la fel în privința țării voastre.

– Americanii nu sînt duri cu țara lor; o iubesc.

– Dar spun că guvernul e lacom, risipitor, provocator de scandaluri sexuale și legate de banii de campanii, că pe senatorii și reprezentanții lor nu-i interesează decît să fie realeși. Americanii vor ca guvernul să nu se amestece în viețile lor. Consideră că guvernul lor nu e bun de nimic.

– Faci tot timpul afirmații din astea, dar nu știi nimic despre democrație. Americanii critică multe lucruri, pentru că pot s-o facă. Nimeni nu va fi judecat în secret sau aruncat în închisoare pentru un lucru pe care l-a spus. Așa că spun orice vor și, uneori, exagerează ca să-și spună punctul de vedere.

– Doar nu vorbesc serios cînd spun că guvernul n-ar trebui să se amestece în viețile lor.

– Unii vorbesc serios, uneori. Sînt bucuroşi să primească ajutor de la guvern în cazuri de inundaţii sau tornade, sau cînd vor un aeroport sau o nouă autostradă, sau mai mulţi poliţişti. Mulţi nu ştiu ce ar trebui să facă guvernul şi ce nu, dar, cel puţin, dezbat aceste lucruri în public, nu se gîndesc la ele într-o celulă la închisoare. De ce nu poţi să înţelegi asta? Chiar dacă ne criticăm ţara, nu înseamnă că n-o iubim.

– Da, exact. La fel ca în China.

– Dar e o diferenţă, spuse ea cu încăpăţînare. Nu poţi să spui aceste lucruri cu glas tare...

– Pe mine m-ai auzit spunîndu-le.

– Mie. În particular. Pun pariu că, dacă ai convoca o şedinţă şi ai ţine discursuri în care ai ataca guvernul, ai ajunge la închisoare imediat.

– Dă-ne timp, spuse el foarte încet şi Miranda fu îndurerată.

De ce trebuia să atace China, cînd el îi spusese foarte clar că ţinea foarte mult la ţara sa şi că spera să vadă şi vremuri mai bune?

„Din cauza asta. Pentru că ţine la ea şi eu nu vreau s-o facă. Vreau să spună că America e mai bună, un loc unde se trăieşte mai bine. Vreau să-şi dorească să trăiască acolo."

Atunci îşi dădu seama că voia acest lucru de cîtva timp, că se strecurase în gîndurile ei, prinsese rădăcini şi înflorise, iar acum nu mai putea să-l ignore.

Începu să se lase întunericul, grupurile de turişti se întorceau la autocare, dar ei tot mai stăteau şi priveau lacul din ce în ce mai întunecat.

– Vezi cît de mult ne asemănăm, spuse el în cele din urmă. Amîndoi am vrut să devenim scriitori, l-am iubit pe Zane Grey, am găsit profesii care presupun crearea de lucruri, ne criticăm ţările şi, totuşi, le iubim. Şi amîndoi avem taţi americani.

Miranda izbucni în rîs.

– Asta e absolut adevărat.

– Şi, acum, o să luăm cina, spuse el conducînd-o pe un coridor lung. Aici e restaurantul nostru, „Tingliguan", Pavilionul pentru Ascultatul Grangurilor.

– Ce nume minunat.

– Şi locul e la fel. Vino, avem o masă rezervată.

Se aşezară unul lîngă altul, pe malul lacului, şi aleseră peştii pe care urmau să-i mănînce dintr-un acvariu plin.

– Împărăteasa Cixi avea o sută de feluri de mîncare la o masă, dar noi o să avem mai puţine, spuse Li.

Ea păru dezamăgită.

– Cu cît mai puţine?

– Ah, să zicem că pe jumătate. Dar, dacă nu e suficient, o să mai comandăm. Alegem împreună?

Se aplecară asupra meniului, Li traducînd şi descriind mîncărurile, Miranda recunoscînd unele dintre caractere şi citindu-le încîntată. Băură bere „Yanjing" şi vorbiră despre copilărie, şcoală, serviciu, părinţi, copii, prieteni făcuţi şi pierduţi. Iar cînd terminară de mîncat şi părăsiră pavilionul unde, pe vremuri, împăraţii şi împărătesele ascultaseră cîntecele grangurilor, Miranda deveni conştientă de mişcările lor, atît de familiare, care deveniseră aproape o rutină. Încă o dată, ieşeau dintr-un restaurant, cu braţele aproape atingîndu-se, şi se duceau spre maşina lui Li. Încă o dată

merseră acasă la el, parcară lîngă poarta din zid. Şi încă o dată străbătură curţile spre dormitorul lui, spre patul lui, unde, încă o dată, făcură dragoste, dormiră şi se treziră în razele soarelui pentru a începe o nouă zi care avea să fie a lor, pentru că o începeau şi o sfîrşeau unul în braţele celuilalt.

Era atît de perfectă, încît ea se înconjură cu braţele. Dar nu era perfectă, nici măcar ca vis. Pentru că nu exista un loc unde ar fi putut fi repetată iar şi iar. Nu era nici un loc în care ea ar fi putut să-şi imagineze cu certitudine că fiecare zi le aparţinea cu adevărat.

– Iubita mea, iubita mea, murmură Li la un moment dat în timpul nopţii şi Miranda nu îşi dădu seama dacă era treaz sau dormea. Mereu, mereu...

O strînse în braţe şi mai tare şi se treziră. El îşi plimbă mîna pe trupul ei, trezindu-i dorinţa. Ea se întinse sub el, ridicînd braţele deasupra capului şi arcuindu-şi gîtul lung.

– Ah, spuse el cu un licăr în ochi, acum eşti a mea.

Îi prinse mîinile într-ale sale şi i le ţintui pe pernă, îi sărută ochii, gura, linia vulnerabilă a gîtului.

– Sîntem complet eliberaţi, cu excepţia legăturii care ne ţine uniţi. Asta. Asta nu poate fi ruptă. Acum te am şi n-o să-ţi mai dau drumul niciodată.

– Nu, spuse ea. Să nu-mi mai dai drumul. Niciodată.

El o sărută din nou şi, continuînd să-i ţină mîinile, pătrunse în ea, iar cînd le dădu drumul, în sfîrşit, Miranda simţi o uşoară tristeţe, ca şi cum ar fi pierdut ceva. Dar îl strînse în braţe cînd el se întinse deasupra ei şi nu îi mai dădu drumul pînă cînd încercară să adoarmă din nou. Atunci, el alunecă lîngă ea şi rămaseră înlănţuiţi sub

cuvertura de mătase cu dragonii şi păsările sale, iar ea îi respiră căldura pielii şi îi simţi bătăile inimii răspunzînd alor ei; îşi lăsă mîinile să lunece pe trupul lui în mîngîieri prelungi, începînd şi sfîrşind cu şoapte şi, astfel, adormiră în căldura întunecoasă a patului.

– Ai visat? o întrebă Li a doua zi dimineaţă cînd îşi beau ceaiul şi mîncau chifle în curtea scăldată în razele soarelui. Am visat că ţi-am spus... nu, trebuie să fi fost real. Ţi-am spus ceva în somn?

– Da.

– Ţi-am spus că te iubesc? Şi că eşti a mea mereu?

– Da.

– Credeam că e o altă parte a visului. Poate chiar a fost şi tu făceai parte din el. Crezi că te visez şi, în curînd, o să mă trezesc şi o să descopăr că nici una din zilele astea n-a fost reală? Sau poate că tu mă visezi pe mine.În cazul ăsta, totul e în regulă atîta timp cît nu ne trezim, spuse el privind dincolo de ea, îngîndurat, după care clătină din cap. Nu, e plăcut, dar prefer să fiu treaz cu tine decît să visez. Vrei să-ţi spun ce-am visat? Că eram amîndoi pe o barcă, la timonă, şi treceam pe lîngă o insulă cu un castel superb ca în basme. Fumul ieşea pe toate coşurile, astfel că ştiam că toată lumea era acasă, toţi prinţii şi toate prinţesele, regii, reginele şi servitorii şi am hotărît să mergem acolo, pentru că eram siguri că ne lăsau să intrăm şi să ne bucurăm de splendorile lor. Tu ce-ai visat?

– Ah, a fost ceva mult mai confuz. Mergeam amîndoi cu bicicletele spre piaţă, pe urmă eu eram la o fabrică de confecţii semnînd o sută de contracte, după care măsuram un războinic de teracotă, pentru că voiam să-i fac un pulover

din caşmir. Pe urmă, eram la Beijing şi mergeam prin cartierul Haidian, m-am rătăcit şi ştiam că n-o să mai ajung la hotel; eram teribil de tristă şi, apoi, m-ai găsit tu, ne-am urcat pe barca de marmură şi am început să navigăm.

– Amîndoi am visat bărci şi că navigam.

Ea zîmbi.

– Printre altele.

– Înseamnă că amîndoi ne gîndim să călătorim.

– Da.

– În schimb, mergem la lucru.

Ea zîmbi.

– Tot mai ai de gînd să vorbeşti cu Sheng despre... ce voiai să faci?

– Nu m-am răzgîndit, dacă la asta te referi. Da, o să stau de vorbă cu Sheng, dar o să continui şi singur, dacă o să fie nevoie, pentru că se pare că m-am hotărît. Bun, zise el apoi şi schimbă subiectul din nou, subit, aşa cum făcea de obicei şi cum ea ajunsese să se aştepte. Nu uita că, diseară, mergem la Liulichang.

– Şi luăm cina cu Meiyun. A lăsat un mesaj la hotel ieri, spunînd că o să ne întîlnim cu ea acolo la cinci.

– Atunci, vom fi acolo.

Se sărutară şi, asemeni cuplului din rutina de vis a Mirandei, ca un bărbat şi o femeie care găsiseră un loc care să fie permanent şi să facă în aşa fel încît fiecare zi să fie a lor, plecară de acasă, pentru a petrece o zi în oraş.

– Eşti mai puţin neliniştită astăzi, spuse Tang Po în sala de conferinţa a hotelului şi o făcu atît de amabil, încît ea nu avu impresia că se amesteca în intimitatea ei.

– Da, vă mulţumesc că sînteţi atît de înţelegător.

– Toţi avem probleme, dezamăgiri şi pierderi, spuse el. Uneori, acestea dispar, alteori, nu, şi, dacă nu dispar, găsim modalităţi de a ne adapta şi a ne trăi viaţa. O altfel de viaţă, probabil, dar nu neapărat una mai grea.

Ea îşi aminti acele cuvinte cînd se despărţiră, ea încheind un contract cu Tang Po care era mult mai bun decît orice visase. Bun şi rău, se gîndi ea. Un contract care este exact ce speram şi un sfat care îmi spune să mă adaptez dacă nu obţin ce vreau.

Li. Noi doi. Împreună.

„Dar, dacă nu vreau să mă adaptez?“

Capitolul 12

Cînd ajunse la „Palace Hotel", Li o găsi pe Meiyun într-un separeu la bar, bînd vodcă cu gheață.

– Pari fericit, spuse ea aproape acuzator și el rîse.

– Crezi că n-ar trebui să fiu?

– Cred că riști foarte mult. Așa cum i-am spus și Mirandei în Xi'an.

– Zău? Nu mi-a spus.

– Îți spune absolut totul?

– Nu știu, zise el părînd să-l surprindă ideea. Sper că nu.

– Atunci, de ce ar trebui să-ți spună asta?

– Pentru că a fost un avertisment.

Meiyun îl privi cu atenție.

– N-ați avut multe avertismente de cînd sînteți împreună?

– O iubesc, spuse Li calm. În comparație cu asta, avertismentele pălesc.

– Oh, Doamne, spuse ea și se întinse peste masă pentru a-i lua mîna într-a sa. Cu o zi înainte ca soțul meu să se sinucidă, mi-a scris o scrisoare, pe care am găsit-o cînd

autorităţile mi-au dat voie să mă duc acasă. Printre alte lucruri, a citat un vers din poezia noastră preferată: „Soarele încălzeşte lacul ce dansează, dar, deasupra, bîtlanul aruncă o umbră ce anunţă frigul din adîncuri". Dragul meu Li, dacă ignori avertismentele, te poţi îneca în frig.

– Sau să zbori cu bîtlanul spre căldură.

Ea se încruntă uşor.

– Pleci cu ea în America?

– N-am spus asta.

– Atunci, eu sînt o bătrînă care aude, dar nu pricepe.

El zîmbi stins.

– Eşti mult mai tînără decît altele şi pricepi tot, spuse el privindu-şi mîinile, care erau împreunate pe masă. Atît de puţine zile. Lucrurile se petrec prea repede, purtîndu-ne cu ele..., zise apoi şi se uită la ea. Mă gîndesc să plec cu Miranda în America. Mă gîndesc să o rog să rămînă aici, cu mine. Ai fi de acord cu vreuna dintre posibilităţile astea?

– Nu e treaba mea...

– Te întreb.

Ea oftă.

– Ce pot să spun? Unii oameni îşi părăsesc ţara şi sînt fericiţi sau, cel puţin, mulţumiţi, în timp ce altora le e veşnic dor de casă; sînt întotdeauna nişte străini, zise ea aruncîndu-i o privire. Iubirea nu e de-ajuns.

Li se strîmbă uşor, amintindu-şi de o discuţie pe care o avusese cu Miranda.

– I-am spus Mirandei că e o romantică, pentru că e de părere că ar trebui să fie.

– Uite-o.

Li se întoarse şi o văzu pe Miranda venind spre ei.

– Meiyun, exclamă ea şi, cu entuziasmul specific american, desfăcu braţele larg.

Spre surprinderea lui, Meiyun făcu la fel şi cele două femei se îmbrăţişară ca două prietene vechi. Bărbaţii nu ar face asta, îşi spuse el, cu siguranţă nu la a doua întîlnire, cu siguranţă nu peste graniţe culturale şi geografice. Ce norocoase sînt femeile că pot s-o facă.

– Splendid, spuse Meiyun dîndu-se înapoi pentru a o admira pe Miranda, care purta rochia albastră. Rochia arată mai bine decît atunci cînd ai probat-o prima oară. Ba nu, ce prostii spun. Tu eşti cea care s-a schimbat. Pari mai fericită. Mai în largul tău. Nu mai stai cu umerii aduşi. Acum, rochia e a ta cu adevărat. Vino, abia aştept să-ţi arăt asta. Stai aici, lîngă mine, spuse ea apoi şi luă o cutie de pe bancheta. Deschide-o, deschide-o, nu mai pot să aştept.

– Capa, spuse Miranda. Chiar e gata? Nu credeam că poţi s-o faci.

Deschise cutia şi desfăşură materialul de un auriu pal care se afla înăuntru.

– Ah, spuse ea. Da, e exact aşa cu mi-am imaginat-o.

Li se aplecă peste masă pentru a se uita şi, cînd Miranda rămase nemişcată, uitîndu-se la capa împăturită, o scoase din cutie şi o ridică.

– Superbă, spuse el încet. Un design superb.

Capa era din caşmir, uşor şi moale ca mătasea, neagră şi căptuşită cu satin auriu. Pe ea erau presărate magnolii mari şi aurii care fuseseră incluse în material, astfel încît să se poată vedea căptuşeala. O glugă atîrna uşor pe umeri, iar căptuşeala sa aurie părea o floare în sine. Un singur nasture o încheia la gît.

– Puritate, simplitate, spuse Meiyun. Nimic de prisos. Dar florile acelea! Se mişcă odată cu capa: pline de viaţă şi de-a dreptul sexi, zise ea apoi uitîndu-se de la Li la Miranda. Nu ţi se pare?

Miranda rîse.

– Eu aş zice, dar nu credeam că tu ai face-o.

– Sexul e firul care stă la baza modei, ştii foarte bine, Miranda. Ridică-te, te rog, spuse ea apoi şi, luînd capa din mîinile lui Li, o puse pe umerii Mirandei, încheind nasturele şi netezind materialul.

Aranjă gluga uşor pe capul ei, încadrîndu-i faţa.

– Îţi stă superb. Îmi pare nespus de rău că o să fie a altcuiva. O meriţi.

– E a ta, spuse Li sorbind-o din ochi pe Miranda.

Ştia că Meiyun îi privea, dar nu avea nici o importanţă. Te ador, spunea privirea lui, privirea lui, care o înălţă şi o mistui pe Miranda şi, un moment îndelungat, toţi fură amuţiţi de puterea iubirii lui.

– Cine va primi capa? întrebă Li, care comandase şampanie şi, acum, o turna în pahare. O persoană pe care o putem admira?

Meiyun zîmbi stins.

– Nu foarte mult. E o actriţă cu un talent modest, dar foarte frumoasă. S-ar putea s-o fi văzut la televizor, numele ei e Wu Yi.

– Ce mică e lumea, murmură Li. Are o relaţie cu fiul meu.

– Sheng şi Wu Yi? întrebă Meiyun surprinsă. Înseamnă că el o duce bine, pentru că, din cîte am auzit, Wu Yi nu se uită la bărbaţii care n-au succes.

– Da, din cauza asta îşi face şi el griji, spuse Li ridicînd din umeri. În problema asta, n-am cum să-l ajut; care tată ar fi ascultat dacă i-ar spune fiului său care e nebun după o femeie superbă că ar fi mai bine dacă ar sta acasă, cu nevasta şi copilul?

Privi capa, care fusese strînsă şi pusă la loc în cutie.

– Trebuie s-o fi făcut foarte repede.

– Meiyun are oameni pricepuţi, spuse Miranda. Au avut la dispoziţie numai trei zile şi au făcut-o superb.

– Designul a fost minunat, spuse Li. Oamenii lucrează întotdeauna cel mai bine atunci cînd creează ceva superb şi perfect.

Se uitară unul la altul. Meiyun bău din vodca ei, în timp ce ei se priviră, ţinîndu-se de mînă sub masă.

– Aţi ajuns foarte departe, spuse ea după cîteva clipe. N-aţi vrut să vă opriţi atunci cînd mai puteaţi s-o faceţi. Acum ce faceţi?

– Pur şi simplu, sîntem împreună, spuse Miranda. N-am discutat despre nimic altceva.

– Ca şi cum ai sta în China la infinit?

– Ca şi cum... avem timp să ne gîndim şi la asta.

– Şi la ce anume o să vă gîndiţi? întrebă ea şi urmă un moment de tăcere. Haideţi, trebuie să fiţi fermi. Nu e momentul să vă pierdeţi luciditatea. Să vă pun eu întrebările la care ar trebui să răspundeţi?

Miranda clătină din cap.

– Le ştim. Prefer să nu vorbesc despre asta acum. Credeam că o să vorbim despre o posibilitate de a lucra împreună.

– Ah. Să te ajut să gîndeşti. Să-ţi pun toate piesele de puzzle în faţă înainte să începi să le îmbini. Foarte înţelept. Bineînţeles că putem să lucrăm împreună, draga mea. Ai nişte modele excelente în tine şi ai nevoie de un loc unde să le eliberezi. Magazinul meu poate să-ţi ofere asta. Eu nu sînt un designer la fel de bun ca tine, dar dacă sîntem deştepte, am putea să ne facem o reputaţie în America şi Europa şi chiar şi în China, în rîndul femeilor care au bani; şi acestea sînt tot mai multe în fiecare zi. Am fi tari, aşa cum spuneţi voi. Femeile ca Wu Yi, care e nebună după modă, nu au nici o naţionalitate; toate sînt la fel pretutindeni în lume şi sînt dispuse să plătească mulţi bani, foarte mulţi bani, pentru modelele cu emblema noastră.

Ochii Mirandei străluciră.

– Meiyun Miranda. Ce bine sună.

– Eu zic Miranda Meiyun; sună mai bine. Şi un nume occidental în faţă ar fi mai popular în China şi, poate, peste tot. Acum ai piesele puzzle-ului.

– Da, dar unde am lucra?

– Asta nu pot să-ţi spun.

– Dar am putea să ne aflăm oriunde, nu? Cînd există faxuri şi e-mail-uri... n-ar avea importanţă unde ne-am afla.

– În cea mai mare parte, aşa e. Unde ai vrea să fii?

– Unde trebuie, spuse Miranda după o clipă. Copiii mei, familia mea, serviciul meu sînt în Boulder.

– Iar Li e aici.

Miranda întîlni privirea lui Li. Separeul lor era o insuliţă şi barul se aglomerase, fiind foarte zgomotos. Cei trei stăteau aplecaţi unii spre alţii, ca să se poată auzi, şi apropierea lor îl făcu pe Li să se gîndească la o familie, care

căuta sprijin în interiorul său, pînă cînd cuvintele lui Meiyun îi făcură să se depărteze puţin. „Li e aici."

Li întîlni privirea Mirandei şi îi citi gîndurile. „Dar ar putea fi în Boulder."

– Da, murmură el. Aş putea.

Ştia că alunecau spre discuţia aceea din cauza imboldurilor lui Meiyun, dar era în ordine; dacă n-ar fi fost ea, ar fi putut să amîne să vorbească despre viitor pînă în ultima clipă, cînd ar fi fost prea tîrziu. Privirea pătrunzătoare a lui Meiyun invita la sinceritate şi forţă realitatea să pătrundă în lumea artificială pe care ei o creaseră în acele cîteva zile intense.

– Aş putea să fiu, spuse el din nou, continuînd să se uite la Miranda. Ar trebui să fac nişte aranjamente, ceea ce ar dura, dar aş putea să fiu în Boulder, cu tine.

– Sau nu, spuse Meiyun simplu, forţîndu-i să examineze toate posibilităţile.

Strălucirea se stinse din ochii Mirandei şi Li se întoarse spre Meiyun.

– Aş putea s-o fac. Sînt chiar atît de mult lucruri care să mă reţină aici? Zilele astea...

– Ce anume? întrebă Meiyun.

Li îi povesti de interogatoriu, de urmărirea permanentă, de plasarea documentelor în biroul şi casa lui.

– Bineînţeles că nu e numai guvernul...

– Dar alţii au profitat de interesul guvernului faţă de tine. Ştim cît de des se întîmplă aşa ceva. Bun. Acum vrei să pleci din cauza acestor lucruri.

– Da. Şi pentru altceva. Să o iau de la capăt. Să clădesc ceva nou.

– Poţi?

El se uită la Miranda.

– Da.

Miranda oftă.

– Dacă vorbeşti serios, într-adevăr... Sigur că vorbeşti serios. Ah, Li, o să-ţi placă foarte mult; o să trăim împreună în casa mea; ar fi casa ta; ai face-o să fie a ta.

Vorbele ei ieşiră repede şi Li îşi dădu seama că trebuia să le fi spus de multe ori în sinea ei, dorind să le rostească cu glas tare.

– Ai găsi de lucru. E atîta de lucru. Cunosc persoane care te-ar putea ajuta să obţii cartea verde şi, dacă sîntem... dacă sîntem...

– Căsătoriţi, spuse el cu blîndeţe.

Ea roşi şi, cînd el văzu privirea lui Meiyun devenind mai pătrunzătoare, îşi dădu seama că, în tot acel timp cît stătuseră de vorbă şi se iubiseră, nici unul dintre ei nu pomenise nimic de căsătorie. O văzu pe Miranda gîndindu-se la toate implicaţiile acelui lucru şi se întrebă dacă nu cumva avea să o sperie şi să o facă să se răzgîndească. Dar ea zîmbi.

– Dacă vom fi căsătoriţi, îţi va fi mai uşor. Ai găsi de lucru; ai putea înfiinţa o nouă companie, dacă vrei; să lucrezi cu arhitecţi noi..., spuse ea şi se opri brusc. Iartă-mă, cînd sînt emoţionată, mă las furată de val.

Li îi atinse faţa, de parcă ar fi fost singuri.

– Va dura ceva timp ca să puneţi în practică aceste planuri, spuse Meiyun atunci. Iar în momentul ăsta, mie mi-e foarte foame. Credeam că m-aţi invitat la cină.

Li s-ar fi împotrivit – „În sfîrşit, vorbim despre asta; lasă-ne în pace" – dar se gîndi că, poate, făcea bine obligîndu-i să se oprească.

– Aşa e, spuse el agreabil. Şi am ales un restaurant nou, nu departe de aici.

Merse între ele pe Wangfujing, zîmbind trist cînd se gîndi ce privelişte ofereau: Yuan Li între două femei suspecte. Meiyun, văduva unui profesor care încă mai era considerat subversiv pentru scrierile sale despre democraţie şi grupurile de presiune, şi Miranda, cea care adusese o scrisoare din partea unei dizidente exilate. Indiferent cine îi urmărea în seara aceea îşi închipuia că dăduse lovitura. Dar tot nu avea să se întîmple nimic. Şi, probabil că acela era cel mai groaznic lucru, aşa cum îi spusese Mirandei: se făcea pentru a ţine sub control populaţia, pentru a intimida, a alarma, a epuiza. Faptul că încă mai existau dizidenţi şi o mulţime de dezacorduri politice era o dovadă a încăpăţînării şi tenacităţii spiritului uman. Chiar şi în China. Poate îndeosebi în China.

– Ce ai de gînd să faci cu partenerii lui Sheng? întrebă Meiyun la cină. Ştii că or să încerce din nou; cei de genul lor nu se dau bătuţi după o singură încercare.

– De ce nu le înscenezi tu ceva? întrebă Miranda.

Li ridică din sprîncene.

– E uluitor cît de repede pătrunde China în sufletul unui vizitator. Poate ar trebui să rămîi tu aici, cu mine, scumpa mea Miranda; deja gîndeşti mult mai mult ca un chinez decît mine ca un american.

Beţele Mirandei zdrăngăniră în farfurie.

– Nu vorbeşti serios.

– Dar te-ai gîndit la asta, nu? Să rămîi cu mine? Să lucrezi aici cu Meiyun?

Ea se concentră să aşeze beţele pe farfurie, perfect paralel.

– Cînd am creat capa, şi în ziua aceea cînd am mers pe jos pînă la hotel, şi cînd am lucrat cu Yun Chen pe modele şi cu Tang Po, m-am gîndit la asta, într-adevăr. Părea interesant şi posibil. Chiar le-am scris nişte vederi lui Adam şi Lisei, spunîndu-le că aş fi vrut să-i aduc aici, să trăiască aici şi să înveţe totul despre China la faţa locului...

– Ai scris asta? întrebă Li ridicînd glasul. Înseamnă că vor vrea! Tinerii au mîncărici în tălpi şi sînt extrem de curioşi; or să spună că e o aventură grozavă şi, cînd or să citească...

– Nu le-am expediat.

Se făcu linişte.

– Vederile. N-ai expediat vederile.

– Nu. Am lipit timbrele şi am tot spus că le expediez mai tîrziu, dar, pînă la urmă, am ştiut că n-o s-o fac niciodată. Cînd m-am gîndit mai bine, n-am mai putut s-o fac, Li. Pentru că, oriunde aş merge, indiferent dacă sînt singură sau cu tine, orice aş face, „nu m-aş integra." Nu simt că locul meu e aici. În afară de casa ta, de bucătăria ta, de patul tău. Şi, oricît de minunat ar fi, nu e de-ajuns pentru o viaţă. Sau pentru viaţa copiilor mei.

– E nevoie de timp. Şi, dacă vei renunţa cu adevărat la vechea ta viaţă şi vom fi împreună, vei vrea ca locul tău să fie aici. Vei vrea atît de mult, încît vei face să se întîmple asta.

– Şi copiii mei? Care ar fi motivaţia lor?

– Aventură, fascinație, toate lucrurile care le plac tinerilor. Și-ar face prieteni...

– Nu știu chineza.

– Mulți copii de școală de aici știu engleza, cel puțin în orașe, iar Adam și Lisa ar învăța chinezește repede. Copiilor nu le e greu să învețe limbi străine. Ar învăța despre China și le-ar putea povesti prietenilor despre America; ar crește înconjurați de înțelegere și înțelepciune și s-ar simți minunat.

– Vrei să venim noi aici, spuse Miranda după un moment. În loc să vii tu în America.

– Da.

– Dar adineauri ai spus...

– Eu am întrebat ceva, îi întrerupse Meiyun și ei se întoarseră surprinși, fiindcă uitaseră că era acolo. În legătură cu partenerii lui Sheng. Probabil că am început să stau prost cu auzul, pentru că n-am auzit nici un răspuns.

– Miranda a dat unul, spuse Li. A sugerat să le înscenez eu ceva.

– Noi, zise Miranda repede. Aș vrea să ajut și eu.

– Și eu, spuse Meiyun zîmbind. O conspirație mică pentru a înfrînge una mai mare. Aveți vreo idee?

La asta am ajuns, se gîndi Li. „Să fac lucruri care știu că sînt greșite. Să fiu o persoană care nu-mi place. Uneori, faci așa ceva... sau te retragi în cochilie."

– Idee? spuse el. Bineînțeles; guvernul nostru ne oferă o mulțime de exemple. Problema e cum să-i dobor pe Chao și Enli fără ca aceștia să-l tragă și pe Sheng.

– Ești sigur că Sheng vrea să facă asta? întrebă Miranda.

– O întrebare excelentă, zise Meiyun. Dacă îi îngheaţă picioarele?

– I se face frică, spuse Miranda.

– Ah, în cazul lui Sheng, s-ar putea să îngheţe. Dacă începe să dea înapoi la jumătatea drumului? Ai fi demascat că faci ceva ilegal, iar Sheng şi partenerii lui ar scăpa neatinşi. În timp ce tu ai fi arestat şi eliminat, exact ce vor ei.

– Sheng va trebui să accepte cel puţin să stea de o parte. Nu m-ar trăda. Dar cred că vom lucra împreună la treaba asta.

Chelneriţa le puse supă în castroane. Li îi urmări mişcarea graţioasă a încheieturii; apoi se uită la brăţara de jad de pe mîna Mirandei şi la mîna mică a lui Meiyun care ţinea lingura de supă şi, deodată, fu cuprins de o senzaţie extraordinară de bunăstare. Indiferent ce probleme aşteptau în afara restaurantului, oricîte tensiuni şi incertitudini pluteau asemeni unor umbre asupra viitorului, alături de acele femei pe care le iubea şi le admira, se simţea mulţumit şi binecuvîntat.

„Un cuvînt ciudat pentru un om care nu are nici o religie. Dar aşa mă simt. Îmbogăţit de cele care au venit la mine. Recunoscător. Binecuvîntat."

– Ce o să faceţi tu şi Sheng? întrebă Miranda şi el se strîmbă uşor cînd se gîndi la numărul de echilibristică pe care aveau să-l facă, la fel ca toţi oamenii de pretutindeni, îşi închipui el, ca să stea drepţi între seninătate şi criză.

Dar, cu acele gînduri legate de recunoştinţă şi binecuvîntare, luase o hotărîre.

– Nu vă pot spune. N-ar fi trebuit să vorbesc atît de mult. Sheng şi cu mine nu vom mai implica pe nimeni altcineva în treaba asta.

Miranda se uită la el.

– Ai spus că n-o să mă excluzi.

– Nu înseamnă că te exclud; te apăr de urîţenie.

– Nu vreau să fiu apărată! Oamenii au încercat să mă apere toată viaţa şi asta m-a făcut doar să mă simt neputincioasă imediat cum peisajul n-a mai fost familiar. Te rog, nu face asta, Li. Lasă-mă să particip şi eu. Lasă-mă să te ajut.

El îi acoperi mîna cu a sa.

– Iartă-mă. N-am vrut să fiu ca părinţii tăi. Aici nu e deloc ca la tine acasă, aşa că ce ai putea să faci?

– De unde să ştiu, dacă nici măcar nu vrei să-mi spui ce planuri ai?

– Un impas, spuse Meiyun. Li, cînd tu şi Sheng o să aveţi un plan, va trebui să ne spuneţi şi, atunci, o să ştim dacă vă putem ajuta şi noi.

– Nu văd cum.

– Dar sîntem implicate deja. Sîntem apropiate de tine, Miranda e urmărită, despre mine au un dosar întreg şi bineînţeles că ştiu că sîntem împreună chiar în clipa asta. Ar trebui să ne spui ce plănuieşti, pentru că a fi pe jumătate implicată e la fel cu a fi pe jumătate virgină: nesatisfăcător şi, în plus, o imposibilitate.

Li rîse uşor. Se uită la Miranda, care încuviinţă.

– Bine, cînd o să am un plan, o să vă spun, chiar dacă n-o să aveţi ce să faceţi, zise el.

– O să decidem asta împreună, spuse Meiyun.

Li o privi.

– Încăpăţînată mai eşti. Întotdeauna ai fost.

– Mi-e de ajutor. Şi, de asemenea, mă ajută să supravieţuiesc. Bun, acum mergem la Liulichang? Din cîte îmi amintesc, şi asta mi s-a promis pentru această seară.

Cu puţină subtilitate, dirijase aproape toată seara, îşi spuse Li. Dar poate că de asta aveau nevoie: să fie împinşi... într-o direcţie.

– Da, haideţi să mergem, spuse Miranda. Am auzit că e minunat. Şi am atîtea cadouri de cumpărat.

Toţi trei se plimbară prin Liulichang prin mulţimea de oameni care îşi făceau cumpărăturile. Strada era construită în aşa fel încît să semene cu un străvechi sat chinezesc, cu vitrine pline de antichităţi: porţelanuri, pînzeturi, mobilă, statuete de fildeş şi jad, piese de şah, bijuterii, evantaie pictate. Nici un centimetru nu era irosit: antichităţile umpleau rafturile, atîrnau de cîrlige pe pereţi şi din tavane, erau aşezate grămadă pe jos.

– Mă simt atît de lacomă, zise Miranda. Aş vrea totul, mult mai mult decît îmi pot permite.

– Atunci, ar fi cazul să ne tocmim puţin, spuse Li.

– Eu nu pot. N-am făcut-o niciodată.

– Ar trebui să înveţi acum; întotdeauna o să-ţi fie de folos.

– Nu şi în Boulder Colorado.

– În China, spuse el scurt şi se îndreptă spre un magazin cu sculpturi şi vase aşezate în vitrină. Care ţi-ar plăcea?

Miranda se gîndi şi apoi arătă spre o statuetă de jad alb care înfăţişa o femeie în picioare lîngă o salcie plîngătoare.

– Foarte frumoasă, spuse Li. Hotărăşte-te cît ai vrea să dai pe ea, după care prefă-te că nu te interesează prea mult, dar ar putea să facă pereche cu una pe care o ai acasă. Cînd te tocmeşti, nu oferi o sumă atît de mică încît să jigneşti vînzătoarea, dar destul de mică încît să-i arăţi că nu-i iei primul preţ în serios.

– Li, ţi-am spus, habar n-am cum să fac asta.

– O să-ţi vină o idee. Cred că e ceva instinctiv în noi toţi. Ne oferă o şansă să cîştigăm fără să existe consecinţe neplăcute; ăsta e amuzamentul.

Magazinul era întunecos şi Mirandei îi trebui un minut ca să-şi concentreze privirea asupra vînzătoarei, mică de statură şi cocoşată, cu faţă prelungă şi un păr cărunt strîns în coc. Puloverul ei avea o gaură în mînecă şi fusta îi mătura podeaua.Chipul îi era impasibil.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Ne uităm doar, spuse Miranda şi se plimbă prin micul magazin, şase paşi pînă la perete, şase înapoi.

În cele din urmă, se opri în dreptul vitrinei, luă o vază şi o puse jos, apoi alta şi, în cele din urmă, statueta pe care o dorea.

– Cît costă asta?

– O mie de yuani. E foarte veche, spuse ea făcînd o mică plecăciune. Aveţi un ochi excelent.

Miranda puse statueta la loc pe raft. O voia. Îi plăceau strălucirea jadului alb, chipul meditativ al femeii. Dar o puse la loc sub privirea lui Li.

– Mă tem că e prea mult pentru bugetul meu. Mă gîndeam s-o împerechez cu alta pe care o am acasă, dar poate o să găsesc alta în altă parte.

– Alta? Nici una nu e atît de veche sau de frumoasă. Dar aş putea să mai las din preţ; aş putea să vi-o vînd cu opt sute.

Miranda clătină din cap cu regret.

– Îmi pare rău. Nu pot să dau mai mult de două sute.

Vînzătoarea păru şocată.

– Imposibil! E atît de veche, de frumoasă... dar poate aş putea s-o las la şase sute. Nu mai puţin; e cea mai frumoasă.

– Nu-mi permit, spuse Miranda. Asta înseamnă şaptezeci şi cinci de dolari. Aş putea să merg pînă la trei sute...

– Nu. nu, nu mai puţin. Dar, dacă nu vă puteţi permite, într-adevăr, aş putea să mai las puţin, zise ea împreunîndu-şi mîinile. Şi mie mi-e greu; locuiesc cu nepoţii, pentru că părinţii lor au murit, două fetiţe, una de unsprezece ani, care are probleme cu inima şi doctorii spun că va muri dacă nu face tratament şi nu ia medicamente. Dar sînteţi o doamnă foarte drăguţă şi vă dau statueta cu patru sute cincizeci de yuani.

– Bine, spuse Miranda scurt scoţînd banii şi aşteptînd nerăbdătoare în timp ce femeia împacheta statueta.

Cînd ieşi, o puse în punga ei de cumpărături.

– Ar fi trebui să cumpăr ceva şi pentru părinţii mei, dar n-am vrut s-o iau de la capăt.

– Ai fi putut s-o scoţi la două sute, spuse Li. Ai crezut povestea cu nepoţelele.

Ea îl privi uimită.

– Nu există nici o nepoţică?

– Probabil că există mulţi nepoţi. Dar am mai cumpărat de aici şi are multe povestiri din astea; le născoceşte în funcţie de clienţi şi niciodată nu sînt la fel.

– Nu crezi că are o nepoțică bolnavă?

– Mă îndoiesc. N-am mai auzit-o spunînd povestea asta.

– Slavă Domnului.

– Ești bucuroasă? Că te-a păcălit?

– Bineînțeles că mă bucur. Ar trebui să fiu supărată că nu există nici un copil care stă să moară din cauza unei boli de inimă?

– Chiar dacă asta înseamnă că femeia te-a furat?

– Cu cît? Cu cîțiva dolari. Iar, dacă într-adevăr, există o fetiță bolnavă, atunci are nevoie de bani. Nu-mi vine să cred că e amuzant să profiți de oamenii săraci care încearcă să-și cîștige existența în prăvăliile lor micuțe și jalnice.

– Nimeni nu profită de ei și, de fapt, e un joc. Toată lumea se tocmește în lume; proprietarii de magazine își umflă prețurile cu cîteva sute la sută ca să poată face asta. Mulți dintre ei sînt săraci, așa e, dar, pur și simplu, e un mod de a face afaceri. De fapt, de obicei cîștigă, mai ales cu turiștii. Așa cum a făcut ea.

– Pentru că mi-a fost milă de ea! Prefer să cheltuiesc prea mult decît să fiu atît de cinică!

Meiyun îi puse mîna pe braț.

– Nu e cinism la Li și nici naivitate la tine. Aveți tradiții diferite în felul în care faceți cumpărături și nu trebuie să vă certați din cauza asta.

– Ne certam? întrebă Li. Eu credeam că e un schimb cultural.

Rîseră, dar Miranda spuse:

– Dacă ai fi în America, n-ai face cumpărături așa.

– Ah, dar dacă tu ai fi în China, ai face-o. Și ai făcut-o atît de bine; mă gîndeam iarăși cît de repede te adaptezi.

– Şi cum rămîne cu cadourile? întrebă Meiyun îndreptîndu-i din nou într-o altă direcţie. Ce anume te interesează, Miranda?

– Totul.

– Mai păstrează ceva şi pentru mîine, zise Li. Piaţa Mătăsurilor din Xiushui e excelentă pentru cumpărături.

– Dar, întîi, mergem la Wu Yi la ora nouă, îi spuse Meiyun Mirandei. Poţi?

– Pentru o oră. Am o şedinţă la zece şi jumătate.

– Atunci, la opt şi jumătate vin să te iau de la hotel.

Se făcu o linişte mormîntală. Miranda îşi privi mîinile. Li se încruntă, studiindu-şi pantofii. Atunci, Meiyun înţelese.

– Nu vei fi la hotel de dimineaţă, aşa e?

Miranda încuviinţă.

– Ah, spuse ea uitîndu-se la ei, dădu să spună ceva, se răzgîndi şi spuse în schimb: Voi fi la Li acasă la opt şi jumătate. O să fii gata?

– Da. Mulţumesc.

Îţi mulţumesc pentru înţelegere, se gîndi Li. Îţi mulţumesc că nu ne certi că sîntem nebuni. Îţi mulţumesc că eşti prietena noastră.

Tîrziu, în seara aceea, după ce o lăsaseră pe Meiyun la hotelul ei, după ce merseseră acasă la Li şi făcuseră dragoste, cînd se ţineau în braţe în clipele somnoroase de dinainte să adoarmă – „ca alte cupluri din toată lumea, ca nişte oameni care ştiu ce le va aduce ziua de mîine" – Miranda întrebă:

– Crezi că a ştiut pentru ce i-am mulţumit?

– A ştiut, zise Li. Pricepe atîtea lucruri. Vrea să fim fericiţi.

– În China sau în America?

El se sprijini într-un cot.

– Oriunde am fi fericiţi. Vrei să vorbim despre asta acum?

– Nu; îmi pare rău; amîndoi sîntem prea obosiţi. Şi cred că mi-e teamă s-o fac. Dar mîine...

Mîine o să vorbim despre asta şi n-o să-i mai fie frică. Iar sîmbătă, cînd o să mergem în Oraşul Interzis...„Ultima ta zi în China, ultima zi cînd poate fi aranjat totul" – o să mai discutăm.

– Şi o să decidem... ?

Ochii i se închideau.

Li îi sărută fruntea şi buzele.

– Şi o să decidem. Te iubesc. Acum, dormi.

Se treziră tîrziu şi avură timp numai pentru ceai înainte să sosească Meiyun.

– E cam isterică, îi spuse aceasta în maşină, aşa că trebui să vorbeşti încet şi inofensiv.

– N-o să vorbesc deloc, spuse Miranda. Sînt obosită şi nici nu mă simt prea bine. Nu se întîmplă des ca oamenii să se simtă rău în Beijing? Din cauza poluării sau altceva de genul ăsta?

– Asta nu e poluare, draga mea. Eşti extrem de tensionată, pentru că nu mai ai decît două zile pînă la plecare şi trebuie să iei decizii importante, pe care ai prefera să nu le iei.

– Să nu le iau!

– Cred că ai prefera să continui aşa, zilele să treacă una după alta, tu şi Li, ca nişte copii, să vă jucaţi asemeni unor copii într-un parc superb care se închide cînd apune

soarele, dar, într-un fel, apusul nu mai vine niciodată. Sau ai prefera ca altcineva să ia hotărîrea în locul tău.

– Ce înţeleaptă eşti. Vrei să-mi spui ce crezi că ar trebui să fac?

– Nu e vorba de nici o înţelepciune aici, numai de nebunie. Numai tu şi Li puteţi hotărî, draga mea. Am ajuns la Wu Yi. Stai în spatele meu ca să nu te vadă imediat.

– Dar i-ai spus că vin şi eu.

– Bineînţeles, dar e genul de femeie care devine suspicioasă cînd vede alte femei drăguţe, aşa că cel mai bine e să mă vadă pe mine prima.

Sună la sonerie şi stătu în faţa Mirandei, ceea ce acesteia i se păru amuzant, din moment ce Meiyun era cu vreo doisprezece centimetri mai scundă decît ea.

Astfel că, atunci cînd servitoarea le conduse în living-room, Miranda fu prima pe care o văzu Wu Yi. Se uită la Meioyun şi o întrebă în chineză:

– Le-ai adus?

Meiyun o prezentă pe Miranda, vorbind în engleză.

– Aş vrea să vorbim englezeşte astăzi. Am adus rochiile şi capa. Veţi vrea să le probaţi împreună.

Wu Yi luă două pungi de la Miranda şi se duse în dormitor. După cîteva minute, auziră un „Da, da" prelung şi Wu Yi se întoarse.

Era uluitor de frumoasă: complet machiată, cu tenul alb şi trandafiriu, cu ochii conturaţi cu negru şi cu părul ei negru strălucind. Lăsase capa deschisă, astfel că silueta perfectă îi sclipea în auriu, învăluită în caşmirul negru cu magnolii aurii care dansau şi se roteau cînd ea se mişca.

– Magnific, spuse Meiyun.

Wu Yi se opri în faţa unei oglinzi. Începu să vorbească în chineză, dar apoi observă privirea lui Meiyun şi zise în engleză:

– Sînt foarte frumoase. Iar rochia şi capa sînt bune. Foarte bune. Însă preţul e prea mare. Nu sînt decît o actriţă; nu pot să-mi permit asemenea cheltuieli. Dacă eşti de acord să reducem toate preţurile, te pot face celebră şi bogată. Voi cumpăra întîi de la dumneata mereu, de la dumneata şi... cine ai zis că este această persoană?

– Miranda Graham, spuse Meiyun.

– Graham. Şi bluza asta pe care o poartă, cu maimuţici aurii... de unde a luat-o?

– Din magazinul meu.

– Îţi laşi asistenta să poarte lucrurile făcute de dumneata?

Meiyun se uită la Miranda.

– Sîntem partenere, spuse aceasta calmă. Emblema de pe hainele noastre, inclusiv rochia şi capa pe care le porţi, este Miranda Meiyun. Avem cliente în China, Europa şi America, iar preţurile noastre ne reflectă arta, talentul oamenilor noştri şi cererile pentru modelele noastre. Preţurile sînt la fel pretutindeni în lume. Nu facem reduceri pentru nimeni.

Meiyun ridică din sprîncene pînă dispărură aproape complet. Dar, apoi, începu să zîmbească şi zîmbetul se lărgi din ce în ce.

– Dacă nu vrei să plăteşti pentru ele, le luăm înapoi, îi spuse ea lui Wu Yi. Mi-ar părea rău, pentru că arăţi superb în ele, dar...

– N-o să le luaţi înapoi, spuse Wu Yi privindu-se în oglindă.

Era limpede că, în ea se dădea o luptă, dar moda învinse.

– Îţi plătesc preţul de data asta, îi spuse ea lui Meiyun în oglindă. Data viitoare s-ar putea să n-o mai fac.

Meiyun încuviinţă grav.

– Rochia trebuie doare scurtată puţin; pot să fac acest lucru şi să ţi-o aduc înapoi mîine.

Sună telefonul şi apăru camerista lui Wu Yi.

– Domnişoară Wu, vă caută Pan Chao. Doriţi să vorbiţi cu dînsul?

– Nu! Sînt foarte ocupată! Spune-i că-l sun eu mai tîrziu.

– Pan Chao, spuse Meiyun gînditoare, stînd cu spatele la Miranda, pentru ca privirile să nu li se întîlnească. Am auzit de el. Cred că e un renumit om de afaceri.

– Preşedinte de companie, spuse Wu Yi.

– O persoană specială?

Wu Yi se admiră în oglindă şi privirea îi alunecă spre Meiyun.

– De ce?

– Mă întrebam doar. Sînt atît de puţini bărbaţi speciali în lume; majoritatea sînt anoşti sau slabi. Sau ocupaţi.

Pe buzele lui Wu Yi aproape că apăru un zîmbet.

– E incredibil de plicticos. Dar, poate că nu. Am vorbit cu el de cîteva ori în clubul lui, dar am ieşit împreună pentru prima oară abia aseară. Are foarte mult succes, zise ea ridicînd din umeri. Eşti în vîrstă; ştii ce e important. Nu dulceaţa şi amabilitatea; nici măcar sexul bun. Banii. Ei fac viaţa să meargă.

Meiyun încuviinţă.

– Eşti foarte puternică. Nu e întotdeauna uşor să calci peste alţii ca să-l găseşti pe cel care să-ţi ofere ceea ce vrei.

Pentru o clipă, asprimea de pe frumosul chip al lui Wu Yi dispăru.

– Nu e uşor, repetă ea şi ridică din umeri din nou. Dar asta e viaţa. Voi cumpăra rochia şi capa şi vreau să văd tot ce ai pentru iarnă. Adu-mi-le săptămîna viitoare.

– Ah, săptămîna viitoare nu pot să vin la Beijing. Pot să-ţi trimit fotografii sau faxuri, dar cel mai bine ar fi să vii dumneata la Xi'an.

– Xi'an!

– Îţi voi rezerva o zi întreagă. Poţi să probezi totul, pe îndelete, şi putem face modificările pe loc. Îţi ofer un prînz. La sfîrşitul zilei, vei avea o garderobă de iarnă unică.

– Dar... la Xi'an!

– Acolo locuiesc eu. Acolo se găsesc modelele Miranda Meiyun.

Wu Yi îi aruncă o privire Mirandei care stătea tăcută pe o perniţă.

– O să te anunţ. Mi-ai rezerva o zi întreagă? N-ai mai vedea pe nimeni altcineva?

– Pe nimeni.

– Bine. Lasă-i cameristei cartea de vizită, spuse ea, după care dădu din cap spre Miranda, îi strînse mîna lui Meiyun şi se întoarse în dormitor cînd camerista apăru pentru a le conduce.

– Nu am fost plătită, spuse Meiyun. Te rog să-i spui domnişoarei Wu.

Wu Yi apăru din nou, încruntată.

– Trimite-mi nota de plată.

Meiyun clătină din cap uşor.

– Domnişoara Graham şi cu mine am livrat o rochie şi o capă creată special pentru dumneata. Plata se face la livrare.

Se priviră un moment îndelungat, pînă cînd Wu Yi se duse la birou şi completă furioasă un cec.

– Ai nişte reguli ciudate.

– Sînt ale mele.

Cînd ieşiră, Miranda spuse:

– Crezi că Sheng i-a spus ceva ce ea ar fi putut să-i zică lui Pan Chao?

– Habar n-am. Trebuie să-l întrebăm pe Sheng.

– Ah, spuse ea imediat. Eu nu pot. Nu mă place.

– De unde ştii?

Urmă un moment de tăcere.

– A fost foarte rece cînd ne-am întîlnit odată. Chiar nepoliticos. Nu i-a plăcut că eram cu Li.

– Ei bine, poate că e lesne de înţeles. Îmi închipui că asta e uşor de îndreptat.

În maşina pe care o închiriase pentru ziua aceea, Meiyun luă telefonul mobil şi îl sună pe Li.

– Se pare că Wu Yi s-a cuplat cu Pan Chao.

– Poftim? Cum?

– Nu ştim asta. Îmi închipui că trece de la un bărbat de succes la altul cu aceeaşi uşurinţă cu care un şofer schimbă vitezele. Ne întrebam dacă nu cumva Sheng i-a spus ceva despre întoarcerea împotriva partenerilor săi...

– Da, o să-l întreb. E plecat; va trebui să aflu unde e. Ne vedem diseară?

– Plec înapoi peste două ore. Doar dacă nu cumva ai nevoie de mine.

– Nu cred. Miranda e cu tine?

– Ţi-o dau imediat, spuse ea dîndu-i telefonul Mirandei şi întorcînd capul pentru a privi peisajul.

– Trebuie să-l găsesc pe Sheng, spuse Li. Pot să te sun mai tîrziu? S-ar putea să nu mai mergem la piaţa de mătăsuri dacă nu-l găsesc curînd.

Repetînd în gînd cuvintele lui Meiyun – „lesne de înţeles, uşor de îndreptat" – Miranda închise ochii şi spuse:

– De ce nu-l invitaţi acasă diseară la cină? Am putea să gătim împreună şi ar fi un loc liniştit unde să puteţi discuta.

Acasă, se gîndi Li. Acasă. Dar nu o spuse cu glas tare.

– Eşti o femeie extraordinară, spuse el însă. Chiar vrei să faci asta?

– Amîndoi aveţi nevoie să staţi de vorbă în linişte şi poate că Sheng n-o să mă mai urască atît de mult dacă o să petrecem o seară împreună.

– Extraordinară, murmură el din nou. Îţi mulţumesc; o să-l întreb. Şi să ştii că nu te urăşte; pur şi simplu, nu te cunoaşte. Dar mi-ar face mare plăcere dacă ar face-o.

„Pentru că, dacă o să rămîi, dacă o să te măriţi cu mine şi o să-ţi aduci copiii să locuiască aici, vom avea o familie extrem de interesantă."

După ce închise, citi din nou lista la care lucra. O listă de delicte, se gîndi el. O listă pe care n-ar trebui s-o pot face. O listă care dovedeşte cît de mult fac parte din sistemul ăsta, chiar dacă adesea mă simt un outsider.

Sună la şantierele unde aveau clădiri în construcţie, dar Sheng nu era nicăieri. Se gîndi să sune la celălalt birou al său, dar nu putea risca să-i răspundă Chao sau Enli. Nu

avea nimic să le spună şi, dacă ar fi închis, ei ar fi fost alarmaţi.

Acela era pericolul, oricum. Ca ei să se alarmeze şi să se înfurie dacă Chao afla că Sheng se întorsese împotriva lor. Oare Sheng i se confesase lui Wu Yi? Ar fi putut s-o facă. Şi ea, protejîndu-şi noul protector, i-ar fi transmis acestuia informaţia fără nici o remuşcare.

Aşa că trebuiau să acţioneze chiar în ziua aceea, înainte ca Chao şi Enli să găsească alt mod de a-l incrimina pe Li şi, de data aceasta, şi pe Sheng.

Fiind prea neliniştit ca să stea locului, ieşi din birou şi colindă oraşul. Îşi vizită şantierele şi le studie pe ale altora; cumpără un cartof copt şi îl mînca mergînd. „Mirandei îi plac foarte mult; le vor plăcea şi lui Adam şi Lisei." Se uită la nişte şaluri dintr-o vitrină – „S-ar putea să nu mai mergem la piaţa de mătăsuri diseară" – şi intră să-i cumpere unul Mirandei, din mătase grea imprimată cu păsări şi flori de un roz aprins, maron şi auriu. „Un fular pentru iarnă; iernile sînt aşa de reci la Beijing."

Cînd se întoarse la birou, îl găsi pe Sheng în sala de conferinţe, uitîndu-se pe nişte planuri întinse pe masa lungă.

– Te-am căutat; unde ai fost?

– La Marele Zid, spuse Sheng.

– La Zid? E plin de turişti în perioada asta.

– O plimbare de cincisprezece minute şi lasi totul în urmă. M-am dus acolo să mă gîndesc. E aşa o nebunie, zidul ăla uriaş care şerpuieşte peste munţi, suficient de lat pentru cai şi armate, şi tu mergi pe el singur; nu-ţi vine să crezi că cineva a putut să fie atît de prost încît să creadă că ar putea ţine la distanţă invadatorii. Şi, pe urmă, te gîndeşti

cît de proşti sînt majoritatea oamenilor şi că şi tu eşti la fel, adică eu, prost, prost, prost, spuse el ridicîndu-se. M-am dus la birou aseară, mai degrabă în zori, şi am luat nişte dosare. Pe cele importante.

– Or să se uite să vadă ce-a dispărut?

– Nu cred. Oricum, nu imediat.

– Wu Yi e cu Pan Chao acum.

Sheng înalţă capul brusc.

– Nu se poate. De unde ştii?

– I-a spus cuiva. Ce ştie despre legătura-ta cu Chao şi Enli?

Sheng îl privi cu ochi umflaţi.

– Am sunat-o aseară, zise el în cele din urmă. M-am gîndit că, după ce a avut timp să se gîndească la problema noastră, s-o fi răzgîndit.

Îl văzu pe Li clătinînd din cap uşor.

– Ar fi putut! strigă el, după care adăugă trist: Dacă ar fi fost alt gen de femeie. Dar nu e, mi-ai spus asta.

– Ştiai deja.

Sheng ridică din umeri.

– Ce i-ai spus cînd ai sunat-o?

– La început, nu voia să stea de vorbă cu mine, aşa că a trebuit să-i spun cameristei ei că aveam nişte planuri despre care voiam să-i vorbesc şi, cînd ea a venit la telefon, singurul plan care mi-a venit în minte a fost că vreau să ies din „Dung Chan" şi să mă ocup doar de construcţii, aşa că i-am spus asta, zise el ridicînd din umeri iarăşi. N-a fost impresionată.

– I-ai spus că ieşi din afacere.

– De unde era să ştiu că vorbeşte cu Pan Chao?

– Dacă nu cu Pan Chao, cu altcineva. Oamenii vorbesc între ei şi, în curînd, toată lumea ştie totul. I-ai mai spus şi altceva?

– Nu. Doar că vreau să ies.

– Mai mult decît suficient. Ei bine, avem foarte puţin timp la dispoziţie; cei doi or să-ţi elibereze biroul imediat cum Wu Yi o să vorbească cu Chao. Aşa că trebuie să punem totul la punct. Haide, repede.

– Unde mergem?

– Acasă. Miranda şi cu mine vrem să iei cina cu noi. O să stăm de vorbă acolo.

Sheng se prăbuşi pe fotoliu.

– „Miranda şi cu mine...?"

– Putem vorbi în maşină. Ţi-am spus; vreau să plecăm. Acum.

– Nu ai destule probleme? Acum spui „Miranda şi cu mine"? Ce crezi că faci?

– Sper că va fi o viaţă bună pentru noi toţi. Sheng, nu mai aştept.

– Noi toţi, mormăi el, dar îşi urmă tatăl afară din sala de conferinţe, ducîndu-se în biroul lui, unde Li vîrî nişte hîrtii într-o servietă şi, apoi, se duseră la maşină.

– Conduc eu în seara asta, îi spuse Li şoferului şi, după ce se desprinseră de bordură, îi spuse lui Sheng: Întîi o luăm pe Miranda de la hotel. Să fii politicos cu ea. Nu-ţi cer s-o placi, nu imediat, dar vreau să spun că merită să fii politicos.

– Pleci în America împreună cu ea?

– Nu știu ce se va întîmpla. Vreau să mă ocup de partenerii tăi și, pe urmă, poate voi avea timp să mă gîndesc și la asta.

– Te-ai gîndit deja.

– Nu voi vorbi despre asta acum.

– Vreau doar să știu dacă...

– Am spus că nu voi vorbi despre asta. E clar sau trebuie să găsesc alt mod de a o spune?

– Am nevoie de tine aici.

Cuvintele acelea sunară strangulate, dar Li era sigur că auzise bine.

– O să rezolvăm totul, spuse el încet și merseră în liniște pînă cînd intrară pe Wangfujing. Încă ceva, zise el cînd se apropiară de „Palace Hotel". Vom vorbi în engleză în seara asta.

Sheng încuviință. Cînd opriră în fața hotelului și o văzu pe Miranda așteptînd, el coborî din mașină, îi strînse mîna și spuse „Bună seara" într-o engleză perfectă, după care se așeză pe bancheta din spate, pentru ca ea să poată sta lîngă Li.

Li și Miranda se priviră, stînjeniți de prezența lui Sheng în mașină.

– Mă bucur să te văd, spuse Li în timp ce era atent la trafic. Ți-ai terminat treaba pe ziua de azi?

– Mai trebuie semnate contractele și asta o să facem mîine dimineață. Toți au fost foarte prietenoși.

– Și plini de căldură?

Ea rîse și Li se gîndi, bravo, am început cu o glumă intimă. Asta o să-i spună multe lui Sheng.

– Și asta ți-a ocupat toată ziua? o întrebă el.

– Nu, am terminat la trei. După aceea, am fost la piaţa de mătăsuri, unde m-am simţit minunat. Ce loc superb! Am găsit cadouri pentru toată lumea. Ai fi fost mîndru de mine: m-am tocmit puţin şi am reuşit ceva.

– Mereu sînt mîndru de tine. Ţi-ai cumpărat un cadou şi pentru tine?

– Nu, n-am mai avut timp, dar nu mai contează, pentru că m-am simţit excelent cumpărînd pentru toţi ceilalţi.

– Ei bine, dacă te uiţi în servieta mea, o să vezi o cutie plată, neagră, pe care scrie ceva cu argintiu.

Miranda îl privi uimită. El ştiu că acest lucru se datora faptului că îl făcea pe Sheng să fie martorul apropierii lor şi, fiind nevoit să oprească la intersecţia din apropiere de parcul Beihai, se întoarse să-i zîmbească, spunîndu-i fără cuvinte că o iubea. Zîmbetul ei de răspuns fu puţin nesigur, deoarece îl simţea trăgînd-o din ce în ce mai mult în viaţa lui, îndepărtînd-o de a ei.

Cînd ea deschise cutia, Sheng se aplecă, fără să se mai prefacă în continuare că nu auzea sau nu vedea ce se petrecea pe scaunul din faţă. Scoase un sunet de admiraţie cînd văzu şalul. Miranda îl ridică, trecînd mătasea grea printre degete şi lăsînd-o să cadă peste braţară.

– Ce superb e. Am văzut cîteva din astea la piaţă, dar sînt atît de mari şi...

Se abţinu să spună ultimul cuvînt.

– Mai scumpe decît altele, spuse Li nonşalant şi, atunci, celelalte maşini se puseră în mişcare, astfel că el porni mai departe.

Miranda îndoi şalul pe diagonală şi şi-l puse pe umeri, înnodîndu-l lejer în faţă. Culorile sale tomnatice erau vii pe

bluza ei de un roşu închis; brăţara de jad plutea deasupra sa ca o lună palidă.

– Un tablou, murmură ea. Îţi mulţumesc. Îmi aduci atîta frumuseţe.

– Aşa cum faci şi tu.

Apoi tăcură şi Li se concentră asupra drumului, încleştîndu-şi mîinile pe volan pentru a-şi stăpîni emoţia. Erau împreună în maşina lui, toţi trei, o imagine de familie care avea propria ei realitate şi îl mistuia. Indiferent ce aveau de suferit, acel sentiment, atît de asemănător cu cel pe care îl avusese alături de fiica şi nepoata lui, era suficient, deocamdată, pentru a-i da speranţă.

Acasă, fu conştient că Sheng o privea atent pe Miranda cum se mişca familiarizată cu toate, agăţîndu-şi taiorul în dosul unui paravan, punîndu-şi servieta pe o bancheta în camera de primire şi luînd-o înainte spre bucătărie. Li aşteptă ca el să facă un comentariu, dar nu spuse nimic şi Li îi admiră stăpînirea de sine. "Nu va face nimic ca să creeze probleme. E îngrijorat şi are nevoie de mine."

– Îmi povesteşti despre fiul tău? îl întrebă Miranda pe Sheng în timp ce pregăteau cina.

Toţi trei se aflău la masa lungă din lemn, tăind în bucăţele, cubuleţe, felii, amestecînd. Îşi suflecaseră mînecile şi îşi puseseră şorţuri albe.

– E foarte isteţ, spuse Sheng încercînd să taie feliile de ţelină, deoarece bucătăria era un teritoriu străin pentru el. E nemaipomenit pentru vîrsta lui.

Miranda, care tăia un muşchi file de porc în felii subţiri, zîmbi.

– Ştie să citească?

Sheng vorbi mult şi, cu cît o făcea mai uşor, cu atît era mai neîndemînatic. Dar Miranda şi Li, care se priviră scurt, nu spuseră nimic. Sheng se simţea bine; ce putea fi mai important?

– Îi place să stea pe genunchii mei ca să-i citesc, zise Sheng încheind o listă lungă ce conţinea calităţile admirabile ale lui Rongji. Unii spun că ar trebui să insist să citească singur, dar...

– Prostii, trebuie să-i citeşti, spuse Miranda. Are timp toată viaţa ca să citească singur; acum, e un lucru pe care îl puteţi împărtăşi: un mod de a vă arăta dragostea.

Sheng o privi atent pentru prima oară.

– Chiar crezi asta?

– Orice faceţi împreună e bun. Un băiat are nevoie de tată; are nevoie de ceva puternic de care să se sprijine, de încredere şi siguranţă, lucruri pe care să le păstreze în el pe măsură ce creşte şi se confruntă cu luarea unor decizii dificile.

Sheng era gînditor.

– Unde e tatăl copiilor tăi?

– A murit cu mulţi ani în urmă.

– Aşadar, au crescut fără tată. Sînt furioşi din cauza asta?

– Furioşi? Pe cine?

– Pe el. Pentru că i-a părăsit.

– La început, au fost; erau prea mici. Dar, apoi, cînd au înţeles că el nu avusese de ales, au fost trişti, dar nu furioşi.

Sheng puse feliile de ţelină pe o farfurie, le luă pe cele care căzuseră pe jos şi începu să taie ceapa verde.

– Cum e casa ta?

Miranda îi răspunse la întrebări şi Li ascultă, avînd grijă de mîncăruri pînă cînd totul fu terminat şi se aşezară la masa din celălalt capăt al bucătăriei.

– E plăcut, spuse Sheng. Eu nu gătesc niciodată, dar mi-a plăcut.

– Ne bucurăm, spuse Li ştiind că acest lucru dezvăluia la fel de mult despre relaţia lui cu Miranda ca orice altceva. Trebuie să vorbim despre Chao şi Enli.

– Vreţi să plec? întrebă Miranda.

– Nu, de ce? zise Sheng.

Li simţi un val de uimire şi plăcere, dar spuse numai:

– Da, i-am promis Mirandei că îi voi spune ce avem de gînd să facem. Dar nu putem să facem nici un plan pînă cînd nu eşti ferm hotărît să termini cu partenerii tăi. Eşti? Sau te-ai gîndit să rămîi cu ei, pînă la urmă?

– Să rămîn...? Nu, cum aş putea? Ar însemna să te trădez pe tine şi asta n-o fac. În plus, ei nu mai au încredere în mine; ei sînt de părere că nu sînt bun de nimic, cu excepţia momentelor cînd se pot folosi de mine şi ăsta nu e... un parteneriat.

– Alţii au mai multă încredere în tine, spuse Li şi văzu cum umerii lui Sheng se îndreptară.

Da, se gîndi el, insuflă-i încredere în sine şi va reuşi.

– Am nişte idei în legătură cu modul în care să-i prindem pe Chao şi Enli, fără să cazi şi tu, dar mai întîi trebuie...

– Nu sînt microfoane aici? întrebă Sheng deodată.

Miranda păli, uitîndu-se în jur, ca şi cum ar fi văzut bucătăria pentru prima oară.

– Nu, spuse Li. Am pus să fie controlată acum două zile.

– „Controlată?“ repetă ea.

– Mi s-a părut o idee bună. Bineînţeles că telefonul e ascultat, îi spuse el cu nonşalanţă lui Sheng.

– Bineînţeles. Şi corespondenţa?

– Deschisă şi citită; sînt sigur că se plictisesc teribil. Acum, am nevoie de nişte informaţii. Cine închiriază birourile pe care le folosiţi pentru... cum se numeşte compania voastră?

– „Dung Chan“. Pan Chao le închiriază.

– Bun. Şi ce bancă utilizează?

– Banca din Beijing.

– Pe numele lui?

– Nu, pe cel al companiei.

– Şi Meng Enli?

– Nu ştiu ce bancă foloseşte. Şi numele lui nu e trecut în contractul de închiriere. Chao a făcut aproape totul.

– Dacă îi întindem lui Chao o plasă suficient de mare, am putea să-l prindem şi pe Enli în ea. Uite ce trebuie să faci. Încă mai ai o cheie de la birou, nu?

– Da. Doar dacă n-au schimbat yalele.

– De aceea trebuie să ne grăbim. Or s-o facă. Aşa că, în seara asta, te vei duce în biroul lui Pan Chao şi vei lăsa copii ale documentelor pe care le-a pus el în biroul meu şi aici.

– Dar e numele tău pe ele şi semnătura ta.

– Am făcut copii astăzi, înlocuind numele meu cu al lui peste tot unde apărea. Acum tu îi vei falsifica semnătura; ai văzut-o destul de des şi trebuie să ai scrisori, documente semnate de el.

– Da, bineînţeles, dar...

– După ce le semnezi pe toate, pune-le în fundul unui sertar. Scrisoarea în care se vorbeşte despre o demonstraţie în timpul vizitei preşedintelui american ar trebui să fie deasupra. Ai grijă să fie acolo şi chitanţe de depuneri la Banca din Beijing. Poţi să faci asta?

Sheng făcuse ochii mari.

– Nu-ţi stă deloc în fire să te gîndeşti la astfel de lucruri. Să le faci.

– Asta e obligată să facă generaţia mea ca să ţină pasul cu a ta. Nu sînt mîndru de aşa ceva. Poţi s-o faci?

– Da, o să mă duc acolo pe la două şi jumătate. N-o să fie nimeni.

– Bun. Acum o să avem nevoie şi de alte persoane. Miranda, vrei să ne ajuţi şi tu?

Ochii ei erau gravi şi el ar fi vrut să-i spună că nu era un astfel de om, de obicei, că făcea ceva ce nu mai făcuse niciodată, ceva ce ar fi vrut să nu fie nevoit să mai facă vreodată.

– Ce pot să fac? întrebă ea.

Ah, cît te iubesc, se gîndi el. Te iubesc. Şi, la urma urmei, nu pot să te implic în asta. Credeam că o să pot, dar nu e aşa.

– De fapt, nimic, pentru că nu ştii chinezeşte, zise el. Avem nevoie de cineva care să lase mesaje pe robotul companiei „Dung Chan". O s-o facă Meiyun şi alţi trei prieteni, nici unul dintre ei din Beijing.

– Ce să spună? întrebă Sheng.

– Să facă diverse aluzii. La demonstraţii, la tipărirea de manifeste, la vizita preşedintelui american, la locuri, îndeosebi Piaţa Tienanmen, unde va avea loc ceremonia de

primire, la Marele Zid, pe care îl vizitează fiecare şef de stat, şi la Oraşul Interzis; cu siguranţă că va fi pe listă. Toate mesajele ar trebui să sune ca şi cum oamenii s-ar consulta cu şeful unei organizaţii. O să le scriu eu.

Sheng se uită la tatăl său cu admiraţie.

– Eşti nemaipomenit. Iar mîine dimineaţă, la prima oră, eu voi suna la Securitate şi le voi sugera să facă o percheziţie în birourile companiei „Dung Chan" şi să asculte mesajele de pe robot.

– Poţi să-ţi schimbi vocea cînd o să suni? Or să înregistreze convorbirea.

– Ştiu cum s-o fac. Să le spun şi de Banca din Beijing.

– Nu, va fi suficient dacă vor găsi chitanţele în biroul lui Chao.

– Îmi umblă cineva prin camera de la hotel? întrebă Miranda.

Li se încruntă.

– De ce?

– Mă întrebam. Cu toate discuţiile astea despre microfoane şi deschiderea corespondenţei...

– Bineînţeles că da, spuse Sheng, din moment ce ai dus...

Dar tăcu brusc cînd văzu privirea tatălui său.

– Sau poate că nu. Nu, probabil că nu. N-ar vrea să dea naştere unui incident în preajma vizitei preşedintelui vostru.

De data aceasta, Li se întinse peste masă şi îi luă mîna.

– La ce te gîndeşti? Doar nu pui ceva la cale...

Ochii ei erau mari şi nevinovaţi.

– Mi-ai spus că nu pot să fac nimic, pentru că nu ştiu chinezeşte.

– Şi crezi asta?

– Cred că faptul că nu ştiu chinezeşte ar fi un mare impediment în multe privinţe.

– Ásta e un alt subiect, spuse Li furios. O să discutăm despre asta mai tîrziu. Nu poţi folosi asta ca un mod de a decide... ceva.

Miranda îi mîngîie faţa. Nu conta că Sheng era acolo sau că Li era capabil să facă nişte lucruri pe care ea nu şi le-ar fi închipuit niciodată sau că ziua următoare era plină de necunoscute. Nu conta decît că îl iubea şi că ziua următoare era ultima pe care ea avea să o petreacă în China şi, în acea privinţă, de asemenea, era plină de necunoscute.

Li îi sărută palma, ţinînd-o lipită de buzele sale. Gîndurile îi goniră înainte, la momentele cînd aveau să rămînă singuri, cînd aveau să meargă la culcare, să se trezească împreună, să ia micul dejun şi să facă planuri pentru o vizită în Oraşul Interzis, ca doi oameni care nu aveau nici o problemă. Dar, deşi o repetă de nenumărate ori, nu erau doi oameni fără nici o problemă şi nu putea să facă lucrurile să stea aşa numai pretinzînd asta.

„Crezi că te visez şi, în curînd, o să mă trezesc şi o să-mi dau seama că nici una din zilele astea n-a fost reală? Sau poate tu mă visezi pe mine. În acest caz, totul e în regulă atîta timp cît nu ne trezim."

Capitolul 13

Sheng parcă maşina la o stradă distanţă de clădirea joasă de lîngă aeroport şi merse pe mijlocul şoselei întunecate spre uşa birourilor companiei „Dung Chan". Se furişă pe întuneric spre biroul lui Pan Chao, ocolind două dulapuri şi o masă de lucru, pînă la biroul care se afla în colţul îndepărtat. Nu se auzea decît ticăitul unui ceas.

Găsind mînerul metalic, deschise sertarul din mijloc şi se strîmbă cînd auzi zgomotul pe care îl făcu. Îl eliberă în partea din spate, după nişte carneţele, o ascuţitoare, agrafe, un pachet de ţigări şi o brichetă, şi puse documentele pe care le semnase cu numele lui Chao. Apoi adăugă şi cîteva chitanţe de la Banca din Beijing şi închise sertarul cît putu de încet.

Totul dură numai vreo două minute. Bun, îşi spuse el; uşor. În clipa aceea, sună telefonul.

Încremeni. Nimeni nu suna la două dimineaţa. Se uită spre telefon, auzindu-l, fără să-l vadă, după care se cuplă robotul şi el auzi vocea lui Pan Chao care îi spunea celui care suna să lase un mesaj.

– Pan Chao, avem treizeci şi şase pentru Tienanmen la opt treizeci, spuse o voce de femeie pe care Sheng nu o recunoscu. În spatele Marii Săli a Poporului, aşa cum ai cerut, să apară cînd soseşte preşedintele. Încercăm să găsim cincizeci, cum ai zis, dar e foarte greu.

Apoi femeia închise.

Sheng simţi un fior de emoţie. O prietenă de-a tatălui său. Începuseră.

Îşi făcu drum spre biroul său, repetînd mişcările de mai devreme. Tocmai ajunsese, cînd luminile se aprinseră brusc.

Orbit, Sheng îşi acoperi ochii cu braţul.

– Ce naiba...!

Inima îi bătea cu putere. Se uită cu ochii pe jumătate închişi la un necunoscut care stătea în pragul uşii dinspre parcare.

– Cine naiba eşti?

Necunoscutul se duse spre el.

– Sînt paznicul. Ai face bine să-mi spui cine eşti tu.

– N-avem nici un paznic!

– De unde ştii? Pan Chao m-a angajat ca să...

– Cînd? Cînd te-a angajat?

– Azi după-masă, spuse el apucîndu-l de braţ. Haide.

– Ăsta e biroul meu! strigă Sheng.

Omul îl privi făcînd ochii mici.

– Minţi. Pan Chao a zis că nu sînt decît doi oameni aici, el şi Meng Enli.

Lui Sheng i se strînse stomacul. Deja devenise o cantitate neglijabilă.

– S-a referit la programul complet. Eu mai am un birou în oraş, spuse el trăgîndu-şi braţul şi îndreptîndu-se. Acum ieşi imediat din biroul meu, altfel chem poliţia.

– Poliţia, spuse el ironic. Eu lucrez aici; o să stau cît vreau.

Dar privirea îi alunecă pe lîngă Sheng, spre biroul acestuia.

– Cum te numeşti?

– Yuan Sheng.

Îi văzuse privirea şi începea să se simtă mai bine.

– Sînt partenerul lui Chao şi Enli şi îţi spun să ieşi imediat! Acum!

– Am auzit telefonul. E datoria mea să investighez.

– Şi ai văzut că totul e în regulă.

– Ar trebui să-l sun pe Chao.

– Da, trezeşte-l; o să fie atît de furios că-l suni să-i spui că partenerul lui e în birou, că o să te dea afară. Uite telefonul, sună-l!

Omul se uită din nou spre biroul lui Sheng şi văzu o cutie pe jos care îi era adresată lui Yuan Sheng.

– Bănuiesc că nu e nevoie, spuse el mergînd cu spatele şi ieşi, ducîndu-se spre parcare. Staţi pînă vine el?

– Depinde. Am uitat la ce oră a zis că vine.

– La şase. Vine cu Enli. Zicea că au foarte multă treabă.

Sheng simţi că îi vine rău. Avusese de gînd să sune la Biroul Securităţii de Stat la şapte.

– Nu pot să stau, dar o să mă-ntorc la şase, spuse el mîndrindu-se cu uşurinţa cu care mintea.

Intră în birou.

– Ai grijă să închizi uşa.

Rămase cu spatele la coridor. Cînd auzi uşa de afară închizîndu-se, dădu fuga să vadă dacă omul plecase cu adevărat, după care se duse la birou şi puse mîna pe telefon. „Nu pot să aştept pînă la şapte; trebuie s-o fac acum." Începu să formeze numărul, dar se opri. „Ar putea să depisteze de unde s-a sunat. Trebuie să dau telefon din altă parte."

Grăbindu-se acum, aruncă o privire rapidă prin birou, de unde scoase cîteva hîrtii, vîrî CD-ul într-o servietă veche şi puse stiloul său preferat în buzunar. Dintr-o fotografie cu ramă de argint, Wu Yi îi zîmbea profesionist. O cîntări în mînă, după care o aruncă în coşul de gunoi. Nu, nu trebuia să lase nimic personal. O luă şi o puse în servietă pentru a o arunca acasă, după care stinse luminile, închise uşa biroului şi plecă de la „Dung Chan" pentru totdeauna.

Cînd ajunse afară, nu îl văzu nicăieri pe paznic. Se forţă să meargă normal şi să privească drept înainte, aşa încît să nu dea impresia că fuge. Cărînd servieta grea, parcurse distanţa pînă la maşină şi conduse vreo milă, pînă găsi o cabină telefonică. „Nu te uita în jur; nu trebuie să pari bănuitor." Intrînd în cabină, formă numărul Biroului Securităţii de Stat şi ascultă. „Trebuie să fie cineva acolo; nu închid niciodată."

După douăzeci de apeluri, răspunse un bărbat. Sheng îşi transformă vocea, vorbind cu un accent Chongking, şi dădu numele companiei şi adresa. Apoi o repetă mai clar, pentru a-i lăsa omului timp să noteze, după care spuse:

– Activităţi contrarevoluţionare; necazuri cînd va sosi preşedintele american.

– Numele dumneavoastră...?

Dar Sheng închisese. Inima îi bătea cu putere şi îi era teamă să se uite în jur să vadă dacă îl urmărea cineva. Se duse

la maşină şi porni motorul. Nu, stai, îşi spuse el, ar trebui să-l sun pe tata. Probabil că vrea să ştie că totul e în regulă.

Dar şi-l închipui pe Li în pat cu Miranda şi simţi un fior de gelozie şi teamă. „Ce-o să facă în privinţa ei? Se uită la ea ca şi cum n-ar mai avea pe nimeni altcineva pe lume."

Porni spre centrul oraşului. Zece minute mai tîrziu, fu orbit de nişte faruri. O maşină se apropia cu viteză: singura altă maşină care se afla pe şosea la ora aceea. Încetini şi se uită înapoi după ce trecu de el, îndreptîndu-se spre „Dung Chan". Nemarcată, dar aşa erau întotdeauna. Securitatea, se gîndi el; cine altcineva ar fi putut să fie? Folosise cuvintele cele mai tari – contrarevoluţionăr, necazuri, preşedintele Statelor Unite – şi iată-i deja.

Ce repede răspundeau! Puteai fi mîndru de guvern pentru asta. Tata ar trebui să ştie, îşi spuse el din nou. Dar ştia că nu avea să-l sune; n-ar fi suportat să-i audă vocea somnoroasă cînd se dădea jos din patul răvăşit. Mîine, îşi spuse el. O să-i spun mîine.

Şi restul nopţii unde avea să se ducă? Nu acasă la tatăl lui, nu la Wu Yi, a cărei uşă era închisă pentru el definitiv. Nu avea unde să se ducă decît acasă, unde soţia şi fiul lui dormeau, obişnuiţi ca el să fie plecat aproape în fiecare noapte. Dar aveau să se bucure să-l vadă dimineaţă; întotdeauna se bucurau. Descoperi că era un gînd surprinzător de liniştitor. O să mă duc acasă, îşi spuse el, şi o să fiu lîngă ei cînd or să se trezească.

Dimineaţă, Li o duse pe Miranda la „Palace Hotel" înainte de micul dejun, pentru ca ea să-şi facă bagajele înainte de şedinţă. Goli dulapul, biroul,lavoarul şi rafturile

din baie, devenind atît de deprimată de goliciunea lor, încît nu putu să nu se gîndească şi la alte lucruri: ultima ei zi în China, plecarea de la hotel, semnarea contractelor finale, împachetarea cadourilor pe care le cumpărase, a statuetei de jad şi a beţelor din lemn sculptat pe care le cumpărase de la Liulichang pentru sine, a bluzei, rochiei şi jachetei de la Meiyun, împachetat, împachetat, împachetat.

„Dar va fi în ordine, pentru că Li va veni în America. Nu mîine, ştiu că asta nu se poate; dar curînd. Cît va putea de curînd."

De unde ştia asta? Ştiu, pur şi simplu, îşi spuse ea cu încăpăţînare. Ştiu.

Îşi împachetă cărţile, adăugînd-o şi pe cea pe care Li o scosese din biblioteca lui în prima seară pe care ea o petrecuse în casa lui. Era o culegere de poeme din secolul al XIII-lea traduse în engleză pe care ea nu apucase s-o citească, dar acum văzu un mic semn auriu la una din pagini. Marca o poezie scurtă, deasupra căreia se vedea scrisul lui Li: „Pentru Miranda."

„Nu vezi
Că noi doi
Sîntem ca ramurile unui copac?
Cînd te bucuri
Rîd şi eu;
Cînd eşti tristă
Îmi dau lacrimi.
Iubito,
Ar putea fi altfel viaţa
Cu noi doi?"

Ochii i se umplură de lacrimi. Aşa ştiu, îşi spuse ea. Pentru că a marcat asta pentru mine. Pentru că viaţa n-ar putea fi altfel pentru noi: ramurile unui copac. Vîrî cartea în servietă. Aşadar, bineînţeles că va veni să trăiască alături de mine.

„Vino să trăieşti cu mine şi să fii iubitul meu, toate plăcerile le vom cunoaşte..." Asta era dintr-o altă poezie, una engleză, pe care o învăţase în liceu. O s-o cumpăr pentru Li cînd o să ajung acasă, îşi spuse ea, şi o să i-o trimit, pentru perioada în care o să fim despărţiţi, pînă cînd va veni el la Boulder.

Îşi puse pantofii în pungi speciale, costumele în valiză, împachetă rochia albastră în foiţă şi începu să facă la fel şi cu bluza cea roşie. „Ba nu, o să mă îmbrac cu ea. Astăzi cu Li şi mîine în..." Şirul gîndurilor se întrerupse; nu se puteau fixa asupra cuvîntului „avion". „O s-o îmbrac astăzi şi mîine." Îşi pregăti geanta cu lucrurile pe care avea să le ia acasă la Li în seara aceea, le înghesui pe toate celelalte în valiză şi o scoase în vestibul pentru ca portarul să o ducă la maşina lui Li cînd el avea să vină să o ia.

Din nou, camera era o simplă cameră de hotel care aştepta alţi ocupanţi. O să-mi fie dor de ea, se gîndi Miranda, chiar dacă n-am stat prea mult pe-aici. Deschise sertarele ca să se asigure că le golise, după care se duse la biroul de la fereastră, pe care nu se afla nimic altceva decît telefonul şi un carneţel de mesaje şi un pix, care erau ale hotelului.

„Îmi umblă cineva prin camera de la hotel?

– Bineînţeles, din moment ce ai dus..."

Scrisoarea, se gîndi ea. Sheng crede că cineva îmi controlează camera pentru că am dus o scrisoare. Probabil că şi Li crede la fel, deşi n-a spus-o şi l-a împiedicat şi pe Sheng s-o facă, probabil ca să nu mă sperii.

Dar nu mi-e teamă. Mîine plec; nu pot să-mi facă nimic. În schimb, eu aş putea să fac ceva pentru Li şi Sheng. Să las cîteva bilete aici ca să le găsească agenţii Securităţii. Cu numele lui Pan Chao, cu data vizitei preşedintelui, Piaţa Tienanmen. Asta ar ajuta la gătitul gîştei. Ah, trebuie să-i spun asta lui Li. Mă întreb dacă o ştie. „Gătitul gîştei." Zîmbi. „Stil chinezesc." Emoţia puse stăpînire pe ea, o emoţie provocată de gîndul la conspiraţie şi acţiune. „Nu-i de mirare că unii simt plăcere din chestiile astea."

Dar, imediat cum se apucă să scrie, emoţia începu să se evapore. Nu putea s-o facă. Poate că, într-adevăr, ar fi ajutat la gătitul gîştei lui Pan Chao, dar ar fi făcut-o să fie şi mai suspectă ca înainte şi asta s-ar fi răsfrînt asupra lui Li. El ar fi fost în pericol din nou, din cauza ei.

Lăsă stiloul jos. Li avusese dreptate. Ea nu putea să facă nimic pentru el. „Doar să-l iubească şi să-i fie alături."

Şi nici măcar asta nu putea. Nu mai departe de a doua zi dimineaţă, avea să se urce în avion pentru a pleca spre America.

Doar dacă nu rămînea în China.

Dar nu mai avea timp să se gîndească la asta iarăşi; trebuia să se ducă la şedinţă.

La masa de conferinţe, toţi erau prietenoşi, zîmbind şi dînd din cap aprobatori. Întîlnirea aceea i se păru ciudat de finală Mirandei, cu aceleaşi sentimente dulci-amărui pe care şi le amintea din liceu şi colegiu: ar fi vrut să rămînă,

începuse să stăpînească tacticile de supravieţuire şi să-i placă, dar nu putea face altceva decît să plece.

Le strînse mîinile, spunîndu-le la revedere şi dorindu-le numai bine în chineză, iar directorii îi spuseră la revedere în engleză, adăugînd formal:

– Sperăm să ajungi cu bine acasă şi să te întorci la Beijing.

Totul era atît de cald, încît îi fu greu să-şi aducă aminte furia şi senzaţia de izolare de la prima întîlnire, cu mai puţin de două săptămîni în urmă.

– Au devenit mai simpatici, îi spuse ea lui Li cînd se întîlniră să ia prînzul. Nu se poate ca eu să mă fi schimbat atît de mult, aşa că trebuie s-o fi făcut ei.

El rîse uşor.

– Toţi marii producători de confecţii din Beijing au fost transformaţi ca prin farmec în numai zece zile. Remarcabil.

– A fost magic, spuse Miranda, după care repetă mai încet. Magic. Totul. O perioadă magică.

– Totdeauna va exista magie între noi doi, spuse Li atingîndu-i mîna cînd se întinseră amîndoi odată spre stufatul de pui mongol care era în faţa lor.

Vasul era pe un cerc de flăcări în centrul mesei şi, ajutîndu-se de beţe, luară amîndoi bucăţi de pui şi vită în sînge, crevete şi legume de pe un platou mare şi le înmuiară în sosul clocotitor, de unde le scoaseră cînd erau gata, cufundîndu-le în diverse sosuri înainte să le mănînce. Supa avea să încheie masa.

Miranda găsi o bucăţică de pui care se făcuse şi o scoase cu beţele. E atît de simplu, se gîndi ea; ca multe alte lucruri

noi care, pînă mai ieri, erau înspăimîntătoare. Ca împăcatul bine cu Sheng.

– Ai vorbit cu Sheng azi-dimineaţă? îl întrebă ea.

– Da, foarte devreme. A trebuit să acţioneze mai repede decît avusese de gînd.

– Dar a pus hîrtiile în biroul lui Chao?

– Da, şi chitanţele de bancă. Şi a sunat la Biroul Securităţii de Stat. Are impresia că a văzut o maşină de-a Securităţii îndreptîndu-se spre birou chiar după ce a plecat el, aşa că s-ar putea ca percheziţia să se fi făcut deja.

– Şi, pe urmă?

– Dacă aş fi în locul lor, m-aş duce la Banca din Beijing şi l-aş aştepta pe Chao să mai facă tranzacţii sub numele de Dung Chan. Ăsta i-ar fi sfîrşitul.

– Ar găti gîsca, spuse Miranda zîmbind.

– Găti...? Ah, îmi place. A găti gîsca. Dar de ce gîsca? De ce nu rata, găina, porumbelul sau chiar bizonul?

– Nu ştiu. Vine din baladele din o mie opt sute, dar de ce au ales gîsca rămîne un mister.

– Ca şi dragostea. Un mister. De ce începe, de ce creşte, de ce dăinuie, spuse el şi îi luă mîna într-a sa. Miranda, nu te întoarce. Rămîi cu mine. Nu putem să pierdem acest mister, această magie; nu putem să le pierdem. Rămîi cu mine, te rog; putem să ne clădim o viaţă aici, o viaţă bună; Lisa şi Adam vor fi fericiţi; vom fi fericiţi cu toţii. Te rog...

– Li, nu pot să vorbesc despre asta; nu e locul potrivit.

– Nici un loc nu e potrivit pentru tine. Avem nevoie de Meiyun între noi ca să vorbim despre asta? O tot amînăm; fugim de discuţia asta ca şi cum ne-ar speria. Bine, ne

sperie, dar ce-o să spunem mîine, cînd o să te duc la aeroport şi cînd n-o să mai avem timp să vorbim?

O privi îndelung.

– Sau asta şi vrei? Să ne tot ascundem pînă cînd n-o să mai avem timp şi tu nu o să mai fii nevoită să decizi nimic, pentru că lucrurile se vor fi decis de la sine şi te vei duce acasă, chiar dacă nu vrei...

– Ba vreau, spuse ea uitîndu-se în jur, ca şi cum ar fi căutat o portiţă de scăpare.

Totuşi, îi plăcea să fie acolo cu el, îl iubea pe Li şi tot ce făceau împreună. Dar...

– Vreau să mă întorc acasă; cum aş putea să spun că nu vreau? Să renunţ la întreaga mea viaţă...

– Dar nu asta vrei să fac eu?

– Ba da, spuse ea după un moment, pentru că se trăieşte mai bine în America decît în China. Toată lumea ştie asta.

Li rămase tăcut. După aceea, vorbiră din nou despre gătit şi mîncat, pînă cînd Li o întrebă:

– Vrei să mergem în Oraşul Interzis?

Ca şi cum acel plan n-ar fi fost făcut deja şi ea încuviinţă încordată şi abătută. De ce nu, se gîndi. Încă o zi de plimbat prin Beijing înainte să plec.

„Încă o zi de stat cu Li înainte să-l părăsesc."

Dar nu putu să se gîndească la acel lucru.

„Va veni acasă cu mine. Ştiu că va veni. Trebuie."

În Oraşul Interzis trăiseră împăraţi şi împărătese şi aproape douăzeci de mii de administratori, servitori, favoriţi şi adulatori.

– Un loc ireal, unde oamenii se prefăceau că sînt inviolabili, în siguranţă faţă de lumea exterioară, spuse Li. Exact ca noi. Ne prefacem.

Miranda încuviinţă. Era adevărat; totul era simplu şi minunat cînd se făcea abstracţie de ţări, guverne şi sisteme politice: cînd erau numai ei doi şi micul spaţiu pe care îl împărţeau. Dar lumea se amestecă tot timpul, se gîndi ea. O lume atît de lipsită de consideraţie.

Merseră tăcuţi printr-un labirint de coridoare, prin case de cărămidă care dădeau în curţi şi grădini ascunse în dosul unor ziduri înalte care ţineau departe China, America, lumea.

– În America nu e aşa ceva, spuse ea. Niciodată nu s-a întîmplat ca guvernul să se izoleze de populaţie.

Li îi puse mîinile pe umeri şi o întoarse spre el. Erau singuri într-un ungher al unei curţi cu un zid înalt, unde frunze uscate erau împrăştiate pe pietre şi florile de octombrie îşi plecau capetele pe tulpinile firave. Erau singuri, deoarece majoritatea turiştilor se speriaseră de norii negri care anunţau ploaie.

– Noi n-avem nimic de-a face cu istoria, spuse el. N-avem de-a face cu guvernele sau sistemele politice. Nu sîntem decît noi doi şi ce putem clădi împreună.

– Dar adineauri ai spus că ne prefacem, spuse ea privindu-l cu atîta tristeţe încît el nu mai suportă. Avem foarte mult de-a face cu guvernele, cu sistemele politice şi cu istoria. Asta sîntem şi nu putem schimba nimic.

O rafală de vînt rece mătură curtea şi Miranda se cutremură. Li o luă după umeri.

– Am stat prea mult afară; trebuie să ne încălzim.

– Nu vreau să merg la un restaurant.

– Nu. O să mergem acasă.

– Ah, da, spuse ea cuibărindu-se sub braţul lui în acel fel care îl făcea întotdeauna să simtă că ar fi fost în stare să se bată cu lumea întreagă pentru a o proteja. Da, zise ea din nou, după care adăugă foarte încet. Am văzut destul din China.

Nu vorbiră nimic pe drumul spre casa lui Li. Norii păreau şi mai grei; aerul era plumburiu. Ce sumbru e totul, se gîndi el. Oamenii erau îmbrăcaţi în haine de culoare închisă şi mergeau cu capetele plecate contra vîntului. El conducea încet, căutînd ceva să-i arate pentru a alunga acea atmosferă întunecată, dar nu văzu nimic frumos sau atrăgător, nimic din farmecul şi vitalitatea care ştia că erau acolo. De ce să vrea să trăiască aici, cînd are cer albastru şi munţi chiar în faţa uşii? se gîndi el.

Se bucură cînd ajunse acasă şi închise uşa, lăsînd afară întunericul. Intrară împreună în eleganţa casei principale, care era plină de căldură şi aurie datorită lămpilor şi peretelui strălucitor unde se afla stînca învăţatului, un simbol al înţelepciunii şi eternităţii. Am nevoie de amîndouă, îşi spuse el; acum am nevoie de ele mai mult ca oricînd.

Stăteau îmbrăţişaţi în mijlocul încăperii. Deodată, se auzi o bătaie în uşă şi tresăriră.

– Sheng, murmură Li. Aşa sper, adăugă el ducîndu-se la uşă.

– Nu puteam să folosesc telefonul, spuse Sheng. Ar fi putut să asculte.

– Bineînţeles.

Sheng îi făcu o mică plecăciune Mirandei.

– Sper că eşti bine.

Ea zîmbi.

– Da. Mulţumesc.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă Li.

– L-au arestat pe Chao.

– Foarte repede. Unde?

– La bancă. Au golit birourile; şi pe al meu, dar nu lăsasem nimic interesant, după care l-au aşteptat pe Chao la bancă. A scos nişte bani după-amiază şi, atunci, ei l-au arestat.

– De unde ştii?

– Eram acolo, urmăream. Şi am vorbit cu un prieten de la Biroul Securităţii de Stat. Mi-a zis că l-au întrebat despre o demonstraţie plănuită pentru perioada vizitei preşedintelui american şi despre oameni care l-au sunat să le confirme ora – şi eu am auzit unul dintre telefoane, cînd eram acolo; o voce de femeie; suna foarte bine. Chao a negat totul, dar n-a putut să explice telefoanele sau cum au ajuns hîrtiile în biroul lui.

– A încercat să dea vina pe tine?

Sheng făcu o pauză.

– Nu aveam de gînd să-ţi spun. Un paznic a venit cînd eram acolo; nici o clipă nu m-am gîndit la un paznic. Chao nu mi-a spus că-l angajase. El i-a spus lui Chao că am fost acolo, aşa că Chao le-a spus agenţilor că eu i le-am pus în birou. Bineînţeles că le-a recunoscut, din moment ce el le făcuse de la bun început, dar cum să se apere spunînd asta? Probabil că a înnebunit cînd le-a văzut. Ar fi fost amuzant, doar că... nu e, pentru că...

Se aşeză, ţinînd mîinile între genunchi.

– O să găsească el o modalitate de a da vina pe mine, chiar dacă, acum, nimeni nu crede că eu le-am pus acolo. Dar am făcut parte din „Dung Chan" de la început, chiar dacă ei nu mi-au spus totul; am fost implicat în toate afacerile, în piraterie...

Miranda şi Li schimbară o privire.

– Nu eram sigur în legătură cu pirateria, spuse Li.

– Era atît de profitabil şi de uşor; chiar şi atunci cînd lucrurile mergeau prost, puteam să le îndrept. Dar tocmai asta e: eu le îndreptam. Cînd Chao o să le spună să-i întrebe pe cei din Beihai, or să afle.

– De ce le-ar spune? întrebă Li. Dacă pirateria era o afacere a companiei, de ce s-ar afunda şi mai rău? Şi, chiar dacă ar face-o, de ce ar recunoaşte cineva din Beihai – presupun că te referi la oameni ca primarul şi şeful poliţiei – de ce ar recunoaşte că sînt plătiţi de tine?

Sheng se încruntă.

– Nu ştiu.

– Au toate motivele să n-o facă. Cît despre companie, ai spus că ţi-ai golit biroul?

Sheng încuviinţă.

– În documentele pe care le-ai pus acolo nu se pomeneşte decît de Pan Chao şi poartă semnătura lui. Toate mesajele telefonice i se adresează lui. E adevărat că eşti coproprietar al cluburilor, dar asta e ceva legal, ba chiar încurajat; ai fi lăudat pentru asta. În rest, erai un comisioner pentru „Dung Chan"; nu ştiai nimic şi n-ai participat la nimic.

– Nu-i adevărat! Timp de doi ani am fost partener la...

– Sheng, tatăl tău îţi salvează pielea, spuse Miranda încet. Fii atent şi nu-l contrazice.

El o privi uluit.

– Ah, zise apoi şi expresia feţei i se schimbă cînd realizează totul. „Gao shi", înjură el. Să spun povestea asta, să fiu nevoit să pretind că e adevărată...

– Probabil că nu va fi nevoie, spuse Li. Chao nu e cine ştie ce tip important; la fel sînt şi poveştile din jurul lui. Va fi închis cîţiva ani şi, poate, şi Enli, cîţiva or să observe, apoi va fi liber s-o ia de la capăt şi sînt sigur că o va face. Pînă atunci, însă, tu vei fi atît de ocupat la „All-China Construction", încît nu vei avea timp să bagi de seamă.

Sheng se gîndi.

– Dar or să mă cheme la interogatorii. N-am fost niciodată interogaţi; totdeauna am fost de partea cealaltă, ştii... în siguranţă.

– Încă eşti în siguranţă, spuse Li. Caută un motiv întemeiat pentru care te aflai în birou cînd te-a văzut paznicul şi nu-l schimba sub nici o formă. Or să te întrebe de o sută de ori de ce erai acolo; trebuie să dai mereu acelaşi răspuns, la fel, de o sută de ori. Va fi neplăcut, dar nu fatal.

– Or să mă pună sub supraveghere.

– Se poate trăi cu asta.

– Credeam că e ceva în neregulă cu cei care erau supravegheaţi, că erau vinovaţi de ceva sau că erau prea proşti să facă lucrurile cum trebuie.

– E ca izgonirea în perioada Revoluţiei Culturale, spuse Li încet.

Sheng roşi stînjenit.

– Erai un copil, spuse Miranda. Copiii îşi închipuie că adulţii sînt atotputernici, aşa că nu pot înţelege cînd li se întîmplă lucruri rele, că s-ar putea să nu fie vina lor.

Încruntîndu-se, Sheng se uită la ea ca şi cum ar fi căutat să vadă dincolo de cuvinte.

– N-a fost nici vina ta, nici a tatălui tău, zise ea. A fost o perioadă cumplită care a făcut ca totul să pară greşit. Orice spuneai sau gîndeai nu se potrivea nicăieri, pentru că întreaga ta lume era dezechilibrată.

El o privea uluit.

– De unde ştii tu toate astea?

– Mi-a povestit Li.

– Ţi-a povestit.

– Ştiu că nu-i acelaşi lucru cu a fi fost aici, a fi trăit pe pielea mea, dar tot pot să încerc să înţeleg. Vreau să înţeleg prin ce ai trecut cu toţii.

Sheng încuviinţă. După un moment, îi întinse mîna.

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus ce mi-ai spus, că ai încercat să mă faci să mă simt mai bine.

– Sper că te-a ajutat.

– Într-o bună zi, cînd o să mă gîndesc mai bine, mă va ajuta.

Îşi strînseră mîinile şi rămaseră aşa un moment îndelungat.

– Trebuie să mă duc acasă, zise Sheng şi se simţi stînjenit din nou. Trebuie să-i previn pe Peng Jia şi pe Rongji că o să mă caute Securitatea.

Peng Jia şi Rongji, se gîndi Li. Familia lui Sheng. Sper că va dura. Sper că voi avea şi eu una.

– Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse el. Sînt mîndru de tine.

– Nu, eu sînt mîndru de tine, spuse Sheng. N-aş fi crezut că ai face aşa ceva.

– Sper să nu mai fie nevoie s-o fac vreodată. Pe mîine; o să stau la birou pînă la prînz.

– La revedere, îi spuse Sheng Mirandei. Poate o să ne mai vedem.

– Mîine plec, spuse ea. Sper că lucrurile or să se termine bine pentru tine.

Sheng se uită la tatăl său, dar nu citi nimic pe chipul lui. Îi strînse mîna Mirandei din nou, scurt, şi plecă.

– De-acum o să fiţi prieteni, spuse Miranda în liniştea care urmă. Mă bucur.

Li o trase spre el şi o sărută. Se îmbrăţişară şi el avea atît de multe dorinţe încît îl durea sufletul. Aş vrea să spună că nu poate să plece, că nu poate să-şi închipuie viaţa fără mine, că îşi doreşte succesul pe care aici îl poate avea mai repede decît în America, că vrea să devină persoana care a visat să fie întotdeauna. Aş vrea, aş vrea, aş vrea.

Dar ea spusese că voia să se ducă acasă.

În bucătărie, el făcu ceaiul şi îl duse în living-room. Aprinse mai multe lămpi şi se ghemuiră în capetele canapelei, faţă în faţă, iar cînd Miranda se întinse, el îi ţinu picioarele în poală, plimbîndu-şi mîinile pe ciorapii mătăsoşi, simţind fiecare oscior şi scobitura tălpii. Fu cuprins de dorinţă în timp ce îi ţinea picioarele şi închise ochii, impunîndu-şi să nu se ducă la ea, luptînd să nu-şi mai aducă aminte cum îi simţise pielea pe pielea lui şi pasajul ud şi catifelat pe care ea îl deschidea pentru el. Nu acum, se gîndi el. Deocamdată trebuiau să stea de vorbă. Deschise ochii.

– Ţi-e mai cald acum?

– Da, e atît de minunat.

– Atunci, rămîi aici. Asta e casa ta, a ta şi a copiilor tăi. O să ne facem o viaţă aici, împreună. Putem s-o facem, Miranda, m-am gîndit atît de mult la asta. Poţi să lucrezi cu Meiyun, poate şi cu alţii dintre cei pe care i-ai cunoscut aici; o să găsim profesori pentru Adam şi Lisa pînă cînd vor putea să meargă la şcoală...

Glasul i se frînse cînd îşi dădu seama de enormitatea cuvintelor sale.

– Vezi? spuse ea.

– Nu. Adică, bineînţeles că va fi greu, va trebui ca toţi să rezolvăm nişte probleme, dar noi doi vom fi împreună şi nimic altceva nu mai contează. Scumpa mea, avem dragoste, avem rîsete, avem bucurie în viaţă şi în cea pe care o vom clădi, avem vise. Visele astea sînt bune, sînt despre cît sîntem de buni şi cît putem fi de buni dacă sîntem împreună, sprijinindu-ne reciproc, împărţind... Împărţind. Cel mai frumos cuvînt. Cum putem să ne ignorăm visele şi să spunem că nu le vrem?

– Ba le vreau. Ştii asta.

– E-destul spaţiu: clădirea din care se dă din dormitor va fi biroul şi atelierul tău, iar Adam şi Lisa vor avea camerele lor în casa în care se dă din living-room. Le pot decora cu ce vor, cu televizor, video şi boxe explozive... asta nu sună bine.

– Boxe de mare putere. Li, nu cred...

– Şi vom avea o familie numeroasă, spuse el refuzînd să se oprească. L-ai făcut pe Sheng să te admire şi să te placă; pe Shuiying la fel. Vom fi o adevărată familie. Iar noi doi vom fi împreună şi, la sfîrşitul fiecărei zile, o să povestim ce-am făcut la serviciu, o să gătim împreună sau o să

mergem la restaurante mici, o să vorbim despre cărţile pe care le citim, o să ne împărtăşim gîndurile, o să ascultăm muzică şi o să ne uităm la televizor şi, atunci cînd ceva o să ne amintească de un lucru pe care l-am făcut împreună, o să ne privim şi o să înţelegem fără să vorbim. Doamne, poţi să faci în aşa fel încît să pierdem toate astea, cînd le-am gustat numai, fără să ne dai o şansă să facem ca totul să înflorească şi să ne umple viaţa?

Se aplecă, strîngîndu-i picioarele la piept.

– Te iubesc, Miranda. Totul în fiinţa mea se întinde spre tine. Aş vrea să-ţi dăruiesc tot ce am ca să nu-ţi mai faci niciodată griji în privinţa banmilor şi ca să ai libertatea să faci ceea ce-ţi place. Vreau să te simţi iubită şi ocrotită... Tu ai spus-o, ţii minte? Voiai o iubire care să curgă şuvoi, aşa ai spus, fără cuvinte, de dăruire şi primire, de înţelegere, de rîs şi plîns împreună, de a ne minuna împreună în faţa splendorilor lumii. Am găsit toate astea, le avem împreună, asta vreau pentru tine: ca tu să ştii că eşti dorită, că e nevoie de tine şi că nu vei mai fi niciodată singură. Vreau să fii fericită.

În lumina aurie a lămpii, Li văzu dîrele sclipitoare pe care lăcrimile le lăsaseră pe obrajii Mirandei şi ea nu ridică mîna ca să le şteargă.

– Aş face orice ca să fii fericită, spuse el încet.

Ea înălţă capul mai mult.

– Atunci vino cu mine în America.

Ţinea mîinile împreunate strîns şi sub bărbie, iar trupul îi era extrem de încordat.

– Vreau să iubeşti ceea ce am, ceea ce am cunoscut toată viaţa. Vreau să le împarţi cu mine. Şi mie îmi place cuvîn-

tul ăsta, Li, dar împărţirea nu e legată de un loc, ci de noi. Vreau să împart totul cu tine, dar trebuie să ne gîndim şi la alte lucruri, la toate acele lucruri care fac viaţa uşoară, grea, plăcută sau neplăcută. Dacă vii cu mine, vei trăi în libertate. Ţi-ar plăcea, nu? Nu oricui i-ar plăcea?

– Ba da. Oricui i-ar plăcea, spuse el privindu-şi mîinile, care ţineau picioarele Mirandei.

Toate sirenele îmi cîntă în urechi, se gîndi el. Mă ademenesc spre locuri de vis. Şi aş vrea să plec. O vreau pe această femeie şi viaţa pe care mi-o oferă. Nu-mi închipui cum aş putea să-i spun adio, să trăiesc fără ea. Nu-mi închipui cum aş putea să mă trezesc dimineaţa şi să găsesc patul gol cînd întind mîna, sau să mă uit în faţa mea la masă şi să nu văd pe nimeni, ori să mă plimb prin oraş şi, cînd vreau să împărtăşesc o impresie, să nu am cui. Iubirea asta mi-a pătruns în suflet atît de neaşteptat, atît de tîrziu, atît de minunat. Nu cred că aş suporta să-i pun capăt.

– Li, spuse Miranda încet şi el o privi.

Stătea aplecată, întinzînd mîna spre el, şi se mişcară amîndoi, schimbîndu-şi poziţiile pînă cînd aproape că se atinseră. Ea îi luă mîinile într-ale sale şi i le sărută.

– Te iubesc, te iubesc. Eram atît de sigură că n-o să mai iubesc pe nimeni, că n-o să mai găsesc pe cineva alături de care să vreau să trăiesc şi nu pot să mă gîndesc să te pierd; e o durere prea mare. Nu-mi închipui cum aş putea să-ţi spun adio; nu-mi închipui cum aş putea să nu fiu cu tine în fiecare zi, să mîncăm, să dormim, să ne plimbăm şi să vorbim. Avem întotdeauna atît de multe de vorbit; avem nevoie de o viaţă întreagă pentru a vorbi despre toate şi

pentru a învăța tot ce putem unul despre celălalt. Tu nu simți așa? Cum putem lăsa să se termine totul?

Nu pot, nu pot, își spuse el. Ea e lumea întreagă pentru mine.

O trase spre el și o sărută înfocat. Apoi se ridică, trăgînd-o în sus cu el și, în dormitor, se dezbrăcară reciproc cu o grabă teribilă, dornici să fie împreună, să fie unul înăuntrul celuilalt, să se strîngă, să se mîngîie și să se țină cît de strîns puteau, să ia, să dăruiască și să aibă, să lase vîrtejul pasiunii de care erau siguri, singurul lucru de care erau absolut siguri, să ia cuvintele care nu puteau fi rezolvate.

Cînd se liniștiră din nou, auziră ploaia răpăind în acoperiș și rămaseră înlănțuiți, Li, cu capul pe sînul Mirandei, respirînd la unison și, dincolo de zgomotul respirației lor, vîntul și ploaia. Li ascultă răpăitul ploii cu un fel de uimire.

– Totul continuă. Orice am face, vor continua să existe anotimpuri, nașteri și decese; copacii și florile vor crește, păsările vor cînta, iar furtunile vor mătura pămîntul, atingînd pe toată lumea. Ce lipsiți de importanță sîntem.

– Ba nu, nu-i adevărat, spuse ea cu o voce caldă și leneșă. Mărunți, poate, cînd te uiți la lumea întreagă, dar sîntem foarte importanți. Și dragostea e importantă. De unde știi că anotimpurile, ploaia, zăpada și păsările vor continua să existe fără ea?

El zîmbi cînd văzu cît de serioasă era.

– Nu știu. Dar mi-ar plăcea să cred că nu vor mai exista, zise el trecîndu-și degetele peste fruntea ei și, apoi, peste rădăcina nasului. Ce nas mic și minunat. Știi că, în China,

americanii sînt numiţi Nas Mare? Dar al tău e mic, mai mic decît al meu. Aşa că, probabil, eu sînt străinul, nu tu.

– Poate că aşa e. Poate că locul tău nu-i aici, de fapt. Tu însuţi ai spus odată că ai vrea să laşi totul în urmă.

– Dar am spus şi că ar fi ca şi cum aş fugi şi că n-aş face aşa ceva.

– N-ai fugi, dacă ai veni cu mine. Ar fi ca începutul unei noi vieţi, spuse ea sărutîndu-l îndelung şi încet, un sărut care îl trezi şi îl făcu să aibă impresia că se topea în ea şi ea în el, că nu mai exista nici o graniţă şi nici un spaţiu între ei, nici o fisură ce putea fi lărgită sau zid ce putea fi ridicat.

Simţi un val de bucurie, pentru că niciodată nu mai cunoscuse o asemenea contopire, visul oricărei fiinţe omeneşti. Se întinse deasupra ei şi ea depărtă pulpele pentru ca el să poată pătrunde, după care îl strînse în braţe şi îl trase spre ea atît de uşor, încît contururile lor dispărură, dar Li ştiu că unirea lor luase formă concretă: „Sîntem o singură persoană: un singur trup, o singură inimă, o singură conştiinţă. Ramurile unui copac. Şi nimic nu ne poate despărţi."

Făcură dragoste cu un alt gen de bucurie: se rostogoliră în pat ca doi copii, rîzînd şi cu răsuflarea tăiată, Miranda deasupra lui Li sau întinsă dedesubt, amîndoi stînd pe o parte şi privindu-se, cu buzele contopite şi cu picioarele înlănţuite. Îngenunchează, se ghemuiră, se legănară împreună, ca două semiluni cuibărite una în faţa alteia, bînd unul din plăcerea celuilalt, simţind recunoştinţă şi dragoste amplificate, reflectate, reînnoite la infinit.

Toată seara şi o parte din noapte, în timp ce ploaia bătea în acoperiş, cînd mai liniştit, cînd cu forţă reînnoită, făcură

dragoste, explorînd şi cercetînd, ca şi cum ar fi clădit o magazie de amintiri, îşi spuse Li la un moment dat după miezul nopţii, un catalog cu ceea ce era nou pentru ei, aşa încît să se poată gîndi la el mai tîrziu şi să poată retrăi acea noapte, moment cu moment, chiar şi într-un pat gol...

– Nu, spuse el deodată.

Somnoroasă, Miranda deschise ochii.

– Ce e? Ce nu vrei?

– Nu vreau să te pierd. N-o să dorm într-un pat gol, n-o să trăiesc zile şi săptămîni pustii, o viaţă pustie. Nu pot să trăiesc aşa. Merg cu tine în America, fac orice vrei, orice trebuie să facem, dar nu vreau să te pierd.

– Ah, spuse ea făcînd ochii mari. Chiar vii? Chiar o să se întîmple asta? Ah, Li..., spuse ea sărutîndu-l iar şi iar. O să fim împreună; ah, ce minunat, minunat...

Se ridică în capul oaselor.

– Mă simt atît de uşoară, de parcă nimic nu m-ar mai putea apăsa niciodată. Nu-mi vine să cred... e atît de incredibil de minunat... abia aştept... Ah. Cît o să dureze? N-am nici cea mai mică idee ce trebuie să facem. Nu poţi doar să-ţi cumperi bilet şi să vii cu mine mîine? Ba nu, e trecut de miezul nopţii, nu? Astăzi. Poţi să vii acasă cu mine astăzi? Ai paşaport, nu?

– Da, dar nu e suficient; îmi trebuie viză, spuse el sprijinindu-se de perne şi se rezemară amîndoi de căpătîiul patului, ţinîndu-se de mînă. Nu e chiar atît de simplu să intri în ţara ta. Guvernul vostru se teme că, dacă s-ar deschide uşile, milioane de chinezi ar invada America şi ar trebui să se aibă grijă de ei.

– Dar tu ai o profesie; te poţi întreţine singur. Şi ai fi căsătorit cu mine.

– Nu-i de-ajuns.

– Trebuie să fie!

– Mai sînt şi alte modalităţi.

Erau practici şi grăbiţi acum, de parcă ar fi încheiat o afacere. Li zîmbi. „O companie mixtă."

– Compania mea ar putea să mă trimită în America să vizitez diverse şantiere de construcţii, să învăţ tehnici noi. Chestii din astea se fac tot timpul. Sau aş putea să mă alătur vreunui grup care vizitează Statele Unite, sau vreunei delegaţii de oameni de ştiinţă. Ceva de genul ăsta. Oricum, aşa aş obţine mai uşor o viză temporară.

– Temporară? Cît de temporară?

– De o lună, de obicei. Dar, dacă ne-am căsători între timp, aş rămîne, pur şi simplu.

– Atunci, e în regulă! Ah, dar cît durează?

– Să obţin o viză? Cîteva săptămîni.

– E prea mult.

– Nu atîta a durat şi ca să obţii viza de la ambasada chineză de la Washington?

– Ba da, dar eu nu mă grăbeam. Asta e altceva. Nu vreau să aştept. Şi s-ar putea întîmpla ceva, guvernul vostru ar putea să decidă să nu-i mai lase pe ingineri să plece sau ceva de genul ăsta şi să nu mai poţi să ieşi deloc. Li, trebuie să existe altă cale.

– Există, dar nu e uşor. Am putea să ne căsătorim aici, în China. Cunosc pe cineva care a făcut-o şi a fost greu, dar nu imposibil. Cred că ar putea să mă ajute să aranjez totul.

Dacă am fi căsătoriţi, aş putea să obţin viza mai repede şi am pleca împreună.

– Ah, hai să facem asta. Oricum, aş prefera să ne căsătorim aici.

– Şi să terminăm repede, vrei să spui? Aşa încît, chiar dacă familia ta ar avea ceva de obiectat, să fie prea tîrziu.

– Nu, nu, nu asta am vrut să spun; mă gîndeam că ar fi mult mai simplu..., spuse ea şi se încruntă. Ar fi mai simplu, repetă apoi cu fermitate. Cît ar dura? Dacă s-ar putea face curînd, cred că aş mai putea să stau cîteva zile.

– Probabil că am putea să aranjăm să ne căsătorim peste vreo trei, patru zile. Dar tot ar dura vreo două săptămîni după aceea ca să obţin viză. Nimic ce implică hîrtii, în China, nu se face repede.

– Nu pot să rămîn atît, spuse ea privindu-l atent. Te-ai documentat în privinţa asta. Sau o ştie toată lumea?

– Majoritatea o ştiu. Dar m-am şi documentat.

– Nu mi-ai spus.

– N-am discutat despre asta; am tot evitat. Şi nu puteam fi sigur că vom ajunge atît de departe.

Ea îl sărută.

– Atît de departe şi chiar mai mult. O viaţă întreagă mai departe, zise ea cu ochi sclipitori. Nu-mi vine să cred: vii cu mine! O să fim împreună, nu trebuie să ne mai spunem adio... ah, Li, cît te iubesc, abia aştept să trăim împreună...

– Ce or să spună copiii tăi?

– Vor fi surprinşi şi apoi te vor iubi. Te vor învăţa jargonul american şi vor folosi expresii chinezeşti la şcoală ca să-şi impresioneze prietenii. Şi tu o să-i iubeşti, Li, sînt atît de isteţi, de iubitori şi de nostimi.

– I-aş iubi pentrucă sînt ai tăi, şi dacă n-ar fi aşa cum i-ai descris. Şi părinţii tăi? Ce-or să zică?

– Or să fie surprinşi.

– Puţin spus, bineînţeles.

Ea zîmbi.

– Or să fie stupefiaţi.

– Şi supăraţi. Furioşi. Vor zice că ţi-ai adus duşmanul în viaţă. Vor crede că te-am hipnotizat, de te-am convins să faci asta într-un timp atît de scurt. Or să fie siguri că nu te iubesc, că m-am folosit de tine ca să ajung în America. N-or să-mi vorbească şi or să te scoată din testament.

– Nu. Dumnezeule, ce dramatic. Ai dreptate: or să fie supăraţi; n-or să înţeleagă, dar mă iubesc şi nu vor să ne piardă, pe mine şi pe copii, aşa că îşi vor petrece timpul cu noi şi, după un timp, or să te iubească şi ei.

– Niciodată n-or să mă iubească.

– Eh, probabil că e adevărat. Dar or să te respecte cînd vor vedea că sînt fericită; poate chiar or să te placă, dacă îşi vor da voie.

– Şi or să-şi schimbe părerea despre marele diavol, comunismul?

– Nu, sînt sigură că nu. Dar tu nu eşti comunist.

– Am fost.

– N-or să înţeleagă asta, dar o să le spun că erai prea tînăr ca să ştii ce faci.

Rîseră şi Li se gîndi din nou cît de minunat de apropiaţi erau. Modelaţi de culturi total diferite, se înţelegeau mai bine decît se înţelegea el cu mulţi prieteni chinezi, chiar şi cu femeile cu care avusese relaţii şi la care ţinuse. „Totuşi, părinţii ei vor fi o problemă. Îndeosebi tatăl ei."

– Îți faci griji din cauza lor, spuse ea. Mai ales a tatei. O să fie bine, Li, îți promit. Îi cunosc. Au o mulțime de idei în legătură cu lumea, dar ceea ce îi interesează cu adevărat e familia și, cînd or să vadă cît de fericiți sîntem toți patru, or să găsească o modalitate de a-și schimba ideile. Nu știu cum, dar or s-o facă, pentru că simt nevoia să fie siguri de orice și, dacă viața mea nu se potrivește cu ceea ce au crezut întotdeauna, născocesc povestiri ca s-o facă să se potrivească. Ca să pună ordine în lumea lor.

– Zugrăvești o imagine foarte dură.

– Nu, doar sinceră. Îi iubesc, dar îi înțeleg. Sînt oameni buni; doar că se tem de orice nu înțeleg. Dar vor încerca să înțeleagă, pentru că nu vor avea încotro. Am putea să facem un birou pentru tine în casa mea, casa noastră, și să-l rugăm pe tata să ne ajute. El a construit o anexă la casa lor, așa că o să vadă cîte de bun ești și, dacă-i asculți sugestiile – nu trebuie să le urmezi, doar să le asculți – va fi încîntat. Pentru tata, comunismul e un mizilic pe lîngă construcții.

– Mizilic?

– Ceva neînsemnat. O să ai nevoie și de o mașină și tata îi cunoaște pe toți vînzătorii de mașini din oraș. Ce gen de mașină îți place?

– Nu știu. Nu prea ai de unde să alegi în China.

– Dar în America ai. Trebuie să te obișnuiești cu asta, spuse ea sărutîndu-l din nou. Sînt atît de emoționată. De parcă aș fi o fetiță din nou și aștept cu nerăbdare să vină ziua mea de naștere.

– Toate zilele vor fi zile de naștere, zise el alungîndu-și îndoielile din glas. Pentru toți.

Se uită la ceas.

– Unu. Poţi să-i suni pe ai tăi? Poţi să le spui că mai rămîi puţin, chiar dacă nu ştii exact cît.

Ea calculă ora.

– E zece dimineaţa acolo, sîmbătă; Lisa are ore de ceramică şi Adam trebuie să fie la meciul de fotbal la care asistă şi ai mei. O să sun peste vreo două ore; ar trebui să ajungă pînă atunci. Dar nu pot să mai stau prea mult, Li; Talia mă aşteaptă să-i spun ce am rezolvat.

– Atunci, vei pleca întîi tu şi voi veni şi eu cît voi putea de repede. Atîta timp cît vom fi căsătoriţi, totul va fi în regulă.

– Ai spus trei, patru zile. N-am putea s-o facem şi mai repede?

– O să ştiu mai sigur mîine, cînd o să vorbesc cu prietenul meu. Ce calmi discutăm despre căsătorie.

– Da, e foarte ciudat. Parcă am discuta despre o afacere, spuse ea zîmbind. O companie mixtă.

El o sărută.

– Vrei să mîncăm ceva?

– Da. Ce facem?

– Orice necesită cît mai multe ingrediente. Va trebui să încep să-mi golesc dulapurile.

Simţi ceva ciudat. „Să-mi golesc dulapurile. Pentru că îmi părăsesc casa pentru totdeauna."

– Ce-o să faci cu casa? îl întrebă ea.

– O s-o închiriez, probabil. Ba nu, probabil că o s-o vînd. Un prieten al meu poate să se ocupe de asta. Astfel de case cu curţi sînt greu de găsit; ar trebui s-o vîndă repede.

O tăcere neaşteptată se lăsă între ei. Îmbrăcaţi în halatele de mătase, se duseră la bucătărie şi pregătiră cina fără să

vorbească, singurele zgomote care se auzeau fiind cele ale instrumentelor pe care le foloseau şi sfîrîitul uleiului. Li puse puţină muzică pentru ca liniştea să nu mai fie atît de apăsătoare în timp ce mîncau. Vorbiră din cînd în cînd în timp ce spălară vasele şi se întoarseră în living-room, după care, epuizaţi, dormiră îmbrăţişaţi pe canapeaua de catifea, pînă cînd Li se trezi brusc şi se uită la ceas. Trei dimineaţa. Afară continua să plouă, acela fiind singurul sunet care se auzea.

Se întinse la loc, ţinînd-o în braţe pe Miranda. Trupul ei se arcui lîngă al său, chiar şi în somn şi murmură „Te iubesc" fără să se trezească. Li îi ascultă respiraţia regulată. „Sînt atît de emoţionată. Parcă aş fi o fetiţă din nou şi aştept cu nerăbdare să vină ziua mea de naştere." Căută emoţie în el însuşi. Ce se întîmpla cu el de nu era emoţionat? Tot ce visase se împlinea, în sfîrşit – ţara tatălui său, casa pe care şi-o imaginase, o nouă viaţă, Miranda, o iubire minunată – de parcă un vrăjitor ar fi rostit nişte cuvinte magice şi făcuse ca totul să devină concret. Atunci, de ce totul oscila în mintea lui ca un miraj, evaporîndu-se?

Încercă să-şi închipuie peisajul pe care îl visase aproape toată viaţa. Îşi închipui cum ar fi ieşit din casa Mirandei împreună cu ea, traversînd podeţul de lemn peste pîrîul care străbătea curtea ei, plimbîndu-se pe strada lungă ce ducea spre centrul oraşului. Îşi închipui cum stăteau în bucătăria ei, sufrageria ei, dormitorul ei, rîzînd, făcînd dragoste, ţinîndu-se în braţe toată noaptea pînă cînd cerul se lumina şi munţii din apropiere deveneau vizibili. Putea să-şi închipuie toate acestea şi un licăr de emoţie pîlpîi în el.

„Iată-ne acasă, clădindu-ne propria noastră viaţă şi totul e bine."

Îşi închipui cum s-ar fi dus pe şantiere: muncitori americani cu căşti de protecţie, suprveghetori americani, tehnici americane şi Yuan Li construind clădiri în Colorado, nu în Beijing, Shanghai şi Hangzhou, unde totul îi era familiar, unde ştia care legi trebuiau respectate şi care nu, care oameni erau demni de încredere şi care puteau fi mituiţi, lucruri care făceau parte din viaţa de zi cu zi.

Se închipui în compania altcuiva, lucrînd cu nişte străini, nu cu oamenii cu care se întîlnea o dată pe lună, la cină, pentru a compara tehnici, a rezolva probleme, a face schimb de noutăţi, a rezolva conflicte de muncă şi a împărtăşi noi metode de a învinge birocraţia: oameni care, ca şi el, schimbau peisajul ţării.

Se închipui la o asemenea distanţă de Sheng şi Shuiying, pe care îi iubea şi care, deodată, îi deveniseră apropiaţi, de nepoata lui, pe care o adora, şi de nepotul lui, care acum părea să facă parte din ce în ce mai mult din viaţa lui.

Se închipui în America, înconjurat de ziare şi reviste în engleză, de plăcuţe cu nume de străzi şi vitrine de magazine în engleză, de televiziune şi filme în engleză, de glasuri pe străzi, în autobuze şi în trenuri, la serviciu, la dineuri, care vorbeau toate în acea limbă monotonă.

Îşi impuse să vadă în America întruparea tuturor viselor sale şi, pentru prima oară, înţelese că erau prea multe vise pentru ca orice peisaj să fie suficient de încăpător sau de fertil pentru a le putea susţine şi alimenta pe toate.

Dar, cînd Miranda se mişcă uşor în braţele sale, se forţă din nou să vadă ţara ei ca fiind şi a lui, locul unde avea să

se stabilească şi să se realizeze. Şi ceea ce văzu fu Yuan Li, încercînd să se integreze în peisajul american, atingînd suprafaţa Americii, prinzînd rădăcini în casa Mirandei, dar nicăieri altundeva. Yuan Li, smuls din materialul Chinei.

Şi ştiu că nu putea să o facă.

Iubita mea, iubita mea, se gîndi el, ascunzîndu-şi faţa în părul ei. Nu ştiu dacă sînt în stare să-ţi spun asta. Dar nu pot să-ţi spun nimic altceva.

Respiră adînc şi îi sărută ochii şi buzele, iar ea se trezi, uitîndu-se în ochii lui.

– Am adormit. S-a făcut dimineaţă?

– E puţin trecut de ora trei.

– Ah, trebuie s-o sun pe mama.

– Nu încă. Aşteaptă.

– De ce? E ora prînzului acolo; cel mai bun moment.

– Nu încă, spuse el din nou.

Încercă să spună mai mult, să găsească nişte cuvinte care să-i împingă spre ceea ce avea el de spus, dar nici un cuvînt nu veni. Miranda îi privi ochii şi el văzu cum, întîi, fu nedumerită, apoi, încetul cu încetul, înţelese şi, în cele din urmă, fu îndurerată.

– Te-ai răzgîndit! Li? Nu mai vii cu mine?

– Scumpa mea, nu pot...

– N-o spune! zise ea dîndu-se înapoi cît mai mult, pînă cînd ajunse în celălalt capăt al canapelei, cu ochii mari şi plini de lacrimi.

Încercă să se ridice, dar halatul o ţinea pe loc şi se chinui să-l tragă de sub ea, încurcîndu-se în mîneci şi cordon, astfel că , pînă la urmă, strigă:

– Ah, nu pot!

Şi începu să suspine.

Li simţi că i se rupe sufletul. Îi îndreptă halatul cu biîndeţe, acoperind-o şi legîndu-i cordonul, după care o luă după umeri şi o ţinu strîns. Ea îşi ridică privirea şi şuviţe de păr ude i se lipiseră de obraji.

– De ce?

– Pentru că nu pot să întorc spatele la tot, aşa cum nici tu nu poţi. Vino, stai lîngă mine. O să-ţi explic, dacă pot.

Ea se ghemui lîngă el pe perne şi puse capul pe pieptul lui. Tremura.

– Ţi-e frig; o să dau drumul la căldură.

– Nu mi-e frig. Mi-e frică.

El o ţinu strîns. Părea mai mică şi mai fragilă decît în ceasurile de pasiune pe care le trăiseră în acele zile şi o înconjură cu braţele, parcă pentru a ţine la distanţă orice ar fi putut să-i zdrobească acea fragilitate. Şi cum ar fi putut să facă asta, cînd se aflau la mii de mile distanţă?

– Nu pot, murmură el negăsindu-şi cuvintele şi nu ştia ce vrea: să o ocrotească, să o părăsească, să rămînă cu ea.

– Ce-ai spus?

El îşi lipi obrazul de capul ei.

– Toate lucrurile care fac din mine, din ceea ce sînt, se află aici. Familia mea, serviciul meu, ţara mea. Nu pot să le rup din mine ca şi cum ar fi nişte bucăţi separate care ar putea să dispară, lăsîndu-mă neschimbat, pentru că, fără ele, n-aş mai fi întreg. M-am gîndit că n-au importanţă, sau cel puţin, nu suficient de mult, dar au; ele sînt forţele care mă modelează şi mă conduc. Mai ales acum, cînd încep să-mi redescopăr familia, şi ţara, de asemenea. Se întîmplă atîtea, schimbări în economie, în guvern...

– Guvernul vostru! Ce-ţi pasă ţie de guvernul vostru? spuse ea ridicîndu-se furioasă. Foloseşti guvernul ca model pentru acte criminale! Ah, iartă-mă, îmi pare rău; ştiu că ai făcut lucrurile alea ca să te salvezi pe tine, şi pe Sheng; ştiu că nu eşti mîndru de ele, dar tocmai asta e. Guvernul te împinge să faci lucruri în care nu crezi.

– Uneori. Dar schimbările sînt peste tot acum. Oamenii numesc perioada asta Toamna de la Beijing pentru că...

– Ştiu de ce, spuse Miranda încruntîndu-se cînd îşi aminti. Sima Ting, chinezoaica pe care am cunoscut-o în Boulder, vorbea despre asta. Şi despre... alte lucruri.

– Ce alte lucruri?

Încet, dorindu-şi să nu fi deschis subiectul, Miranda spuse:

– A zis că nu puteam să înţeleg dorul de casă al cuiva pentru că eram acasă. Că oasele ei sînt chinezeşti şi o dor cînd nu ating pămîntul Chinei. Că n-ar putea să devină niciodată cu adevărat americancă, aşa cum eu n-aş putea să devin o adevărată chinezoaică. Dar, Li, alţii o fac! Milioane de oameni din toată lumea pleacă în alte ţări şi sînt fericiţi acolo, nevrînd să se mai întoarcă.

– Unii pot s-o facă, admise el. Alţii nu. Sînt atîtea motive... Cum aş putea să-l abandonez pe Sheng? Tata m-a abandonat pe mine; aş putea să-i fac acelaşi lucru fiului meu?

– Tu erai copil! El e bărbat în toată firea!

– Nevoile au mai multe aspecte. Vîrsta le poate schimba, dar nu le şterge. Şi Shuiying va avea nevoie de ajutor cînd soţul ei va da de necazuri şi la cine se va duce? Mi-am jurat odată că nu-i voi părăsi niciodată pe nici unul dintre ei

aşa cum a făcut tata cu mine. Şi oamenii din compania mea depind de mine. Şi mai sînt şi alte lucruri pe care trebuie să le fac...

– Ca de exemplu? Să demonstrezi în Piaţa Tienanmen?

– Nu ştiu. Orice pare să fie potrivit.

– Nimic nu e potrivit în China! spuse ea frîngîndu-şi mîinile în poală şi ochii i se umplură iar de lacrimi. Vei fi arestat şi vei sta ani de zile la închisoare. Atunci cum îţi vei mai ajuta familia, pe oamenii de la serviciu şi ţara? Ţi-ar fi mult mai bine în America, cu mine!

– Poate. Dar cred că aş fi gol pe dinăuntru în America...

– Chiar şi cu mine?

– Chiar şi cu tine, pentru că îmi voi fi smuls viaţa asta din mine, zise el şi îi luă mîna într-ale sale. Nu e vorba numai de Sheng şi Shuiying. Aş vrea să-i văd şi pe Ming şi Rongji crescînd; îmi place să fiu bunic şi poate că voi reuşi să le fac vieţile mai uşoare în vremurile grele care vor urma. Nu asta speră să facă toţi bunicii?

Miranda rămase tăcută. Nu poate să răspundă la întrebarea asta, îşi spuse el cu tristeţe. Cum ar putea să-mi spună că nu e bine să rămîn alături de familia mea?

– Toate visele noastre, murmură ea. Nici unul n-a fost suficient de puternic...

– Ba sînt, insistă el. Ascultă-mă. Sînt suficient de puternice, dar de ce trebuie să existe numai o singură cale de a ajunge la ele? Rămîi cu mine, Miranda. Tot ce poate fi clădit în America putem să clădim aici.

Îşi feriră privirile, în timp ce, afară, turna cu găleata. Cerul plînge pentru noi, se gîndi el, la fel cum noi plîngem în adîncul sufletelor. „Cînd tu te bucuri, rîd şi eu; cînd tu

eşti tristă, îmi dau lacrimile. Nu vezi că noi doi sîntem ca ramurile unui copac?" Da, oh, da, aşa sîntem, îşi spuse el, dar poate că nu e de-ajuns.

Un fior străbătu trupul Mirandei.

– Nu pot. Nu pot să trăiesc aici. N-aş putea să-mi aduc copiii într-o ţară unde te obişnuieşti cu ideea că eşti urmărit, „o accepţi". Cineva e afară acum, nu? Care ne aşteaptă. Amîndoi o ştim şi nu ne gîndim; e atît de firesc. Telefoanele tale sînt ascultate, ai microfoane puse în camere, scrisorile îţi sînt deschise şi tu accepţi totul. Faci lucruri pe care le urăşti, lucruri ilegale care nu-ţi stau deloc în fire, pentru că aşa funcţionează sistemul. N-aş putea să trăiesc aşa. N-aş putea să-mi aduc copiii într-o ţară care ia toate astea drept lucruri normale, spuse ea şi făcu o pauză, după care clătină din cap. Credeam că n-are importanţă unde trăim; nu voiam decît să fiu cu tine. Dar nu-mi închipui cum aş putea să trăiesc în China; nu mă văd părăsind America. Sînt prea obişnuită cu libertatea, Li. Sînt prea obişnuită să am un guvern care îşi ocroteşte oamenii, nu îi atacă, iar oamenii nu se tem să-l critice în gura mare. Îmi place să am prietenii, rudele şi locurile familiare aproape, obiceiuri pe care le înţeleg. America e o ţară complicată şi sînt multe lucruri pe care mi-ar plăcea să le schimb, dar acolo e casa mea şi locul meu. Locul meu nu-i aici, Li. Aşa cum nu te-ai putea integra acolo, eu nu m-aş integra aici.

– Probabil că ai dreptate.

– Dar nu e suficient.

– Nu.

El se duse la bucătărie şi, cînd se întoarse cu un ceainic şi două ceşti, o găsi stînd la fel cum o lăsase, ghemuită pe

canapea, înfăşurată în halatul lui, cu privirea aţintită în gol. Li umplu ceştile şi îi dădu una.

– Ah, e atît de bun, spuse ea sorbind. Mă întreb dacă o să găsesc ceai „Dragon Well" în Boulder.

– O să-ţi trimit cît vrei.

– Nu, cred că n-ar trebui să ne scriem, să ne sunăm sau să ne trimitem pachete...

Lacrimi mute îi şiroiau pe obraji şi ea le lăsă, privind drept înainte, cu faţa strălucind în lumină.

Nu pot să fac asta, se gîndi el. Nu pot să las să se întîmple aşa ceva. Şi depinde numai de mine, pentru că ea are dreptate; totul ar fi mai uşor în America. Nu trebuie să spun decît că plec cu ea.

Deschise gura să rostească acele cuvinte, dar ele nu veniră şi, atunci, el ştiu că nu aveau să vină niciodată. Unde numai în după-amiaza aceea, nu era ici cel mai mic spaţiu între trupurile lor, acum era un ocean, o eternitate.

Miranda se uită la ceas.

– Patru, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. La ce oră ar trebui să plecăm la aeroport?

El oftă adînc şi simţi cum lacrimile îi înţepau ochii.

– La şapte şi jumătate.

Ea încuviinţă.

– Mă duc să mă pregătesc.

E prea devreme, dădu el să spună; mai sînt cîteva ore. Am putea să ne ţinem în braţe, să facem dragoste, să ne oferim mai multe lucruri de care să ne aducem aminte şi pe care să le păstrăm în suflet toată viaţa. Dar nu spuse nimic. Ceea ce trebuiau să facă în acele ore era să se obişnuiască

amîndoi cu gîndul că ea avea să plece, el avea să rămînă şi toate visele lor aveau să fie spulberate.

Miranda se ridică şi, cînd trecu pe lîngă el ducîndu-se spre dormitor, îi puse mîna pe cap. Un moment îndelungat rămaseră neclintiţi: Li stînd pe canapea, cu toată fiinţa lui concentrată asupra acelei atingeri uşoare; Miranda stînd în picioare lîngă el, cu degetele conştiente de trupul, răsuflarea, inima lui. Apoi ea se îndepărtă şi intră în dormitor. Lăsă halatul să cadă pe covor şi intră sub duş, stînd cu capul pe spate în timp ce apa fierbinte îi scălda trupul. Se spăla de China, se gîndi ea şi începu să plîngă, lacrimile amestecîndu-se cu apa care îi şiroia pe faţă.

După aceea, îşi puse bluza roşie, şalul şi brăţara pe care i le dăruise Li şi jacheta cea neagră de la magazinul lui Meiyun. „Inter-culturală". Văzu zîmbetul pe care îl schiţase ea cînd spusese acel cuvînt. Dar eu nu sînt, se gîndi Miranda. Aş fi vrut să fiu, dar nu sînt, şi nici Li nu e. Oare am ştiut asta, cînd a început totul? Probabil că nu. Dar, chiar dacă am fi ştiut, n-ar fi contat. N-aş fi pierdut aceste zece zile pentru nimic în lume.

În living-room, Li stătea lîngă stînca învăţatului, cu spatele la Miranda.

– Cauţi înţelepciune? îl întrebă ea. Nu avem deloc, nici tu, nici eu; sîntem nişte proşti, suferind atît din cauza unui lucru atît de neînsemnat ca o relaţie amoroasă, un punctuleţ infim în univers.

El se întoarse.

– Ai zis că sîntem importanţi. Mici, dar importanţi. Ai zis că dragostea e importantă.

– M-am înşelat. Lumea va merge mai departe indiferentă şi n-o să se oprească nici o clipă să vadă că noi sîntem în două părţi opuse ale ei, spuse ea şi, cînd se apropie mai mult, văzu că faţa lui era brăzdată de lacrimi. Ah, Li, scumpul meu, nu plînge, nu suport, zise ea înconjurîndu-l cu braţele şi se ţinură astfel strîns, fiecare cu faţa ascunsă în celălalt. Iubitul meu, iubitul meu, murmură ea. Ştiu că sîntem proşti, mici şi proşti, dar e atît de greu; doare atît de mult...

Li o conduse pe canapea şi începu să vorbească. Vorbea ca să nu se mai gîndească şi să ţină timpul în loc. Vorbea ca să împiedice lacrimile, atît pe ale lui cît şi pe ale ei. Vorbea ca să umple liniştea care ştia că avea să fie singurul lucru rămas în încăperea aceea după ce ea avea să plece.

– Aş vrea să-ţi povestesc o legendă chineză despre un văcar şi o ţesătoare. În fiecare an, în luna iulie, se organizează un festival în cinstea lor. Ascultă. Împăratul Cerului avea o fată foarte frumoasă care ţesea minunat. Într-o zi, ea a coborît pe pămînt şi s-a îndrăgostit nebuneşte de un văcar, cu care s-a căsătorit. Dar Regina Mamă i-a poruncit să se întoarcă acasă, aşa că ea i-a dat ascultare şi a zburat spre înaltul cerului. Văcarul a încercat s-o urmeze, dar înainte să poată ajunge la ea, Regina Mamă şi-a scos un ac de aur din păr cu care a aşezat un fluviu mare între ei. Îi spunem Calea Lactee. Acum, ţesătoarea stă de o parte a fluviului şi văcarul, de cealaltă. Cei doi îndrăgostiţi au voie să se întîlnească o singură dată pe an, în cea de a şaptesprezecea noapte a celei de a şaptea luni. Atunci, stoluri de coţofene zboară aproape unele de altele pentru o alcătui un

pod, astfel încît fata să poată traversa fluviul şi să se poată întîlni cu bărbatul ei.

Îi luă mîna într-a sa.

– Aşa că universul nu e prea mare pentru cei care se iubesc. Sînt foarte mulţi ca noi, dacă s-a născut această legendă. Oriunde am fi, întotdeauna, iubirea noastră va fi ca un pod între noi, pe care eu îl voi traversa cu gîndul în fiecare zi, şi la fel şi tu, astfel încît ne vom întîlni la mijloc, ne vom îmbrăţişa şi vom fi împreună, aşa cum am visat.

Ea zîmbi trist.

– Mă gîndesc la multe moduri mai bune de a ne îmbrăţişa şi de a fi împreună.

– Bine, da, şi eu la fel, dar se pare că nu reuşim să le găsim.

– Am putea, dacă...

Privirea ei rătăci prin încăpere, oprindu-se asupra unei sculpturi mici înfăţişînd un fluture din jad bleu care bătea din aripi între nişte crizanteme din jad alb. Îl luă în mînă.

– Fluturi şi crizanteme: longevitate şi iubire eternă.

– Da. Ţi-ai amintit.

– O să ţin minte absolut fiecare moment al acestei călătorii. Ţi-ai umplut casa cu simboluri ale longevităţii şi eternităţii, dar nu vrei să ne acorzi mai mult de zece zile.

– Şi tu la fel, spuse el încet.

Ea dădu din cap şi vru să pună statueta la loc.

– Ia-o cu tine, spuse Li.

– Ah, pot? Îmi place atît de mult.

– Aş vrea să-ţi pot dărui tot ce e în camera asta. Ce îţi mai place?

– Nu mi-ai da stînca învăţatului, zise ea zîmbind.

– Nu, scumpa mea, asta trebuie să rămînă aici. Dar tu poţi să vii oricînd, ori de cîte ori vei fi în China, să o vizitezi.

– Nu voi mai veni niciodată în China.

Cîtă finalitate, se gîndi el.

– Nici măcar ca să lucrezi cu Meiyun?

– O să găsim alte căi; ea vine la New York şi Chicago; am putea să ne întîlnim acolo.

– Şi ce o să mai faci cînd o să te întorci acasă?

– Nu ştiu; sînt cîteva lucruri...

Privirea i se opri asupra sculpturii pe care o ţinea în mînă.

– Aş vrea să-ţi dăruiesc şi eu ceva la fel de special.

– Ah, dar poţi, zise el atingîndu-i părul şi strecurîndu-şi degetele prin buclele scurte, încă ude de la duş. E ceva prostesc şi demodat – credeam că numai în cărţi se întîmplă – dar...

– Ah, zise ea şi un zîmbet slab îi luminã chipul. Da, dacă pot să-ţi cer şi eu acelaşi lucru. Va trebui să cumpăr un medalion.

– Şi eu la fel.

El scoase o forfecuţă din sertarul biroului şi tăie cu grijă o şuviţă din părul Mirandei. Apoi lăsă capul în jos pentru ca ea să facă acelaşi lucru. Ea strînse şuviţa de păr în mînă, amintindu-şi cum îşi încleşta degetele în părul lui în timp ce, cu limba, el îi cerceta cele mai adînci părţi ale fiinţei şi cum îi strălucea părul cînd lăsa capul în jos pentru a-i cuprinde sînul cu gura; Li ţinea şuviţa de păr auriu în palmă, ţinînd odată cu ea şi parfumul ei, şi senzaţia de piele ce aluneca pe piele, a gurii ei deschise pentru a o întîlni pe

a lui, zîmbetul şi rîsul ei şi inflexiunea pe care o avea vocea ei cînd era fericită.

– Un medalion, murmură el. Unul de aur, numai pentru asta.

O sărută pe Miranda şi spuse:

– Trebuie să mă pregătesc.

După care se duse repede în dormitor şi făcu un duş ca să treacă de momentul acela. Stătu mult timp sub apa fierbinte, fără să viseze, absorbind căldura, după care îşi puse o cămaşă albă, o pereche de pantaloni maron şi sacoul din caşmir pe care i-l dăruise ea.

– Ce superb arăţi, spuse ea cînd el se întoarse.

– Datorită sacoului.

– Datorită bărbatului de sub sacou. A bărbatului minunat de sub sacou.

El respiră adînc.

– Spune-mi ce-o să faci cînd ajungi acasă.

– Ah, sînt o mulţime de lucruri. Cîteva persoane de la Universitate mi-au propus să predau cursuri de textile şi design; n-aş fi crezut niciodată că sînt suficient de bună, dar acum aş vrea s-o fac. Şi o să-i spun Taliei că vreau să angajez un nou grup de tineri pe care să-i conduc şi să creez o linie cu totul diferită de tot ce-am făcut pînă acum. O să lucrez cu Meiyun; am multe idei pentru...

Răsucea fluturele în mîini iar şi iar şi Li văzu cum i se schimbă expresia de pe faţă, de la tristeţe la nerăbdare.

– Mai ţii minte păsările acelea şi coliviile lor? întrebă el. Cînd erau scoase la aer curat, ai spus...

– Că erau fericite, ca şi oamenii, că erau libere.

– Da, dar ai mai spus că toţi trăim în colivii de un fel sau altul. Acum tu ai scăpat dintr-a ta.

O privi cum se lupta cu ideea aceea: posibilităţile unui nou gen de viaţă acum că nu mai era stăpînită de temeri vechi, dar în acelaşi timp şi grija că, dacă arăta acest lucru, i-ar fi provocat durere.

Şi chiar îl durea, dar nu avea să-i arate. De acum încolo, ea trebuia să privească numai înainte.

– Tu şi Meiyun veţi face o echipă puternică. În curînd o să-ţi văd modelele pe CNN, cu Elsa Klensch încîntată de cel mai nou nume în lumea modei.

– Mulţumesc, spuse Miranda. E cel mai superb lucru pe care l-ai făcut pentru mine. Nu numai că m-ai făcut mai puternică...

– Nu, nu, tu singură ai devenit mai puternică. Ai cucerit China.

Printre lacrimile care încă îi mai şiroiau pe obraji, Miranda izbucni în rîs.

– Din fericire, China habar n-are.

– Bine, atunci, ţi-ai învins teama, de China şi de atîtea alte lucruri.

– Datorită ţie. N-aş fi putut s-o fac, dacă n-ai fi fost tu.

– Acum poţi face orice.

– Numai să fiu cu tine, nu.

El strînse pumnul, aşteptînd să-i treacă durerea.

– M-am referit la tine acasă, la faptul că vei găsi noi aventuri. Îţi poţi extinde viaţa, chiar şi acasă, dacă ai curaj şi încredere în propriile puteri.

Rîse uşor, ascunzînd durerea care îl măcina cu fiecare cuvînt care o trimitea şi mai departe într-un viitor unde el nu putea s-o urmeze.

– Vei face din Boulder Colorado un loc fascinant.

Ea îi atinse faţa.

– Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai bun om din lume. Să-mi dăruieşti atît de mult.

– Ţi-am dăruit ce mi-ai dăruit şi tu. Descoperirea faptului că pot iubi mai profund decît mi-am imaginat vreodată. Şi că noi doi am putut să facem parte unul din celălalt şi asta n-o să dispară niciodată.

Miranda zîmbi slab.

– Sper că Tang Po a avut dreptate.

– În ce privinţă? întrebă Li.

Ea închise ochii, amintindu-şi.

– A zis că toţi suferim dezamăgiri şi pierderi şi că, uneori, acestea dispar, alteori, nu. Apoi a zis „Dacă nu, găsim noi modalităţi de a ne adapta şi de a ne clădi o viaţă. O altfel de viaţă, probabil, dar nu neapărat una mai rea."

– Foarte diferită, murmură Li. E înţelept, dar acum, mi se pare sumbru.

După cîteva clipe, Miranda spuse:

– Tu ce vei face pentru această viaţă diferită, mîine şi în toate zilele care vor urma?

– Nu ştiu. Am multe de ales. Imaginează-ţi, multe de ales în China. Într-un fel, o să ajut la schimbarea Chinei. Indiferent ce ar trebui să fac; în orice fel aş putea să fiu util. Sheng ştie mai multe decît mine despre lucrăturile de culise ale guvernului; poate o să aibă sugestii.

Tăcu şi privi dincolo de Miranda, dincolo de zidurile protectoare ale casei lui, gîndindu-se la o viaţă activă şi de tentative de schimbare a Chinei. Nu era o perspectivă prea plăcută. Dar cum aş putea să mă tem eu, cînd Miranda a cucerit China?

– Vei găsi o femeie pe care s-o iubeşti, spuse Miranda deodată. O femeie care să împartă cu tine toate lucrurile la care ţii.

– Nu.

– N-ar trebui să-ţi trăieşti viaţa singur, Li. Ai atîta de dăruit cuiva.

– Acel cineva eşti tu.

– Dar nu pentru totdeauna.

– De ce nu? De cîte ori întîlnim iubirea în viaţă?

Urmă un moment îndelungat de tăcere, după care ea se ridică şi se duse la fereastră.

– S-a oprit ploaia. Şi cerul pare puţin mai luminos.

– Nu mai plînge pentru noi?

Ea zîmbi.

– Nu. Există o vreme cînd plînsul trebuie să se oprească.

El se uită la ceas.

– Peste puţin trebuie să plecăm. Nu, stai, stai puţin. N-am nici o poză de-a ta. În toate aceste zile, niciodată n-am... Stai, trebuie să-ţi fac o fotografie.

Luînd un aparat de fotografiat dintr-un dulap, începu să-i dea roată, apăsînd pe buton iar şi iar, în timp ce ea se dăruia filmului, ochilor lui, lui însuşi.

– Ai un anumit zîmbet; numai al tău, zise el. Nu-l aveai cînd ai sosit, dar acum te defineşte atît de mult, încît o să-l am toată viaţa în faţa ochilor.

Ea scoase din geantă micul aparat de fotografiat pe care îl folosise pe parcursul călătoriei pentru a face poze.

– Au rămas numai patru poziţii, murmură ea şi îi luă mai mult timp decît lui, calculînd cele cîteva fotografii în timp ce el stătea pe loc, încercînd să-şi imagineze fotografia lui în casa ei, poate într-o ramă de argint, poate în dormitorul

ei sau în solarul unde lucra, poate în portmoneu. În toate locurile unde el avea să le pună pe ale ei. Oriunde i-ar fi alunecat privirea în timpul zilei sau nopţii.

Cînd termină, ea spuse:

– Acum ar trebui să plecăm.

Şi el încuviinţă. Ar fi sugerat să ia micul dejun, încă o jumătate de oră de vorbit, dar ea avea dreptate: venise timpul să plece.

Îi duse geanta la maşină şi, văzînd că nu venea, el se întoarse şi o găsi stînd nemişcată, învăluită în liniştea încăperii, inhalînd aroma vagă a lemnului de santal, memorînd mobilierul, obiectele de artă, spiralele stîncii învăţatului, culorile calde ale covorului. El le văzu pe toate odată cu ea şi se gîndi, „niciodată n-o să mai arate aşa, pentru că n-o să le mai văd prin ochii ei".

La aeroport, în timp ce şoferul lui îi duse bagajele înăuntru, Li şi Miranda se duseră să se aşeze la rînd la ghişeul de bilete. Nu era un rînd, ci o mulţime de turişti chinezi pe care Li îi privi cu amărăciune. Împingeau, dădeau din coate şi, aproape, absentă, Miranda împingea şi ea, înaintînd ca şi cum ar fi despicat valurile. Se uită la el şi amîndoi începură să rîdă.

– Dar n-aş fi putut s-o fac dacă, în acea primă seară, cavalerul meu în armură sclipitoare nu mi-ar fi sărit în ajutor, spuse ea şi îşi atinseră mîinile.

Li o dorea atît de mult încît trebui să facă un efort pentru a-şi ţine mîinile pentru sine, corpul nemişcat, chipul inexpresiv. Urechile îi vuiau; îi venea să o ia pe sus şi să fugă din locul acela, să alerge ore întregi, zile, pînă cînd găseau adăpost, unde ar fi fost singuri şi în siguranţă.

Deodată, veni clipa urcării în avion şi se privirā lîngă poartă, în mijlocul altei mulţimi de oameni.

– Te iubesc, spuse Li.

Miranda îi puse mîna pe faţă şi îl sărută, iar el o îmbrăţişă şi se sărutară ca şi cum, într-adevăr, găsiseră un spaţiu care era numai al lor, un spaţiu care nu era China, nici o altă ţară.

– Te iubesc, Li, zise Miranda. Te iubesc şi voi veni la tine pe podul nostru, îţi promit.

– Îţi promit, repetă el şi mîinile li se atinseră, se mai îmbrăţişară pentru ultima oară şi ea se întoarse să plece.

Dădu biletul la poartă şi, în vacarmul din jur, avu impresia că aude vocea lui Li, fu sigură că aude vocea lui Li.

– Fii fericită, iubito! Fii fericită acasă la tine!

Se întoarse să-l vadă, dar nu văzu decît mulţimea de chinezi; el fusese înghiţit de valurile de oameni şi ea nu mai putu să-l vadă.

– Domnişoară, trebuie să treceţi, o îndemnă fata de la poartă şi Miranda intră pe coridorul întunecat ce ducea la avion.

Cînd se desprinseră de sol şi se pregătiră să se întoarcă spre ocean şi America, ea nu se uită la oraşul care dispărea în spatele ei; închise ochii şi văzu chipul lui Li, ochii lui privind într-ai ei, spunîndu-i că o iubea, şi zîmbetul lui.

SFÎRŞIT

„Un roman cu un succes răsunător... Are ingredientele unui bestseller de valoare..."

New York Times

„Acest roman este fermecător de la prima pînă la ultima pagină."

Sunday Express

„Un roman de excepție... realmente strălucitor..."

USA Today

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 19,00

ISBN 978-973-8991-22-4